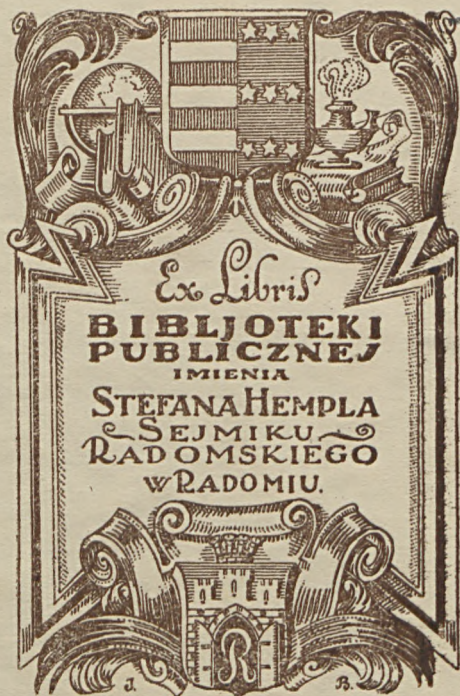

268 + M

SOPHOCLIS
ANTIGONA

EMENDAVIT
VARIETATEM LECTIONIS, SCHOLIA
NOTASQUE
TUM ALIORUM TUM SUAS ADJECIT

CAROLUS GOTTLÖB AUGUSTUS ERFURDT
AA. LL. M. GYMNASII MERSEBURGENSIS COLLEGA III.

LIPSIÆ,
APUD GERHARDUM FLEISCHERUM JUN.
MDCCCXVI.

9
SOPHOCLIS
TRAGOEDIAE SEPTEM
AC DEPERDITARUM FRAGMENTA

EMENDAVIT
VARIETATEM LECTIONIS, SCHOLIA
NOTASQUE
TUM ALIORUM TUM SUAS ADJECIT
CAROLUS GOTTLÖB AUGUSTUS ERFURDT
AA. LL. M. GYMNASII MERSEBURGENSIS COLLEGA III.

ACCEDIT
LEXICON SOPHOCLEUM
ET
INDEX VERBORUM LOCUPLETISSIMUS

VOL. IV.
ANTIGONA.

LIPSIÆ,
APUD GERHARDUM FLEISCHERUM JUN.

MDCCCXVI.
1803

Z KSIĘGOZBIORU
STEFANA HEMPLA

WOJEWÓDZKA
BIBLIOTEKA PUBLICZNA
-1- 26-600 RADOM

*księgozbiór
przedwojenny*

16021

P R A E F A T I O.

Ab eo inde tempore, quo Sophoclis mei tomus
exiit tertius, nonnulla mihi accesserunt rei bene
gerendae subsidia, de quibus jam rationem red-
dendam esse duxi. Factum est enim Dafsdorfii,
Viri et eruditionis et vero etiam humanitatis
laude clarissimi, singulari benevolentia, ut e
Dresdensi Electoris Saxoniae bibliotheca codex
ad me transmitteretur chartaceus, signatus D.
133. ac CXL. plagulis Aiacem, Electram, Oe-
dipum Tyrannum et Antigonom comprehendens
cum Scholiis Triclinianis margini adpersis et

glossis interlinearibus. Hic liber, qui monente Dafsdorfio scriptus videtur Saeculo XIV. et a C. F. Matthaei, Professore tunc temporis Vitembergenfi, sumptu illius bibliothecae comparatus est, Triclinianum fere textum sequitur, nonnunquam tamen veram lectionem vel solus servavit, ut Antig. 832. 1096. vel suffragio suo liquide confirmat. Augustani codicis a Brunckio non ea, qua par erat, diligentia usurpati accuratam collationem ultro mihi obtulit Hermannus meus, cui etiam locorum ab Eustathio citatorum indicia scriptasque in usum meum egregias animadversiones debeo. Illi codici nomen posthac erit Augustani b., ut distinguatur ab Augustano c., cujus copiis carere me noluit ejusdem viri liberalitas. Utrumque librum ipse jam adhibuerat in recensenda Euripidis Hecuba, ad quam pag. VI. descriptio eorum reperitur. Beckii denique, Viri Celeberrimi, beneficio excutere licuit Brunckianarum editionum recentissimam, cujus ut magna est raritas, ita peculiaris quaedam praestantia propter notarum accessiones pluribus Tragici locis claram lucem afferentium. Prodiit

au-

autem III. tomis in 8 mai. hoc titulo: Sophoclis tragoediae septem cum scholiis veteribus, versione latina et notis. Accedunt deperditorum dramatum fragmenta. Ex editione Rich. Franc. Phil. Brunck. Argentorati MDCCLXXXVIII. Consilium editoris declaratur in praefatione, quam, quia brevis est, hoc loco subjungere placuit.

LECTORI S.

Elegantiorum virorum in gratiam emittitur iterata haec Sophoclis editio; quorum haud vilis cum sit annona, consentaneum fuit operis illis dicati pauca excudi exemplaria. Numerus infra CCL. substitit. Scholia antiqua non amplius adeo adstricta ad fidem Romanae Editionis, aliquot in locis correcta, majore cum fructu legentur. In ea, ut in Tragici poësin, receptae emendationes partim novae, partim nobis jam ante indicatae. Si cubi reposita antiqua lectio, vel docti cu-

juspi-

juspium viri conjectura, quam prius rejectam demum amplexi sumus, ne quis nos idcirco levitatis et inconstantiae infimulet. Patrocinio viri inter paucos eruditi nos tuebimur, OBERTI GEFANII, cujus haec sunt verba Conlectaneis in Lucretium, voce AQUA. Si quis autem putet in his literis, quae ab humanitate sunt appellatae, variare non licere, nae ille faevus est, et rerum imperitus, et ab omni ipse humanitate alienus.

Dabam Argentorati Calendis Oct.
MDCCLXXXVIII.

Quum jam typothesis tradidissem dimidiam fere adnotationum mearum partem, allatus ad me est Sophocles Bothianus, in quo quidquid sive ad crisis sive ad interpretationem collatum esset lectorum cognitione non prorsus indignum, ubi res integra erat, bona fide commemoravi, reliqua nunc supplementi loco daturus. Ac versu quidem 4. corrigendum putavit Bothius οὐκ ἄτης ἄτες, haec

ut

ut seorsim, tanquam παρενθετικῶς, posita esse intelligerentur. V. 23. inepte scripsit ξυνδίκη. V. 25. recte tuetur νεκροῖς. V. 32. textum corruptit λέγων γὰρ ἔκαμε substituendo in locum vulgatae λέγω γὰρ κάμει, cui sensus inest hic: parum me norat Creon, qui mihi quoque non dubitaret edicere, quae cum pietate in fratrem pugnant. V. 86. Cum Sam. Petito, Criticorum infelicissimo, οἶμοι ab hoc loco alienum esse putans hunc et sequentem versum futilibus conjecturis vexavit. Interjectio illa dolentis est atque indignantis angustum Ismenae animum. V. 92. apposite confert Electr. 1014. (1050. meae ed.) V. 95. cave probes ἀλλ' delentem. Ἐα, ut hic, monosyllabon est Oed. R. 1450. Oed. Col. 1192. item εἴτε disyllabon Trach. 1005. ed. Br. (1009. meae.) V. 100. ἀελίοιο praetulit, extrito articulo. V. 103. metri vitium probe correxit. V. 106. πρὶν Triclinianum esse negat propterea, quod eam vocem ne verbo quidem commemoret ille scholiastes, inventa sua praedicare solitus. At multo frequentius celato, quam monito lectore textum ab isto interpolari tam notum est quam

quod

quod maxime. V. 110. scripturae *ὄς* et *Πολυνείκους* primum inventorem refert Scaligerum fuisse. V. 126. *δρακῶν* recte de Argivis intelligit. V. 134. dedit *ἀντιτύπω*. V. 136. comparat Eurip. Hippol. 563. *Δεινά γὰρ τὰ πάντ' ἐπιπνεῖ*, ubi vid. Valck. et Phoen. 796. *στρατὸν Ἀργείων ἐπιπνεύσας* (Mars) *αἶματι*. V. 139. pro *ἄλλα δ'* scripsit *τὰ δ'*, in antistrophico autem versu *ινυχίοις* pro *παννύχοις*. V. 140. *δεξιόχειρος*. V. 145. ut spurium eliminavit: nam anapaesticos (scribere debebat: anapaestos) vel jambicos senarios odarum ambitu comprehensos non alio in strophis, quam in antistrophis numero esse debere. Iam in *πατρός ἐνός* intelligi vult *ὄντε*, ellipsin festivissime adstruens exemplo *αὐτοποιήτω* Electr. 1041. (1077.) ubi dedit: *τίς ἂν οὖν πατρός ὄδε βλάστοι*; V. 155. sqq. hunc in modum excudi iussit:

*ἀλλ' ὄδε γὰρ δὴ βασιλεὺς χώρας,
ὁ Μενοικέως, θεῶν νεοχμὸς νεαράϊς
ἐπὶ συντυχίαις, χωρεῖ, τινὰ δὴ κτλ.*

In quibus asper est synizesium concursus. V. 161. *πέμψας* rariore usu pro *πεμφάμενος, μεταπεμφάμενος* dictum monet, ut *ἔστειλα* v. 165. pro *μετε-*

στει-

στειλάμην. V. 168. non male *κείνου γ' ἔτι* scripsisse videtur. V. 188. sqq. reposuit: *ὅτι ἦδ' ἔστιν ἡ σώζουσα καί, ταύτης ἐπι πλείοντες ὀρθῆς, οὓς φίλους ποιούμεθα*, hoc quidem sensu: patriam servare quoque, quos, ipsa salva, amicos paramus. V. 200. *ἐκκεκήρυκται* rescripsit. V. 225. praetulit *εὐρον*. V. 231. *ταχύς*. V. 310. *εἰδότες* ad ceteros refert custodes idque genus hominum: de suspensis enim inepte cogitari. At recordetur, quae, acerbae illud irrisionis genus, qua quis facere jubetur, quorum faciendorum privatus est potestate. V. 318. recte interpunctionem post *ὄς* sustulit, eo usus argumento, quod, quae sciat, nemo interroget. Mox *ὄμως αἶλημα* dedit pro *οἱ μ' ὡς λάλημα*. V. 345. recte *καὶ θεῶν*. V. 390. praeter necessitatem *ἢ γὰρ εὐκτός*. V. 407. recte *ἢ κατείχετο νέκυσ*. V. 415. *κἀνακωκύνει πικρῶς*, vere, opinor. Sed sequentibus parcere debebat. V. 442. prave distinxit post *ἔξω*. Forma loquendi similis Homericæ Il. XXI. 50. *γυμνόν, ἄτεες κόρυθές τε καὶ ἀσπίδος*, expressae a Nostro Ajax. 464. *γυμνόν φανέντα τῶν ἀριστείων ἄτερ*, ubi recentis illius Criticae fascinatione Ajax in hinnum transformatus est. V. 513.

scri-

scripsit οὐ μ. τὰδ' ὁ κατὰ χθονὸς νέκυσ. V. 519. e Scholiis Romanis κατώθεν recepit. V. 526. αἱματόεν de rubente colore adhibitum eodem modo, quo Latini nonnunquam vocem sanguineus usurpant. Vides igitur conectoris ἰμερτόν superfluum esse. V. 529. revocavit ὑφαιμένη, bene monens ὑφῆσθαι ne inveniri quidem. V. 549. nihil aptius vulgata, nihil ineptius Astii, quam recepit Bothius, emendatione: ἀλγούσα μὲν δῆτ', εἰ γέλωτ' ἐν σοί γ' ἔφλω. V. 565. nugae agit pronomine ὄδε defunctos aequae ac vivos indicari posse scribens. Ego certe, ac mecum, spero, alii, in eum, qui non est amplius, quemque adeo non videmus praesentem, nec digitum nec pronomen demonstrativum intenderimus. Quod autem reponit, ἀλλ' ἡδὺ μὲν σοι μηδέν, ut μηδέν dicatur Antigona, purus putus est soloecismus, quem a Sophoclis editore neutiquam expectes. V. 592. Seidlerum probat. V. 595. recte vulgatam revocavit. V. 599. scripsit ὑπερβασία, casu recto. V. 600. vocabuli παντογῆρας integritatem cum Schneidero in lexico Graeco addubitans correxit ὁ πάντα γ' αἰεῶν. Ego damnare vocem illam non ausim; sed interpretandam

dam putem: qui ad senium ducit omnia. γηρῶν activo sensu habes Aeschyl. Suppl. 901. V. 601. οὔτε θεῶν ἄκματα commentus non vidit θεῶν μῆνες dici menses propterea, quod Deorum sub imperio advehuntur ac decurrunt. V. 606. 7. eadem uterque ratione correximus. V. 638. praetulit πέδας, nescio an vere. V. 680. perperam dedit: σὺ δ' οὐ πέφυκας πάντα προσκοπεῖν. Nam ubi tandem προσκοπεῖν rescire significat? V. 697. ὡς in ὀ mutatum. V. 727. ex Scholiaste τὰδ' assumpsit. V. 767. ὡς ἄκος μέρου reposuit vertens: quantum arcendae morti sufficiat. Nihil mutandum. ἄγος haud dubie h. l. idem significat quod ἄγνισμα. Hesychius: ἄγος· ἄγνισμα θυσιῶν. Σοφ. Φαίδρα. V. 836. 37. non improbabilius sic digessit:

ὦ Διρκαῖαι κρήναι, Θήβας

τ' εὐαργάτου ἄλσος· ἔμπας —

quibus in antistropha respondent hi:

ὦ ματρῶναι λέκτρων ἄται,

κοιμήματα τ' αὐτογέννητ' —

Sed haec hactenus. Indices; praeter Musgravianum, omisi, auctoritatem secutus peritissimi ha-

harum rerum aestimatoris, qui lectorum commoditati melius consultum fore aensebat, si absoluto opere universas tragoedias uno indice complecterer. Scrib. Merseburgi, d. XXIII. Jun. CIOIΩCCCVI.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΑΝΤΙΓΟΝΗΣ.

(Ex edit. Brunckii.)

Αποθανόντα Πολυνεΐκην ἐν τῇ πρὸς τὸν ἀδελφὸν
 ρονομαχία, Κρέων ἀταφον ἐκβαλὼν, κηρύττει μη-
 δένα αὐτὸν^{a)} θάπτειν, θάνατον τὴν ζημίαν ἀπει-
 λήσας. τούτον Ἀντιγόνη ἢ ἀδελφὴ^{b)} θάπτειν πει-
 ρᾶται. καὶ δι' λαθροῦσα τοὺς Φύλακας, ἐπιβάλλει
 χῶμα^{c)} οἷς ἐπαπειλεῖ θάνατον ὁ Κρέων, εἰ μὴ τὸν
 τούτο δράσαντα ἐξεύροιεν. αὐτὴ^{d)} τὴν κόνιν τὴν ἐπι-
 βεβλημένην καθάραυτες^{e)}, οὐδὲν ἤττον ἐφρούρου.
 ἐπελθοῦσα δὲ ἡ Ἀντιγόνη, καὶ γυμνὸν εὐρούσα τὸν
 νεκρὸν^{f)}, ἀνοιμώξασα, ἐαυτὴν εἰσαγγέλλει. ταύ-
 την^{g)}

a) αὐτὸν abest in Dresd.

b) ἢ ἀδ. ἀπὸ Ἀντιγόνη Ald. Brub. Ἀντιγόνη ἢ ἀδ. ἀπὸ Dresd, Turn, Steph. Cant.

c) ἐπιβάλλει τῷ νεκρῷ χῶμα Dresd. Turn, Steph. Cant.

d) δι' addunt Dresd. Turn, Steph. Cant.

e) καθάραυτες Ald. Brub.

f) τὸν νεκρὸν Ald. Brub.

την^{ε)} ὑπὸ τῶν Φυλάκων παραδεδομένην Κρέων καταδικάζει, καὶ ζῶσαν εἰς τύμβον καθείρξεν. ἐπὶ τούτοις Αἴμων, ὁ Κρέοντος υἱός^{η)}, ὃς ἐμνάτο αὐτήν, ἀγανακτήσας, ἑαυτὸν ἐπισφάζει^{ι)} τῇ κόρῃ ἀπολομένη ἀγχόνῃ, Τειρεσίου ταῦτα προθεσπίσαντος· ἐφ' ᾧ λυπηθεῖσα Εὐρυδίκη, ἡ τοῦ Κρέοντος γαμετή^{κ)}, ἑαυτὴν κατασφάζει. καὶ τέλος, θρηνεῖ Κρέων τὸν τοῦ παιδὸς καὶ τῆς γαμετῆς θάνατον.

ε) δι' addunt Dresd. Turn. Steph. Cant.

η) videt abest in Dresd. Turn. Steph. Cant.

ι) προσεπισφάζει Dresd. et edd. vette.

κ) ἡ Κρέοντος γαμετὴ Εὐρυδίκη Ald. Grub.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΤ
ΑΝΤΙΓΟΝΗΣ ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Ἀντιγόνη παρὰ τὴν πρόσταξιν τῆς πόλεως θάψασα τὸν Πολυνείκην, ἐφωράθη, καὶ εἰς μνημεῖον κατάγειον ἐντεθεῖσα παρὰ τοῦ Κρέοντος, ἀνήρηται· ἐφ' ἣ καὶ Αἴμων δυσπαθήσας διὰ τὸν εἰς αὐτὴν ἔρωτα, ζήφει ἑαυτὸν διεχρήσατο. ἐπὶ δὲ τούτου^{α)} θανάτω καὶ ἡ μήτηρ Εὐρυδίκη ἑαυτὴν ἀνείλε.

Τὸ μὲν δράμα τῶν καλλίστων Σοφοκλέους. στασιάζεται δὲ τὰ περὶ τὴν ἡρώϊδα ιστορούμενα, καὶ τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς Ἰσμήνην, αἷς ὁ μὲν Ἴων ἐν τοῖς διδυράμβοις καταπροισθῆναί φησιν ἀμφοτέρας ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἥρας ὑπὸ Λαοδάμαντος τοῦ Ἐπεοκλέους· Μίμνεργμος δὲ φησι τὴν μὲν Ἰσμήνην προσομιλοῦσαν Θεοκλυμένῳ ὑπὸ Τυδῖως κατὰ Ἀθηναῖς ἐγκέλευσιν
τελευ-

α) τῆ τούτου edd. vette.

τελευτήσαι. τὸ δὲ δράμα τὴν ἐπιγραφὴν ἔσχεν ἀπὸ τῆς παρεχούσης τὴν υπόθεσιν Ἀντιγόνης.*)

Κεῖται^{b)} δὲ ἡ μυθοποιία καὶ παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἀντιγόῃ· πλὴν ἐκεῖ Φωραδεῖσα μετὰ τοῦ Λίμονος, δίδεται^{c)} πρὸς γάμου κοινωνίαν, καὶ τίκτει^{d)} τὸν Μαίμονα.

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπέκειται ἐν Θηβαίς ταῖς Βοιωτικαῖς. ὁ δὲ Χορὸς συνέστηκεν ἐξ ἐπι-

χω-

*) Argumenti secundi partem [inde a verbis τὸ μὲν usque ad Ἀντιγόνης] ex uno e Regiis codd. protuli, quae nondum edita fuerant. Uncinis eam includi feci, quum primum hoc drama edidi cum tribus Aeschyli fabulis et Euripidis Medea, quo in libro ad fidem codicis sine ulla emendatione excusa fuit. Nulla me nunc religio vetat libtarii errorem corrigere in nomine filii Eteoclis, qui Λαοδάμας appellatus fuit. Perperam in cod. scriptum ἐπὶ Λαομέδοντες. — καταπρσιθῆναι, seu potius καταπρσιθῆναι, significat ὑβρισθῆναι, stupratus fuisse, vel quorumvis ludibrio expositas fuisse. Brunck. In ed. rec. nota his verbis concepta est: „In Argumento Aristophani tributo perperam in codice scriptum ἐπὶ Λαομέδοντες. Notus Laodamas Eteoclis filius ex Apollodoro aliisque auctoribus quos ad illum laudat in notis doctissimus Editor p. 643. καταπρσιθῆναι etc.“

b) κεῖται et quae deinceps sequuntur, in cod. Dresd. annexa sunt priori Argumento. δὲ post κεῖται omittunt Ald. Brub. ἡ μυθοποιία αὕτη καὶ ἐν Εὐριπίδῃ Ἀντιγόῃ praebent Dresd. Turn. Steph. Cant.

c) Φωραδεῖσα τῷ Λίμονι δίδεται Dresd. Turn. Steph. Cant.

d) καὶ τίκτειν τίκτει iidem.

χωρίων γερόντων· προλογίζει δὲ ἡ Ἀντιγόνη· ὑπέκειται δὲ τὰ πράγματα ἐπὶ τῶν Κρέοντος βασιλείων. τὸ δὲ κεφάλαιόν ἐστι, τάφος Πολυνείκους, Ἀντιγόνης^{e)} ἀναίρεσις, θάνατος Λίμονος, καὶ μόρος Εὐρυδίκης, τῆς Λίμονος μητρός. Φασὶ δὲ τὸν Σοφοκλέα ἠξιώσθαι τῆς ἐν Σάμῳ στρατηγίας, εὐδοκιμήσαντα ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῆς Ἀντιγόνης. λέλενται δὲ τὸ δράμα τοῦτο τριακστὸν δεύτερον.

e) καὶ Ἀντιγόνης Dresd. et edd. vett. Verba θάνατος Λίμονος, quibus in Dresd. Turn. Steph. Cant. praefixum καὶ, omittunt Aldus et Brub. Mox μόρος abest in Dresd. Turn. Steph. Cant., post τῆς autem τοῦ additur in Ald. et Brubachiani.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.
ΙΣΜΗΝΗ.
ΧΟΡΟΣ. ^{α)}
ΚΡΕΩΝ. ^{β)}
ΦΤΛΑΞ. ^{γ)}
ΑΙΜΩΝ.
ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.
ΑΓΓΕΛΟΣ. ^{δ)}
ΕΥΡΤΔΙΚΗ.
ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ. ^{ε)}

α) Χορὸς Θεβαίων vel ἐκ Θεβαίων γερόντων edd. vet.

β) Post Creontem Aggelos nominatur in Ald. Brub.

γ) Φύλαξ ἄγγελος edd. vet.

δ) Ἐξάγγελος Ald. Brub. Ἄλλος ἄγγελος Turn. Steph. Cant.

ε) οὐδὲν Ald. Brub.

Σ Ο Φ Ο Κ Λ Ε Ο Τ Σ

Α Ν Τ Ι Γ Ο Ν Η.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Ἰκοῖνόν αὐτάδελφον Ἰσμήνης κάρτα,
ἀρ' οἷσθ' ὅτι Ζεὺς τῶν ἀπ' Οἰδίου κακῶν
ὁποῖον οὐχὶ νῦν ἐτι ζῶσαιν τελεῖ;
οὐδὲν γὰρ οὐτ' ἀλγεῖνον, οὐτ' ἀγῆς ἄτερ,
οὐτ' αἰσχροῦν, οὐτ' ἀτιμόν ἐσθ', ὁποῖον οὐ
τῶν σῶν τε καμῶν οὐκ ὅπωπ' ἐγὼ κακῶν.
καὶ νῦν τί τοῦτ' αὐ φασὶ πανδήμω πόλει
κῆρυγμα θεῖναι τὸν στρατηγὸν ἀρετίας;
ἔχεις τι, κείσῃκουσας; ἢ σε λανθάνει
πρὸς τοὺς φίλους στείχοντα τῶν ἐχθρῶν κακά; 10
ΙΣΜΗ-

V. 1. Corrupte Ἰσμήνης apud Hesychium, qui versum hunc laudar v. Κοινός. Et in Cedreni Compend. Historiarum pag. 25. ed. Paris. corruptius Ἰσμήνη legitur. Burton.

V. 2. ὅτι scripsi pro vulgato ὅ τι.

V. 4. Libri omnes pessime οὐτ' ἀγῆς ἄτερ.

V. 5. August. ὁποῖον οὐχί.

ΙΣΜΗΝΗ.

ἔμοι μὲν οὐδεὶς μῦθος, Ἀντιγόνη, Φίλων
οὐθ' ἠδύς, οὐτ' ἀλγεινὸς ἴκετ', ἐξ ὅτου
δυοῖν ἀδελφοῖν ἑσπερήθημεν δύο,
μᾶθ' ἀνόντων ἡμέρα διπλῆ χερί·
ἐπεὶ δὲ Φροῦδός ἐστιν Ἀργείων στρατός 15
ἐν νυκτὶ τῇ νῦν, οὐδὲν οἶδ' ὑπέρτερον,
οὐτ' εὐτυχοῦσα μᾶλλον, οὐτ' ἀτωμένη.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἤδη καλῶς, καὶ σ' ἐκτὸς αὐλείων πυλῶν
τοῦδ' οὐνεκ' ἐξέπεμπον, ὡς μόνη κλύοις.

ΙΣΜΗΝΗ.

τί δ' ἔστι; δηλοῖς γάρ τι καλχαίνουσ' ἔπος. 20

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

οὐ γὰρ τάφου νῶν τῶ κασιγνήτῳ Κρέωνι,
τὸν μὲν προτίσας, τὸν δ' ἀτιμάσας ἔχει;
Ἐτεοκλέα μὲν, ὡς λέγουσι, σὺν δίκῃ
χρησθεὶς δικαίᾳ καὶ νόμῳ, κατὰ χθονός 25
ἐκρυψε, τοῖς ἐνερθεὶν ἐντιμὸν νεκροῖς·
τὸν δ' ἀθλίως θανόντα Πολυνεϊκοῦς νεκρῶν
ἀστοῖσιν φασὶν ἐκκεκηρύχθαι τὸ μὴ
τάφῳ καλύψαι, μηδὲ κωκυσαί τινα,

εἰάν

V. 15. Ἀργείων August., edd. Ald. Brub. Turnebus in mar-
gine, et Eustath., qui p. 487, 3. asserit, ἐπεὶ δὲ φροῦδος
Ἀργείων στρατός. Reliqui Ἀργεῖός.

V. 18. ἤδη. Sic Scholiastam legisse, quis non colligat ex
ejus nota, ἀντὶ τοῦ ἤδη? Hunc locum in animo ha-
buisset probabile est Eustathium ad Il. A. p. 50. Brunck.

V. 25. Pro νεκροῖς Brunck. reposuit θεοῖς.

εἰάν δ' ἀκλαυττον, ἀταφον, οἰωνοῖς γλυκύν
θησαυρόν, εἰσορῶσι πρὸς χάριν βορᾶς. 30
τοιαῦτά φασὶ τὸν ἀγαθὸν Κρέοντά σοι,
καί μοι, λέγω γὰρ καί με, κηρύξαντ' ἔχειν,
καὶ δεῦρο νεῖσθαι ταῦτα τοῖς μὴ οὐκ εἰδόσιν
σαφῆ προκηρύξοντα· καὶ τὸ πρᾶγμα ἄγειν
οὐχ ὡς παρ' οὐδέν· ἀλλ' ὅς ἂν τούτων τι δεῖ, 35
φόνον προκείσθαι δημόλευστον ἐν πόλει.
οὕτως ἔχει σοι ταῦτα, καὶ δείξεις τάχα,
εἴτ' εὐγενῆς πέφυκας, εἴτ' ἐσθλῶν κακῆ.

ΙΣΜΗΝΗ.

τί δ', ὦ ταλαίφρων, εἰ τὰδ' ἐν τούτοις, ἐγὼ
λούουσ' ἂν ἢ θάπτουσα προσθείμην πλεόν; 40

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

εἰ ζυμπονήσεις καὶ ζυνεργάσεις, σκόπει.

ΙΣΜΗΝΗ.

ποῖόν τι κινδύνευμα; ποῦ γνώμης ποτ' εἶ;

ΑΝΤΙ-

V. 30. Vulgo εἰσορῶσι.

V. 33. Libri omnes τοῖς μὴ εἰδοῖσι, in quibus hiatus est
quem non ferebant Atticorum aures. η ει apud Atticos
poetas in unam syllabam semper coalescunt. Vide not.
ad Oed. Col. 1155. οὐκ inferi debuit, ut in priore Oe-
dipo 221.

ἴχνησον αὐτός, μὴ οὐκ ἔχων τι σύμβολον. Brunck.

V. 34. Dresd. ἔχειν pro ἄγειν.

V. 39. August. Dresd. et edd. vett. ταλαίφρων.

V. 40. Vulgo λούουσ' ἂν ἢ θάπτουσα. Brunck. e scholiis de-
dit ἢ θάπτουσα.

V. 42. ποῦ γνώμης. Sic membr. et Aldus. In T. ποῖ. Tur-
nebus, nescio unde, πῆ. Perpetua fere harum vocula-
rum confusio. Brunck. Cum T. conspirant August.
Dresd. et Schol.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

εἰ τὸν νεκρὸν ξὺν τῆδε κουφιεῖς χερί.

ΙΣΜΗΝΗ.

ἢ γὰρ νοεῖς θάπτειν σφ', ἀπόρρητον πόλει;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

45 τὸν γοῦν ἐμὸν καὶ τὸν σόν, ἦν σὺ μὴ θύλης,
ἀδελφόν. οὐ γὰρ δὴ προδοῦσ' ἀλώσομαι.

ΙΣΜΗΝΗ.

ὦ σχετλία, Κρέοντος ἀντειρηκός;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἀλλ' οὐδὲν αὐτῶ τῶν ἐμῶν μ' εἰργεῖν μέτα.

ΙΣΜΗΝΗ.

50 οἱ μοι Φρόνησον, ὦ κασιγνήτη, πατῆρ
ὡς νῶν ἀπεχθῆς δυσκλεῆς τ' ἀπώλετο,
πρὸς αὐτοφώρων ἀμπλακημάτων διπλᾶς
ὄψεις ἀράξας αὐτὸς αὐτουργῶ χερί·
ἐπειτα μήτηρ καὶ γυνή, διπλοῦν ἔπος,
πλεκταῖσιν ἀρτάναισι λωβάται βίον·
55 τρίτον δ' ἀδελφῶ δύο μίαν κατ' ἡμέραν

αὐτο-

V. 44. θάπτειν abest in August. Item δὴ v. 46.

V. 48. τῶν ἐμῶν μ' εἰργεῖν. Omissum in libris omnibus pronomen flagitante sensu reposui. Brunck. In August. glossa suprascr. ἐμέ.

V. 53. In membr. διπλοῦν πύθος, superscripta altera lectione, quam adgnoscat Scholiastes, ἴπος. Vide Vaickenarium ad Phoen. p. 153. [et Lennepium ad Phalaridis Epistolas p. 100. Ex ed. rec.] Brunck. πάθος habent etiam August. Dresd. et edd. vett.

V. 55. ἀδελφῶ δύο. Sic emendate in August. [Dresd.] et in T. Aldus edidit δύο, quam formam Atticis poetis prorsus esse inusitatam ad Comicum fati adstruximus. Brunck.

αὐτοκτονοῦντε τῷ ταλαιπώρῳ, μέρος
κοινὸν κατειργάσαντ' ἐπ' ἀλλήλοισιν χερσίν.
νῦν δ' αὖ μόνῃ δὴ νῶ λειψιμμένα, σκύπτει
ὄσω κάκιστ' βλοῦμεθ', εἰ νόμου βία
ψῆφον τυράννων ἢ κράτη παρεξίμεν.
60 ἀλλ' ἐννοεῖν χερὶ τοῦτο μὲν, γυναῖχ' ὅτι
ἔφουμεν, ὡς πρὸς ἀνδρας οὐ μαχουμένα·
ἐπειτα δ' οὐνεκ' ἀρχόμεσθ' ἐκ κρείσσονων,
καὶ ταῦτ' ἀκούειν, κατὶ τῶνδ' ἀλγίονα.
65 ἐγὼ μὲν οὖν αἰτούσα τοὺς ὑπὸ χθονὸς
ξυγγνοῖαν ἴσχειν, ὡς βιάζομαι τὰδε,
τοῖς ἐν τέλει βεβῶσι πείσομαι. τὸ γὰρ
περισσὰ πράσσειν, οὐκ ἔχει νῦν οὐδένα.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

οὐτ' ἂν κελεύσαιμι, οὐτ' ἂν, εἰ θέλοις ἐτι
πράσσειν, ἐμοῦ γ' ἂν ἠδέως δρώης μέτα.
70 ἀλλ' ἴσθ' ὅποια σοι δοκεῖ. κείνον δ' ἐγὼ
θάψω. καλὸν μοι τοῦτο ποιοῦση θανεῖν.
Φίλη μετ' αὐτοῦ κείσομαι, Φίλου μέτα,
ὅσια πανουργήσασ'· ἐπεὶ πλείων χρόνος,
ὃν δεῖ μ' ἀρέσκειν τοῖς κάτω, τῶν ἐνθάδε.

ἐκεῖ

V. 56. Vulgo αὐτοκτενοῦντε.

V. 58. particula δ' omissa Dresd. λειψιμμεθον praebet. August. μόνῃ et λειψιμμένα.

V. 64. Dresd. ἀλγίονα.

V. 68. August. ἔχειν.

V. 69. August. et Dresd. θέλεις.

V. 71. ὅποια. Sic Dresd. Turneb. Steph. et Cant. Male Brunck. ex codd. nonnullis, Aldo et Scholiaste ὅποια recepit.

V. 75. Dresd. ἂν δεῖ.

60

65

70

75

ἐκεῖ γὰρ αἰεὶ κείσομαι· σοὶ δ' εἰ δοκεῖ,
τὰ τῶν θεῶν ἔντιμ' ἀτιμάσασ' ἔχε.

ΙΣΜΗΝΗ.

ἐγὼ μὲν οὐκ ἄτιμα ποιούμαι· τὸ δὲ
βία πολιτῶν δρᾶν, ἔφυν ἀμήχανος.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

80 σὺ μὲν τὰδ' ἂν προύχοι· ἐγὼ δὲ δὴ τάφον
χώσουσ' ἀδελφῶ φίλτάτω πορεύσομαι.

ΙΣΜΗΝΗ.

οἱ μοι ταλαίνης, ὡς ὑπερδέδοκά σου.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

μή μου προτάρβει· τὸν σὸν ἐξέρθου πότμον.

ΙΣΜΗΝΗ.

ἀλλ' οὖν προμηνύσης γε τούτο μηδενί

85 ταύρων· κρυφῆ δὲ κεῦθε· σὺν δ' αὐτῶς ἐγώ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

οἱ μοι· καταυδα. πολλὸν ἐχθίων ἔσει
σιγῶσ', εἰάν μὴ πᾶσι κηρύξῃς τάδε.

ΙΣΜΗΝΗ.

θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχεις.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἀλλ' οἶδ' ἀρέσκουσ', οἷς μάλισθ' αἰδεῖν με χρεῖ.

ΙΣΜΗ-

V. 83. πότμον. Lectionem hanc agnoscit Scholiastes. In
codd. βιον, quod a librario suppositum fuisse videtur
ignorante in πότμον priorem corripi, ut in Oed. T. 121.
Brunck.

V. 84. Dresd. Turn. Steph. et Cant. προμηνύσεις. Pariter
August. cum gl. προμηνύσον.

V. 89. Dresd. μάλιστα δεῖν.

ΙΣΜΗΝΗ.

εἰ καὶ δυνήσει γ'· ἀλλ' ἀμήχανων ἐρᾶς.

90

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

οὐκοῦν, ὅταν δὴ μὴ σθένω, πεπαύσομαι.

ΙΣΜΗΝΗ.

ἀρχὴν δὲ θεῶν οὐ πρέπει τὰμήχανα.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

εἰ ταῦτα λέξεις, ἐχθαρεῖ μὲν ἐξ ἐμοῦ,

ἐχθρὰ δὲ τῷ θανόντι προσκείσει δίκη.

ἀλλ' ἔα με, καὶ τὴν ἐξ ἐμοῦ δυσβουλίαν,

95

παθεῖν τὸ δεινὸν τοῦτο. πείσομαι γὰρ οὐ

τοσοῦτον οὐδὲν, ὥστε μὴ οὐ καλῶς θανεῖν.

ΙΣΜΗΝΗ.

ἀλλ', εἰ δοκεῖ σοι, στεῖχε· τοῦτο δ' ἴσθ', ὅτι

ἄνους μὲν ἐρχεῖ, τοῖς φίλοις δ' ὀρθῶς φίλη.

ΧΟΡΟΣ.

Ἀκτὶς ἀελίου, τὸ κάλ-

στροφὴ α. 100

λιστον ἐπταπύλω φανέν

Θήβα τῶν προτέρων Φάος,

ἐφάν-

V. 93. ἐχθαρεῖ vulgo, sed ἐχθαρεῖ Ald. et in marg. Turn.,
quod ne commemoravit quidem Brunckius. Illam for-
mam a Tragicorum usu abhorrere Porfonus docuit ad
Eur. Med. 555.

V. 97. μὴ οὐ καλῶς. In E. T. [August. et Dresd.] altera ne-
gatio omissa. Brunck.

V. 100. ἀελίοιο Ald. Brub.

V. 102. Praetuli cum Hermanno vulgatam τῶν προτέρων,
ut magis poeticam. Brunckius ex membr. dedit τῶν πρό-
τερων.

ἐφάνθη ποτέ, χρυσίας
ἀμέρας βλέφαρον,

105 Δικαίων ὑπὲρ ῥεΐθρων μολευσα,
τὸν λευκάσπιν ἀπ' Ἀργόθεν
Φῶτα βάντα πανσαγία,
Φυγάδα πρόδρομον ὄξυτέρω
κινήσασα χαλινῶ,

110 ὅς ἐφ' ἀμετέρα γὰ, Πολυνείκους
ἄρθεις νεικέων ἐξ ἀμφιλόγων,
ὄξέα κλάζων, αἰετός ἐς γᾶν
ὡς, ὑπερέπτα,

115 λευκῆς χιόνος πτέρυγι στεγανός
πολλῶν μεθ' ὀπλων,
ζύν θ' ἵπποκόμοις κορύθεσσι,

στάς

V. 103. metri caussa scripsi ποτέ pro πότ' ὦ.

V. 106. ἀπ' ex conj. addidi: non bene Brunck. ἐξ. 'Αργόθεν
πρην dant Dresd. et Turn., 'Αργόθεν πρην Steph. et Can-
terus. Istud πρην Triclinio debetur.

V. 108. ὄξυτέρω. Sic liquido E. gl. ταχυτέρα. Male vulgo
ὄξυτόρω. Brunck. Dresd. ὄξυτέρω c. gl. ταχυτέρω. Au-
gustanum quoque codicem ὄξυτέρω scriptum habere, inde
colligo, quod ab Hermanno nihil varietatis enotatum est.
Pro πρόδρομον Dresd. exhibet πρόδομον, eadem confusione,
quae in Eur. Phoen. 303. ed. Porson. locum habet.

V. 110. ὅς, scilicet ὁ λευκάσπις Φῶς ἐξ 'Αργόθεν βᾶς, qui qui-
dem ὑπερέπτα, ἄρθεις ἐξ ἀμφιλόγων νεικέων Πολυνείκους. Per-
peram vulgo ὄν — Πολυνείκης, sine ulla legitimae structu-
rae forma. Sic legendum esse vidit etiam eruditus
Britannus apud Heathium. Brunck.

V. 112. Dresd. αἰτός.

στάς δ' ὑπὲρ μελάθρων, κύκλω
Φοινίαισιν ἀμφιχανῶν
λόγχαις ἐπτάπυλον στόμα,
ἔβα, πρὶν ποθ' ἀμετέρων
αἰμάτων γένυσιν

ἀντιερ. 4.

120

πλησθῆναί τε, καὶ στεφάνωμα πύργων
πευκαέωνθ' Ἡφαιστον ἐλεῖν.
τοῖος ἀμφὶ νῶτ' ἐτάθη
πάταγος Ἀρεος, ἀντιπάλω
δυσχείρωμα δράκοντι.

125

Zeus γὰρ μεγάλης γλώσσης κόμπους
ὑπερεχθαίρει· καὶ σφας ἐσιδῶν
πολλῶ βεύματι προσνισσομένους
χρυσού, καναχῆ θ' ὑπεροπλίας,
παλτῶ ῥίπτει πυρὶ, βαλβίδων
ἐπ' ἀκρων ἤδη

130

νίκην ὀρμώντ' ἀλαλάξαι.

ἀντι-

V. 117. Legendum, ut edidi. Vulgo sic:

στάς δ' ὑπὲρ μελάθρων φονί-
αισιν ἀμφιχανῶν κύκλω —

offendente brevi syllaba in fine prioris versiculi. φοινίαισιν
dant August. et Dresd., qui mox v. 121. cum Aldo bene
habet γένυσιν pro vulg. γένυσι.

V. 122. August. Ald. Brub. Turn. omittunt τε.

V. 125. In ed. Turn. non post Ἀρεος, verum post ἀντιπάλω
hypostigme posita est.

V. 130. Hermannii emendationem recepi. Aldus et codd.
χρυσού καναχῆς ὑπεροπλίας sine ullo sensu. In August.
glossa est ὑπέφρονας. Brunckius delit καναχῆ χύπεροπλίας,
prima posterioris vocabuli syllaba ob crasin copulae καὶ
producta.

σε·β'·ἀντιτύπω δ' ἐπὶ γὰρ πέσει τανταλωθεῖς
 135 πυρφόρος, ὅς τότε μαινομένα ξύν ὄρμα
 βακχεύων ἐπέπνει
 ῥιπαῖς ἐχθίστων ἀνέμων.
 εἶχε δ' ἄλλα τὰ μὲν,
 ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλοις ἐπενώμα στυφελίζων
 140 μέγας Ἀρης δεξιοσειρος.
 ἑπτὰ λοχαγοὶ γὰρ ἑφ' ἑπτὰ πύλαις
 ταχθέντες ἴσκι πρὸς ἴσους, ἔλιπον
 Ζηνὶ τροπαίῳ πάγχαλκα τέλη·
 πλὴν τοῖν στυγεροῖν, ᾧ πατὴρ ἐνὸς
 145 μητρός τε μίας Φύντε καὶ αὐτοῖν
 δικρατεῖς λόγχαις στήσαντ', ἔχεται
 κοινοῦ θανάτου μέρος ἄμφω.

ἀλ-

V. 134. ἀντίτυπω dedi ex Hermanni conjectura. Brunck. ἀντίτυπα cum Aldo et veteribus codd. quam lectionem agnoscit Schol. et Eustathius p. 1101. Dresd. exhibet Triclinianam interpolationem ἀντίτυπος δ' ἐπὶ γὰρ πέσει; γὰρ etiam August.

V. 135. August. πυρφόρος. — Pro ὅς H. Stephanus ὡς dedit, tyrothetæ fortasse culpa.

V. 138. Aldus hunc versum sic edidit: εἶχε δ' ἄλλα. τὰ μὲν ἄλλα, τὰ δ' ἐπ' ἄλλοις. In membr. non bis ἄλλα: sed quod priori factum oportuit, posteriori soli subscriptum ε. Brunck. qui εἶχε δ' ἄλλα τὰ μὲν ἄλλα; τὰ δ' ἐπ' ἄλλοις dedit neglectis antistrophicorum versuum numeris. Dresd. Turn. Steph. Cant. exhibent εἶχε δ' ἄλλα τὰ δ' ἐπ' ἄλλοις, proxime ad emendationem nostram, quæ jam Heathio in mentem venerat. In August. verba ἄλλα τὰ μὲν absunt, sequenti autem ἄλλα gl. suprafer. ἦγουν ἄλλα κακά.

V. 140. Lectionem Scholiastæ memoratam, δεξιοσειρος, Turn. in margine habet.

V. 145. August. αὐτοῖν.

ἄλλοι γὰρ ἂν μεγαλάνυμος ἦλθε Νίκα ἀντιστρε·β'.
 τὰ πολυαρμάτῳ ἀντιχαρῆισα Θήβα.
 ἐκ μὲν δὴ πολέμων 150
 τῶν νῦν θῆσθε λησμοσύναν,
 θεῶν δὲ ναοὺς χοροῖς
 παννυχίαις πάντας ἐπέλθωμεν· ὁ Θήβας δ'
 ἐλελίχθων Βάκχιος ἀρχοί.
 155 ἄλλ' ὅδε γὰρ δὴ βασιλεὺς χάρας
 κραινῶν νεοχμῶς, παῖς ὁ Μεναικῆος
 νεαραῖσι θεῶν ἐπὶ συντυχίαις
 χωρεῖ, τινὰ δὴ μῆτιν ἐρέσων,
 ὅτι σύγκλητον τήνδε γερόντων
 προὔθετο λῆσχην, 160
 κοινῶ κηρύγματι πέμψας.

KPEΩN.

Ἄνδρες, τὰ μὲν δὴ πόλεις ἀσφαλῶς θεοί,
 πολλῶ σάλῳ σείσαντες, ὤρθωσαν πάλιν·

ὑμᾶς

V. 151. θεθε. Hanc lectionem Brunckius, versum dactylicum esse putans, metro adversari pronuntiavit. At Glyconeus est polyschematicus, ut non opus sit θεθεαι rescribere, quod T. et Dresd. exhibent cum glossa θελήσατε.

V. 153. Vulgo πανύχαις ruente metro. Emendationem nostram firmat August.

V. 154. Aldus et veteres codd. ἐλελίχων. Scholiastes ἐλελίχων, quam lectionem secutus est Triclinius. Exstat etiam in Dresd. et August. cum glossa ταῖς βακχίαις κινῶν. Pro Βάκχιος legebatur Βακχεῖος repugnante metro. Pro ἀρχοί Turn. ἀρχοί.

V. 156. Codd. et edd. vett. habent κρεῶν ὁ Μεναικῆος νεοχμῶς — Vide notam ad hunc versum.

V. 158. August. τινὰ c. gl. ποίαν.

ὑμᾶς δ' ἐγὼ πομπόισιν ἐκ πάντων δίχα
 165 ἔστειλ' ἰκέσθαι· τοῦτο μὲν, τὰ Λαίου
 σέβοντας εἰδὼς εὐθρόνων αἰεὶ κράτη·
 τοῦτ' αὖθις, ἠνίη Οἰδίπους ὄρθου πόλιν,
 κάπει διώλετ', ἀμφὶ τοὺς κείων ἐτι
 παῖδας, μένοντας ἐμπέδεις φρονήμασιν.
 170 ὅτ' οὖν ἐκεῖνοι πρὸς διπλῆς μοίρας μίαν
 καθ' ἡμέραν ὤλοντο, παῖσαντές τε καὶ
 πληγέντες αὐτόχειρι σὺν μιάσματι,
 ἐγὼ κράτη δὴ πάντα καὶ θρόνους ἐχω
 γένους κατ' ἀγχιστεία τῶν ὀλωλότων.
 175 ἀμήχανον δὲ παντὸς ἀνδρὸς ἐκμαθεῖν
 ψυχὴν τε καὶ φρόνημα καὶ γνώμην, πρὶν ἂν
 ἀρχαῖς τε καὶ νόμοισιν ἐντριβῆς φανῆ.
 ἐμοὶ γάρ, ὅστις πᾶσαν εὐθύνων πόλιν,
 μὴ τῶν ἀρίστων ἀπτεται βουλευμάτων,
 180 ἀλλ' ἐκ φόβου τοῦ γλῶσσαν ἐγκλείσας ἔχει,
 κάκιστος εἶναι νῦν τε καὶ πάλαι δοκεῖ

καὶ

V. 168. κείων. Sic membr. Dresd. August. et impressi. κείνου exhibet E. Brunckius ex conjectura κείνου τότε, ut correlativa sint ἐτι — τότε.

V. 174. ἀγχιστεῖαν August.

V. 180. Totum hunc locum usque ad vers. 190. recitat Demosthenes in Orat. περὶ Παραπρεσβείας pag. 331. ed. Franc. (p. 253. ed. Paris. 418. Reisk.) ubi secundum cod. unum scripturam pro του legitur τήν: sed vulgatum tuetur caeteri Mss. et Edd. omnes praeter Oxoniensem, in qua non sine manifesto errore τήν in textu exhibetur, et τοῦ ut duorum codicum scriptura annotatur. Burton.

καὶ μείζον ὅστις ἀντὶ τῆς αὐτοῦ πάτρας
 φίλον νομίζει, τοῦτον οὐδαμοῦ λέγω.
 ἐγὼ γάρ, ἴστω Ζεὺς ὁ πάνθ' ὀρῶν αἰεὶ,
 οὐτ' ἂν σιωπήσαιμι τὴν ἄτην ὀρῶν
 185 στείχουσιν ἀστοῖς ἀντὶ τῆς σωτηρίας,
 οὐτ' ἂν φίλον ποτ' ἀνδρα δυσμενῆ χθονὸς
 θείμην ἐμαυτῶ, τοῦτο γιγνώσκων, ὅτι
 ἠδ' ἐστὶν ἡ σώζουσα. καὶ ταύτης ἐπι
 190 πλέαντες ὄρθης, τοὺς φίλους ποιοῦμεθα.
 τοιοῖσδ' ἐγὼ νόμοισι τήνδ' αὖξω πόλιν,
 καὶ νῦν ἀδελφὰ τῶνδε κηρυξάσας ἐχω
 ἀστοῖσι, παίδων τῶν ἀπ' Οἰδίου περι.
 Ετεοκλέα μὲν, ὃς πόλεως ὑπερμαχῶν
 195 ὄλωλε τῆσδε, πάντ' ἀριστεύσας δορῆ,
 τάφῳ τε κρυψαί, καὶ τὰ πάντ' ἐφαγίσσαι,

185

190

195

ἀ τοῖς

V. 182. καὶ μείζον ὅστις. Sic tres codd. (etiam August. et Dresd) Apud Stobaeum in Floril. Grotii p. 175. variata structura, ideoque fortasse melius, εἴ τις Brunck. αὐτοῦ August. et Dresd.

V. 190. ὄρθης pro var. lectione affert Turn. Deinde λόγους pro φίλους citat Stobaeus l. c.

V. 193. August. et Dresd. τῶνδ'.

V. 196. καὶ τὰ πάντ' ἐφαγίσσαι. Sic liquido scriptum in E. T. Estque haec sincera lectio et optima, ut in glossis traditur, ad hunc modum resolvenda: τάφῳ τε κρυψαί, καὶ ἐπὶ τῷ τάφῳ ἀγίσσαι τὰ πάντα, ἀ — Infra 247. κἀφαγιστεύσας itidem valet καὶ ἐφαγιστεύσας. In membr. scriptum ἀφαγίσσαι. Aldus mendose edidit ἀφανίσσαι, quod nescio an in ullo scripto libro repertum fuerit. Miro tamen id iudicio Toupius ad Suidam I. 66. et Britannus nescio quis in nova editione Pentalogiac tuentur, tamquam librorum veterum

ἀ τοῖς ἀρίστοις ἔρχεται κάτω νεκροῖς.
τὸν δ' αὖ ζύναμιον τοῦδε, Πολυνείκην λέγω,
ὃς γῆν πατρῶαν καὶ θεοὺς τοὺς ἐγγενεῖς,

200 Φυγαῖς κατελθῶν, ἠθέλησε μὲν πυρὶ
πρῆσαι κατάκρας, ἠθέλησε δ' αἵματος
κοινοῦ πάσασθαι, τοὺς δὲ δουλώσας ἄγειν
τοῦτον πόλει τῆδ' ἐκκεκῆρυκται τάφῳ
μῆτε κτερίζειν, μῆτε κωκυῖσαι τινα,

205 ἔαν δ' ἀθᾶπτον, καὶ πρὸς οἰωνῶν δέμας ἴ
καὶ πρὸς κυνῶν ἐδεστον αἰκισθέντ' ἰδεῖν.
τοιόνδ' ἐμὸν φρόνημα. κούποτ' ἐκ γ' ἐμοῦ
τιμὴν προέξουσ' οἱ κακοὶ τῶν ἐνδίκων.

ἀλλ' ὅστις εὖνους τῆδε τῆ πόλει, θανῶν
210 καὶ ζῶν ὁμοίως ἐξ ἐμοῦ τιμῆσεται.

ΧΟΡΟΣ.

σοὶ ταῦτ' ἀρέσκει, παῖ Μενοικέως Κρέον,
* * * * *
τὸν τῆδε δύνουν, καὶ τὸν εὐμενῆ πόλει.

νόμῳ

terum omnium lectionem. Brunck. ἐφαγνίσαι habent
etiam August. et Dresd. c. gl. ἐπὶ τῷ τάφῳ ὁσίως ποιῆσαι.
Canterus dedit ἀφαγνίσαι, reliquis impressis ἀφανίσαι
praebentibus.

V. 201. August. δι' αἵματος.

V. 203. ἐκκεκῆρυκται dedi pro ἐκκεκῆρυχθαι.

V. 206. αἰκισθέντ'. Sic August. Dresd. et impressi. In Au-
gust. glossa παραχθέντα. Membr. αἰκισθέντ'. Brunckius
e cod. E. αἰκιστόντ' edidit.

V. 208. August. προέξουσ'.

V. 210. Aldus ἐκ γ' ἐμοῦ.

V. 211. Brunck. σοὶ ταῦτ' scripsit. Lacunae signum post
hunc vel sequentem versum poni debere viderunt Sca-
ligerus et Reiskius.

νόμῳ δὲ χρῆσθαι παντί, τοῦτ' ἔνεστί σοι,
καὶ τῶν θανόντων, χυπόσοι ζῶμεν, πέρι.
ΚΡΕΩΝ.

ὡς ἂν σκοποὶ νῦν ἦτε τῶν εἰρημένων.

215

ΧΟΡΟΣ.

νεωτέρῳ τῷ τοῦτο βαστάζειν πρόθεσ.

ΚΡΕΩΝ.

ἀλλ' εἰς ἔτοιμοι τοῦ νεκροῦ γ' ἐπίσκοποι.

ΧΟΡΟΣ.

τί δῆτ' ἂν ἄλλο τοῦτ' ἐπεντέλλοις ἔτι;

ΚΡΕΩΝ.

τὸ μὴ πιχωρεῖν τοῖς ἀπιστοῦσιν τάδε.

ΧΟΡΟΣ.

οὐκ ἔστιν οὕτω μᾶρος, ὃς θανεῖν ἐραῖ.

220

ΚΡΕΩΝ.

καὶ μὴν ὁ μισθός γ' οὗτος. ἀλλ' ὑπ' ἐλπίδων
ἄνδρας τὸ κέρδος πολλάκις διώλεσεν.

ΦΥΛΑΞ.

ἄναξ, ἐρῶ μὲν οὐχ ὅπως τάχους ὑπο
δύσπνους ἰκάνω κούφον ἐξάρας πόδα.

πολλὰς γὰρ ἔσχον φροντίδων ἐπιστάσεις,
ὁδοῖς κυκλῶν ἐμαυτὸν εἰς ἀναστροφήν.

225

ψυχή

V. 213. Male vulgo παντί που τ' —

V. 217. Perperam in libris νεκροῦ τ' — Brunck.

V. 218. Codd. et edd. ἄλλοι. ἄλλο unus dat August. c. schol.
οἱ μεγαλογραφοῦντες τὸ ἄλλο, μεγάλως ἀγνοοῦντες. Brunckius
scripsit ἄλλο τοῦδ'.

V. 221. γ' non agnoscit Scholiastes.

V. 225. Pro ἔσχον Dresd. εἶρον. Itemque August., in quo
supra scriptum: γρ. ἔσχον.

Ψυχὴ γὰρ ἤδα πόλλά μοι μυθουμένη

Τάλας, τί χωρεῖς, οἷ μολῶν δώσεις δίκην;
τλήμων, μενεῖς αὐ; κεί τὰδ εἴσεται Κρέων
230 ἄλλου παρ' ἀνδρός, πῶς σὺ δῆτ' οὐκ ἀλγυνεῖ; —
τοιαῦθ' ἐλίσσαν ἤνυτον σχολῇ ταχύς.

Χούτως ὁδὸς βραχεῖα γίγνεται μακρά.
τέλος γε μὲν ται δεῦρ' ἐνίκησεν μολεῖν.
κεῖ σοι τὸ μηδὲν ἐξερῶ, φράσω δ' ὅμως.
235 τῆς ἐλπίδος γὰρ ἔρχομαι δεδραγμένως,
τὸ μὴ παθεῖν ἀν' ἄλλο πλὴν τὸ μορσιμον.

ΚΡΕΩΝ.

τί δ' ἔστιν, ἀνθ' οὗ τήνδ' ἔχεις ἀδυμίαν;
ΦΥΛΛΑΣ.

Φράσαι θέλω σοι πρῶτα τὰμαντοῦ. τὸ γὰρ
πρᾶγμ' οὐτ' ἔδρασ', οὐτ' εἶδον ὅστις ἦν ὁ δρῶν.
240 οὐδ' ἀν' δικαίως ἐς κακὸν πέσοιμί τι.

ΚΡΕΩΝ.

V. 229. κεί τὰδ — Perperam membr. et Aldus καὶ τὰδ —
In E. εἰ τὰδ — initio versus τλήμων habent codd. plerique.
Brunck. κεί et τλήμων August. ac Dresd., τλήμον
impressi.

V. 231. Praetuli lectionem a Scholiaste conservatam,
ταχύς. Vulgo βραδύς.

V. 234. Brunck. post μολεῖν in antecedente versu plenius
interpungens scripsit σοί, κεί — In August. et Ald.
punctum est post σοί, post μολεῖν autem nihil interpun-
ctionis.

V. 235. August. πεφραγμένως. schol. ἡσφαλισμένος. γρ. δὲ καὶ
δεδραγμένως, ἕπερ πρὸς τὸ ἐλπίδος συνάψεις.

V. 238. πρῶτα. Turnebus e Triclinio pessime πάντα.
Brunck. consentiente Musgr.

ΚΡΕΩΝ.

εὔ γε στοχάζει, κάποφράγνυσαι κύκλω
τὸ πρᾶγμα. δηλοῖς δ' ὡς τι σημαίων νέον.

ΦΥΛΛΑΣ.

τὰ δεινὰ γὰρ τοι προστίθησ' ὄκνον πολύν.

ΚΡΕΩΝ.

οὐκουν ἔρεῖς ποτ', εἴτ' ἀπαλλαχθεῖς ἄπει;

ΦΥΛΛΑΣ.

καὶ δὴ λέγω σοι. τὸν νεκρὸν τις ἀρετίως 245
θάψας βέβηκε, κατὰ χρωτὶ διψίαν
κόνιν παλύνσας, κάφαγιστεύσας ἄχρη.

ΚΡΕΩΝ.

V. 241. Iacobs spec. emend. p. 30 στεγάζει, munis te.
Eustath. in II. Z. p. 488. 46. στέγω, τὸ στεγάζω, ἀφ' οὗ
παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ ὄκνον ἐμὲ στεγάζειν ἠδύν. Vox στεγειν Eudo-
ciae reddenda est v. 411. de Phaedra: στέγουσζ γὰρ τήν
νόσον ἢ Φαίδρα χροῖμα, πρὸς τὴν τροφὴν δηλώσαι ἠναγκάσθη.
Vulgo στέγουσα. — August. στονάζει.

V. 242. σημαίων. Sic E. T. August. [et Dresd.] ut legen-
dum esse monuerat Valckenarius ad Phoen. pag. 384.
Brunck. Vulgatae σημαίων anteponit etiam Musgr.

V. 244. August. οὐκ οὖν ἔρεῖς ποῦ τ'.

V. 247. κάφαγιστεύσας. glossa in T. [et Dresd.] ἐπ' ἐκεῖνον
καθοσιώσας. Recte. Est enim, ut supra observavi, καὶ ἐφα-
γιστεύσας. In minoribus scholiis glossam hanc dedi ex
August. cod. ubi minus bene περὶ ἐκεῖνον — ἄχρη. Sic
Membr. et Aldus. Triclinius χροῖμα. Brunck. χροῖμα etiam
August. et Dresd.

ΚΡΕΩΝ.

τί Φῆς; τίς ἀνδρῶν ἦν ὁ τολμήσας τὰδε;

ΦΥΛΑΞ.

οὐκ οἶδ'. ἐκεῖ γὰρ οὔτε του γενῆδος ἦν
πλήγμ', οὐ δικέλλης ἐκβολή· στύφλος δὲ γῆ, 250

καὶ χέρσος ἀρρώξ, οὐδ' ἰπημαξευμένη
τροχοῖσιν, ἀλλ' ἀσημος οὐργάτης τις ἦν.

ὅπως δ' ὁ πρῶτος ἡμῖν ἡμεροσκοπός
δείκνυσι, πᾶσι θαῦμα δυσχερὲς παρῆν.

ὁ μὲν γὰρ ἠφάνιστο, τυμβήρης μὲν οὐ
λεπτή δ', ἄγος Φευγοντος ἄς, ἐπῆν κόνις. 255

σημεῖα δ' οὔτε θηρός, οὔτε του κυνῶν
ἐλθόντος, οὐ σπάσαντος ἐξεφαίνετο.

λόγοι δ' ἐν ἀλλήλοισιν ἐρρόδου κακοί,
Φύλαξ ἐλέγχων Φύλακα. κὰν ἐγίγνετο 260

πληγῆ τελευτῶσ' οὐδ' ὁ κωλύσων παρῆν.
εἰς γὰρ τις ἦν ἕκαστος οὐξειργασμένος,

κουδεὶς ἐναργής, ἀλλ' ἐφευγε μὴ εἰδέναι.
ἤμεν δ' ἔτοιμοι καὶ μύδρους αἶρειν χερσῶν,

καὶ πῦρ διέρπειν, καὶ θεοὺς ορκωμοτεῖν, 265

τὸ μῆτε δρᾶσαι, μῆτε τῷ ξυνεῖδεναι
τὸ πρᾶγμα βουλευσαντι, μῆτ' εἰργασμένῳ.

τέλος

V. 249. August. et Dresd. γένιδος. Seq. versu August. οὐδέ.

V. 255. Aldus οὐδὲν γὰρ.

V. 257. Dresd. τῶν κυνῶν.

V. 263. omisi τὸ quod vulgo post εἰτενε legitur.

V. 266. Dresd. καὶ μῆτε δρᾶσαι et in sq. versu τῷ pro τῷ.

τέλος δ', ὅτ' οὐδὲν ἦν ἐρευνῶσιν πλέον,
λέγει τις εἰς, ὅς πάντας ἐς πέδον κάρρα
νεῦσαι φόβῳ προὔτρεψεν. οὐ γὰρ εἶχμεν 270

οὐτ' ἀντιφωνεῖν, οὐδ' ὅπως δρώντες καλῶς
πράττοιμεν. ἦν δ' ὁ μῦθος, ὡς ἀνοιστέον

σοὶ τουργὸν εἴη τούτο, κούχι κρυπτέον.
καὶ ταῦτ' ἐνίκα, κάμε τὸν δυσδαίμονα

πάλος καθαιρεῖ τούτο τὰγαθὸν λαβεῖν. 275

πάρεμι δ' ἄκων οὐχ' ἐκούσιν, οἶδ' ὅτι.
στέργει γὰρ οὐδεὶς ἄγγελον κακῶν ἐπῶν.

ΧΟΡΟΣ.

ἀνάξ, ἐμοί τοι, μὴ τι καὶ θεήλατον
τουρῶν τόδ', ἢ ξύννοια βουλεύει πάλα.

ΚΡΕΩΝ.

παῦσαι, πρὶν ὀργῆς κάμε μεστῶσαι λέγων, 280

μὴ φευρεθῆς ἄνευ τε καὶ γέρον ἅμα.
λέγεις γὰρ οὐκ ἀνεκτά, δαίμονας λεγῶν

πρόνοιαν ἴσχειν τούδε τοῦ νεκροῦ πέρι.
πότερον ὑπερτιμῶντες ὡς εὐεργέτην

ἐκρυπτον αὐτὸν, ὅστις ἀμφικίνας 285

ναοὺς πυρώσων ἤλθε κἀναθήματα,
καὶ γῆν ἐκείνων καὶ νόμους διασκεδῶν;
ἢ τοὺς κακοὺς τιμῶντας εἰσορᾶς θεοῦ;

B 2

οὐκ

V. 278. 79. male Aldus nuncio continuat.

V. 280. post μεστῶσαι Brunckius perperam commate interpunxit.

οὐκ ἔστιν. ἀλλὰ ταῦτα καὶ πάλαι πόλεως
 ἄνδρες μόλις φέροντες ἐβρόθουν ἐμοί,
 κρυφῆ κάρα σείοντες· οὐδ' ὑπὸ ζυγῶ
 290 λόφον δικαίως εἶχον, ὡς στέργειν ἐμέ.
 ἐκ τῶνδε τούτους ἐξεπίσταμαι καλῶς
 παρηγμένους μισθόισιν εἰργάσθαι τάδε.
 οὐδὲν γὰρ ἀνθρώποισιν, οἷον ἀργυρος,
 295 κακὸν νομισμ' ἐβλαστε. τοῦτο καὶ πόλεις
 πορθεῖ, τὸδ' ἄνδρας ἐξανίστησιν δόμων·
 τὸδ' ἐκδιδάσκει καὶ παραλλάσσει φρένας
 χρηστὰς πρὸς αἰσχροῦ πράγμαθ' ἴστασθαι βροτῶν·
 πανουργίας δ' ἔδειξεν ἀνθρώποις ἔχειν,
 300 καὶ παντὸς ἔργου δυσσεβείαν εἰδέναι.
 ὅσοι δὲ μισθαυνοῦντες ἤνυσαν τάδε,
 χρόνω ποτ' ἐξέπραξαν ὡς δούνηι δίκην.
 ἀλλ' εἴπερ ἴσχει Ζεὺς ἔτ' ἐξ ἐμοῦ σέβας,
 305 εὐ ταῦτ' ἐπίστασ', ὄρκιος δὲ σοι λέγω,
 εἰ μὴ τὸν αὐτόχειρα τοῦδε τοῦ τάφου
 εὐρόντες ἐκφανεῖτ' ἐς ὀφθαλμοὺς ἐμούς,
 οὐχ ὑμῖν Αἰδῆς μόνος ἀρκέσει, πρὶν ἂν
 ζῶντες κρεμαστοὶ τήνδε δηλώσηθ' ὑβριν,
 310 ἵν' εἰδότες τὸ κέρδος ἐνθεν οἰστέον,
 τὸ λοιπὸν ἀρπάξητε, καὶ μάθηθ' ὅτι
 οὐκ

- V. 291. Aut memoria falsus, aut pravo exemplari usus Eustathius hunc locum respiciens ter diversae lectionis meminit, quae metro nequaquam accommodari potest: κάρα σείοντες, οὐδ' ὑπὸ ζύγω νότον εὐλόφως εἶχον. Brunck.
 V. 293. August. ἐπίσταμαι.
 V. 311. August. ἀρπάξητε καὶ μάθηθ'.

οὐκ ἐξ ἅπαντος δεῖ τὸ κερδαίνειν Φιλαιν.
 ἐκ τῶν γὰρ αἰσχυρῶν λημμάτων τοὺς πλείονας
 ἀτωμένους ἴδοις ἂν ἢ σεσωσμένους.

ΦΥΛΛΞ.

εἰπεῖν τι δώσεις; ἢ στραφεῖς οὕτως ἴω; 315

ΚΡΕΩΝ.

οὐκ οἶσθα καὶ νῦν, ὡς ἀνιαρῶς λέγεις;

ΦΥΛΛΞ.

ἐν τοῖσιν ὡσίν, ἢ πὶ τῇ ψυχῇ δάκνει;

ΚΡΕΩΝ.

τί δὲ ρυθμίζεις τὴν ἐμὴν λύπην ὅπου;

ΦΥΛΛΞ.

ὁ θεῶν σ' ἀνιᾶ τὰς φρένας, τὰ δ' ὧτ' ἐγώ.

ΚΡΕΩΝ.

V. 314. Dresd. ἴδμε, Ald. Brub. εἶδοις.

V. 315. δὲ pro τι Turn. in marg.

V. 318. τί δέ; ῥυθμίζεις — Sic in August. In E. πῆ δὲ — membr. [et Dresd.] ut impressi, τί δαί. Triclinii glossa, διὰ τὸ μέτρον. Absque hoc factum est metrum: vocalis brevis ante g producitur. Vide ad Oed. T. 487. Brunck. Τι δὲ habet etiam Plutarchi de Garrul. p. 509. D. editio Aldina. Vid. Porson ad Eurip. Med. 1008. Simplicius autem et elegantius esse putabam cum Hermanno, si tolleretur interpunctio post τί δέ, quae quidem et in cod. August. et in ed. Ald. abest.

V. 319. σ' desideratur in Ald. et Brub.

ΚΡΕΩΝ.

οἱ μ', ὡς λάλημα δῆλον ἐκπεφυκὸς εἶ. 320

ΦΥΛΑΞ.

οὔκουν τό γ' ἔργον τοῦτο ποιήσας ἐγώ.

ΚΡΕΩΝ.

καὶ ταῦτ' ἐπ' ἀργύρῳ γε τὴν ψυχὴν προδούς.

ΦΥΛΑΞ.

Φεῦ·
ἢ δεινόν, ὧ δοκεῖ γε, καὶ ψευδῆ δοκεῖν.

ΚΡΕΩΝ.

κόμψευε νῦν τὴν δόξαν· εἰ δὲ ταῦτα μὴ
Φανείτε

V. 320. August. δήλος.

V. 321. Sic edidi ex emendatione Hermanni. Membr. August. et impressi οὔκουν τόδ' ἔργον τοῦτο ποιήσας ποτέ. In reliquis conspirantes T. Dresd. et Turn. in marg. ἐγώ. Brunckius e cod. E. dedit οὔκουν τόδ' ἔργον εἰμὶ ποιήσας ποτέ, cui scripturae obstat August. εἰμὶ supra ποιήσας pro interpretatione scriptum exhibens.

V. 322. In August. abest γε et post hunc versum φεῦ.

V. 323. ὧ δοκεῖ γε. Sic in E. ut apud Scholiastam. Ceteri, ut vulgo, ἦν δοκῆ γε. Brunck.

V. 324. August. τὸ δόξαν non male. Moschopulus περι σχεδῶν p. 20 et p. 62. pro νῦν τὴν δόξαν citat τὴν δοκῆσιν, quibus vocabulis utitur Scholiastes in expositione vulgatae lectionis.

Φανείτε μοι τοὺς δρώντας, ἐξερεῖθ' ὅτι 325
τὰ δειλά κέρδη πημονὰς ἐργάζεταιται.

ΦΥΛΑΞ.

ἀλλ' εὐρεθεῖν μὲν μάλιστ'· εἰάν δέ τοι
ληφθῆ τε καὶ μή, τοῦτο γὰρ τύχη κρινεῖ,
οὐκ ἐστ' ὅπως ὄφει σὺ δεῦρ' ἐλθόντα με.
καὶ νῦν γὰρ ἐκτὸς ἐλπίδος γνώμης τ' ἐμῆς 330
σωθεῖς, ὀφείλω τοῖς θεοῖς πολλὴν χάριν.

ΧΟΡΟΣ.

Πολλὰ τὰ δεινά, κούδεν ἀν- 335
θρώπου δεινότερον πέλει.
τοῦτο καὶ πολιοῦ πέραν
πόντου χειμερία νότω
χωρεῖ, περιβρυχίσιον
περῶν ἐπ' οἰδμασιν·
θεῶν τε τὰν ὑπερτάταν, Γαῖν
ἄφθιτον, ἀκαμάταν
ἀποτρύεται, ἰλλομένων ἀρότρων 340
ἔτος

V. 326. Perperam in impressis τὰ δεινά. Brunck. Sic etiam August. et Dresd. δειλά pro var. lectione habet Schol. et Turn. in marg.

V. 330. August. et Dresd. καὶ γνώμης ἐμῆς.

V. 337. περῶν. Sic E. T. gl. διερχόμενος. Perperam in aliis περῶν. — ἐπ' οἰδμασι. Sic etiam E. alii ἐπ' οἰδμασι. Brunck. περῶν ἐπ' August. Dresd.

V. 339. Dresd. Turn. Steph. Cant. ἀκαμάτων.

V. 340. ἰλλομένων. Aldus et membr. παλλομένων. Ceteri [ut August.

ἔτος εἰς ἔτος, ἵππει-
 ω γένοι πολεύων.
 κουφονόων τε Φῦλον ὀρ-
 νίδων ἀμφιβαλῶν ἄγει,
 καὶ Θηρῶν ἀγρίων ἔθνη,
 πόντου τ' ἐναλίαν φύσιν
 σπείρασι δικτυοκλώστοις,
 ἀριφραδῆς ἀνήρ.
 κρατεῖ δὲ μαχαναῖς ἀγραύλου

ἀντιστρ. ε.

345

Θηρὸς

August. et Dresd.] εἰλομένων. Vide doctos viros ad Timaei glossam in Lex. Platon. γῆν ἰλλομένην. Brunck. ἰλλομένων pro var. lect. habet Schol.

V. 341. ἔτος εἰς ἔτος. Sic tres codd. ut legendum esse metrica ratio evincit. In membr. ut apud Aldum ετους εἰς ἔτος. Brunck. ἔτος εἰς ἔτος etiam Dresd. Taceo Augustanum, quem Brunckius trium illorum codd. mentione complexus esse videtur. Scholiasten Romanum conjicias ἔτος ἢ ετους legisse.

V. 342. Dresd. πολυῶν, ut scribendum censebat H. Stephanus. πορευῶν pro var. lect. notatur a Turnebo.

V. 343. κουφονόων. Libri omnes κουφονών mendose. Brunck.

V. 345. καὶ Θηρῶν. Sic Aldus et membranae. In E. et August. καὶ Θηρίων. Brunckius cum reliquis dedit Θηρίων τ'.

V. 346. August. Ald. ἐναλίαν, quod amplexus est Brunck.

V. 348. Vulgo περιφραδῆς. Optimam lectionem ἀριφραδῆς conservavit Eustathius p. 135, 24. δῆλον δὲ ὅτι τοῦ περιφραδέως προὔτρηξι τὸ φραδῆς φραδέος ἀπὸ τοῦ φράζω. ὡς τὸ φραδέος νόου ἔργα τέτυκται. ὅθεν σύνδετον ὁ παρὰ Σοφοκλεῖ ἀριφραδῆς ἀνήρ, καὶ ὁ πρὸς διαστολὴν αὐτοῦ βαρυνόμενος ἀριφραδῆς, τὸ κύριον.

V. 349. μαχαναῖς. Dorismum invitae libris restitui.

Θηρὸς ὀρεσσιβάτα, 350
 λασιαύχενά θ' ἵππον ὑπάξεται ἀμ-
 φίλοφον ζυγόν, οὔρε-
 ὄν τ' ἀδμήτα ταῦρον.
 καὶ φθέρμα, καὶ ἀνεμόεν 355
 φρόνημα, καὶ ἀστυνόμους
 ὀργὰς ἐδιδάξατο, καὶ δυσαύλων
 ἴδρις πάγων αἰθρίων
 δύσμβρα φεύγειν βέλη.
 παντοπόρος, ἀπορος ἐπ' οὐδὲν ἔρχεται
 τὸ μέλλον· Αἰδᾶ μόνον 360
 Φεῦξιν οὐκ ἐπάξεται·
 νόσων δ' ἀμαχανῶν Φυγὰς
 ζυμπέφρασται.
 σοφόν τι τὸ μαχανόεν ἀντιστρ. β'.
 τέχνας ὑπὲρ ἐλπίδ' ἔχων, 365
 ποτὲ

V. 351. ὑπάξεται. Metro flagitante praepositionem restitui a librariis omissam. Aldus et veteres codd. habent ἀξο-
 τα. Triclinii interpolationes nihil moror. Brunck. August. ἀξερ'.

V. 354. ἀνεμόεν. Sic August. et Aldus. Reliqui ἠνεμόεν, quos male sequitur Brunckius.

V. 357. ἴδρις addidi et αἰθρίων pro αἰθρια καὶ rescripsi ex conjectura Hermanni. August. post δυσαύλων glossam ψυχρὰ in textu habet.

V. 359. ἀπορος δ' Dresd.

V. 362. neglecto Dorismo vulgabatur ἀμηχάνων, ut μηχ-
 νόεν v. 364.

V. 364. Turn. Steph. Cant. δινόν τι

ποτὲ μὲν κακόν, ἄλλοτ' ἐπ' ἐσθλὸν ἔρπει·
νόμους παρείρων χθονός,
θεῶν τ' ἐνορκον δίκαν,
ὕψιπολις ἄπολις, ὅτω τὸ μὴ καλὸν
ξύνεστι, τόλμας χάριν. 370

μήτε μοι παρέστιος
γένεϊτο, μήτ' ἴσον φρονῶν,
ὅς τὰδ' ἔρδει.

ἐς δαιμόνιον τέρας ἀμφινοῶ
τόδε. πῶς εἰδῶς ἀντιλογήσω 375

τήνδ' οὐκ εἶναι παῖδ' Ἀντιγόνην;
ᾧ δύστηνες, καὶ δύστηνον
πατὴρ Οἰδιπόδα, τί ποτ'; οὐ δὴ που
σέ γ' ἀπιστοῦσαν

τοῖς βασιλείοις ἀξιοῦσι νόμοις, 380
καὶ ἐν ἀφροσύνῃ καθελόντες;

ΦΥΛΑΞ.

V. 366. In hunc versum et proxime subsequentes impudenter grassata est Triclinii temeritas. Vide notam Musgravii.

V. 369. Particulam δὲ post ἀπολις addunt August. Dresd. et edd. vet. praeter Aldinam, in qua, ut in membranis et in Scholiis Romanis, omissa est improbante Brunckio.

V. 373. August. ἔρδει.

V. 377. August. δύστηνε. Idem seq. v. καθελόντες.

V. 380. ἀξιοῦσι ex conjectura Hermanni dedi pro ἀγοῦσι. August. enim, Dresd. et Aldus habent τοῖς βασιλείοις ἀγοῦσι, cuius in locum Brunckius τοῖς βασιλείοισιν ἀγοῦσι rescripsit, nescio utrum ex codd. an folis edd. Turn. Steph. Cant.

ΦΥΛΑΞ.

Ἡδ' ἐστ' ἐκείνη τοῦργον ἢ ἔχειργασμένη.
τήνδ' εἶλομεν θύπτουσαν. ἀλλὰ ποῦ Κρέων;

ΧΟΡΟΣ.

ᾧδ' ἐκ δόμων ἀψορῆος εἰς δέον περᾶ.

ΚΡΕΩΝ.

τί δ' ἐστι; ποία ξύμμετρος προῦβη τύχη; 385

ΦΥΛΑΞ.

ἀναξ, βροτοῖσιν οὐδὲν ἐστ' ἀπώμοτον.
ψεύδει γὰρ ἢ πῖνοια τὴν γνώμην· ἐπεὶ
σχολῆ γ' ἂν ἦξεν δεῦρ' ἂν ἐξηύχουν ἐγὰρ
ταῖς σαῖς ἀπειλαῖς, αἷς ἐχειμάσθην τότε.
ἀλλ', ἢ γὰρ ἐκτὸς καὶ παρ' ἐλπίδας χαρὰ 390
ἔσκειν

V. 382. Ἡδ' ἐστ' ἐκείνη τοῦργον ἢ ἔχειργασμένη. Sic legendum esse ex more poetarum Atticorum et indole linguae nemo non videre poterat. Articulus in membranis praeposito loco positus, in aliis codd. plane omissus est. Prava est utraque lectio:

Ἡδ' ἐστ' ἐκείν' ἢ τοῦργον ἐχειργασμένη.

Ἡδ' ἐστ' ἐκείνη τοῦργον ἐχειργασμένη.

ἢ ἔχειργασμένη, ut infra 558. (556.) ἢ ἔχειμαρτία, pro ἢ ἐξαιμαρτία. Brunck.

V. 385. προῦβη τύχη. Haec est optima codicum omnium lectio. In impressis δίκη. ξύμμετρος. gl. εὐκείρος. Brunck.

V. 388. σχολῆ γ' ἂν. Sic Dresd. et in marg. Turnebus. Vulgo σχολῆ ποῦδ'.

V. 390. August. et Dresd. ἐλπίδα.

ἔοικεν ἄλλη μῆκος οὐδὲν ἠδονῆ,
 ἦκω, δι' ὄρκων καίπερ ἂν ἀπάμοτος,
 κόρην ἄγων τήνδ', ἢ καθευρέθη τάφον
 κοσμοῦσα. κλήρος ἐνθάδ' οὐκ ἐπάλλετο
 ἀλλ' ἔστ' ἐμὸν θούρμαιον, οὐκ ἄλλου τόδε. 395
 καὶ νῦν, ἀναξ, τήνδ' αὐτός, ὡς θέλεις, λαβῶν,
 καὶ κρῖνε, καξέλεγχ'. ἐγὼ δ' ἐλευθερος
 δίκαιός εἰμι τῶνδ' ἀπηλλάχθαι κακῶν.

ΚΡΕΩΝ.

ἄγεις δὲ τήνδε τῷ τρόπῳ; πόθεν λαβῶν;

ΦΥΛΛΞ.

αὐτὴ τὸν ἀνδρ' ἔθαπτε. πάντ' ἐπίστασαι. 400

ΚΡΕΩΝ.

ἦ καὶ ξυνίης, καὶ λέγεις ὀρθῶς ἂ φῆς:

ΦΥΛΛΞ.

ταύτην γ' ἰδὼν θάπτουσαν, ὃν σὺ τὸν νεκρὸν
 ἀπέπασ. ἄρ' ἐνδῆλα καὶ σαφῆ λέγω;

ΚΡΕΩΝ.

V. 392. August. ἀπάμνητος c. gl. ἀπογενόμενος.

V. 400. ἐπίστασαι. Sic dedi pro vulg. ἐπίστασο.

V. 401. Codd. alii ξυνίεις, alii ξυνίης. Brunck. dedit ξυνιεῖς.

V. 402. ταύτην γ' ἰδὼν — Sic legendum. ὀρθῶς λέγω ἂ φημί,
 ἰδὼν γε ταύτην θάπτουσαν. Perperam codd. plerique et Al-
 dus ἰδὼν, August. εἶδον. Dawesius Miscell. crit. pag. 267.
 emendaverat ἰδεῖν, quod per se quidem bonum est, mi-
 nus tamen probabile quam ἰδὼν. Brunck.

V. 403. Dresd. et in marg. Turn. ὡς ἐνδῆλα, ille cum glos-
 fa

ΚΡΕΩΝ.

καὶ πῶς ὄραται, καπίληπτος εὐρέθη;

ΦΥΛΛΞ.

τοιούτον ἦν τὸ πρᾶγμα. ὅπως γὰρ ἤκομεν, 405

πρὸς σοῦ τὰ δειν' ἐκείν' ἐπηπειλημένοι,
 πᾶσαν κόνιν σήραντες, ἢ κατεῖχετο
 νέκυς, μυδῶν τε σῶμα γυμνώσαντες εὐ,
 καθήμεθ' ἄκρων ἐκ πάγων ὑπήνεμοι,
 ὁσμήν ἀπ' αὐτοῦ, μὴ βάλῃ, πεφευγότες, 410

ἐγερτὶ κινῶν ἀνδρ' ἀνῆρ' ἐπιβρόθοιο
 κακοῖσιν, εἴ τις τοῦδ' ἀφειδήσει πόνου.
 χρόνον τὰδ' ἦν τοσοῦτον, ἔς τ' ἐν αἰθέρι
 μέσῳ κατέστη λαμπρὸς ἡλίον κύκλος,
 καὶ καῦμ' ἔθαλπε· καὶ τότε ἑξαίφνης χθονὸς 415

τυφῶς ἀείρας σκηπτὸν, οὐράγιον ἄχος,
 πῖμπλησι πεδίον, πᾶσαν αἰκίζων φόβην
 ὕλης πεδιάδος· ἐν δ' ἐμεστῶθι μέγας

αἰθίης·

fa ὄντως. August. ὡς ε' ἐνδῆλα c. gl. ὄντως δῆ. Post λέγω in
 Dresd. puncto distinguitur.

V. 404. Male Aldus ἠρέθη. August. καπίληπτος c. gl. κε-
 κρατημένη.

V. 407. sq. Hermannii emendationem recepi pro ἢ κατεῖχε
 τὸν Νέκυον.

V. 410. Brunckius ex conjectura Dorvillii ad Charit. p.
 328. (399. ed. Lips.) ἀφ' αὐτοῦ et cum Stephano βάλοι edi-
 dit. Nos locum interpunctione post αὐτοῦ posita juvare
 satis habuimus. In August. est ἀπ' αὐτοῦ c. gl. τοῦ σώμα-
 τος et βάλῃ c. gl. ὁ αἴης.

αιθήρ· μύσαντες δ' εἶχομεν θείαν νόσον.
 καὶ τοῦδ' ἀπαλλαγέντος ἐν χρόνῳ μακρῷ, 420
 ἢ παῖς ὄραται, κἀνακακῶει πικρὰς
 ὄρνιθος ὄξυν Φθόγγον, ὡς ὅταν κειῆς
 εὐνῆς νεοσσῶν ὄρφανόν βλεψῆ λέχος·
 οὕτω δὲ χ' αὐτῆ, ψιλὸν ὡς ὄρα νέκυν,
 γόοισιν ἐξώμωξεν, ἐκ δ' ἀραῖς κακῆς 425
 ἤρατο τοῖσι τεύργον ἐξεργασμένοις.
 καὶ χερσὶν εὐθύς διψίαν φέρεי κόνιν,
 ἐκ τ' ευκροτήτου χαλκίας ἀρόθην προχου
 χοαῖσι τρισπόδοισι τὸν νέκυν στεφεῖ.
 χ' ἡμεῖς ἰδόντες ἰέμεσθα, συν δὲ νιν 430
 θηρώμεθ' εὐθύς οὐδὲν ἐκπεπληγμένην·
 καὶ τὰς τε πρόσθεν, τὰς τε νῦν, ἠλέγχομεν
 πράξεις· ἀπαρνεοῖς δ' οὐδενὸς καδίστατο.
 ἀλλ' ἠδέως ἐμοίγε κάλγειν ὄσ' αἶμα.
 τὸ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐκ κακῶν πεφευγέναι, 435
 ἠδίστον· ἐς κακὸν δὲ τοὺς φίλους ἄγειν,
 ἀλγεινόν. ἀλλὰ ταῦτα πάντα ἤσσω λαβεῖν
 ἐμοὶ πεφυκε τῆς ἐμῆς σωτηρίας.

ΚΡΕΩΝ.

V. 428. χαλκίας. Sic optime August. [Dresd.] et T. Pessime vulgo χαλκίας. Heathium fugit praeclara hujus loci emendatio a Pierfano facta ad Moeridem p. 296. Confer notam nostram ad Comici Nubes 272. Brunck.

V. 430. Edd. vett. χημεῖς δ'. Mox v. 432. Aldus τὰς γε πρόσθεν.

V. 437. ταῦτα πάντα — Sic in E. concinnius quam vulgo πάντα ταῦτ' — Brunck.

ΚΡΕΩΝ.

σὲ δὴ, σὲ τὴν νεύουσαν ἐς πέδον κάρα,
 Φῆς, ἢ καταρνεῖ μὴ δεδρακέναι τάδε; 440

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

καὶ Φημί δρᾶσαι, κοῦκ ἀπαρνεῖμαι τὸ μή.

ΚΡΕΩΝ.

σὺ μὲν κομίζεις ἀν σεαυτὸν, ἢ θελεῖς,
 ἐξω βαρείας αἰτίας ἐλευθερον.
 σὺ δ', εἰπέ μοι μὴ μήκος, ἀλλὰ σύντομα,
 ἤδησ' τὰ κηρυχθέντα, μὴ πράσσειν τάδε; 445

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἤδη. τί δ' οὐκ ἐμελλον; ἐμφανῆ γὰρ ἦν.

ΚΡΕΩΝ.

καὶ δὴτ' ἐτόλμας τοῦδ' ὑπερβαίνειν νόμους;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

οὐ γάρ τι μοι Ζεὺς ἦν ὁ κηρύξας τάδε,
 οὐδ' ἡ ξύννομος τῶν κάτω θεῶν Δίκη,

οἶ

V. 442. August. κομίζεις. Idem v. 444. σύντομον.

V. 445. ἤδησ' et v. seq. ἔδη, ut et v. 460. (458.) ἐξῆδη ad atticismi normam reposui. Vide supra ad v. 18. et ad Oed. T. 433. Brunck.

V. 448. Versus hic adfertur a Clemente Alex. in Strom. l. IV. c. 7. p. 585. ed. Oxon. ubi pro κηρύξας legitur κηρύσσων.

οἱ τοῦσδ' ἐν ἀνθρώποισιν ἄρισαν νόμους. 450
 οὐδὲ σθένειν τοσοῦτον ὤμην τὰ σα
 κηρύγμαθ', ὥστ' ἀγραπτα κἀσφαλῆ θεῶν
 νόμιμα δύνασθαι θνητὸν ὄνθ' ὑπερδραμεῖν.
 οὐ γάρ τι νῦν τε κἀχθές, ἀλλ' αἰεὶ ποτε
 ζῆ ταῦτα, κούδεις οἶδεν ἐξ ὅτου Φάνη. 455
 τούτων ἐγὼ οὐκ ἐμελλον, ἀνδρὲς οὐδεὶς
 φρόνημα δείσασ', ἐν θεοῖσι τὴν δίκην
 δάσσειν. θανουμένη γὰρ ἐξήδη, τί δ' οὐ;
 κεῖ μὴ σὺ προυκήρυξας. εἰ δὲ τοῦ χρένου
 πρόσθεν θανοῦμαι, κέρδος αὐτ' ἐγὼ λέγω. 460
 ὅστις γάρ ἐν πολλοῖσιν, ὡς ἐγὼ, κακοῖς
 ζῆ, πῶς ὀδ' οὐχὶ κατθανῶν κέρδος φέρει;
 οὕτως ἐμοίγε τοῦδε τοῦ μόρου τυχεῖν
 παρ' οὐδὲν ἄλγος· ἀλλ' ἂν, εἰ τὸν ἐξ ἐμῆς

μητρὸς

V. 450. ex edd. Steph. excidit.

V. 452. August. ὡς ἀγραπτα. c. gl. τὰ ἐγγραπτα, τὰ τετυ-
 παμένα καὶ νομοθετημένα.

V. 454. νῦν τε cum Hermanno rescripti pro νῦν γε.

V. 455. Aristoteles hunc locum citans Rhetor. I. 14. τοῦ-
 το exhibet.

V. 456. August. et Dresd. ἐγὼγ'. — ἔμελον in nonnullis
 Aristotelis edd., qui Rhetor. I. 16. versum hunc et 454.
 citat.

V. 459. August. δὲ του c. gl. τοῦ ἄρισμένου. — Schol. εἰ μὴ.

V. 460. αὐτ'. Sic bene exaratum in nonnullis codd. Gl.
 αὐτὸ τὸ προαπελθεῖν. Perperam in impressis [et Dresd.]
 αὐτ', quod valet αὐτε. Brunck.

μητρὸς θανόντ' ἀθραπτον ἐσχόμεν νεκυν, 465
 κείνοις ἂν ἤλγουν· τοῖσδε δ' οὐκ ἀλγύνομαι.
 σοὶ δ' εἰ δοκῶ νῦν μῶρα δρῶσα τυγχάνειν,
 σχεδὸν τι μῶρῳ μωρίαν ὀφλισκάνω.

ΧΟΡΟΣ.

δηλοῖ τὸ γέννημ' ἄμ' ὄν ἐξ ὧμου πατρὸς
 τῆς παιδὸς· εἰκεῖν δ' οὐκ ἐπίσταται κακοῖς. 470

ΚΡΕΩΝ.

ἀλλ' ἴσθι τοι τὰ σκλήρ' ἄγαν φρονήματα
 πίπτειν μάλιστα· καὶ τὸν ἐγκρατέστατον
 σίδηρον ὀπτὸν ἐκ πυρὸς περισκελῆ
 θραυσθέντα καὶ ραγέντι πλείστ' ἂν εἰσίδοις.

σμι-

V. 465. Vox μητρὸς in antiquis codd. compendiose scripta,
 unde perperam Aldus edidit *ματρὸς*, qua de re videndus
 Valckenarius ad Phoen. p. 6. Brunck. Mox Aldus et
 membr. *ἠσχόμεν*, Scholia vetera Ἡ. Ε. Χ. Ο. ΜΗΝ. Codi-
 ces quidam, in his August. et Dresd. *ἰσχόμεν*, satis re-
 cte, nisi rectius praeberet Eustathius *ἐσχόμεν* ad II. E.
 pag. 529, 18. Nimirum cum semel *ἰσχόμεν* in *ἠσχόμεν*,
 quod pro varia lectione praeberet Eustathius, corruptum
 esset, inde provenere ista portentosa, *ἠσχόμεν*, *ἠσχομένη*,
ἠνεσχόμεν, quod Sophocli, Aristophani et Platoni obtru-
 dere conatur Pierfonus ad Moerin p. 176. adstipulante
 Brunckio, mera est barbaries. Vid. Porfon. in Praef. ad
 secundam edit. Eur. Hecub. p. XVIII.

V. 467. *μῶρα δρῶσα*. Sic codd. omnes. Turnebus nescio
 unde *δρῶσα*. Brunck.

V. 472. *πίπτειν*. Aldus et membr. minus bene *πίπτει*.
 Brunck.

C

σμικρῶ χαλινῶ δ' αἶδα τοὺς θυμουμένους 475
 ἵππους καταρτυθέντας. οὐ γὰρ ἐπέλει
 φρονεῖν μέγ', ὅστις δούλος ἐστὶ τῶν πέλας.
 αὐτὴ δ' ὑβρίζειν μὲν τότε ἐξηπίστατο,
 νόμους ὑπερβαίνουσα τοὺς προκειμένους
 ὑβρις δ', ἐπεὶ δέδρακεν, ἥδε δευτέρα, 480
 τοῦτοις ἐπαυχεῖν, καὶ δεδρακυῖαν γελᾶν.
 ἢ νῦν ἐγὼ μὲν οὐκ ἀνήρ, αὐτὴ δ' ἀνήρ,
 εἰ ταῦτ' ἀνατεί τῆδε κείσεται κράτη.
 ἀλλ' εἴτ' ἀδελφῆς, εἴθ' ὀμαιμονεστῆρας
 τοῦ παντός ἡμιν Ζηνὸς Ἐρκίου κυρεῖ, 485
 αὐτὴ τε χ' ἢ ζύναιμος οὐκ ἀλύζετον
 μόρου κακίστου. καὶ γὰρ οὐν κείνην ἴσον
 ἐπαιτιῶμαι τοῦδε βουλευσαί τάφου.
 καὶ νῦν καλεῖτ'. ἐσὼ γὰρ εἶδον ἀρτίως
 λυσῶσαν αὐτήν, οὐδ' ἐπήβολον φρενῶν. 490
 φιλεῖ δ' ὁ θυμὸς πρόσθεν ἠρεῖσθαι κλοπεύς
 τῶν μηδὲν ὀρθῶς ἐν σκότῳ τεχνωμένων.
 μισῶ γε μέντοι χῶταν ἐν κακοῖσί τις
 αἰλούς ἐπειτα τοῦτο καλλύνειν θέλη.

ANTIΓONH.

θέλεις τι μείζον, ἢ κατακτεῖναί μ' ἐλών; 495

KPEΩN.

V. 482. August. νῦν μὲν ἐγώ. Dresd. Turn. Steph. Cant. νῦν
 γ' ἐγὼ μὲν. Mox cum Hermanno librorum omnium lectio-
 nem αὐτὴ δ' in αὐτὴ δ' mutavi.

V. 491. August. et Dresd. κλοπαῖς c. gl. λαθραίας καταλήψεις.
 Habet etiam Turneb. in marg.

KPEΩN.

ἐγὼ μὲν οὐδέν· τοῦτ' ἔχων ἅπαντ' ἔχω.

ANTIΓONH.

τί δῆτα μέλλεις; ὡς ἐμοὶ τῶν σῶν λόγων
 ἀρεστόν οὐδέν, μηδ' ἀρεσθεῖν ποτέ·
 οὕτω δὲ καὶ σοὶ τὰ μ' ἀφανδάνοντ' ἔφυ.
 καὶ τοὶ πόθεν κλέος γ' ἂν ευκλεέστερον 500
 κατέσχον, ἢ τὸν αὐτάδελφον ἐν τάφῳ
 τιθεῖσα; τοῖσδε τοῦτο πᾶσιν ἀνδάνειν
 λέγοιτ' ἂν, εἰ μὴ γλαῦσαν ἐγκλείσαι φόβος.
 ἀλλ' ἢ τυραννὶς πολλὰ τ' ἀλλ' εὐδαιμονεῖ,
 κάξεσθαι αὐτῇ δρᾶν, λέγειν θ', ἂ βούλεται. 505

KPEΩN.

σὺ τοῦτο μούνη τῶνδε Καδμείων ὄρας.

ANTIΓONH.

ὄρωσι χ' αἶδε· σοὶ δ' ὑπὶλλουσιν στόμα.

KPEΩN.

σὺ δ' οὐκ ἐπαυχεῖ, τῶνδε χωρὶς εἰ φρενεῖς;

C 2

ANTI-

V. 502. τοῖσδε τοῦτο. Sic ob euphoniā lego, libris omni-
 bus invitis, in quibus τούτοις τούτο. Perpetua confusio
 est pronominum αἶδε et οὔτοι. Statim v. 509. (507.) ubi
 Aldus et plerique libri habent ὄρωσι χ' αἶδε, in E. [Au-
 gust. et Dresd.] scriptum ὄρωσι χ' οὔτοι, Brunck. Pro
 ἀνδάνειν August. et Dresd. ἀνδάνει c. gl. ἀρέσκει.

V. 506. Post ὄρας edd. veteres interrogandi signum habent
 August. τῶν καδμείων. Idem seq. v. ὑπὶλλουσι.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

οὐδὲν γὰρ αἰσχρὸν τοὺς ὁμοσπλαγγίχους σέβειν.

ΚΡΕΩΝ.

οὐκ οὖν ὁμαιμος χῶ καταντίον θανάων; 510

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ὁμαιμος ἐκ μιᾶς τε καὶ ταύτου πατρός.

ΚΡΕΩΝ.

πῶς δῆτ' ἐκείνω δυσσεβῆ τιμᾶς χάριν;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

οὐ μαρτυρήσει ταῦθ' ὁ κατθανῶν νέκυσ.

ΚΡΕΩΝ.

V. 510. *χῶ καταντίον θανάων.* Eteocles nempe. Sic membr. et Aldus. In aliis [ut in August. et Dresd.] *χῶ κατὰ χθονὸς θανάων*, inepte; male positus hic vocibus, quae ad v. 515. (513.) pertinebant. Brunck.

V. 511. August. *ταῦ* pro *ταύτῳ*.

V. 512. *δυσσεβῆ.* Sic tres codd. [etiam August. et Dresd.] optime. In membr. ut apud Aldum *δυσσεβεῖ*, sensu nullo aut pravo. Sententia est: *πῶς δῆτα τιμᾶς τῷ Πολυιδέει χάριν*, ἣτις ἐκείνω, ἤγουν τῷ Ετεοκλεί, *δυσσεβῆς* ἐστίν. Monuit Triclinius nomen *δυσσεβῆ* ad ἐκείνω referri. Bonam lectionem, quam ille suppeditabat, neglexit Turnebus, alias promptissimus ad pessima quaevis recipienda. Brunck.

V. 513. *ὁ κατθανῶν νέκυσ.* Sic membr. August. et impressi. In E. T. Dresd. et margine ed. Turn. *ὁ κατὰ χθονὸς νέκυσ*, quod recepit Brunck.

ΚΡΕΩΝ.

εἰ τοι σφε τιμᾶς ἐξ ἴσου τῷ δυσσεβεῖ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

οὐ γάρ τι δούλος, ἀλλ' ἀδελφὸς ᾤλετο. 515

ΚΡΕΩΝ.

πορθῶν γε τήνδε γῆν' ὁ δ', ἀντιστάς ὑπερ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ὁμοῦ ὃ γ' Αἰθῆς τοὺς νόμους ἴσους ποθεῖ.

ΚΡΕΩΝ.

ἀλλ' οὐχ ὁ χρηστός τῷ κακῷ λαχεῖν ἴσον.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

τίς οἶδεν, εἰ κάτωθεν εὐαγγὴ τάδε;

ΚΡΕΩΝ.

V. 514. August. *εἴ τε.* Dresd. *εἴ τι.* Idem v. sq. *τίς δόλος* pro *τι δούλος*.

V. 516. pro *γε* August. *δέ*.

V. 517. *τοὺς νόμους ἴσους ποθεῖ.* Proba haec lectio Scholiastae debetur. Codd. omnes, *τοὺς νόμους ταύτους.* Brunck. Aldus *ὃδ' Αἰθῆς* Dresd. a manu correctoris *πειθεῖ* sic, ut priori ei suprascriptum sit *εἰ*.

V. 518. *λαχεῖν ἴσον.* E praeced. versu repetendum verbum *ποθεῖ*. ἀλλ' οὐ ποθεῖ ὁ χρηστός τῷ κακῷ λαχεῖν ἴσον. Perperam Ald. et membr. *λαχεῖν ἴσοι.* In E. [et Dresd.] *λαβεῖν ἴσον*, ex frequenti librariorum lapsu in permutandis *λαβεῖν* et *λαχεῖν*. Brunck.

V. 519. *τίς οἶδεν.* Sic codd. sine particula (δ'), quam Aldus in-

ΚΡΕΩΝ.

οὐ τοι ποδ' οὐχ θρόος, οὐδ' ὅταν θάνη, φίλος. 520

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

οὐ τοι ζυνέχθειν, ἀλλὰ συμφιλεῖν ἔφυν.

ΚΡΕΩΝ.

κάτω νυν ἔλθουσ', εἰ φιλητέον, φίλοι
κείνους· ἐμοῦ δὲ ζῶντος οὐκ ἄρξει γυνή.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ μὴν πρὸ πυλῶν ἦδ' Ἰσμήνη,
Φιλάδελφα κάτω δάκρυ εἰβομένη· 525
νεφέλη δ' ὀφρύων ἵπερ αἱματόεν
ῥέθος αἰσχύνει,
τέγγουσ' εὐῶπα παρειάν.

ΚΡΕΩΝ.

σύ δ', ἢ κατ' οἴκους, ὡς ἐχιδν', ὑφειμένη
λήθουσά μ' ἐξέπινες, οὐδ' ἐμάνθανον 530
τρέ-

inferuit. Brunck. κάτωθεν. Hanc lectionem a Scholia-
ste conservatam auctore Hermanno practuli vulgatae
κάτω ἴστιν, utpote exquisitiorem.

V. 520. Perperam libri omnes οὐδ' ὅταν. Brunck.

V. 525. δάκρυ εἰβομένη. Perperam Aldus et membr. δάκρυ
λεβομένη. Brunck. August. λειβομένη. Ceterum corri-
genda fuit interpunctio. Etenim post Ἰσμήνη non di-
stinguebatur, post εἰβομένη autem puncto vel colo et post
ἴστις commate.

V. 529. Brunck. ὑφειμένη. Vide notam.

τρέφον δὲ ἄτα, κάπαναστάσεις θρόνων,
φέρ', εἶπε δὴ μοι, καὶ σὺ τοῦδε τοῦ τάφου
φήσεις μετατρεῖν, ἢ ἕξομαι τὸ μὴ εἶδέναι;

ΙΣΜΗΝΗ.

δὲ δρακα τούργον, εἶπερ ἦδ' ὀμοῦροθεῖ,
καὶ ζυμμετίσχω καὶ φέρω τῆς αἰτίας. 535

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἀλλ' οὐκ εἰάσει τοῦτό γ' ἡ δίκη σ', ἐπεὶ
οὐτ' ἠθέλησας, οὐτ' ἐγὼ κοινωσάμην.

ΙΣΜΗΝΗ.

ἀλλ' ἐν κακοῖς τοῖς σοῖσιν οὐκ αἰσχύνομαι
ζύμπλουν ἐμαυτὴν τοῦ πάθους ποιουμένη.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἄν τούργον, Αἰδῆς χ' οἱ κάτω ζυνίστορες· 540
λόγοις δ' ἐγὼ φιλοῦσαν οὐ στέργω φίλην.

ΙΣΜΗΝΗ.

μή τοι, κασιγνήτη, μ' ἀτιμάσης τὸ μὴ οὐ
θανεῖν τε συν σοί, τὸν θανόντα θ' ἀγνίσαι.

ANTI-

V. 531. δὲ ἄτα. Membr. et Aldus δὲ ἄτα. Eadem varietas
enotata in Oed. Col. 531. Brunck. Dresd. τρέφον et
κάπαναστήσεις.

V. 533. August. ἢ ἕξομαι τὸ μ' εἶδέναι. Idem v. 533. cum
Dresd. κακοῖσι, unde cum Hermanno conjicias scripsisse
Sophoclem κακοῖσι σοῖς.

V. 541. Dresd. φιλοῦσιν et φίλον. Seq. v. August. omittit οὐ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

μή μοι θάνης σὺ κοινά, μήθ' ἂ μή' θίγες
ποιοῦ σεαυτῆς. ἀρκέσω θνήσκουσ' ἐγώ.

545

ΙΣΜΗΝΗ.

καὶ τίς βίος μοι, σοῦ λελειμμένη, φίλος;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Κρέοντ' ἐρώτα. τούδε γὰρ σὺ κηδεμών.

ΙΣΜΗΝΗ.

τί ταῦτ' ἀνιάς μ', εὐδὲν ὠφελουμένη;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἀλγοῦσα μὲν δῆτ', εἰ γέλωτ' ἐν σοὶ γελῶ.

ΙΣΜΗΝΗ.

τί δῆτ' ἂν ἀλλὰ νῦν σ' ἐπωφελοῖμ' ἐγώ;

550

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

σῶσον σεαυτήν. εὐ φθονῶ σ' ὑπεκφυγεῖν.

ΙΣΜΗΝΗ.

οἱ μοι τάλαινα, καμπλάκω τοῦ σοῦ μόρου;

ANTI-

V. 550. σ' ἐπωφελοῖμ'. Sic bene in E. In aliis σ' ἔτ' ὠφελοῖμ',
vel, quod deterius est, σε τ' ὠφελοῖμ'. Brunck. August. σε
οἱ
τ' ὠφελοῖμ'.

V. 551. August. φρονῶ. †

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

σὺ μὲν γὰρ εἴλου ζῆν'· ἐγὼ δὲ κατθανεῖν.

ΙΣΜΗΝΗ.

ἀλλ' οὐκ ἐπ' ἀβδήτοις γε τοῖς ἐμοῖς λόγοις.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

καλῶς σὺ μέντοι· τοῖς δ' ἐγὼ ἴδσκουν φρονεῖν. 555

ΙΣΜΗΝΗ.

καὶ μὴν ἴση νῶν ἐστὶν ἡ ἕξαμαρτία.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

θάρσει. σὺ μὲν ζῆς· ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ πάλας
τέθνηκεν, ὥστε τοῖς θανούσιν ὠφελεῖν.

ΚΡΕΩΝ.

V. 554. ἐπαβδήτοις una voce Aldus.

V. 555. καλῶς σὺ μέντοι. Sic optime Scholiastes. E praecedenti nomine λόγοις adsumendum verbum ἔλεγεσ. In membr. et in Aldina σὺ μὲν τοῖς. In E. T. [Dresd.] σὺ μὲν θοῦ, cum glossa, ἤγουσ ἀριστα τούτοις προσετέθησ ἐν μόνη λόγῳ, καὶ οὐκ ἐφρονεῖσ ὡσπερ ἐγώ. In August. σὺ μὲν θ' οὐ. superscriptum ἡ οὐ. Unde hanc lectionem elicias: καλῶς σὺ μὲν τ' οὐ. id est σὺ μὲν τοι οὐ καλῶς ἔλεγεσ: quod a sensu nostrae lectionis non multum abludivit: quippe nostra morata est, nimirum ironica; et idcirco melior. Brunck. Pro τοῖςδ' disjunctim scriptis τοῖς δ'.

V. 557. Male Dresd. θάρσει.

ΚΡΕΩΝ.

τῶ παιδὲ Φημί τῶδε, τὴν μὲν ἀρτίως
ἄνουν πεφάνθαι, τὴν δ' ἀφ' οὗ τὰ πρῶτ' ἔφου. 560

ΙΣΜΗΝΗ.

οὐ γὰρ ποτ', ὦ ἴναξ, οὐδ' ὅς ἂν βλαστῆ μένει
νοῦς τοῖς κακῶς πράσσουσιν, ἀλλ' ἐξίσταται.

ΚΡΕΩΝ.

σοὶ γοῦν, ὅθ' ἔλλου ξὺν κακοῖς πράσσειν κακά.

ΙΣΜΗΝΗ.

τί γὰρ μόνη μοι τῆσδ' ἄτερ βιώσιμον;

ΚΡΕΩΝ.

ἀλλ' ἩΔΕ μὲν τοι μὴ λέγ'. οὐ γὰρ ἔστ' ἔτι 565

ΙΣΜΗΝΗ.

ἀλλὰ κτενεῖς νυμφεῖα τοῦ σαυτοῦ τέννου;

ΚΡΕΩΝ.

V. 561. ὅς ἂν βλαστῆ. Apud Eustathium p. 720. ὅς ἂν βλα-
στοῖ, male. In seq. v. πράσσουσιν exhibent E. T. [Dresd.]
Perperam Aldus πρᾶττουσιν. Brunck.

V. 563. ξὺν κακοῖς. Sic August. optime. Gl. σὺν τῇ ἀδελφῇ.
In E. T. [Dresd.] σὺν κακῇ. In membr. ut apud Aldum
σὺν κακῇ. Sincerum est quod praetulimus, et tragico sty-
lo congruum: nomen plurale cum emphasi singularem
personam notans. Vide ad Oed. T. 366. et 1403. Brunck.

V. 565. Vide notam ad h. v.

ΚΡΕΩΝ.

ἀρώσιμοι γὰρ χατέρων εἰσιν γύαι.

ΙΣΜΗΝΗ.

οὐχ ὡς γ' ἐκείνω τῆδ' ἔην ἡρμοσμένα.

ΚΡΕΩΝ.

κακὰς ἐγὼ γυναῖκας υἰάσιν στυγῶ.

ΙΣΜΗΝΗ.

ὦ φίλταθ' Αἴμον, ὡς σ' ἀτιμάζει πατήρ. 570

ΚΡΕΩΝ.

αἴγαν γε λυπεῖς, καὶ σὺ καὶ τὸ σὸν λέχος.

ΙΣΜΗΝΗ.

V. 567. ἀρώσιμοι. Perperam Aldus et membr. [etiam Schol.]
ἀρώσιμοι. Vide Taubmannum ad Plauti Afinariam V. 2.
23. Brunck. Dresd., ut Aldus, portentoſe γύαι. gl.
ἄρσσαι, ἡγοῦν θυγατέρες.

V. 569. Dresd. υἴσαι.

V. 570. Hunc versum Aldus et Turnebus Antigonaе tri-
buunt contra meliorum codd. fidem, etiam illius qui
Sophoclem a Triclinio recensitum exhibet. Doctos vi-
ros sefellit istud sequentis versus τὸ σὸν λέχος, quod soli
Antigonaе convenire opinati sunt. At ibi τὸ σὸν λέχος
non valet nuptiae tuae, quatenus illa cui hoc dicitur
nuptura fuisset, sed nuptiae quas crepas, τὸ ἐπὶ
σοῦ ὀνομαζόμενον λέχος, ut bene Scholiastes exponit. Sic
El. 1110. (1106.) οὐκ οἶδα τὴν σὴν κληδὺν. Eurip. Heracl.
285. τὸ σὸν γὰρ λέχος οὐ δίδοικ' ἐγώ. Id est ὁ κρημπεῖς λέχος.
Brunck. Cum melioribus codd. faciunt August. et
Dresd., qui in seq. v. γῆ omittit.

ΙΣΜΗΝΗ.

ἢ γὰρ στερήσεις τῆσδε τὸν σαυτοῦ γόνον;

ΚΡΕΩΝ.

Αἰδῆς ὁ παύσων τοῦσδε τοὺς γάμους ἔφω.

ΙΣΜΗΝΗ.

δεδογμέν', ὡς ἔοικε, τήνδε κατθανεῖν.

ΚΡΕΩΝ.

καὶ σοὶ γε κόμοι. μὴ τριβάς ἐτ', ἀλλὰ νιν 575
κομίζετ' εἴσω, δμῶες· ἐκ δὲ τοῦδε χρεῖ
γυναῖκας εἶναι τάσδε μὴδ' ἀνειμένας.
Φεύγουσι γὰρ ταιχ' οἱ θρασεῖς, ὅταν πέλας
ἦδη τὸν Αἰδῆν εἰσερῶσι τοῦ βίου.

ΧΟΡΟΣ.

Εὐδαίμονες, οἷσι κακῶν ἀγευστος αἰών. 580 *τροφή &*
οἷς γὰρ ἂν σειςθῆ θεόθεν δόμος, ἄτας
οὐδ' ἐλλείπει γενεᾶς ἐπὶ πλήθος ἔρπον·
ὁμοῖον ὥστε ποντίας ἀλῆς
αἶδμα, δυσπνόοις ὅταν
Θρηύσησιν ἔρεβος ὕφαλον ἐπιδράμη πνοαῖς, 585
κυλίνδει βυσσόθεν κελαιναῖν
θῖνα, καὶ δυσανέμω

στόνω

V. 574. Choro tribuit August.

V. 581. Dresd. Turn. Steph. Cant. θεόθεν σειςθῆ.

V. 587. sq. Iacobii conjecturam recepi. Vid. Anthol. Gr.
T. XII. p. 210. Vulgo δυσάνημον, στόνω βρέμουσι δ' —

στόνω βρέμουσιν ἀντιπλήγες ἀκταί.
ἀρχαῖα τὰ Λαβδακιδᾶν οἴκων ὀρῶμαι *ἀντιστρ. α.*
πήματα Φθιτῶν ἐπὶ πήμασι πίπτοντ' 590
οὐδ' ἀπαλλάσσει γενεαὶν γένος, ἀλλ' ἐρείπει
θεῶν τις, οὐδ' ἔχει λύσιν τινά.

νῦν γὰρ ἐσχάτας ὑπὲρ

ρίξας ἐτέτατο Φάος ἐν Οἰδίπου δόμοις·
κατ' αὖ νιν Φοινία θεῶν τῶν 595

νερτέρων ἀμᾶ κοπίς,

λόγου τ' ἀνοία; καὶ φρενῶν Ἐριννύς.
τεάν, Ζεῦ, δύνασιν τίς ἀνδρῶν *στεροφῆ β.*

ὑπερβασία κατᾶσχοι,

τᾶν οὐδ' ὕπνος αἰρεῖ τ, οὐδ' ὁ παντογῆρως, 600
οὔτε θεῶν ἀκμηται

μήνες;

V. 590. φθιτῶν reposui ex conj. Hermanni pro φθιμένων.

V. 592. addidi τινα. Male reposuit Brunck. οὐδ' ἔχει μίαν λό-
σιν. Sequens versus in August. abest.

V. 594. August. Dresd. Ald. τέτατο.

V. 595. κατ'. Sic Dresd. Vulgo κατ'. — φοινία θεῶν τῶν.
Aldus φοινία. Male praetulit Brunckius ordinem, quo
dispositae sunt voces in E. θεῶν φοινία τῶν.

V. 596. κοπίς. Vulgo κόπις.

V. 598. Dresd. Turn. Steph. Cant. τᾶν σᾶν, Ζεῦ, δύναμιν —
δύναμιν scriptum habet etiam August. Pro Ζεῦ Scholiastes
Ζεός.

V. 599. Vulgatum κατᾶσχοι merito revocavi. Fallitur enim
Brunckius optativum negans in hac forma adhiberi, nisi
cum particula ἄν. Vid. Hermann. ad Viger. p. 724. In
E. κατᾶσχη

V. 601. Sic dedi ex conjectura Hermanni. Vid. de metris
p. 317.

μῆνες; ἀγήρωσ δὲ χρόνῳ δυνάστας
κατέχεις Ολύμπου
μαρμαρέεσσαν αἴγλαν.
τό τ' ἔπειτα, καὶ τὸ μέλλον, 605
καὶ τὸ πρὶν ἐπαρκέσει νόμος ὄδ', οὐδὲν ἔρπει
θνατῶν βίωτῳ πάμπολυ γ' ἐκτὸς αἴτας.
ἀ γὰρ δὴ πολὺπλαγκτος ἐλπὶς ἀντιστ. β'.
πολλοῖς μὲν ἑνάσις ἀνδρῶν,
πολλοῖς δ' ἀπάτα κουφονόων ἐρώτων 610
εἶδοτι δ' οὐδὲν, ἔρπει,
πρὶν

pag. 317. August. et Ald. οὐδ' ἀκάματοι θεῶν, Scholia-
stes οὐτ' — Dresd. Turn. Steph. Cant. ἀκάματοί τε θεῶν.
Brunckius dedit οὐτε θεῶν ἀκάματοι repugnante metro.

V. 602. ἀγήρωσ δὲ χρόνῳ δυνάστας. Sic Dresd. Turn. Steph.
Cant. In membr. et August. ut apud Aldum, ἀγήρω δὲ
χρόνῳ. Glossa in August. ἐν αἰδίῳ ἑρμηνείῃ. In E. ἀγήρωσ
χρόνῳ, quod recepit Brunckius. Ei si credimus, particu-
lam δὲ metrum respuit, versusque est antispasticus di-
meter brachycatal., qualem esse vult etiam antitrophi-
cum.

V. 606. Vulgo οὐδὲν ἔρπει, nisi quod Aldus οὐδὲν' habet.
Scholiastes ἔρπων.

V. 607. πάμπολυ γ' ἐκτὸς αἴτας. Sic optime emendat Hea-
thius. Vulgo πάμπολις ἐκτὸς αἴτας. Istud πάμπολις, quod
saltem cum οὐδὲν genere congruere deberet, glossa expo-
nit παγκόσμιος; nec sic inde ullus tolerabilis sensus exori-
tur. Brunck.

V. 608. August. ἢ γὰρ δὴ πολὺπλαγκτος —

V. 611. Brunckius syllabam deficere opinatus ad metri in-
tegritatem, pro ἔρπει scripsit προσέρπει.

πρὶν πυρὶ θερμῷ πόδα τις προσάψῃ.
σοφία γὰρ ἐκ του
κλεινὸν ἔπος πέφανται,
τὸ κακὸν δοκεῖν ποτ' εἰσθλὸν 615
τῶδ' ἔμμεν, ὅτῳ φρένας θεὸς ἀγει πρὸς ἄταν'
πράσσει δ' ὀλιγοστόν χρόνον ἐκτὸς αἴτας.
ὅδε μὲν Λίμων, παίδων τῶν σῶν
νέατον γέννημ' ἄρ' ἀχνύμενος
τῆς μελλογάμου 620
τάλιδος ἤκει μόρον Ἀντιγόνης,
ἀπάτας λεχέων ὑπεραλγῶν;

ΚΡΕΩΝ.

Τάχ' εἰσόμεσθα μαντέων ὑπέρτερον.
ὦ παῖ, τελείαν ψῆφον ἄρα δὴ κλύων

τῆς

V. 612. προσάψῃ correctio est Hermanni (de metris p. 317.)
Perperam in aliis libris προσψάσῃ, in aliis προσάψῃ.
Brunckius ψάσῃ dedit, praepositionem, quae verbo an-
tecedentis versus adjungi debuerit, huic verbo librario-
rum errore adhaesisse putans.

V. 617. Brunckius contra librorum omnium auctoritatem
edidit πράσσειν, ut bina verba δοκεῖν et πράσσειν eadem
constructionis lege tenerentur. August. αἴτας ἐκτὸς.

V. 620. νόμῳ, quod Aldus et codd. post μελλογάμου ha-
bent, in Dresd. nomini τάλιδος glossae loco suprascri-
ptum est. Idem codex, ut Triclinianus, totum versum
τῆς μελλογάμου omittit, quod faciunt etiam edd. Turn.
Steph. Cant.

V. 624. Vulgo ἄρα μή.

τῆς μελλονύμφου, πατρὶ λυσσαίνων πάρεσι; 625
ἢ σοὶ μὲν ἡμεῖς πανταχῆ δρωῶντες φίλοι;

ΑΙΜΩΝ.

πάτερ, σός εἰμι καὶ σύ μοι γνώμας ἔχων
χρηστάς ἰπποθοῖς, αἷς ἐγωγ' ἐφέψομαι.
ἐμοὶ γὰρ οὐδεὶς ἀξίως ἐστὶ γάμος
μείζον φέρεσθαι, σοῦ καλῶς ἡγουμένου. 630

ΚΡΕΩΝ.

οὕτω γὰρ, ὦ παῖ, χρῆ διὰ στέργων ἔχειν,
γνώμης πατρῴας πάντ' ὀπισθεν εἰστάναι.
τούτου γὰρ οὐνεκ' ἄνδρες εὐχονται γοναῖς
κατηκόους φύσαντες ἐν δόμοις ἔχειν,
ὡς καὶ τὸν ἐχθρὸν ἀνταμυνῶνται κακοῖς, 635
καὶ τὸν φίλον τιμῶσιν ἐξ ἴσου πατρί.
ὅστις δ' ἀνωφέλητα φιλῶσι τέκνα,

τι

V. 625. Dresd. λυσσαίνων.

V. 630. μείζον. Sic bene Dresd. pro vulg. μείζων.

V. 637. φιλῶσι. Aldus et codd. mendose φυτεύει, claudicante versu. Prima in φιλῶσι producitur, corripitur in φυτεύει. Aeschylus From. 233.

ἀλλ' αἰστώσας γένος

τὸ πᾶν, ἔχρηζεν ἄλλο φιλῶσι νέον.

Eurip. Alcest. 301.

σοῦ καθ' ἀνόντος, ἄλλα φιλῶσιν τέκνα.

et 1159.

εὐδαιμονοίης, καὶ σ' ὁ φιλῶσας πατὴρ.

Vide quae notavimus ad Apollonii Argon. IV. 807. Brunck.

τί τόνδ' ἂν εἶποις ἄλλο πλὴν αὐτῷ πόνους
φῦσαι; πολὺν δὲ τοῖσιν ἐχθροῖσιν γέλων;
μὴ νῦν ποτ', ὦ παῖ, τὰς φρένας γ' ὑφ' ἡδονῆς, 640
γυναϊκὸς οὐνεκ', ἐκβάλης, εἰδὼς ὅτι
ψυχρὸν παραγκάλισμα τοῦτο γίγνεται,
γυνὴ κακῆ ζυνευος ἐν δόμοις. τί γὰρ
γένοιτ' ἂν ἔλκος μείζον ἢ φίλος κακός;
ἀλλὰ πτύσας ὡσεὶ τε δυσμενῆ μέδου, 645
τὴν παῖδ' ἐν Αἰδοῦ τήνδε νυμφεύειν τινί.
ἐπεὶ γὰρ αὐτὴν εἶλον ἐμφανῶς ἐγὼ
πόλεως ἀπιστήσασαν ἐκ πάσης μόνης,
ψευδῆ γ' ἐμαυτὸν οὐ καταστήσω πόλει,
ἀκλὰ κτενῶ. πρὸς ταῦτ' ἐθυμνέτω Δία 650
ζύναιμον. εἰ γὰρ δὴ τὰ γ' ἐγγενῆ φύσει
ἄκοσμα θρέψω, κάρτα τοὺς ἐξω γένους.
ἐν τοῖς γὰρ οἰκείοισιν ὅστις ἐστ' ἀνὴρ
χρηστός, φανείται καὶ πόλει δίκαιος ὢν.

καὶ

V. 638. Dresd. εἴτης. Pro πόνους variam scripturam πέντας notavit Scholiastes.

V. 640. In T. τὰς φρένας γ' ὑφ' ἡδονῆς. Recte. Sine hoc fulcro stare nequit verus: nam ultima in φρένας brevis est. Brunck. August. et Dresd. νῦν.

V. 645. August. ἀλλ' ἀπιπύσας.

V. 646. Ald. νυμφεύσειν. August. et Dresd. τινά.

V. 651. τὰ γ' ἐγγενῆ. Sic dedi ex conjectura, libris vel τὰδ' ἐγγενῆ vel τὰ τ' ἐγγενῆ exhibentibus. Brunckius scripsit εἰ γὰρ δὴ τὰ τ' ἐγγενῆ. Seq. verū August. post τοὺς addit τ'.

καὶ τοῦτον ἂν τὸν ἄνδρα θαρσοῖην ἐγὼ 655
 καλῶς μὲν ἄρχειν, εὐ δ' ἂν ἄρχεσθαι θέλειν·
 δορός τ' ἂν ἐν χειμῶνι προστεταγμένον
 μένειν δίκαιον καγαθὸν παραστάτην.
 ὅστις δ' ὑπερβάς ἢ νόμους βιάζεται,
 ἢ τούπιτάσσειν τοῖς κρατοῦσιν ἐννοεῖ, 660
 οὐκ ἔστ' ἐπαίνου τοῦτον ἐξ ἐμοῦ τυχεῖν.
 ἀλλ' ὃν πόλις στήσειε, τούδε χρεὶ κλύειν,
 καὶ σμικρὰ καὶ δίκαια καὶ τάναντία.
 ἀναρχίας γὰρ μείζον οὐκ ἔστιν κακόν.
 αὕτη πόλις ὄλλυσιν, ἢ δ' ἀναστάτους 665
 οἴκους τίθησιν· ἦδε σὺν μάχῃ δορός
 τροπὰς καταρρήγνυσι· τῶν δ' ὀρθουμένων
 σώζει τὰ πολλὰ σώμαθ' ἢ πειθαρχία.
 οὕτως ἀμυντὲ ἔστι τοῖς κοσμουμένοις,
 κοῦ τρι γυναικὸς οὐδαμῶς ἤσσητέα. 670
 κρεῖσσον γὰρ, εἴπερ δεῖ, πρὸς ἄνδρὸς ἐκπεσεῖν·
 κοῦκ ἂν γυναικῶν ἤσσοιες καλοῖμεθ' ἂν.

ΧΟΡΟΣ.

ἡμῖν μὲν, εἰ μὴ τῷ χρόνῳ κεκλήμεθα,
 λέγειν φρονούντως ὧν λέγεις δοκεῖς περὶ.

ΑΙΜΩΝ.

- V. 655—663. Vulgo sic ordinantur hi versus: E. F. G. H.
 I. A. B. C. D. Vide notam.
 V. 664. Pro γὰρ Stobaeus Serm. 41. habet δέ.
 V. 665. τ', quod vulgo post πόλις additur, recte omittit
 Dresd. Mox idem habet πειθαρχία.
 V. 672. Dresd. γυναικός.
 V. 673. August. et Dresd. κεκλήμεθα. gl. παρετράπημεν τοῦ
 λελογισμένου. Seq. v. Dresd. φρονούντας.

ΑΙΜΩΝ.

πάτερ, θεοὶ φύουσιν ἀνθρώποις φρένας, 675
 πάντων, ὅσ' ἐστί, χρημάτων ὑπέρτατον.
 ἐγὼ δ' ὅπως σὺ μὴ λέγεις ὀρθῶς τάδε,
 οὐτ' ἂν δυνάμην, μήτ' ἐπιστάμην λέγειν·
 γένοιτο μὲν τ' ἂν χυτῆρα καλῶς εἶχον.
 σοῦ δ' οὖν πέφυκα πάντα προσκοπεῖν, ὅσα 680
 λέγει τις, ἢ πράσσει τις, ἢ ψεγειν ἔχει.
 τὸ γὰρ σὸν ὄμμα δεινὸν ἀνδρὶ δημότῃ,
 λόγοις τοιούτοις, εἰς σὺ μὴ τέρψαι κλύων·
 ἐμοὶ δ' ἀκούειν ἔσθ' ὑπὸ σκοτοῦ τάδε,
 τὴν παῖδα ταύτην εἴ' ὀδυρεται πόλις, 685
 πασῶν γυναικῶν ὡς ἀναξιοτάτῃ
 κάκιστ' ἀπ' ἐργῶν εὐκλεεστάτων φθίνει·
 ἢ τις τὸν αὐτῆς αὐτάδελφον ἐν Φοναῖς
 πεπτῶτ' ἀθάρπτον, μήθ' ὑπ' ὠμηστῶν κυνῶν
 εἶατ' ὀλεσθαι, μήθ' ὑπ' αἰῶνῶν τινος. 690
 οὐχ ἦδε χρυσοῦς ἀξία τιμῆς λαχεῖν;
 τοιαῦδ' ἐρεμνὴ σῖγ' ἐπέρχεται Φάτις.

D 2

ἐμοὶ

V. 678. August. οὐτ' ἐπιστάμην.

V. 679. χυτῆρα reposui pro χυτῆρα.

V. 680. σοῦ. Sic August. et E. In aliis, ut apud Aldum,
 σοί. Verbo προσκοπεῖν superscripta glossa ὑπερ, qua decla-
 ratur potestas praepositionis πρὸ in compositione: πέφυ-
 κα δ' οὖν πάντα σκοπεῖν ὑπερ σοῦ. In membr. non προσκοπεῖν
 scriptum, sed simplex σκοπεῖν. Brunck.

V. 691. Male Brunckius librorum omnium lectionem λα-
 χεῖν in τυχεῖν mutavit. Vide quae monui ad Electr. 357.

ἐμοὶ δὲ, σοῦ πρᾶσσοντος εὐτυχῶς, πάτερ,
 οὐκ ἔστιν οὐδὲν κτῆμα τιμιώτερον.
 τί γὰρ πατὴρ θάλλοντος, φυκλείας τέκνοις 695
 ἀγαλμα μείζον, ἢ τί πρὸς παίδων πατρί;
 μὴ νῦν ἐν ἡθροσ μῦνον ἐν σαυτῷ φέροι,
 ὡς Φῆς σύ, κούδεν ἄλλο, τούτ' ἐρθῶς ἔχειν.
 ὅστις γὰρ αὐτός ἢ φροεῖν ἄλλος δοκεῖ,
 ἢ γλώσσαι, ἢ ψυχὴν ἔχειν, 700
 οὗτοι διαπτύχθοντες, ὠφθησαν κενοί.
 ἀλλ' ἀνδρα, κῆν τις ἢ σοφός, τὸ μανθάνειν
 πόλλ', αἰσχροὺς οὐδὲν, καὶ τὸ μὴ τείνειν ἄγαν.
 ὄρας παρὰ ρείθροισι χειμάρροισι ὅσα
 δένδρων ὑπέκει, κλωνας ὡς ἐκσώζεται 705
 τὰ δ' ἀντιτείνοντ', αὐτόπρεμν' ἀπόλλυται.
 αὐτῶς δὲ ναὸς ὅστις ἐγκρατῆς, πόδα
 τείνας, ὑπέκει μηδὲν, ὑπτίοις, κάτω
 στρέψας, τὸ λοιπὸν σέλμασιν ναυτίλλεται.
 ἀλλ'

V. 693. August. πατήρ.

V. 698. Dresd. ἔχει.

V. 702. Dresd. καί τις εἴ. καί τις habet etiam August. et Thomas M. cujus verba, nonnihil mutata, recepit Favorinus in v. εἰ.

V. 704. παρὰ ρείθροισι. Sic divisim et emendate scriptum in E. T. August. [Dresd.] et apud Eustathium, duobus in locis. Ad pronuntiandi rationem in aliis codd. [ut in Aldina] παραρρείθροισι. Vide quae notavimus ad Aeschyli Prom. 1031. Brunck. Dresd. χειμάρροις.

V. 707. Pro ἐγκρατῆς; August. Dresd. et in margine Turn. ἐγκρατῆ. In Dresd. gl. ποταπὸν ἐντεταγμένον: in Aug. ἐντεταγμένον.

ἀλλ' εἴκε θυμοῦ, καὶ μετάστασιν δίδου. 710
 γνώμη γὰρ εἴ τις κάπ' ἐμοῦ νεωτέρου
 πρόσεστι, Φῆμ' ἐγώ γε πρᾶσβεύειν πολὺ,
 φύναι τὸν ἀνδρα πάντ' ἐπιστήμης πλέων·
 εἰ δ' οὖν, φιλεῖ γὰρ τούτο μὴ ταύτη βέπειν,
 καὶ τῶν λεγόντων εὖ, καλὸν τὸ μανθάνειν. 715

ΧΟΡΟΣ.

ἀναξ, σέ τ' εἰκός, εἴ τι κείριον λέγει,
 μαθεῖν, σέ τ' αὐ τοῦδ'· εὖ γὰρ εἴρηται διπλά.

ΚΡΕΩΝ.

οἱ τηλικοῖδε καὶ διδαζόμεσθα δὴ
 φροεῖν πρὸς ἀνορός τηλικοῦδε τὴν φύσιν;

ΑΙΜΩΝ.

μηδὲν τὸ μὴ δίκαιον· εἰ δ' ἐγὼ νέος, 720
 οὐ τὸν χρόνον χρὴ μᾶλλον ἢ τὰργα σκοπεῖν.

ΚΡΕΩΝ.

ἔργον γὰρ ἔστι τοὺς ἀκοσμοῦντας σέβειν.

ΑΙΜΩΝ.

οὐδ' ἂν κελεύσαιμ' εὐσεβεῖν εἰς τοὺς κακοὺς.

ΚΡΕΩΝ.

V. 710. εἴκε θυμοῦ. Sic August. [Dresd.] et T. In aliis, ut apud Aldum, contra sententiam εἴκε θυμοῦ. Brunck.

V. 713. πλέων. Sic in August. In aliis πλέω. Vide ad Oed. Col. 1162. Brunck.

ΚΡΕΩΝ.

οὐχ ἦδε γὰρ τοιαῦδ' ἐπέλιπται νόσῳ;

ΑΙΜΩΝ.

οὐ φησι Θήβης τῆσδ' ὁμόπολις λεώς. 725

ΚΡΕΩΝ.

πόλις γὰρ ἡμῖν ἀμὲν χρεὶ τάσσειν ἔρεϊ;

ΑΙΜΩΝ.

ὄραῖς τόδ' ὡς εἰρηκας ὡς ἄγαν νέος;

ΚΡΕΩΝ.

ἄλλα γὰρ ἢ μοι χρεὶ γε τῆσδ' ἀρχειν χθονός;

ΑΙΜΩΝ.

πόλις γὰρ οὐκ ἔσθ', ἢ τις ἀνδρός ἐσθ' ἐνός.

ΚΡΕΩΝ.

V. 724. Dresd. Turn. Steph. Cant. οὐχ ἦδε μὲν γὰρ τῆδ' —

V. 725. August. ὁμόπολις.

V. 726. ἀμὲν χρεὶ — Sic August. et E. recte. ἀμὲν per crasi-
fin coaluit ex ἀ ἐμὲ, unde prior producitur: cujus rei
ignoratio alius lectionis caussa fuit, ἀ'ν με. Nullus hīc
locus est i articulae α. Eurip. Troad. 656.

παρεῖχον ἔτι δ' ἀμὲν χρεὶν οὐκ ἔστι πόσιν.

Perperam ibi excusum ἀ με. Brunck.

V. 729. γὰρ omittit Dresd.

ΚΡΕΩΝ.

οὐ τοῦ κρατεῦντος ἡ πόλις νομίζεται; 730

ΑΙΜΩΝ.

καλῶς ἐρήμης γ' ἂν σὺ γῆς ἀρχοῖς μόνος.

ΚΡΕΩΝ.

ὄθ', ὡς εἴοικε, τῇ γυναικὶ συμμαχεῖ.

ΑΙΜΩΝ.

εἴπερ γυνὴ σὺ σοῦ γὰρ οὖν προκῆδομαι.

ΚΡΕΩΝ.

ὦ παγκάκιστε, διὰ δίκης ἰὼν πατρί.

ΑΙΜΩΝ.

οὐ γὰρ δίκαιά σ' ἐξαμαρτάνονθ' ὄρω. 735

ΚΡΕΩΝ.

ἀμαρτάνω γὰρ τὰς ἐμαῖς ἀρχαῖς σέβων;

ΑΙΜΩΝ.

οὐ γὰρ σέβεις, τιμὰς γε τὰς θεῶν πατῶν.

ΚΡΕΩΝ.

V. 731. punctum vulgo post καλῶς positum delevi. Dresd.
γὰρ σὺ.

V. 732. συμμαχεῖ. Sic membr. [August. et Dresd.] In E.
συμμαχεῖν. Brunck. Perperam Aldus ξυμμαχεῖ.

V. 737. August. pro τὰς male exhibet τῶν. Dresd. τιμὰς γε
τῶν θεῶν πατῶν.

ΚΡΕΩΝ.

ὦ μίαιρον ἦθος, καὶ γυναικὸς ὕστερον.

ΑΙΜΩΝ.

οὐ τ' ἂν ἔλοις ἤσσω γε τῶν αἰσχυρῶν ἐμέ.

ΚΡΕΩΝ.

ὁ γοῦν λόγος σοι πᾶς ὑπὲρ κείνης ὄδε. 740

ΑΙΜΩΝ.

καὶ σοῦ γε, κάμου, καὶ θεῶν τῶν νεωτέρων.

ΚΡΕΩΝ.

ταύτην ποτ' οὐκ ἔαθ' ὡς ἐτι ζῶσαν γαμεῖς.

ΑΙΜΩΝ.

ἦδ' οὖν θανεῖται, καὶ θανοῦσ' ὀλεῖ τινά.

ΚΡΕΩΝ.

ἦ κάπαπειλῶν ᾧδ' ἐπεξέρχεται θρασύς;

ΑΙΜΩΝ.

V. 739. August. οὐκ ἂν ἔλοις, reliqui omnes οὐκ ἂν γ' ἔλοις. Brunckius scripsit: οὐκ ἂν γ' ἔλοις ἤσσω με τῶν αἰσχυρῶν ποτε. Vide notam.

V. 741. August. et Dresd. σοῦ τε. Seq. versu August. γαμειν.

V. 744. Aldus κάπ' ἀπειλῶν. August. ἦ κάπειλῶν ᾧδ' ἐξέρχεται.

ΑΙΜΩΝ.

τίς δ' ἔστ' ἀπειλή, πρὸς κενὰς γνώμας λέγειν; 745

ΚΡΕΩΝ.

κλαίων φρενώσεις, αὐτὸς ἂν φρενῶν κενός.

ΑΙΜΩΝ.

εἰ μὴ πατήρ ἦσθ', εἶπον ἂν σ' οὐκ εὔφρονεῖν.

ΚΡΕΩΝ.

γυναικὸς ἂν δούλευμα, μὴ κῶτιλλέ με.

ΑΙΜΩΝ.

βούλει λέγειν τι, καὶ λέγων μηδὲν κλύειν;

ΚΡΕΩΝ.

ἄληθες; ἀλλ' οὐ, τόνδ' Ολυμπον, ἴσθ' ὅτι 750

χαίρων ἐπὶ ψόγοισι δεινάσεις ἐμέ.
ἀγετε τὸ μῖσος, ὡς κατ' ὀμματ' αὐτίκα
παρόντι θνήσκη πλησία τῶ νυμφίῳ.

ΑΙΜΩΝ.

οὐδ' ἔμοιγε, τοῦτο μὴ δόξης ποτέ,

οὐδ'

V. 746. αὐτὸς ἂν φρενῶν. Sic scripsi euphoniae causa. Vulgo ἂν φρενῶν αὐτός. August. ἂν αὐτὸς φρενῶν.

V. 747. Pro ἦσθ' Stobaeus serm. 77. ἦ. Mox August. ἰεφροεῖν.

V. 751. August. et Dresd. ψόφοισι c. gl. ματαιολογίαις.

οὐθ' ἦδ' ὀλεῖται πλησία, σύ τ' οὐδαμᾶ
 τοῦμὸν προσόψει κρατ' ἐν ἰφθαλμοῖς ὄραν,
 ὡς τοῖς θέλουσι τῶν φίλων μαινῆ ξυῶν.

ΧΟΡΟΣ.

ἄνῆρ, ἀνάξ, βέβηκεν ἐξ ὀργῆς ταχύς·
 νοῦς δ' ἔστι τηλικούτος ἀλγήσας, βαρύς.

ΚΡΕΩΝ.

δράττω, φρονεῖτω μείζον, ἢ κατ' ἀνδρ', ἰών· 760
 τὰ δ' οὖν κόρει τὰδ' οὐκ ἀπαλλάξει μόρου.

ΧΟΡΟΣ.

ἄμφω γὰρ αὐτὰ καὶ κατακτείναι νοεῖς;

ΚΡΕΩΝ.

οὐ τήν γε μὴ θιγοῦσαν. εὐ γὰρ οὖν λέγεις.

ΧΟΡΟΣ.

μόρου δὲ ποῖω καὶ σφε βουλευεῖς κτανεῖν;

ΚΡΕΩΝ.

V. 755. August. οὐδαμῶ. Dresd. οὐδαμᾶ. Mox August. κάρ' pro κρατ'.

V. 757. μαινῆ. Sic optime T. [et Dresd.] juxta Scholia-
 sam. Aldus habet μένη, follemni errore, quo αι et ε
 confunduntur. In ceteris codd. pejore depravatione vel

μενεῖς vel μένεις. Brunck. August. μίνις, lectione μαινῆ
 in scholio commemorata.

V. 758. ἄνῆρ. Perperam vulgo ἀνῆρ. Brunck.

V. 761. August. Dresd. et in marg. Turn. μόρων. gl. Ζα-
 γάτων.

ΚΡΕΩΝ.

ἄγων ἔρημος ἐνθ' ἂν ἢ βροτῶν στίβος, 765
 κρυψῶ πετρώδει ζῶσαν ἐν κατώρυχι,
 Φορβῆς τοσοῦτον, ὡς ἄγος μόνον, προθείς,
 ὅπως μίασμα παῶ' ὑπεκφυγή πόλις.
 κάκει τὸν Λίδην, ὃν μόνον σέβει θεῶν,
 αἰτουμένη που, τεύζεται τὸ μὴ θανεῖν, 770
 ἢ γνώσεται γοῦν ἀλλὰ τηλικαῦθ', ὅτι
 πόνος περισσός ἐστι τῶν Αἰδοῦ σέβειν.

ΧΟΡΟΣ.

Ἔρως ἀνίκατ', ἀμάχατ' 775
 Ἔρως, ὅς ἐν κτήμασι πίπτεις,
 ὅς ἐν μαλακαῖς παρεαῖς
 νεάνιδος ἐννουχεύεις·
 Φοιτᾶς δ' ὑπερπόντιος, ἐν τ'
 ἀγρονόμοις αὐλαῖς·
 καὶ σ' οὐτ' ἀθανάτων
 Φυλάξιμος οὐδεὶς, 780
 οὐθ' ἀμερίων ἐπ' ἀνθρώπων.
 ὁ δ' ἔχων, μέμνηεν.

οὐ

V. 768. ὑπεκφυγή. Sic recte August. [Dresd.] et T. In aliis
 [ut apud Aldum] ὑπεκφυγοί. Brunck.

V. 773. Libri omnes ἀνίκατε μέχαν. Brunck. ἀνίκατ' ἀμά-
 χαν'.

V. 775. August. et Ald. μαλακαῖσι.

V. 778. August. ἀγρονόμοις.

V. 780. φυλάξιμος dedi pro vulg. φέξιμος.

σὺ καὶ δικαίων ἀδίκους ἀντιστρ. α΄

Φρένας παρασπᾶς ἐπὶ λῶβα·

σὺ καὶ τὸδε νεῖκος ἀνδρῶν 785

ζύναμον ἔχεις ταράζας·

νικᾷ δ' ἐναργῆς βλεφάρων

ἴμερος εὐλέκτρον

νύμφας, τῶν μεγάλων

πατέδρος ἐν ἀρχαῖς 790

θεσμῶν. ἄμαχος γὰρ ἐμπαΐζει

θεὸς Ἀφροδίτα.

νῦν δ' ἤδη γὰρ καὶ τὸς θεσμῶν

ἔξω φέρομαι τὰδ' ὄρων, ἴσχειν

δ' οὐκ ἐτι πηγᾶς δύναμαι δακρυῶν, 795

τὸν παγκοῖταν ὁδ' ὄρω θάλαμιν

τὴνδ' Ἀντιγόνην ἀνύτουσαν.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ὄρατέ μ', ὦ γᾶς πατρίας πολῖται στροφὴ β΄

τᾶν νεάταν ὁδὸν

στείχουσαν, νεάτον δὲ φέγγος 800

λεύσσουσαν αἰελίου,

κοῦ ποτ' αὐθις· ἀλλὰ μ' ὁ παγκοῖτας

Αἰδᾶς ζῶσαν ἄγει

τᾶν Ἀχέρωντος

ἀκτάν, οὐδ' ὑμεναίων 805

ἐγκλη-

V. 788. August. ἀλέκτρον c. gl. ἡγάμεν.

V. 798. August. πατρώας.

V. 800. Dresd. στείχουσαν.

ἐγκληρον, οὐτ' ἐπινομφιδίος

πῶ μὲ τις ὕμνος ὕ-

μνησεν, ἀλλ' Ἀχέρωντι νυμφεύσω.

ΧΟΡΟΣ.

οὐκοῦν κλεινὴ καὶ ἔπαινον ἔχουσ'

ἐς τόδ' ἀπέρχει κεῦθος νεκυῶν. 810

οὔτε φθινάσιν πληγείσα νόσοις,

οὔτε ξιφῶν ἐπίχειρα λαχοῦ-

σ'· ἀλλ' αὐτόνομος, ζῶσα, μόνη δὴ

θνατῶν, Αἰδᾶν καταβήσει.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἤκουσα δὴ λυγροτάταν ὀλέσθαι 815 ἀντιστρ. β΄

τᾶν Φρυγίαν ξέναν

Ταντάλου, Σιπύλῳ πρὸς ἄκρῳ·

τάν, κισσὸς ὡς ἀτενῆς,

πετραία βλάστα δάμασεν· καὶ νιν 820

ὀμβρῶ τακομέναιν,

ὡς φάτις ἀνδρῶν,

χιών τ' οὐδαμὰ λείπει,

τέγγει δ' ὑπ' ὄφρυσι παγκλαύστοις

δειράδας· αἱ με δαι-

μων ὁμοιοτάταν κατευνάζει. 825

ΧΟΡΟΣ.

V. 808. Post hunc versum in August. integri versus loco legitur: ἔπει ἀδίκως καὶ παρὰ καιρὸν θνήσκεις.

V. 819. August. δάμασες.

V. 822. August. χιῶν τ' οὐδαμᾶ. Οὐδαμᾶ habent etiam edd. vett.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλὰ θεός τοι καὶ θεογενής·
 ἡμεῖς δὲ βροτοὶ καὶ θνητογενεῖς.
 καὶ τοι φθιμένα τοῖς ἰσοθέοις
 ἐγκληρα λαχεῖν μέγ' ἀκοῦσαι.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

οἱ μοι γελῶμαι. τί με, πρὸς 830 στροφὴ γ.
 θεῶν πατρῶων,
 οὐκ ὀλλυμέναν ὑβρίζεις,
 ἀλλ' ἐπίφαντον;
 ὦ πόλις, ὦ πόλεως

πολυκτῆμονες ἀνδρες' 835

ἰὼ Διρκαῖαι κρήναι,

Θήβας τ' εὐαρμάτου ἄλσος· ἔμπας
 ζυμάρτυρας ὑμῖ ἐπικτῶμαι,
 οἷα φίλων ἀκλαυστος, οἷοις νόμοις

πρὸς

V. 826. August. ἀλλὰ θεός τε καὶ θεογενής. Sequ. versu θνη-
 τοὶ καὶ βροτοί.

V. 828. In Aldina legitur: καίτοι φθιμένα μέγ' ἀκοῦσαι τοῖς
 ἰσοθέοις ἐγκληρα λαχεῖν. In August. φθιμένα. Dresd. et edd.
 Triclinianam recensionem exhibentes praebent καὶ τοι
 γε φθιμένην, in fine autem pariter atque August. hunc
 addunt paroemiacum: ζῶσαν καὶ ἐπειτα θανοῦσαν. Praeterea
 in Dresd. ut in T. scriptum τοῖσιν ἰσοθέοις.

V. 832. ὀλλυμένα. Sic optime Dresd. ὀλομένα Aldus et
 Brunckius, perverso metro: οὐλομένα Triclinius.

V. 838. Schol. pro var. lect. ἐπιβοῶμαι.

V. 839. Aldus, qui supra v. 831. (823.) bene dedit περικλυ-
 στοῖς, hic et infra 876. (868.) habet ἀκλαυτος. Utroque
 in

πρὸς ἔργμα τυμβόχωστον ἐρ-
 χομαι τάφου ποταίνου

840

ἰὼ δύστανος,
 οὐτ' ἐν βροτοῖς οὔτε νεκροῖσιν
 μέτοικος, οὐ ζῶσιν, οὐ θανοῦσιν.

ΧΟΡΟΣ.

προβαῖσ' ἐπ' ἔσχατον θράσους, 845
 ὑψηλὸν ἐς Δίκας βάθρον
 προσέπεσες, ὦ τέκνον, πολὺ.
 πατρῶων δ' ἐκτίεις τιν' ἄθλων.

ANTI-

in loco E. sinceram scripturam exhibet. Brunck.
 Dresd. constanter deteriorem. Mox August. οἷοις νόμοις,
 Ald. οἷοισιν νόμοις. Ceterum probavimus rationem, qua
 in vett. edd. distributi sunt versiculi. Male digessit
 Brunckius:

οἷα φίλων ἀκλαυστος, οἷοις
 νόμοις πρὸς ἔργμα τυμβόχωστον
 ἐρχομαι τάφου ποταίνου.

Sic enim in antistropha v. 839. ἄγαμος invenuste ictum
 accipit in antepenultima.

V. 843. August. Ald. et Schol. βροτοῖσιν. Tum libri omnes
 οὐτ' ἐν νεκροῖσι.

V. 847. Recte Aldus et membr. προσέπεισες, ut legisse vide-
 tur etiam Scholiastes. Non debebat Brunckius recipere
 προσέπαισας, quod in August. Dresd. et edd. Turn. Steph.
 Cant. exstat.

V. 848. δ' addidi ex August. et Ald. Mendose Dresd. ἐκτί-
 εις.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἔψαυσας ἀλγεινοτάτας ἀντιγ. γ΄.

ἐμοὶ μερίμνας, 850

πατρός τριπέλιστον οἶτον,

τοῦ τε πρόπαντος

ἀμετέρου πότμου

κλεινοῖς Λαβδακίδαισιν.

ἰὼ ματρῶναι λέκτρων 855

ἄται, κοιμήματά τ' αὐτογέννητ'

ἐμῶ πατρὶ δυσμόρου ματρός,

οἶων ἐγὼ ποθ' ἂ ταλαίφρων ἔφυν'

πρὸς οὓς ἀραῖος, ἀγάμος, ἀ-

δ' ἐγὼ μέτοικος ἔρχομαι. 860

ἰὼ δυσπότμων

γάμων κασίγνητε κυρήσας,

θανῶν ἐτ' οὔσαν κατήναρές με.

ΧΟΡΟΣ.

V. 851. Pro οἶτον, quod a manu poetae esse manifestum est, perperam in textu scriptum οἶκτον, et in scholiis οἶκον. Veram scripturam utrobique restituimus. Brunck. [in ed. rec.]

V. 856. Aldus ἄται, κοιμήματ'. αὐτογέννητ'. Dresd. Turn. Steph. Cant. αὐτογέννητα. Brunck. ἄται, κοιμήματ' αὐτογέννητ'. Metro postulante Hermannii emendationem recepi in libro de metris p. 439. propositam.

V. 857. Dresd. ἀμῶ, fortasse melius. ἀμῶ autem, quod Turn. Steph. Cant. exhibet, ferri non potest.

V. 861. August. et Aldus bis ἰὼ.

V. 862. Vulgo κασίγνητε γάμων. Metri caussa voces transposui.

ΧΟΡΟΣ.

σέβειν μὲν, εὐσέβειά τις'

κράτος δ' ὅτω κράτος μέλει, 865

παραβατὸν οὐδαμῆ πέλει.

σὲ δ' αὐτόγνωτος ἄλλεσ' ὀργά.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἄκλᾶυστος, ἀφίλος, ἀνυμέναιος,

ἂ ταλαίφρων ἀγομαί

τάνδ' ἐτοίμαν ὀδόν. 870

οὐκ ἔτι μοι τόδε λαμπάδος ἱερὸν ὄμμα

θέμις ὄραν ταλαίνα'

τὸν δ' ἐμὸν πότμον ἀδάκρυτον οὐδεῖς

φίλων στενάζει.

ΚΡΕΩΝ.

Ἀρ' ἴστ', αἰοιδὰς καὶ γόους πρὸ τοῦ θανεῖν 875

ὡς οὐδ' ἂν εἰς παύσαιτ' ἂν, εἰ χρεῖη λέγειν;

οὐκ ἄξεθ' ὡς τάχιστα, καὶ κατήρεφει

τύμβω περιπτύξαντες, ὡς εἰρηκ' ἐγώ,

ἄπιτε μόνην ἔρημον, εἴτε χρεῖ θανεῖν,

εἴτ'

V. 866. August. οὐδαμῶς.

V. 869. ἂ addidi, quod aegre desiderabatur.

V. 876. εἰ χρεῖη. Perperam in libris εἰ χρεῖ' vel χρ' ἢ. Vide ad Oed. T. 791. Brunck.

V. 879. ἄπιτε μόνην ἔρημον. Sic membr. pro varia lectione: in textu, ut Aldus edidit, μόνην ἀφῆτ' ἔρημον, et super-scriptum: γρ. ἄπιτε μόνην ἔρημον. In E. I. [Dresd.] ἀφῆτ'.

εἴτ' ἐν τοιαύτῃ ζῶσα τυμβεύσει στέγη· 880
ἡμᾶς γὰρ ἀγνοῖ τοῦτ' ἐν τῇδε τὴν κόρην·
μετοικίας δ' οὖν τῆς ἀνώ στερήσεται.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ὦ τύμβος, ὦ νυμφεῖον, ὦ κατασκαφῆς
οἰκησις αἰετφρουρος, οἱ πορεύομαι
πρὸς τοὺς ἐμαυτῆς, ὧν ἀριθμὸν ἐν νεκροῖς 885
πλεῖστον δέδεκται Περσεφασσ' ὀλωλότων·
ἴων λαισθία γὰρ καὶ κακίστα δὴ μακρῶ
κάτεμι, πρὶν μοι μοῖραν ἐξήκειν βίου.
ἐλθοῦσα μὲν τοι, κάρτ' ἐν ἐλπίσιν τρέφω
Φίλη μὲν ἤξεν πατρί, προσφιλῆς δέ σαι, 890
μῆτερ, Φίλη δέ σαι, κασίγνητον κάρα·
ἐπεὶ θανόντας αὐτόχειρ ὕμας ἐγὼ
ἔλουσα, κακόσμησα, κάπιτυμβίους
χρᾶς ἔδωκα· νῦν δέ, Πολύεικες, τὸ σὸν

δέμας

τε μόνην ἐρημον. In August. ἀφῆτε μόνην ἴρημον. Nec ἀφῆτε
nec ἀφῆτε constructionis lex admittit, quae verbum fu-
turi temporis flagitat, cum ἀξῆτε concordans. Ordo est:
οὐκ ἀξῆθ' ὡς τάχιστα, καὶ ἀπιτε, περιπτύξαντες αὐτήν, ὡς εἴ-
ρηκ' ἐγὼ, μόνην ἐρημον κατηρεφέϊ τύμβῳ, εἴτε χρῆ —
Brunck.

V. 880. August. ζῶσαν τυμβεύειν. Aldus ζῶσα τυμβεύσει.

V. 882. August. γοῦν pro δ' οὖν.

V. 884. August. αἰετφρουρος, οἱ πορεύομαι.

V. 886. Dresd. Περσεφασσ' et seq. verfu ὦ pro ἴων.

V. 893. Dresd. mendose ἐλθοῦσα. Origo corruptionis vide-
tur esse ἐλθοῦσα v. 889.

δέμας περιστέλλουσα, τοιάδ' ἀρνημαί. 895
καὶ τοι σ' ἐγὼ τίμησα τοῖς Φρηνούσιν εὖ.
οὐ γὰρ ποτ' οὗτ' ἂν, εἰ τέκνων μήτηρ ἔφυν,
οὐτ' εἰ πόσις μοι κατθανῶν ἐτήκετο,
βία πολιτῶν τόνδ' ἂν ἤρόμην πόνον.
τίνος νόμου δὴ ταῦτα πρὸς χάριν λέγω; 900
πόσις μὲν ἂν μοι, κατθανόντος, ἄλλος ἦν,
καὶ παῖς ἀπ' ἄλλου φωτός, εἰ τοῦδ' ἠμπλακον·
μητρὸς δ' ἐν Αἰδοῦ καὶ πατρὸς κεκευθότων,
οὐκ ἐστ' ἀδελφὸς ὅστις ἂν βλαστοῖ ποτε.
τοιῶδε μὲν τοι σ' εκπροτιμήσατ' ἐγὼ 905
νόμῳ, Κρέοντι ταῦτ' ἐδοξ' ἀμαρτάνειν,
καὶ δεῖνα τολμᾶν, ὦ κασίγνητον κάρα.
καὶ νῦν ἄγει με διὰ χερῶν οὕτω λαβῶν,
ἄλεκτρον, ἀνυμέναιον, οὔτε του γάμου
μέρος λαχοῦσαν, οὔτε παιδείου τροφῆς· 910

E 2

ἀλλ'

V. 898. Dresd. κατθανεῖν. August. ἐπήκετο.

V. 899. τόνδ' ἂν ἤρόμην πόνον. Sic bene in E. Reliqui cum
Aldo conjunctim ἀνρρόμην. Eleganter repetitur particula
ἂν, nec composito verbo hic opus est. Eurip. Heracl.
989.

ἐγὼ δὲ νεῖκος οὐχ ἐκὼν τὸδ' ἤρόμην.

et paullo post

ἐπεὶ δ' ἐκείνη δυσμένειαν ἤρόμην.

ubi perperam utroque in versu scriptum ἤραμην, for-
ma Atticis poetis inusitata. Brunck.

V. 903. sq. ita minus emendate legit Clemens Alex. Strom.
VI, 2. μητρὸς δ' ἐν Αἰδοῦ καὶ πατρὸς τετευχότων, οὐκ ἐστ'
ἀδελφὸς ὅστις ἀναβλάστωι ποτέ.

V. 910. Perperam Aldus cum parte codd. παιδίου. Brunck.

ἀλλ' ὦδ' ἔρημος πρὸς φίλων ἢ δύσμορος,
 ζῶτ' εἰς θανάτων ἐρχομαι κατασκαφάς·
 ποῖαν παρεξελθούσα δαιμόνων δίκην;
 τί χρεῖ με τὴν δύστηνον εἰς θεοῦ ἐτι
 βλέπειν; τί ν' αὐδᾶν ζυμμάχων; ἐπεὶ γε δὴ 915
 τὴν δυσσέθειαν εὐσεβοῦσ' ἐκτησάμην.
 ἀλλ', εἰ μὲν οὖν τάδ' ἐστὶν ἐν θεοῖς καλὰ,
 παθόντες ἀν' ζυγγυνοῖμεν ἡμαρτηκότες·
 εἰ δ' οἷδ' ἀμαρτάνουσι, μὴ πλείω κακά
 πάθοιεν, ἢ καὶ δρωσιν ἐκδικῶς ἐμέ. 920

ΧΟΡΟΣ.

ἐτι τῶν αὐτῶν ἀνέμων αὐταὶ
 ψυχῆς ῥίπαι τήνδε γ' ἔχουσιν.

ΚΡΕΩΝ.

τοιγὰρ τούτων τοῖσιν ἄγουσιν
 βραδυτήτος ὑπερ κλαύμαθ' ὑπάρξει.

ANTI-

V. 915. αὐδᾶν Turn. in marg.

V. 918. August. Dresd. ζυγγυνοῖμεν. Seq. versu August. κλείων.

V. 920. ἐκδικῶς perperam Schol.

V. 921. αὐταὶ dedi pro αὐταί. Conf. nota.

V. 923. August. τοιγὰρ τοι τούτων.

V. 924. βραδυτήτος ὑπερ κλαύμαθ' ὑπάρξει. Sic legendum ex anapaestici metri ratione, quae turbata est in libris omnibus, cominatum transpositione, κλαύμαθ' ὑπάρξει βραδυτήτος ὑπερ. Praecedentium versuum vitium non ani-

ANTIGONH.

οἱ μοι, θανάτου τοῦτ' ἐγγυτάτω 925
 τοῦπος ἀφίκται.

ΚΡΕΩΝ.

θαρσεῖν οὐδὲν παραμυθούμαι
 μὴ οὐ τάδε ταύτη κατακυροῦσθαι.

ANTIGONH.

ὦ γῆς Θήβης ἄστου πατρῶον,
 θεοὶ πατρογενεῖς 930

τ', ἄγομαι δὴ, κοῦκ ἐτι μέλλω.
 λεύσσετε, Θήβης οἱ κοιρανίδαί,
 τὴν βασιλὴν τὴν μούνην λοιπήν,
 οἷα πρὸς οἶον ἀνδρῶν πάσχω,
 τὴν εὐσεβίαν σεβίσασα. 935

ΧΟΡΟΣ.

animadvertit Heathius: huic solitam medelam fecit, amatam suam particulam γῆ inferens, qua nil inficitius. Brunck. August. habet: κλαύμαθ' ὑπάρξει βραδυτήτος ὑπο.

V. 930. θεοὶ πατρογενεῖς τ'. Sic edidi ex Hermanni conjectura. Mendose Aldus cum parte codd., in quibus etiam est Dresd., καὶ θεοὶ πατρογενεῖς. In E. πατρογενεῖς: in August. πατρογενεῖς. Brunck. dedit θεοὶ τε πατρογενεῖς, monens legi etiam posse καὶ θεοὶ πρόγονοι.

V. 931. August. Dresd. ἄγομαι δὴ γῶ.

V. 933. τὴν βασιλὴν τὴν — Sic rescripsi pro lectione librorum τὴν βασιλῆα. Τὴν βασιλειαν, quod in Dresd. et nonnullis edd. legitur, Triclinii commentum est. Brunckius dedit τὴν βασιλῆα τὴν —

V. 935. τὴν εὐσεβίαν. Sic recte Triclinius. Veteres codd. ut

ΧΟΡΟΣ.

Ἐτλα καὶ Δανάας οὐράνιον Φῶς στροφή α.
 ἀλλάξει δέμας ἐν χαλκοδέτοις
 αὐλαῖς· κρυπτομένα δ' ἐν
 τυμβήρει θαλάμῳ κατεζεύχθη.
 καὶ τοι γενεᾷ τίμιος, ᾧ παῖ, παῖ, 940
 καὶ Ζητὸς ταμιεύεσκε γονὰς χρυσορέτους.
 ἀλλ' ἀμοιριδία τις δύνασις δεινὰ
 οὐτ' ἂν νιν ὄμβρος, οὐτ' Ἀρης,
 οὐ πύργος, οὐχ ἀλίκτυποι
 κελαινὰ νᾶες ἐκφύγοιεν. 945
 ζεύχθη δ' ὀξύχολος παῖς ὁ Δρύαντος, ἀντιστ. α.
 Ἡδῶνῶν βασιλεύς, κερτομίοις
ἔργαῖς,

- ut Aldus, εὐσέβειαν. Vide Valckenarium ad Phocniſſ. p. 497. Brunck. Auguſt. τὴν εὐσέβειαν τιμήσαα.
- V. 939. Dresd. τυμβήρη et καταζεύχθη. Mox idem γενεᾷ, Auguſt. γέννα.
- V. 941. χρυσορέτους. Sic ex metri praſcripto legendum. Perperam vulgo χρυσορέτους. Brunck. Veram ſcripturam exhibet Dresd. cum gloſſa: ἐν εἰς διὰ τὸ μέτρον.
- V. 942. Auguſt. ἀλλὰ μοριδία.
- V. 943. Pro ἂν Auguſt. Dresd. ἀρ.
- V. 946. ὀξύχολος. Mendose in libris ὀξυχόλωσ. Brunck. ὀξυχόλω Schol. Poſt παῖς articulum omittit Auguſt.
- V. 947. κερτομίαις ἔργαῖς. Sic in E. In Auguſt. κερτομίης ἔργης. In aliis κερτομίοις ἔργαῖς. Brunck. In recentiore autem editione haec notavit: „κερτομίαις ἔργαῖς, et paullo poſt κερτομίοις γλώτταις. In Adjectivi genere variant codd. et Aldus. Recte conſtat ſibi Scholiaſtes, utroque in loco maſculinum praefereus, ex Atticorum more;

ἔργαῖς, ἐκ Διονύσου
 πετράδει κατάφρακτος ἐν δεσμῷ.
 οὕτω μανίας δεινὸν ἀποστάζει 950
 ἀνδρῶν τι μένος. κείνος ἐπέγνω μανίαις
 ψαύων τὸν θεὸν ἐν κερτομίοις γλώτταις.
 παύεσθε μὲν γὰρ ἐνθέους
 γυναῖκας, εὐίαν τε πῦρ,
 φιλαύλους τ' ἠρέθιζε Μούσας. 955
 πάρα δὲ Κυανέων πελαγέων διδύμας ἀλός στροφή β.
 τ' αἰκταὶ Βοσπόρραι,
 ἠδ' ὁ Θρηκῶν Σαλμυθήσος,
 ἢ ἀγχιπόλις * * Ἀρης
 δισσοῖσι Φινείδαις 960
εἶδεν

- more; estque hoc procul dubio genuinum.“ Mox Dresd. Διονύσσου cum gl. διὰ τὸ μέτρον.
- V. 950. Aldus et E. οὕτω τὰς μανίας. In aliis veteribus melius τᾶς. Verum metri ratio articulum non admittit. In seq. v. libri omnes perperam τε pro τι habent. Brunck. In Dresd. τῆς superscriptum est voci μανίας.
- V. 951. Auguſt. et Dresd. μανίας, et hic quidem cum gl. τὰς αἰκταῖς.
- V. 952. Auguſt. ἐκ pro ἐν. Paullo poſt Dresd. εἰρήθιζε.
- V. 956. πάρα cum Hermanno scripsi pro παρὰ. Poſt πελαγέων in Aldina et veteribus codd. addita vox πατρῶν, e gloſſemate. Dresd. omiſſo πελαγέων exhibet πετραίων: πατρῶν Turn. Steph. Canterus. Cum iisdem poſt ἀλός addidi copulam.
- V. 958. Dresd. Turn. Steph. Cant. ἢ. lidem, ut Aldus, Σαλμυθήσος.
- V. 959. ἀγχιπόλις. Sic Aldus et Brunck. ἀγχιπόλις Auguſt. et Dresd. Poſt ἀγχιπόλις lacunae notam poſui, Brunckius poſt Ἀρης, ſiquidem hoc ſigno (→) defectum indicare voluit.

εἶδεν ἀρατὸν ἔλκος,
 τυφλωθὲν ἐξ ἀγρίας δάμαρτος,
 ἀλαῶν ἀλαστόροισιν ὀμμάτων κύκλοις
 ἀραχθὲν ἐγγέων, ὑφ' αἱματηραῖς
 χεῖρεσσι, καὶ κερκίδων ἀκμαῖσιν 965
 κατὰ δὲ τακόμενοι μέλεσι μελέαν πάθαν ἀντιστρ. β.
 κλαῖον, μάτρος ἔχον-

τές τ' ἀνύμφευτον γοναίν' ἄ
 δὲ σπέρμα μὲν ἀρχαιογόνων
 ἀντασ Ἐρεχθεϊδᾶν, 970

τηλεπόροις δ' ἐν ἀντροῖς
 τράφη θυέλλησιν ἐν πατρώαις
 Βορέας ἀμιππος ὀρθόποδος ὑπὲρ πάγου
 θεῶν γε παῖς· ἀλλὰ κατ' ἐκείνα
 Μοῖραι μακρᾶίωνες ἔσχον, ὦ παῖ. 975

ΤΕΙ-

- V. 963. Dresd. Turn. Steph. Cant. ἀλαστόροις.
- V. 964. Particulam ὑφ', quae in Aldina et veteribus codd. exstat, injuria Brunckius exulare iussit. Pro χεῖρεσσι August. χεῖρσι. Dresd. Turn. Steph. Cant. ἀραχθὲν ἐκ ἐγγέων, ἀλλ' ὑφ' αἱμ. χεῖρσι τε καὶ κ. ἀκμαῖς.
- V. 966. Dresd. μέλαιοι μελαίαν.
- V. 968. Post ἔχοντες addidi το. Brunckius ἰχθύσας dedit, relate ad μάτρος.
- V. 969. Dresd. Turn. Steph. Cant. δὲ σπέρμ' ἀρχαιογόνων.
- V. 973. Mendosè Dresd. ἀμιππος. ἀμιππος pro varia lect. Scholiaffes.
- V. 974 γε add' di, versus ut socio suo (964.) responderet. Dresd. Turn. Steph. Cant. θεῶν ἢ παῖς exhibent, in seq. versu omit- tentes ᾧ.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

Θήβης ἀνακτες, ἤκομεν κοινήν ὁδὸν
 δὺ' ἐξ' ἐνὸς βλέποντε. τοῖς τυφλοῖσι γὰρ
 αὕτη κέλευθος ἐκ προσηγητοῦ πέλει.

ΚΡΕΩΝ.

τί δ' ἔστιν, ὦ γεραῖε Τειρεσία, νέον;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ἐγὼ διδάξω· καὶ σὺ τῷ μάντει πιθοῦ. 980

ΚΡΕΩΝ.

εὐκουν πάρος γε σῆς ἀπεστάτου Φρενός.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

τοῖγαρ δι' ὀρθῆς τήνδ' ἐναυκλήρεις πόλιν.

ΚΡΕΩΝ.

ἔχω πεπονθῶς μαρτυρεῖν ὀνήσιμα.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

Φρόνει βεβῶς αὖ νῦν ἐπὶ ξυροῦ τύχης.

ΚΡΕΩΝ.

V. 977. August. βλέποντες. Idem in seq. v. τέλει.

V. 981. Dresd. γε τῆσδ'.

V. 982. τήνδ' ἐναυκλήρεις. Sic bene Valckenarius ad Phoen. p. 321. Vulgo τήνδε ναυκληρεῖς. Aldus et membr. τῆνδε ναυκληρεῖς. Brunck.

ΚΡΕΩΝ.

τί δ' ἔστιν; ὡς ἐγὼ τὸ σὸν Φρίσσω στόμα. 985

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

γνώσει, τέχνης σημεῖα τῆς ἐμῆς κλύων.
εἰς γὰρ παλαιὸν θάκον ὀρνιθοσκοπὸν
ἴζων, ἵν' ἦν μοι παντὸς οἰωνοῦ λιμήν,
ἀγνώτ' ἀκούω Φθόγγον ὀρνίθων, κακῶ
κλάζοντας οἴστρω καὶ βεβαρβαρωμένῳ, 990

καὶ σπάντας ἐν χηλαῖσιν ἀλλήλους Φοναῖς
ἔγνω· πτερῶν γὰρ βροῖδος οὐκ ἀσημος ἦν.
εὐθύς δὲ δείσας, ἐμπύρων ἐγευόμην
βωμοῖσι παμφλέκτοισιν· ἐκ δὲ θυμάτων
Ἠφαιστος οὐκ ἔλαμπεν, ἀλλ' ἐπὶ σποδῶ 995

μυῶσα κηκίς μηρίων ἐτήκετο,
κάτυφε, κἀνέπτυσ' καὶ μεταρσίοι
χολαὶ δισσπείροντο, καὶ καταβρύχες
μηροὶ καλυπτῆς ἐξέκειντο πιμελῆς.
ταῖαυτα παῖδος τοῦδ' ἐμάνθανον πάρα, 1000

Φθίνοντ' ἀσημων ὀργίων μαντεύματα.
ἐμοὶ γὰρ οὗτος ἡγεμών, ἄλλοις δ' ἐγώ.
καὶ ταῦτα τῆς σῆς ἐκ Φρενὸς νοσεὶ πόλις.
βωμοὶ γὰρ ἡμῖν ἐσχάρα τε παντελεῖς,
πλήρεις ὑπ' οἰωνῶν τε καὶ κυνῶν βοραῖς 1005

τοῦ δυσμόρου πεπτῶτος Οἰδίπου γόνου.
κατ'
V. 987. 988ον. Sic August. [Dresd.] et E. a prima manu. In aliis
988ον. [Sic impressi.] Vide ad Comici Ran. 1522. Brunck.
V. 988. August. 78ον.

κατ' οὐ δέχονται θυστάδας λιταῖς ἐτι
θεοὶ παρ' ἡμῶν, οὐδὲ μηρίων φλόγα,
οὐδ' ὄρνις ευσήμους ἀποβροῖβδαι βραῖς,
ἀνδραφθόρου βεβρωῖτες αἵματος λίπος. 1010

ταῦτ' οὖν, τέκνον, φρόνησον. ἀνθρώποισι γὰρ
τοῖς πᾶσι κοινόν ἐστι τουξαμαρτάνειν
ἐπεὶ δ' ἀμάρτη, κείνος οὐκ ἐτ' ἐστ' ἀνὴρ
ἄβουλος οὐδ' ἀνολβος, ὅστις ἐς κακὸν
πεσὼν ἀκείται, μηδ' ἀκίνητος πέλει. 1015

αὐθαδία τοι σκαιότητ' ὀφλισκάνει.
ἀλλ' εἴκε τῷ θανόντι, μηδ' ὀλωλότα
κέντε. τίς ἀλκή τὸν θανόντ' ἐπικτανεῖν;
εὐ σοὶ φρονήσας εὐ λέγω· τὸ μανθάνειν
δ' ἥδιστον εὐ λεγοντος, εἰ κέρδος φέρει. 1020

ΚΡΕΩΝ.

V. 1007. August. λιταῖς.

V. 1010. Mendose in Aldina βεβρωῖτες. Brunck. August. ἀνδραφθόρου βεβρωῖτες c. gl. φυγόντες.

V. 1013. Pro ἐπι Brunck. ἐπὶν reposuit.

V. 1016. αὐθαδία τοι. Sic etiam scriptus est hic versus in Reg. Stobaei cod. Pessime eum interpolavit Grotius Floril. p. 105.

ἢ δ' αὐθαδία σκαιότητ' ὀφλισκάνει.

Secunda in αὐθαδία, quod vir summus ignoravit, necessario producitur. Vide Bentlejum ad Menandri fragm. LXXX. In praeced. v. πέλει dant E. T. [August. Dresd.] Minus bene vulgo πέλη. Brunck. αὐθαδία τοι etiam August. et Dresd. exhibent.

V. 1020. εἰ κέρδος φέρει. Sic E. T. In August. φέρει, cum glossa λίγαι. In aliis εἰ κέρδος λίγαι. Brunck. Dresd. εἰς κέρδος φέρει.

ΚΡΕΩΝ.

ὦ πρέσβυ, πάντες, ὥστε τοξόται σκοποῦ,
 τοξεύετ' ἀνδρὸς τούδε, κούδ' ἐμαντικῆς
 ἀπρακτος ὑμῖν εἰμί, τῶν ὑπ' αἰ γένους
 ἐξημπόλημαι καὶ κπεφόρτισμαι πάλαι.
 κερδαίνετ', ἐμπολάτε τὸν πρὸς Σάρδεων 1025
 ἤλεκτρον, εἰ βούλεσθε, καὶ τὸν Ἰνδικὸν
 χρυσόν· τάφω δ' ἐκεῖνον οὐχὶ κρύψετε,
 οὐδ' εἰ θέλουσ' οἱ Ζηγὸς αἰετοὶ βορὰν
 φέρειν νιν ἀρπάζοντες ἐς Δίος θρόνους.
 οὐδ' ὡς, μίασμα τούτο μὴ τρέσας, ἐγὼ 1030
 θάπτειν παρήσω κείνον. εὐ γὰρ οἶδ' ὅτι
 θεοὺς μιαίνειν οὐ τις ἀνθρώπων στένει.
 πίπτουσι δ', ὧ γεραὲ Τειρεσία, βροτῶν
 χ' οἱ

V. 1021. ὥστε τοξόται σκοποῦ. Mendose Aldus, ut in membr. τοξέ-
 του σκοποῦ. Male etiam in E. τοξόται σκοποῦ. Verbum τοξέως
 cum genitivo constituitur, per ellipsin praepositionis κατὰ.
 Eurip. Ione 1431.

εἰς τοῦδ' ἐκείμην· τούδε τοξέω, τίνου. Brunck.

V. 1023. τῶν ὑπ' αἰ γένους ἐξημπόλημαι. Coherent ista, quae vulgò
 prava interpunctione divelluntur. Quin perperam in omnibus
 libris τῶνδ' ὑπ' αἰ — Brunck. August. τῶν δ'. mox Schol. καμ-
 πεφόρτισμαι.

V. 1025. τὸν πρὸς Σάρδεων. Sic E. [Dresd.] Perperam in aliis libris
 πρὸς E. Nostram lectionem agnoscit Eustathius ad Odyss. Δ. p.
 1483. Σοφοκλῆς μὲν τοι ἐτόλμησε καὶ αὐτὸν τὸν χρυσὸν ἤλεκτρον εἶπεν ἐν
 τῷ· κερδαίνετ', ἐμπολάτε τὸν πρὸς Σάρδεων ἤλεκτρον. Brunck. Etiam
 ad Iliad. p. 368, 30. Dresd. ἐμπολάτε.

V. 1033. Dresd. γηραί. Idem et August. v. 1036. ἄρ' ἂ φράζεται
 cum glossa ὁ κείνον.

χ' οἱ πολλὰ δεινοὶ πτόματα' αἰσχρ', ὅταν λόγους
 αἰσχροὺς καλῶς λέγωσι τοῦ κέρδους χάριν. 1035

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

Φεῦ·
 ἄρ' οἶδεν ἀνθρώπων τις, ἄρα φράζεται —

ΚΡΕΩΝ.

τί χρῆμα; ποῖον τοῦτο πάγκοινον λέγεις;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ὄσω κράτιστον κτημάτων ἢ ὑβουλία;

ΚΡΕΩΝ.

ὄσωπερ, οἶμαι, μὴ φρονεῖν, πλείστη βλάβη.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ταύτης σὺ μὲν τοι τῆς νόσου πλήρης ἔφους. 1040

ΚΡΕΩΝ.

οὐ βούλομαι τὸν μάντιν ἀντεῖπειν κακῶς.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

καὶ μὴν λέγεις, ψευδῇ με θεσπίζειν λέγων.

ΚΡΕΩΝ.

V. 1038. ὑβουλία. Sic legendum. Perperam libri omnes, omisso
 articulo, εὐβουλία. Sic in Philoctete 1443. (1421.) ἰσοβουλία
 Brunck.

ΚΡΕΩΝ.

τὸ μαντικὸν γὰρ πᾶν Φιλάργευρον γένος.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

τὸ δ' ἐκ τυράννων, αἰσχροκέρδειαν Φιλεῖ.

ΚΡΕΩΝ.

ἄρ' οἶσθα τρυγούς ὄντας, ἂν λέγῃς, λέγων; 1045

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

οἶδ' ἐξ ἐμοῦ γὰρ τήνδ' ἔχεις σώσας πόλιν.

ΚΡΕΩΝ.

σοφὸς σὺ μάντις, ἀλλὰ τὰδικεῖν Φιλῶν.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ἔρσεις με τὰκίνητα διὰ φρενῶν φράσαι.

ΚΡΕΩΝ.

κίνεις, μόνον δὲ μὴ πὶ κέρδεσιν λέγων.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

οὕτω γὰρ ἤδη καὶ δοκῶ, τὸ σὸν μέρος; 1050

ΚΡΕΩΝ.

ὡς μὴ μπόλήσων ἴσθι τήν ἐμήν φρένα.

ΤΕΙ-

V. 1045. ἂν. Sic bene Dresd. et Aldus. Brunck. & v. August.
ἀ λέγει.

V. 1048. August. με γ' ἀκίνητα. c. Schol. γρ. ἔρσεις μετὰ κίνητα.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ἀλλ' εὐ γέ τοι κάτισθι μὴ πολλούς ἐτι
τροχούς ἀμιλλητῆρας ἡλίου τελῶν,
ἐν οἷσι τῶν σῶν αὐτὸς ἐκ σπλάγχων ἔνεσθαι
νέκυν νεκρῶν ἀμοιβὸν ἀντιδούς ἐσεῖ,

1055

ἀνθ' ὧν ἔχεις μὲν τῶν ἄνω βαλῶν κατῶ,
ψυχὴν τ' ἀτίμως ἐν τάφῳ κατῶκισας
ἔχεις δὲ τῶν κατῶθεν ἐνθάδ' αὐθιγῶν
ἀμοιβὸν, ἀκτέριστον, ἀνόσιον νέκυν.

1060

ὧν οὔτε σοι μέτεστιν οὔτε τοῖς ἄνω
θεοῖσιν, ἀλλ' ἔκ σου βιάζονται τὰδε.
τούτων σε λαβητῆρες ὑστεροφθόροι
λοχῶσιν Αἰδοῦ καὶ θεῶν Ἐρινύες,

1065

ἐν τοῖσιν αὐτοῖς τοῖσδε ληφθῆναι καιροῖς.
καὶ ταῦτ' ἀθρησον εἰ κατηγεγυρωμένος
λέγω. Φανερὸν γάρ οὐ μακροῦ χρόνου τριβὴ
ἀνδρῶν, γυναικῶν, σοῖς δόμοις κωκύματα.

ἐχθραὶ δὲ πᾶσαι ζυνταράσσονται πόλεις,
ὅσων σπαράγματ' ἢ κύνες καθήγισαν,
ἢ θῆρες, ἢ τις πτηνὸς οἰωνός, φέρων
ἀνόσιον ἄσμεν ἐστιούχον ἐς πόλιν.

1070

τοιαῦτά σοι, λυπεῖς γάρ, ὥστε τοξότης,

ἀφῆ-

V. 1057. κατῶκισας. In E. κατοικίσις, quod haud deterius est,
utroque participio cum ἔχεις constructo. Brunck.

V. 1064. August. τῆς δὲ.

V. 1069. καθήγισαν. Vide Lexicon in καθάγισω. Nec aliter legisse
Scholiastam ex ejus interpretatione. liq. rec. Perperam in libris
καθῆγισαν. Brunck. August. Dresd. κατήγισαν.

V. 1072. σοι. Sic bene August. Vulgo σου, quod retinuit Brunck.

ἀφῆκα θυμῷ καρδίας τοξεύματα
 βέβαια, τῶν σὺ θάλπος οὐχ ὑπεκδραμεῖ.
 ᾧ παῖ, σὺ δ' ἡμᾶς ἀπαγε πρὸς δόμους, ἵνα 1075
 τὸν θυμὸν οὗτος ἐς νεωτέρους ἀφῆ,
 καὶ γὰρ τρέφειν τὴν γλῶσσαν ἡσυχωτέραν,
 τὸν νῦν τ' ἀμείνω τῶν φρενῶν, ἣ νῦν φέρει.

ΧΟΡΟΣ.

ἄνῆρ, ἀναξ, βέβηκε δαναΐ δεσπίσας.
 ἐπιστάμεσθα δ', ἐξ ὅτου λευκὴν ἐγὼ 1080
 τήνδ' ἐκ μελαίνης ἀμφιβάλλομαι τρίχα,
 μή πω ποτ' αὐτὸν ψεῦδος ἐς πόλιν λακείν.

ΚΡΕΩΝ.

ἐγνωνκα καὐτός, καὶ ταράσσομαι φρένας.
 τό τ' εἰκάθειν γὰρ δειλὸν ἀντιστάντα δὲ
 ἄτη πατάξαι θυμὸν, ἐν δεινῷ πάρα. 1085

ΧΟΡΟΣ.

εὐβουλίας δεῖ, παῖ Μενοικεῶς Κρέον.

ΚΡΕΩΝ.

τί δῆτα χρεὶ δεινῶν; φράζε' πείσομαι δ' ἐγώ.

ΧΟΡΟΣ.

- V. 1078. Pro ἢ Brunck. reposuit ἄν.
- V. 1079. ἄνῆρ. Perperam hīc, ut v. 766. in libris ἄνῆρ. Brunck.
- V. 1082. Mendose Aldus λαβεῖν.
- V. 1083. Dresd. ἄνῆρ' αὐτός.
- V. 1084. Perperam in libris omnibus δεινῶν. Has voces jam supra commutatas vidimus v. 326. Brunck. In August. abest γάρ.

ΧΟΡΟΣ.

ἐλθῶν, κόρη μὲν ἐκ κατάρυχος στέγης
 ἄνες κτίσον δὲ τῷ προκειμένῳ τάφον.

ΚΡΕΩΝ.

καὶ ταῦτ' ἐπαινεῖς, καὶ δοκεῖς παρεικάθειν; 1090

ΧΟΡΟΣ.

ὅσον γ', ἀναξ, τάχιστα. συντέμνουσι γὰρ
 θεῶν ποδώκεις τοὺς κακόφρονας βλάβαι.

ΚΡΕΩΝ.

οἱ μοι μόλις μὲν, καρδίας δ' ἐξίσταμαι.
 τὸ δεινὸν ἀνάγκη, κούχι δυσμαχητέον.

ΧΟΡΟΣ.

δεινῶν νῦν τὰ δ' ἐλθῶν, μηδ' ἐπ' ἄλλοισιν τρέπε. 1095

ΚΡΕΩΝ.

V. 1093. Augustani codicis lectionem recepi, quae Brunckio quoque melior visa est. Glossa ad ἀνάγκη, scilicet ad δυσμαχητέον, φιλονεικητέον. Vulgo legitur:

οἱ μοι· μόλις μὲν, καρδίας δ' ἐξίσταμαι
 τὸ δεινὸν· ἀνάγκη δ' οὐχὶ δυσμαχητέον.

paullo impeditiore structura: „vix enim reperias (Brunckii verbis utor) qui verba τὸ δεινὸν cum praecedentibus connectantur. Per ellipsis praepositionis eis vel προς difficultatem expedit Heathius. Dresd. καρδία et, ut Ald., ἀνάγκη.

V. 1095. μηδ' ἐπ' ἄλλοισιν τρέπε, Glossa supplet eandem. ἔχου μὴ μεταβέλλου. Hoc quidem sensu melior esset lectio, quam exhibet E. [et August.] τρέπου. Verum aliter haec verba accipi debent, μηδ' εὐτρέπε ἄλλοισιν. Tu ipse haec exsequere, nec aliis committe. Brunck.

ΚΡΕΩΝ.

ὡδ' ὡς ἔχω στείχοιμ' ἀν' ἴτ' ἴτ' ὀπάονες,
οἱ τ' ὄντες, οἱ τ' ἀπόντες, ἀξίνας χερσῶν
ὀρμασθ' ἔλόντες εἰς ἐπόψιον τόπον.
ἐγὼ δ', ἐπειδὴ δόξα τῆδ' ἐπεστράφη,
αὐτὸς τ' εἴησα, καὶ παρῶν ἐκλύσομαι. 1100
δέδοικα γὰρ μὴ τοὺς καθεστῶτας νόμους
ἄριστον ἢ σώζοντα, τὸν βίον τελεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

Πολυώνυμε, Καδμείας στροφή 4.
Νύμφας ἀγαλμα, καὶ Διὸς βαρυβρεμέτα γένος,
κλυτὰν ὅς ἀμφέπει 1105
Ἰταλίαν, μέδεις δὲ παγ-
κοίνοις Ἐλευσινίας
Δηοῦς ἐν κόλποις,

Βακ-

V. 1096. ἴτ' ἴτ' ὀπάονες. Sic optime Dresd. Male vulgo ὄτ' ἴτ' ὀπά-
νες, ut est in membranis: deberet enim esse οἱ δ', quod Brun-
ckius reposuit. In tribus aliis codd. ἴτ' ὀπάονες, cum glossa ἔλ-
θετα. Verum sic syllaba deficit ad versus integritatem.

V. 1099. ἐπειδὴ δόξα — Sic codd. omnes et Aldus. Nescio unde
Turnebus soloeccum ἐπειδὴν invexerit. [Vix credam in codice
quopiam olim lectum fuisse δόξα τῆδ' ἐπεστράφην, quod e Scholiis
colligi possit. E x e d. r e c.] Brunck. ἐπεστράφην scri-
ptum est in August.

V. 1102. August. τὸν βίον σώζοντα.

V. 1107. παγκοίνοις Ἐλευσινίας Δηοῦς ἐν κόλποις. Scholiastes legisse vi-
detur παγκοίνοις, quod longe elegantius vulgato, sincerum esse
opinor, et reponi volebam. Pro παγκοίνοις scholio praepositum
παγκοίνοις, quod E. exhibet in textu. Genuinae lectionis mani-
festa

Βακχεῦ, Βακχεῖν ὁ μητρόπολιν Θήβαν
ναίων παρ' ὑγρῶν 1110
Ἰσμηνοῦ βρείθρων ὤμοῦ
τ' ἐπὶ σπορᾷ δράκοντος
σὲ δ' ὑπὲρ διλοφου πέτρας ἀντιστ. 4.
στέρουσι ὄπωπε λιγνύς, ἐνθα Κωρυκίαι κόρραι 1115
στείχουσι Βακχίδες,
Κασταλίας τε νᾶμα, καὶ
σε Νυσίων ἔρειων
κισσήρεις ὄχθαι,
Χλωρὰ τ' ἀκτὰ πολυστάφυλος πέμπει 1120
ἀβρότων ἐπέων εὐαζόν-

F 2

festā depravatio. [E x e d. r e c.] Brunck. παγκοίνοις li-
quido scriptum in August. et Dresd.

V. 1109. δ, quod vulgo ante Βακχεῦ legitur, in Dresd. huic voci
super scriptum est. δ ex coniect. Hermanni addidi. Vide notam.

V. 1110. Male vulgo ὑγρῶν — βρείθρων. ὑγρῶν — βρείθρων, quod T.
Dresd. Turn. Steph. Cant. praebent, receptum est a Brunckio.
Equidem Hermanni monitu βρείθρων referpsi et in seq. versu ὤμοῦ
pro interpretamento ὄχθαι, propterea quod antistrophicus ver-
sus (1121.) totus constat longis syllabis.

V. 1114. κόρραι. Hoc in August. et Dresd. super scriptum est vul-
gato Νύμφαι, quod strophici versus numeri mendosum esse ar-
guunt.

V. 1117. Νυσίων ἔρειων. Sic ad metri rationem legendum. In E.
Νυσίων. In membr. Νυσίων. Aldus dedit Νυσσίων. [Sic etiam
August. et Dresd. habent.] Ex Triclinii interpolatione est ἐ-
ρειων. Brunck.

V. 1119. Librorum omnium lectionem πολυστάφυλος male Brun-
ckius mutavit in πολυστάφυλος. Ante illam vocem Triclinius
copulam καὶ inepte inseruit.

V. 1120. ἀβρότων. Perperam Aldus ἀμβρότων. Brunck.

εὐαζόντων Θηβαίας
ἐπισκοποῦντ' ἀγυαίς·
τὰν ἐξ ἀπάσᾶν

στροφή β.

τιμᾶς ὑπερτάτων πολέων
ματρὶ σὺν κεραυνία·
καὶ νῦν, ὡς βιαίας
ἔχεται προδήμιος
πόλις ἐπὶ νόσου

1125

μολεῖν καθαρείω ποδὶ Παρνασίαν
ὑπὲρ κλιτύν, ἢ στονόεντα πορθμόν.
ὦ πῦρ πνεόντων

1130

ἄντιστ. β.

ἄστρων χοραγῆ καὶ νυχίων
φθεγμάτων ἐπίσκοπε,
παῖ, Δίος γένεθλον,
προφάνηθι Ναξίαις

1135

ἄμα

V. 1123. τὰν ἐξ ἀπάσᾶν. Sic bene Dresd. Turn. Steph. Cant. Brunckius, ut reliqui, τὰν ἐκ πασᾶν.

V. 1126. νῦν recte Turn. Steph. Cant. νῦν cum Aldo Brunckius.

V. 1127. προδήμιος. Ita Hermannum securus reposui pro πάνδημος. Brunckius temere transpositis vocibus edidit:

πάνδημος ἔχεται πόλις
ἐπὶ νόσου μολεῖν ποδὶ
καθαρείω Παρνασίαν —

Παρνασίαν dedi ex August.

V. 1131. Aldus et Schol. ἰδ. πνεόντων male in πνεόντων mutavit Brunck.

V. 1132. ἀστρων χοραγῆ. Sic Dresd. Turn. Steph. Canterus. χοραγῆ ἄστρων Aldus, χοραγῆ ἄστρων Brunckius. Idem omisit copulam ut elanguem et metro adversantem.

ἄμα περιπόλοις
Θυιάσιν, αἶ σε μαινόμεναι πάννουχοι
χορεύουσι, τὸν ταμίαν Ἰακχον.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Κάδμου πάροικοι καὶ δόμων Λμφίονος,
οὐκ ἔσθ' ὅποιον στάντ' ἄν ἀνθρώπου βίον
οὐτ' αἰνέσαιμ' ἄν, οὔτε μεμψαίμην ποτέ.
Τύχη γὰρ ὀρθοὶ καὶ Τύχη καταρρέπει
τὸν εὐτυχοῦντα τὸν τε δυστυχοῦντ' αἰεὶ·
καὶ μάντις οὐδεὶς τῶν καθεστῶτων βροτοῖς.

1140

Κρέων γὰρ ἦν ζηλωτός, ὡς ἐμοί, ποτέ,
σώσας μὲν ἐχθρῶν τήνδε Καδμείαν χθόνα,
λαβῶν δὲ χώρας παντελῆ μοναρχίαν,
εὐθύνε, θάλλων εὐγενεῖ τέκνων σπορά·
καὶ νῦν ἀφεῖται πάντα. τὰς γὰρ ἠδονὰς

1145

ὄταν

V. 1136. In Aldina et veteribus codd. ante ἄμα additum est pronomen *σαῖς*. Quo extrito Brunckius hunc versum et sequentem ita disponendos putavit:

Θυιάσιν ἄμα περιπόλοις,
αἶ πάννουχοί σε μαινόμεναι —

Triclinianam interpolationem silentio praeterimus.

V. 1140. Dresd. βίον.

V. 1142. καταρρέπει. Hoc Scholiastes agnoscit: verum alius lectionis meminisse videtur, quae ex illius verbis, ut nunc feruntur, elici nequit. [E x e d. r e c.] Brunck.

V. 1147. λαβῶν δέ. Codd. λαβῶν τε. Mendose Aldus λαβόντα. Brunck. λαβῶν δὲ correxerat iam H. Stephanus.

V. 1148. εὐγενεῖ. In duobus codd. perperam εὐγενῆ. Brunck. εὐγενῆ sine e subser. August. et Dresd.

ὅταν προῶσιν ἄνδρες, οὐ τίθημ' ἐγὼ
 ζῆν τούτων, ἀλλ' ἐμφυχον ἠγούμαι νεκρόν.
 πλούτει τε γὰρ κατ' οἶκον, εἰ βούλει, μέγα,
 καὶ ζῆ τυράννον σχῆμ' ἔχων· εἴαν δ' ἀπῆ
 τούτων τὸ χαίρειν, τὰλλ' ἐγὼ καιπνοῦ σκιάς
 οὐκ ἂν πριαίμην ἀνδρὶ πρὸς τὴν ἠδονήν. 1155

ΧΟΡΟΣ.

τί δ' αὖ τὸδ' ἀχθὸς βασιλείων ἤκεις φέρων;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τεθναῖσιν· οἱ δὲ ζῶντες αἴτιοι θανεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

V. 1150. In Aldina et in veteribus codd. sic scriptus est hic
 versus:

ὅταν προῶσιν, ἄνδρες οὐ τίθημ' ἐγὼ.

In T. [et Dresd.]

ὅταν προῶσιν ἄνδρας, οὐ τίθημ' ἐγὼ.

In omnibus sequens versus plane omisus est. Glossa ad οὐ τίθημ'· ἦτοι οὐ λογίζομαι. ἀλλ' γὰρ τὸ ἐνεστώδες μετατρέχεται, καὶ οὐ τὸ παρελθόν. Versum, qui desiderabatur, restituit Turnebus, nescio an e scripto codice. Sane eum ex Eustathio sumere potuit, a quo profertur ad II. N. p. 957. ubi de versibus Homero suppositis, et aliis abjudicatis agit. παρὰ Σοφοκλεῖ προετίθεται στίχος ἰν τῷ. Τὰς γὰρ ἠδονὰς ὅταν προῶσιν ἄνδρα, οὐ τίθημ' ἐγὼ. πλούτει τε γὰρ κατ' οἶκον, εἰ βούλει, μέγα, καὶ τὰ ἴα. ἰν τούτοις γὰρ μετὰ τὸ, οὐ τίθημ' ἐγὼ, ἔχουσι τὰ ἀκριβῆ ἀντίγραφα τὸ, Ζῆν τούτων, ἀλλ' ἐμφυχον ἠγούμαι νεκρόν. ἵνα λέγη ὁ τραγικός, ὅτι ὅταν προῶστος γίνηται τινι ἡ ἄδων, οὐ τίθημ' ἐγὼ ζῆν ἔτι τὸν ἄνδρα τούτων, ἀλλὰ ψεύδεται τὴν ζῆν. Brunck. Locus inde a verbis τὰς γὰρ ἠδονὰς v. 1149. usque ad v. 1155. prorsus ut eum cum Brunckio exhibui, laudatur ab Athenaeo L. VII. p. 280. h. c. atque iterum L. XII. p. 547. c.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ τίς Φοινεύει; τίς δ' ὁ κείμενος; λέγε.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Αἴμων ὄλωλεν, αὐτόχειρ δ' αἰμάσσεται.

ΧΟΡΟΣ.

πότῃρα πατρώας, ἢ πρὸς οἰκείας χερσός; 1160

ΑΓΓΕΛΟΣ.

αὐτοῦ πρὸς αὐτοῦ, πατρὶ μνησίας Φόνον.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ μαντι, τοῦπος ὡς ἄρ' ὄρθον ἤνυσας.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ὡς ὦδ' ἐχόντων, τὰλλα βουλεύειν πάρα.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ μὴν ὄρω τάλαιναν Εὐρυδικὴν ὀμοῦ
 δαμαρτα τὴν Κρέοντος· ἐκ δὲ θωμαίων, 1165
 ἦτοι κλύουσα παιδός, ἢ τυχῆ περᾶ.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ.

ὦ πάντες ἀστέι, τοῦ λόγου γ' ἐπιστόμην
 πρὸς ἐξοδὸν στείχουσα, Παλλάδος θεᾶς

ὄπως

V. 1166. περᾶ. Sic legendum, ut supra 386. Perperam Aldus et codd. παρᾶ. Brunck. Ald. κλύουσαν. v in cod. Dresd. supercriptum.

V. 1167. Cum Augustano Dresd. τὴν ἀδων ἐπιτόμην. Idem seq. v. ἐτόμην.

ὅπως ἰκοίμην εὐγμάτων προσηγορος.
 καὶ τυγχάνω γε κληῖθρ' ἀνασπαστοῦ πύλης 1170
 χαλῶσα, καί με Φθόγγος οἰκείου κακοῦ
 βάλλει δι' ὧτων ὑπτία δὲ κλίνομαι
 δείσασα πρὸς δμῳαῖσι, κάκοπλήσσομαι.
 ἀλλ' ὅστις ἦν ὁ μῦθος, αὐθις εἶπατε.
 κακῶν γὰρ οὐκ ἄπειρος οὐσ' ἀκούσομαι. 1175

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἐγὼ, Φίλη δέσποινα, καὶ παρών, ἐρῶ,
 κούδεν παρήσω τῆς ἀληθείας ἔπος.
 τί γὰρ σε μαλθάσσοιμι, ἄν, ὧν ἐς ὕστερον
 ψεύσται φανούμεθ'; ὄρθον ἢ λήθει' αἰί.
 ἐγωγε σῶ ποδαγὸς ἐσπόμην πόσει 1180
 πεδίον ἐπ' ἄκρον, ἐνθ' ἔκειτο νηλεῆς
 κυνοσπάρρακτον σῶμα Πολυνείκους ἐτι·
 καὶ τὸν μὲν, αἰτήσαντες ἐνοδίαν θεόν,
 Πλούτωνά τ', ὄργας εὐμενεῖς κατασχεθεῖν,
 λούσαντες ἄγνον λουτρόν, ἐν νεσπάσιν 1185
 θαλλοῖς ὃ δὴ λέλειπτο συγκατηθόμεν,
 καὶ τύμβον ὄρθοκράνον οἰκείας χθονὸς
 χῶσαν-

V. 1170. κληῖθρ' attic. Vulgo κληῖθρ'.

V. 1171. August. καί μοι. Paullo post Dresd. κληῖθρ' ἔσομαι, v.
 1178. cum Aldo conjunctim ἐξῆστερον et v. 1179. cum eodem
 ἢ ἀληθεί'.

V. 1180. ἐγωγε. Libri omnes ἐγὼ δέ, male. Brunck.

V. 1181. πεδίον ἐπ' ἄκρον. August. E. T. πεδίον ἐπ' ἄκρον. Brunck.
 Dresd. πεδίον ἀπ' ἄκρον.

V. 1185. August. λούσαντ'. Idem v. 1192. μαθὼν pro μολόν.

χῶσαντες, αὐθις πρὸς λιθόστρωτον κόρης
 νυμφεῖον Λιδδου κοῖλον εἰσεβαίνομεν.
 Φωνῆς δ' ἄπαθεν ὄρθιαν κοκκυμάτων 1190
 κλυεῖ τις ἀκτέριστον ἀμφὶ παστάδα,
 καὶ δεσπότη Κρέοντι σημαίνει μολῶν·
 τῷ δ' ἀθλίας ἀσημα περιβαίνει βοῆς
 ἔρποντι μᾶλλον ἄσσον, οἰμῶξας δ' ἔπος
 ἴησι δυσθρήνητον· Ω τάλας ἐγώ, 1195
 ἄρ' εἰμι μάντις; ἄρα δυστυχεστάτην
 κέλευθον ἔρπω τῶν παρελθουσῶν ὁδῶν;
 παιδός με σάινει Φθόγγος. ἀλλά, πρόσπολοι,
 ἴτ' ἄσσον ὠκεῖς, καὶ παραστάντες τάφῳ
 ἀθρήσαθ', ἀερόν χῶματος λιθοσπαδῆ 1200
 δύντες πρὸς αὐτὸ στόμιον, εἰ τὸν Λίμονος
 Φθόγγον ξυνίημι, ἢ θεοῖσι κλέπτομαι. —
 τὰδ' ἐξ ἀδύμου δεσπότης κελεύσμασιν
 ἠθροῦμεν· ἐν δὲ λαισθίῳ τυμβεύματι
 τὴν μὲν, κρεμαστὴν ἀνχένος, κατειδόμεν 1205
 βροχῶ μιτῶδει σινδόνας καθημμένην·
 τὸν δ', ἀμφὶ μέσση περιπετῆ προσκείμενον,
 εὐνῆς ἀποιμῶζοντα τῆς κάτω Φθοράν,
 καὶ πατρὸς ἔργα, καὶ τὸ δύστηνον λέχος.

ὃ δ'

V. 1200. Dresd. ἀθρήσαθ'. Idem seq. v. cum August. ἢ pro αἰ.

V. 1203. August. κελύμασιν.

V. 1206. μιτῶδει. Sic liquido E. T. [Dresd.] et scholia Mf. Triclinii.
 Vulgo μιτῶδει, quod ineptum est. Brunck. Dresd. κα-
 θεμμένην. August. καθημμένην c. gl. ἀπυρημμένην.

V. 1207. August. et Dresd. μέση. Mox August. προσκείμενον.

V. 1208. Dresd. τοῖς κάτω.

ὁ δ' ὡς ὄρα' ἔφε, στυγνὸν οἰμῶζας, ἔσω
 χερεῖ πρὸς αὐτόν, καὶ ἀνωκύσας καλεῖ
 Ω. τλήμεν, εἶον ἔργον εἰργάσαι; τίνα
 νουν ἔσχεε; ἐν τῷ ζυμφορᾶς διεφθάρης;
 ἔβλαθε, τέκνον' ἰκέσιός σε λίσσεται. —
 τὸν δ' ἀγγείας ὄσσοισι παπτήνας ὁ παῖς,
 πτύσας προσώπων, κούδεν ἀντεπιπῶν, ξίφους
 ἔλκει διπλῆς κνώδοντας· ἐκ δ' ὀρμωμένου
 πατρὸς φυγαῖσιν, ἤμπλακ' εἶθ' ὁ δῦσμορος
 αὐτῷ χολωθεῖς, ὡς περ εἶχ', ἐπενταθεῖς
 ἤρεισε πλευραῖς μέσσον ἐγχεος, ἐς δ' ὑγρὸν
 ἀγκῶν ἐπ' ἐμφρῶν παρθένον προσπτύσσεται·
 κατὰ φουσιῶν ὀξείαν ἐκβάλλει πνοὴν
 λευκῆ παρειᾶ Φοινίκου σταλάγματος.
 κείται δὲ νεκρὸς περὶ νεκρῶ, τὰ νυμφικὰ
 τέλη λαχῶν δείλαιος ἐν γ' Αἴδου δόμοις,

1210

1215

1220

1225

δείξας

V. 1212. August. παῖον.

V. 1220. August. et Dresd. μέσον. Pro ἐξ Dresd. et Turn. ἐν. gl.
 ἐν τούτοις.

V. 1221. παρθένον προσπτύσσεται. Sic olim edidi ad graeci sermonis normam: postea eamdem hanc lectionem reperi in E. Ceteri libri παρθένη soloeca. Medium προσπτύσσεται non alium casum adsciscit praeter quartum. Vide quae notavimus ad Euripides Medeam 1399. Apollon. Argon. III, 782.

ἢ μιν ἀνευθ' ἐτάχην προσπτύσσει· οἶον ἴδουσα;

Idem IV, 1071.

οἶα δ' ἀκούτην

κουρσίον θαλαροῖς δάμαρ προσπτύσσεται μέθοις. Brunck.

V. 1222. πνοήν. In August. ἐοήν. Brunck.

V. 1225. Vulgo ἐν Αἴδου. August. ἐν Ἄδου. Brunck. ἐν Αἴδου. Vide notam.

δείξας ἐν ἀνθρώποισι τὴν ἀβουλίαν,
 ὅσω μέγιστον ἀνδρὶ πρέσκειται κακόν.

ΧΟΡΟΣ.

τί τοῦτ' ἀν' εἰκάσειας; ἢ γυνὴ πάλιν
 φρουδῆ, πρὶν εἰπεῖν ἐσθλὸν ἢ κακὸν λόγον.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

καυτὸς τεθάμβηκ' ἐλπίσιν δὲ βόσκομαι, 1230
 ἄχῃ τέκνου κλύουσαν, ἐς πόλιν γούου
 οὐκ ἀξιώσειν, ἀλλ' ὑπὸ στεγῆ· ἐσω
 δμοαῖς προθήσειν πένθος οἰκείον στένειν.
 γνώμης γὰρ οὐκ ἀπειρος, ὡςθ' ἀμαρτάνειν.

ΧΟΡΟΣ.

οὐκ αἶδ' ἔμοιγ' οὖν ἢ τ' ἄγαν σιγῆ βαρῦ 1235
 δοκεῖ προσεῖναι, χῆ μάτην πολλὴ βροή.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἀλλ' εἰσόμεσθα, μὴ τι κακωτάσχετον
 κρυφῆ καλύπτει καρδίᾳ θυμουμένη,

δόμους

V. 1235. Perperam vulgo ἐμοὶ δ' οὖν. Sincerae scripturae vestigia
 supersunt in membr. [August. et Dresd.] ubi ἐμοὶ δ' οὖν.
 Brunck.

V. 1237. ἀκατάσχετον. Sic dedi. ex Musgr. conjectura. Vulgo
 καὶ κατὰσχετον. In August. καὶ abest.

V. 1238. καλύπτει. Sic tres Regii [et Dresd.] recte. Mendose in
 impressis καλύπτει. Brunck. Dresd. et Ald. καρδίᾳ θυμουμένη sine
 iustis. Seq. v. August. λίγης.

δόμους παραστείχοντες. εὖ γὰρ οὖν λέγεις.
καὶ τῆς ἄγαν γὰρ ἐστὶ που σιγῆς βάρος. 1240

ΧΟΡΟΣ.

καὶ μὴν οὐδ' ἀναξ αὐτὸς ἐφήκει
μνημ' ἐπίσημον διὰ χειρὸς ἔχων,
εἰ θεμῖς εἰπεῖν, οὐκ ἀλλοτρίαις
αἴτης, ἀλλ' αὐτὸς ἀμαρτῶν.

ΚΡΕΩΝ.

ἰὼ στροφὴ 4. 1245
Φρεῶν δυσφρόνων ἀμαρτήματα
στερεά, θανατόεν-
τ'. ὦ κτανόντας τε καὶ
θανόντας βλέποντες ἐμφυλίου.
ὦ μοι ἐμῶν ἀνολβα βουλευμάτων. 1250
ἰὼ παῖ, νέος νέω ξὺν μόρω
αἰ' αἰ' αἰ' αἰ',
ἔθανες, ἀπελύθης,
ἑμαῖς, οὐδὲ σαῖσι δυσβουλίας.

ΧΟΡΟΣ.

οἱ μ', ὡς εἰκαὸς ὄψε τὴν οἰκὴν ἰδαῖν. 1255

ΚΡΕΩΝ.

- V. 1243. Vulgo ἀλλοτρίαν ἔτην.
V. 1247. Dresd. θανατόεντά τ'.
V. 1250. August. et Ald. ἰὼ. Mox Aldus mendose ἀνολβα.
V. 1251. August. et Aldum secutus sum. Dresd. Turn. Steph.
Cant. et Brunck. καὶ bis exhibent. Aldus et Scho!. συμμέρω.
V. 1252. August. quater αἰ. Dresd. et impressi ter αἰ.

ΚΡΕΩΝ.

οἱ μοι στροφὴ β'.
ἔχω μαθῶν δειλαίαις· ἐν δ' ἐμῷ κάραι
θεός τὸτ' ἄρα τότε μέγα βάρος μ' ἔχων
ἐπαισεν, ἐν δ' ἐσεισεν ἀγρίαις ὁδοῖς,
οἱ μοι, λαξπάτητον ἀντρέπων χαράν. 1260
Φεῦ, Φεῦ
ὦ πόνοι βροτῶν δύσπονοι.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ὦ δέσποθ', ὡς ἔχων τε καὶ κεκτημένος, τὰ

- V. 1256. Aldus omittit οἱ μοι. Seq. v. in August. abest δ'.
V. 1257. ἔχων pro var. lect. Scholiafles.
V. 1258. „βάρος ἔχων. Sic E. T. [Dresd.] Ceteci codd. cum Aldo
βάρος μ' ἔχων. mendose. Versus est asynartetus e duobus doch-
maicis, unde liquet in antistrophico 1296. (1283.) male Aldum
excudisse τίς ἔρα, quum ex metri lege ἔρα prima brevi legi de-
beat.“ Brunck. Ego in utroque loco Aldinam lectionem re-
vocavi, versus ut essent asynarteti e dimetro jamb. brachycat.
et dochmiaco. Melius tamen fuerit ordine verborum mutato
strophicum sic constituere: τίτ' ἔρα τότε θεός —.
V. 1260. λαξπάτητον. Sic tres codd. In membr. ut apud Aldum,
λακπάτητον, superscripta varia lectione, γρ. λακπάτητον. Eusta-
thius ad Il. 2. pag. 625. λέξ ἐμβῆναι λίγει τοῖς στήθεσι, τὸ ποδὶ
πατήσαι εἰς τὸ στήθος. ἐξ οὗ παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ λαξπάτητον ἀντρέπων χα-
ράν. ὅ τινος λακπάτητον διὰ τοῦ κ γ ἀφεναι. Rursus ad Il. K. p. 796.
τὸ λέξ κινήσας, παρήγαγεν ἐν τῇ τραγῳδίᾳ τὸ λαξπάτητον, ὡς ταυτοῦ
ὄν εἰπεῖν, λέξ κινήσαι, καὶ λέξ πατήσαι. Vide Hesychii interpretes
ad glossam λακπατήσαι. Brunck, Dresd. λέξ πάτητον. August,
λαξπάτητον ἢ τρίποι.
- V. 1262. August. Ald. ἰὼ.
V. 1263. In Ald. praefigitur persona θί. i. ε. οἰκίτης. Pro τε
Turn.

τὰ μὲν πρὸ χειρῶν ταῦδε φέρων, τὰ δ' ἐν δόμοις,
ἔοικας ἦκειν καὶ τάχ' ὄψομαι κακά. 1265

ΚΡΕΩΝ.

τί δ' ἔστιν αὖ κάκιον ἢ κακῶν ἔτι;

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

γυνὴ τέθνηκε, τοῦδε παμμήτωρ νεκροῦ,
δύστηνος, ἄρτι νεοτόμοισι πληγμασιν.

ΚΡΕΩΝ.

ἰὼ
ἰὼ δυσκάθαρτος Αἰδου λιμῆν,
τί μ' ἄρα, τί μ' ὀλέκεις;
ὦ κακάγγελτά μοι
προπέμψας ἄχη, τίνα θροεῖς λόγον;

αντιστ. ε.

1270

αἰ' αἰ'

Turn. Steph. et Cant. habent γέ. Seq. v. post δέμοις nulla in libris est interpunctio.

V. 1265. τάχ'. Sic in E. In membr. τήγ'. In August. Dresd. et impressis τῶδ'. Vid. notam.

V. 1266. Brunckius pro librorum lectione ἢ κακῶν, quam vitiosam esse putat, cum Cantero ἐν κακῶν reposuit.

V. 1267. Ald. οἱ. pro Εξάγγελος. — August. παμμήτωρ.

V. 1270. Hi versus in Aldina male tribuuntur Choro. Brunck. ἰὼ semel Ald.

V. 1272. ἰὼ August. et Ald.

V. 1273. Dresd. Turn. Steph. Cant. τίν' αὐτῆς λόγον.

αἰ' αἰ' ὀλωλότ' ἀνδρ' ἐπεξεργάσασα.
τί Φῆς, παῖ; λέγεις νέον μοι λόγον, 1275
αἰ' αἰ' αἰ' αἰ',
σφάγιον ἐπ' ὀλέθρῳ
γυναικεῖον ἀμφικεῖσθαι μόρον;

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ὄρα ἂν πάρεστιν. οὐ γὰρ ἐν μυχοῖς ἔτι.

ΚΡΕΩΝ.

οἱ μοι' ἀντιστ. β. 1280
κακὸν τόδ' ἄλλο δεύτερον βλέπω τάλας.
τίς ἄρα, τίς με πότμος ἔτι περιμένει;
ἔχω μὲν ἐν χεῖρεσσιν ἄρτίως τέκνον,
τάλας, τὸν δ' ἐναντα προσβλέπω νεκρόν.

ΚΡΕΩΝ

φεῦ

V. 1274. αἰ' αἰ' recte August. Reliqui αἰ' αἰ'. Male hunc versum Choro tribuunt Turn. Steph. Cant.

V. 1275. Sic edidi, ut versus cum strophico congrueret. Codd. et edd. omnes habent ὦ παῖ, in sequentibus autem variant. Atque August. quidem et Ald. exhibent τίνα λέγεις μοι νέον λόγον; a quibus Dresd. et Brunck. nonnulli omisso μοι discedunt. λέγεις γίον μοι λόγον, omisso τίνα, exstat in Turn. Steph. Cant. edd.

V. 1276. αἰ' bis August. αἰ' ter Dresd. et impressi.

V. 1277. Post ὀλέθρῳ August. addit τούτῳ, mox ἀφικεῖσθαι exhibens.

V. 1279. Ἄγ. praesigat Ald.

V. 1283. August. χεῖρεσσιν.

V. 1284. ἐναντα. Sic membr. Aldus et duo codd. Brunck. Triclinius ἐναντι. Brunck.

Φεῦ Φεῦ 1285
μαῦτερ ἀθλία, Φεῦ τέκνον.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ἢ δ' ὀξύθηκτος ἦδε βωμία πέριξ
λύει κελαινά βλέφαρα, κωκύσασα μὲν
τοῦ πρὶν θανόντος Μεγαρέως κλεινὸν λέχος, —

ΚΡΕΩΝ.

* * * * *

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

αὔθις δὲ τοῦδε, λοισθιον δὲ σοι κακὰς 1290
πράξεις ἐφυμνήσασα τῶ παιδοκτόνῳ.

ΚΡΕΩΝ.

αἰ' αἰ' αἰ' αἰ', στροφὴ γ'.
ἀνέπταν Φόβῳ. τί μ' οὐ καιρίαν
ἔπαισέν τις ἀμφιθήκτῳ ξίφει;

δεί-

- V. 1287. Xi. ἢ ἄγ. praefigit Ald., Οἰκίτης August.
- V. 1288. Post hunc versum lacunam notavit Brunckius, quae sequuntur usque ad v. 1291. continua Internuntio tribuens.
- V. 1292. αἰ' quater August. Steph. Cant. αἰ' quater Ald. et Brunck. αἰ' αἰ' αἰ' αἰ' Dresd. et Turn.
- V. 1293. τί μ' οὐ καιρίαν. Sic margo Turn. et Schol. Brunck., ut vulgo, τί μ' οὐκ ἀνταίαν.
- V. 1294. ἔπαισεν. Sic Dresd. recte. Alii omnes, ἐφελκυστικῶν omittunt.

δείλαιος ἐγώ, αἰ' αἰ', 1295
δειλαία δὲ συγκεκράμαι δύα.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ὡς αἰτίαν γε τῶνδε κακείων ἔχων
πρὸς τῆς θανύσης τῆσδ' ἐπεσκήπτου μόρων.

ΚΡΕΩΝ.

ποιῶ δὲ κάπελύσατ' ἐν Φοναῖς τρέπῳ;

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

παίσασ' ὑφ' ἧπαρ αὐτόχειρ αὐτήν, ὅπως 1300
παιδὸς τοδ' ἦσθ' ὀξυκώκυτον πάθος.

ΚΡΕΩΝ.

ὦ μοι μοι, τάδ' οὐκ ἐπ' ἄλλον βροτῶν στροφὴ δ'.
ἐμᾶς ἀρμύσει ποτ' ἐξ αἰτίας.
ἐγὼ γάρ σ' ἐγὼ μέλεος ἔκτανον.

Φάμ'

- V. 1295. Pro δείλαιος Dresd. Turn. Steph. Cant. ἄθλιος e Triclinii interpolatione. αἰ' αἰ' dedi pro φεῦ φεῦ metri causa.
- V. 1298. Perperam Aldus ἐπιεσκήπτου μόρων. In membr. et in E. ἐπεσκήπτου μόρων. Ceteri emendate μόρων. Brunck. Dresd. ἐπισκήπτου μόρων. — Οἰκίτης praefigit August., ἄγ. Aldus, pariterque v. 1300. 1315. 1318.
- V. 1299. Φοναῖς August. In margine antiqui codicis bibliothecae Bodlejanae adscriptum viderat Burtonus: γρ. Φοναῖς.
- V. 1301. τῶν August.
- V. 1302. ἄλλον August. Seq. v. ἴμῃς δ'.
- V. 1304. Aldus edidit: ἐγὼ γάρ σ' ἐγὼ ἔκτανον. ὦ μέλεος. In membr. et in E. ἐγὼ ἔκτανον. In August. ἐγὼ ἔκτανον ὦ μέλεος. In Dresd.

Φάμ' ἔτυμον. ἰὼ πρόσπολοι,
ἀγχετέ μ' ὅτι τάχος, ἀγχετέ μ' ἐκποδῶν,
τόν οὐκ ὄντα μᾶλλον ἢ μηδένα.

ΧΟΡΟΣ.

κέρδη παραινεῖς, εἴ τι κέρδος ἐν κακοῖς·
βράχιστα γὰρ κράτιστα τῶν ποσὶν κακά.

ΚΡΕΩΝ.

ἴτω, ἴτω, ἀντιστρ. γ'. 1310
Φανήτω μόρων ὁ κάλλιστ' ἐμῶν,
ἐμοὶ τερμίαν ἀγῶν ἀμέραν
ὑπατος· ἴτω, ἴτω,
ὅπως μήκετ' ἄμαρ ἄλλ' εἰσίδω.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

μέλλοντα ταῦτα. τῶν προκειμένων τι χρεῖ 1315
πράσσειν. μέλει γὰρ τῶνδ' ὅτοισι χρεῖ μέλειν.

ΚΡΕΩΝ.

ἰγὼ γὰρ σ' ἰγὼ κανον μέλιος. Sic etiam Turn. Steph. Cant. nisi quod rectius ἰγὼ κανον exhibent. Brunck. dedit ἰγὼ γὰρ σ' ἕγωγ' ἕκανον δ' μέλιος. Equidem ex diversis illis lectionibus effinxi, quod in textu positum est.

V. 1305. Vulgo ἰγὼ φημ'. — Vocem πρόσπολοι iteravit Brunckius metri causa: ut qui in antistropha verba πάντα γὰρ retineat.

V. 1309. Pro κράτιστα Dresd. κάμιστα.

V. 1312. ἀμέραν. Sic recte August. Ceteri ἡμέραν.

V. 1315. Aldus cum interrogatione τὴ χρεῖ πράσσειν; Brunck.

ΚΡΕΩΝ.

ἀλλ' ὦν ἐρῶ μὲν, ταῦτα συγκατευξάμην.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

μὴ νῦν προσεύχου μηδέν· ὡς πεπρωμένης
οὐκ ἔστι θνητοῖς ξυμφορᾶς ἀπαλλαγὴ.

ΚΡΕΩΝ.

ἀγοιτ' ἂν μάταιον ἀνδρ' ἐκποδῶν, ἀντιστρ. δ'. 1320
ὅς, ὃ παῖ, σέ τ' οὐχ ἐκῶν ἔκτανον,
σέ τ' αὐτάν. ἰὼ μέλεος, οὐδ' ἐχω,
πᾶ πρότερον ἰδῶ, πᾶ δὲ θῶ.
G 2 λέχεια

V. 1317. συγκατευξάμην scripti, attice, pro συγκατηξάμην.

V. 1318. August. κατεύχου.

V. 1321. Aldus et veteres codd. κατέκτανον, contra metrum. Triclinius κατέκτα. Brunck. August. Dresd. Turn. quique cum sequuntur σέ γ'.

V. 1322. sq. Aldus et Brunck. ita exhibent: ἔς σέ τ' αὐτάν. ἢ μοι μέλει, οὐδ' ἔχω ἕπα πρότερον ἰδῶ — μοι omittunt Dresd. Turn. Steph. Cant. αὐτὴν et μελέος praebet August. Deinde in Dresd. scriptum est ἕπα, πρός πρότερον, in August. autem nonnisi ἕπη πρότερον, et in utroque glossa: εἰς τὴν παῖδα ἢ εἰς τὴν γυναῖκα.

V. 1323. πᾶ δὲ θῶ. Sic optime Canterus ex metri ratione. Aldus et codd. πᾶ καὶ θῶ, quod frustra tuetur Heathius. Antithetici versus dochmaici sunt puri.

ἰὼ πρόσπολοι,
ἰδῶ πᾶ δὲ θῶ.

Brunck. August. dat πᾶ καὶ τὴθῶμασι.

λέχρια τὰ τε χερῶν, τὰ τ' ἐπὶ κρατὶ μοι
πότμος δυσκόμιστος εἰσήλατο.

1325

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

* * * * *
* * * * *

ΧΟΡΟΣ.

πολλῶ τὸ φρονεῖν εὐδαιμονίας
πρῶτον ὑπάρχει· χρεὶ δὲ τὰ γ' εἰς θεοῦς
μηδὲν ἀσεπτειν· μεγάλοι δὲ λόγοι
μεγάλας πληγὰς τῶν ὑπεραύχων
ἀποτίσαντες,
γῆρα τὸ φρονεῖν ἐδίδαξαν.

1330

V. 1324. Verba πάντα γάρ, quae ante λέχρια legebantur, ut glossematica abesse iussi. Eadem una cum voce λέχρια omisit Triclinius. Mox Aldus perperam τὰδ' ἐν χερῶν τὰδ' ἐπὶ — August. Dresd. Turn. Steph. Cant. τὰ τ' ἐν χ. τὰ τ' ἐπὶ. Brunckius τὰν χ. τὰ τ' ἐπὶ — Ego exactius ad syllabarum numerum scripsi τὰ τε χερῶν. — μοι post κρατὶ abest in August.

V. 1325. Ald. εἰσήλατο.

V. 1327. August. et Ald. τὰ τ' εἰς. Alii τὰ γ' εἰς. Brunck. τὰ γ' εἰς.

Σ Χ Ο Λ Ι Α

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΤΙΓΟΝΗΝ.

ΣΧΟΛΙΑ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΤΙΓΟΝΗΝ.

1. ^Ω ΚΟΙΝΟΝ ΑΥΤΑΔΕΛΦΟΝ ΊΣΜΗΝΗΣ ΚΑΡΑ. περιφραστικῶς, ὡ ἀδελφῇ Ἰσμήνῃ. ΑΥΤΑΔΕΛΦΟΝ δὲ εἶπεν, ὅτι ἐκ τῶν αὐτῶν γεγονῶσι. πολλάκις δὲ ὁ Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ ἀδελφοῦ τὸ ΚΟΙΝΟΝ τίθεισιν, ὡς νῦν. ἐπειδὴ τὸ ἀδελφὸς κοινῶς λέγεται ἐπὶ τῶν μὴ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν γονέων ὄντων ἀδελφῶν, ἐπήγαγε τὸ ΑΥΤΑΔΕΛΦΟΝ, ὅπερ παρίστησι τοὺς ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς καὶ μητρὸς γεγονότας. τὸ δὲ ΚΟΙΝΟΝ ὁ Σοφοκλῆς συνεχῶς ἐπὶ τοῦ ἀδελφοῦ τίθεισιν, οἷον καὶ ἐν ταῖς Ὑδροφόροις τέταχε, πολύκοινον Ἀμφιτρίταν, ἀντὶ τοῦ πολυἀδελφον.

[ΜΕΤΡ. 1. ^Ω ΚΟΙΝΟΝ. Ἡ εἰσθεσις τοῦ δράματος ἐκ συστηματικῶν ἐστὶ περιόδων· οἱ δὲ στίχοι εἰσὶν ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι, 49. ὧν τελευταῖος, Ἄνους μὲν ἐρχῃ, τοῖς φίλοις δ' ὄρθως φίλη. ἐξῆς ἐξιόντων τῶν ὑπεκρίτων τίθεται κορωνίς. Τ.]

2. ^{ΑΡ}

2. ἌΡ' Οἴσθ' Ὅ, ΤΙ ΖΕΥΣ. τὸ Ὅ, ΤΙ ἀντὶ τοῦ, ὁποῖον. ὁ δὲ νοῦς ἀρά γέ ἐστι^{a)} τῶν ἀπ' Οἰδίποδος κακῶν, ὁποῖον οὐχὶ ὁ Ζεὺς ζώσας ἡμῖν ἐπιτελεῖ; ὡς εἰ ελεγεν' ἀρα ἔχει τι ὁ Ζεὺς τούτων τῶν κακῶν μείζον ποιῆσαι εἰς ἡμᾶς; εἶπε δὲ διττῶς. πρῶτον μὲν Ὅ, ΤΙ, ἔπειτα^{b)} δὲ ὍΠΟΙῶΝ, ἀρ-
κούντος θατέρου.

4. ΟΥΤ' ἌΤΗΣ ἌΤΕΡ. Δίδυμός φησιν, ὅτι ἐν τούτοις τὸ ἌΤΗΣ ἌΤΕΡ ἐναντίως συντέ-
τακται τοῖς συμφραζομένοις. λέγει γὰρ οὕτως· οὐδὲν γὰρ ἐστὶν οὔτε ἀλγεινόν, οὔτε ἀτηρόν, οὔτε αἰσχρὸν, ὃ οὐκ ἔχομεν ἡμεῖς. ἄτης ἄτερ δὲ ἐστὶ τὸ ἀγαθόν. περισσὸν δὲ ἐστὶ καὶ τὸ ἕτερον ΟΥΤ'), ὥστε ὡς περ ἀπόφασιν εἶναι. συνηθες δὲ τούτο τρα-
γικοῖς.^{d)}

[4. ΟΥΤ' ἌΤΗΣ, ἌΤΕΡ. πάντα τὰ ΟΥΤ'-
ΤΕ τὴν αὐτὴν ἔχει δύναμιν τῶ οὐδὲν. εἰ δὲ τοῦθ' οὕ-
τως ἔχει, πῶς ἐρῶμεν τὸ ἌΤΗΣ ἌΤΕΡ; εἰ γὰρ
τὸ ἄτερ πρὸς τὸ ἄτης συνάψομεν, ἐναντίον ἐστὶ
οὐ βουλόμεθα· τὸ γὰρ ἄτης ἄτερ, καλόν ἐστὶ.
Φαμέν οὖν, ὅτι πρὸς μὲν τὸ ἄτης ὑποστικτέον· μό-
νον δὲ τὸ ἄτερ λέγε, οὕτως· οὐδὲν οὔτε ἀλγεινόν,
οὔτε ἄτης καὶ βλάβης, ἢτοι βλαβερόν. ἄτερ, ἢ γου
χωρεῖς, ἰδίᾳ, καὶ μοναδικόν κακόν. ἢ τὸ ἄτερ πρὸς
τὸ

a) γὰρ ἐστὶ Brunck.

b) εἶτα Brunck.

c) ἀγαθόν. ΟΠΟΙΩΝ ΟΥ ΟΥΚ ΟΠΠΑ. περισσὸν ἐστὶ τὸ ἕτερον ΟΥ —
Brunck.

d) τοῖς τραγικοῖς Brunck.

τὸ οὐδὲν ἔχει τὴν δύναμιν, οὕτως· οὐδὲν χωρεῖς καὶ
ἰδίᾳ ἐστὶν, οὔτε ἀλγεινόν, οὔτε βλάβης, καὶ
τὰ ἐξῆς.

6. μὴ λάβης εἰς τὸ ΤῶΝ ΣῶΝ ἐξῶθεν τὸ
ἐπί. ἀλλ' ὡς περ φαμέν, κακοῦ ἀνδρὸς τὸ κατηγο-
ρεῖν ἐπίσταμαι, οὕτω καὶ τοῦτο. Τ.]

7. ΚΑΙ ΝΤ'Ν ΤΙ ΤΟΥΤ' ΛΥ' ΦΑΣΙΝ.
ἐγκλιτικῶς προσενεκτέον τὸ ΤΙ. οὐ γὰρ ἐστὶν ἐν ἐρω-
τήσει ὁ λόγος, ἀλλ' ἐν ἀποφάσει ἀοριστῶς. ΠΑΝΔΗ-
ΜΩ, ΠΟΛΕΙ. πάση τῇ πόλει. Ἡ ΣΕ ΛΑΝΘΑ-
ΝΕΙ. ἢ λανθάνει σε τὰ τῶν ἐχθρῶν μηχανήματα
ἐπὶ τοὺς φίλους ἰόντα, τὰ ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν κακὰ
εἰς ἡμᾶς στείχοντα; ἢ δὲ ΠΡΟΣ ἀντὶ τῆς ἐπὶ
ληπτέα.

11. ΦΙΛΩΝ. λείπει ἢ περὶ, ἢ ἢ, περὶ
Φίλων.

[10. ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ, Πολυνεϊκῶν.]

[11. μὴ λάβης εἰς τὸ ΦΙΛΩΝ ἐξῶθεν ὑπὲρ'
ἀλλὰ πρὸς τὸ ΜΥΘΟΣ ἐστὶν ἢ τοιαύτη γενική. Τ.]

14. ΔΙΠΛΗ ΧΕΡΙ. τῆ ὑπ' ἀλλήλων. τοῦτο
γὰρ δηλοῖ τὸ διπλῆ, οἶον, ὑπ' ἀλλήλων ἀναιρεθεῖν-
των τῶν ἀδελφῶν.

15. ἘΠΕΙ ΔΕ ΦΡΟΥΔΑ. ἀντὶ τοῦ, ἀφ'
οὔ. Ομηρος (Οδ. Α. 2.) ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίε-
θρον.^{e)} τὸ δὲ ΦΡΟΥΔΟΣ καθ' ὑπερβολὴν εἴρηται.
ΟΥΔΕΝ ΟἴΔ' ὙΠΕΡΤΕΡΟΝ. ἀντὶ τοῦ, πλέον.
οἶον, οὐκ οἶδα ἐν τίσιν εἰμί, ἢ ἐν ἀγαθοῖς, ἢ ἐν κα-
κοῖς. ἈΤΩΜΕΝΗ. αἴτη συνεχομένη.

[15.

e) ἔπιρρει addit Brunck.

[15. ἘΠΕΙ ΔΕ ΦΡΟΥΔΟΣ. μη εἶπες τὸ ἘΠΕΙ ἀντὶ τοῦ, ἀφ' οὗ ἀλλ' ὄν τρόπον λέγομεν, ἐπεὶ συνέβη ἐκεῖνο, γέγονε τότε, οὕτω καὶ τοῦτο. ἐπεὶ δ' ἐν νυκτὶ τῇ νῦν ὁ στρατὸς τῶν Ἀργείων ἐστὶ Φρουδός, ἦτοι ἐντεῦθεν ἀπῆρεν ἐπ' αἰκου, οὐδὲν οἶδ' ὑπέρτερον καὶ ἐπέκεινα τούτου. εἶθ' ὥσπερ ἐφερμηνεύουσα τὸ ὙΠΕΡΤΕΡΟΝ, φησὶν, οὐτ' εὐτυχοῦσα μάλλον, οὐτ' ἀταμένῃ τουτέστιν, οὐτ' εἰ εὐτυχῶ μάλλον, οὐτ' εἰ ἀτυχῶ, ἐπίσταμαι. Τ.]

18. ἮΙΔΕΙΝ ΚΑΛΩΣ.^f ἀντὶ τοῦ ἦδεα καὶ ἦδειν σε καλῶς τὰ τοιαῦτα μὴ πολυπραγμονοῦσαν. ΤΟΥΔ' ΟΥΝΕΚ' ΕΞΕΠΕΜΠΟΝ. ἀντὶ τοῦ, διὰ τοῦτο σε ἦγαγον ἐνταῦθα. τὸ δὲ ΕΞΕΠΕΜΠΟΝ ἀντὶ τοῦ μετεπεμπόμην.

20. ΚΑΛΧΑΪΝΟΥΣΑ. ἀντὶ τοῦ πορφύρουσα, καὶ τετραραγμένως φροντίζουσα. κάλχη γὰρ ἐστὶν ὁ κόχλος τῆς πορφύρας, ἥτις ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης ἀνιούσα βάπτει τὴν καλλίστην πορφύραν· ἀφ' οὗ καὶ Κάλχας ὁ μάντις. Ἀλλως. ἐκ βᾶθους τι μεριμνῶσα, ὡς τὸ βυσσοδομεύων.

[20. ΚΑΛΧΑΪΝΟΥΣΑ. κρύπτουσα.]

[20. ΚΑΛΧΑΪΝΟΥΣ. τὸ καλχαῖνον ἐκ μεταφορᾶς τοῦ κόχλου, τοῦ τὴν πορφύραν ἐντὸς κρύπτοντος, εἰρηται. κάλχη γὰρ ὁ κόχλος. εἰκότως δ' ἐτίθη ἡ λέξις. ὥσπερ γὰρ ἡ πορφύρα ἐντὸς οὐσα τοῦ κόχλου, ἐν ἀφανεί ἐστίν, ἢ καὶ ὅτι πρὸς τὸ σκοτεινὸν καὶ μελάντερον χρωματίζεται, οὕτω καὶ ὄν

f) ΗΙΔΗ. Brunck.

ὄν αὐτῇ ἐμελλεν εἰπεῖν λόγον, μήπω ἐκφανθεῖς, ἀγνωστος καὶ σκοτεινός ἦν. Τ.]

21. ΟΥ ΓΑΡ ΤΑΨΟΥ ΝΩΙΝ. ἀντὶ τοῦ, ἡμῖν. ὁ δὲ λόγος κατ' ἐρώτησιν οὕτω πρὸς τὸ ἐξῆς· οὐ γὰρ τῶν κασιγνήτων ἡμῶν τὸν μὲν ἐτίμησε, τάφω ὁ Κρέων, τὸν δὲ οὐ; ΣΥΝ ΔΙΚΗΙ ΧΡΗΣΘΕΙΣ ΔΙΚΑΪΔΙ. ἀντὶ τοῦ, δικαία κρίσει χρησάμενος. ΠΟΛΥΝΕΙΚΟΥΣ ΝΕΚΤΗ. ἀντὶ τοῦ, αὐτὸν τὸν Πολυνεῖκην.

[21. τὸ ΤΑΨΟΥ οὐ πρὸς τὸ ΠΡΟΤΙΣΑΣ, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἌΤΙΜΑΣΑΣ ἐστίν, οὕτως· οὐ γὰρ ὁ Κρέων τὸν κασιγνήτῳ, καὶ τοὺς ἀδελφούς ἡμῶν, τὸν μὲν, ἦτοι τὸν Ετεοκλέα, προτίσας καὶ προτιμήσας τοῦ Πολυνείκους ἔχει, ἦτοι θάψας· τὸν δὲ, ἦγον τὸν Πολυνεῖκην, ἀτιμάσας τάφου, τουτέστιν ἀνάξιον καὶ ἀτιμον ταφῆς κρίνας;

24. οἱ λέγοντες ΧΡΗΣΘΕΙΣ, ἀντὶ τοῦ χρησάμενος, καὶ διὰ τοῦτο τὸ ΣΥΝ ἀργὸν λαμβάνοντες, ἀμαθεῖς. τὸ δὲ ἐστὶ τοιοῦτον. Ετεοκλῆς ὅτε πρὸς πόλεμον ἐξῆει, παρήγγειλε Κρέοντι, αὐτὸν μὲν θάπτειν, Πολυνεῖκην δὲ οὐ, εἰ τελευτῆ σφᾶς κατασχῆσει. ἐστὶν οὖν χρησθεῖς, ἀντὶ τοῦ παραγγελλθεῖς. καὶ μὴ εἶπες, ὅτι τὸ χρησθεῖς, ἀντὶ τοῦ, χρησμὸν δεξάμενος, λέγεται. ὥσπερ γὰρ ἐστὶ τὸ ἐθέσπισεν οὐ μόνον ἐπὶ θεοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ βασιλέως, οὕτω καὶ τοῦτο. βασιλεὺς γὰρ ἦν ὁ παραγγελλίας. σύντασσε δὲ οὕτω· τὸν Ετεοκλέα μὲν εἶθαψε κατὰ τῆς χθονὸς σὺν δικῇ δικαίᾳ, ὡς λέγουσιν, οἱ τὰ ἐκεῖνα φρονούντες δηλονότι, χρησθεῖς καὶ παραγγελλθεῖς καὶ ὀρισθεῖς παρ' αὐτοῦ. ΣΥΝ ΔΙ-

ΔΙΚΗ; ΔΕ ΔΙΚΑΙΑΙ, ἐπειδὴ τὸν ὑπὲρ τῆς πατρί-
δος τετελευτηκότα καὶ τάφῃς ἠξιώσθαι δίκαιον. Τ.]

30. ΘΗΣΑΥΡΟΝ. ἔρμαιον, εὐρημα. ΠΡΟΣ
ΧΑΡΙΝ ΒΟΡΑΨ. πρὸς τέρψιν τροφῆς.

31. ΤΟΙΑΥΤΑ ΦΑΣΙ. τὸ ἐξῆς· τοιαῦτα
Φασι τὸν ἀγαθὸν Κρέοντα σοὶ κάμοι κεκηρυχέναι.
τὸ δ' ΛΕΓΩ ΓΑΡ ΚΑΜΕ' δια μέσου μετὰ πάντους
ἀνεφώνησε. λέγω γάρ, φησὶν, ὅτι κάμῃ προσπε-
ριείληφε τῷ κηρύγματι. ἐτι γὰρ καὶ ἑμαυτὴν ἐν
τοῖς ζῶσι καταριθμῶ. τὸ δ' ἈΓΛΘΟΝ ἐν εἰρωνείᾳ.
ΚΗΡΥΞΑΝΤ' ἘΧΕΙΝ. ἀντὶ τοῦ, κεκηρυχέναι, ὡς
τό, σιγήσας ἔχω, ἀντὶ τοῦ σιγῶ. λέγει δέ· εἶπερ
δεὶ κάμῃ συγκαταριθμεῖσθαι ἐν τοῖς ζῶσι. ΚΑΙ
ΔΕΥΡΟ ΝΕΪΣΘΑΙ. ἀντὶ τοῦ, ἠγείσθαι. g) ΟΥΧ
ἜΩΣ ΠΑΡ' ΟΥΔΕΝ. οὐχ ὡς εὐτυχεν ἔχειν τὸ
πρᾶγμα, ἀντὶ τοῦ, οὐκ εὐτελῶς καὶ ὡς πάρεργον,
ἀλλ' ὡς μέγα. ἢ οὕτως· οὐχ ὡς οὐδέν, ἀλλὰ μέγα.
Εἴτ' Ἐσθλῶν ΚΑΚΗ'. λείπει γονέων, ἢ ἢ, ἐσ-
θλῶν γονέων.

[30. Εἴσορῶσι ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΒΟΡΑΨ.
ἤγουν τίς αὐτοῖς βορᾶν χαρίζεται. ἢ τὸ πρὸς χάριν
ἀντὶ τοῦ πρὸς ἠδονήν.]

[32. ΚΗΡΥΞΑΝΤ' ἘΧΕΙΝ. εἰκότως εἶπε
τὸ ἘΧΕΙΝ, καὶ οὐκ εἶναι, ἐπειδὴ ἀπαξ κηρύξας,
εἶχε τοῦτο κεκηρυγμένον.

36. ΦΟΝΟΝ ΠΡΟΚΕΪΣΘΑΙ. οὕτω λέγε, ἢ
προκεῖσθαι αὐτὸν Φόνον δημόλευστον, ἢ προκεῖσθαι
αὐτῷ Φόνον δημόλευστον. Τ.]

39.

g) Pro ἠγείσθαι Brunck. πορεύεσθαι.

39. ΤΙ Δ' ὦ ΤΑΛΛΙΨΦΡΟΝ. τὸ ἐξῆς· τί
δὲ ἂν σοὶ ἐγὼ προσθείμην πλέον, ἀντὶ τοῦ, σοὶ γε-
νοίμην χρήσιμος, εἰ ταῦτα οὕτως ἔχοι, λύουσα τὸν
νόμον καὶ θάπτουσα τὸν ἀδελφόν. εἰ δὲ γράφεται
ἢ θάπτουσα, h) ἀντὶ τοῦ, λύουσα τὸν νόμον, ἢ
ἐπιβεβαιούσα αὐτόν. Εἴ ταδ' ἔν τοῦτοῖς.
ταῦτα Κρέων ἐκέλευσε. ΠΡΟΣΘΕΙΜΗΝ. ἀντὶ τοῦ
ποιήσαιμι.

[39. ΤΙ ΠΡΟΣΘΕΙΜΗΝ ΠΛΕΟΝ; ὡς περ
εἰ λέγοι, μηδὲν προσθείμην.]

41. Εἴ ΣΥΜΠΙΟΝΗΣΕΙΣ. ἐμοὶ δηλονότι.]

[39. Εἴ ταδ' ἔν τοῦτοῖς. ἤγουν εἰ οὕ-
τως ὠρίσθη παρὰ τοῦ Κρέοντος, τί προσθείμην ἂν
ἐγὼ πλέον, λύουσα τὸν ὀρισμὸν καὶ θάπτουσα τὸν
Πολυνείκην; ἐστὶ δὲ τὸ ΛΥΟΥΣΑ καὶ τὸ ΘΑ-
ΠΤΟΥΣΑ διασάφησις τοῦ ΤΙ ΠΡΟΣΘΕΙΜΗΝ
ΠΛΕΟΝ. καὶ γὰρ τὸ μὴ τοῖς κεκελευσμένοις ὑπέι-
κειν, ἀλλὰ παρὰ ταῦτα τι διαπραττέσθαι, ὡς-
περ τις προσθήκη ἐστίν. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ Ἡ συν-
δεσμος, ποτὲ μὲν διαζευκτικὸς ἐστὶ, ποτὲ δὲ σημα-
σίαν τοῦ καὶ ἔχει, ὡς περ καὶ ἐνταῦθα. ὁ δὲ λέγει
τοιούτον ἐστίν, ὅτι οὐκ ἂν δυναίμην ὑπὲρ τα διατε-
ταγμένα ποιεῖν. τοῦτο δ' ἂν ἦν, εἰ ταῦτα λύουσα
ἔθαψα τὸν Πολυνείκην, ὅπερ ἐμοὶ καθάπαξ ἀδύ-
νατον. Τ.]

42. ΠΟΙΟΝ ΤΙ ΚΙΝΔΥΝΕΥΜΑ. ἐκ τοῦ-
του ἤδη τὸ ἦθος ὄρα, κινδύνευμα καλούσης τὸ ἐρ-
γόν.

h) ἢ θάπτουσα Brunck. Μοχ εἰ ταῦτα.

γον. τὸ δὲ ΠΟΪ ΓΝΩΜΗΣ ΠΟΤ' ΕΙ΄ ὡς ἀδυνα-
τοῖς ἐπιχειρούσης λέγει.

[42. ΠΟΪ ΟΝ ΤΙ ΚΙΝΔΥΝΕΥΜΑ Ξυμπο-
νήσω σοι;

43. ΣΤ'Ν ΤΗΪΔΕ. τῇ ἐμῇ. ΚΟΥΦΙΕΪΣ.
Βαστάσεις καὶ θάψεις.]

44. Ἡ ΓΑΡ ΝΟΕΪΣ ΘΑΪΠΤΕΙΝ ΣΦ'
ἈΠΟΡΡΗΤΟΝ ΠΟΛΕΙ. τὸν ἀπηγορευμένον, καὶ
κεκωλυμένον ὑπὸ τῆς πόλεως τολμᾶς θάπτειν σύ;

45. ΤΟ'Ν ΓΟΥ'Ν ἘΜΟ'Ν ΚΑΪ ΤΟ'Ν ΣΟ'Ν.
εἰ μὴ σὺ θέλεις θάπτειν, ἐγὼ τοῦτο ποιήσω μόνῃ. ἢ
οὕτως· κἂν μὴ προσποιῇ αὐτὸν εἶναι σὸν ἀδελφόν,
ἀλλ' ἀλλοτριῶς σαυτὴν τῆς συγγενείας, ἐγὼ θάψω
τὸν ἐμὸν καὶ σὸν ἀδελφόν. Δίδυμος δὲ φησιν ὑπὸ τῶν
ὑπομνηματιστῶν τὸν ἐξῆς στίχον νενοθεῦσθαι.

47. Ὡ ΣΧΕΤΛΙΑ. αἱ ἀντιλογίαι δηλαΐ εἰ-
σιν. ἢ μὲν γὰρ τῷ πράγματι, ἢ δὲ τῇ οἰκειότητι
ἀκολουθεῖ.

[47. Ὡ ΣΧΕΤΛΙΑ. νοεῖς θάπτειν, Κρέον-
τος ἀντειπόντος, ἢτοι ἀπηγορευκότος;]

48. ἈΛΛ' ΟΥΔΕ'Ν ΑΥΤΩ. οὐ μετεστιν
αὐτῷ εἶργειν με ἀπὸ τῶν ἐμῶν. ἢ οὕτως· οὐ μετῆν
αὐτῷ τὰ ἡμέτερα βουλευματα εἶργειν.

49. ΠΑΤΗΡ ὩΣ ΝΩ'Ν ἈΠΕΧΘΗΣ. τὰς
συμφορὰς σκόπησον τοῦ παντός γένους, καὶ πῶς ὁ
πατὴρ ἀκλεῶς¹⁾ ἀπώλετο· οὐ μόνον δὲ ἀκλεῆς,
ἀλλὰ καὶ ἀπεχθής, διὰ τὸν γενόμενον λοιμὸν.
ΠΡΟΣ ΑΥΤΟΦΩΡΩΝ ἈΜΠΛΑΚΗΜΑΤΩΝ.
αὐτὸς

i) ἀκλεῖς Brunck.

αὐτὸς γὰρ ἑαυτὸν ἐφώρασε, καὶ ἐγὼ συνῶν τῇ μη-
τρὶ. ἢ ὅν αὐτὸς ἐπόπτης ἐγένετο. ἢ τῶν φανερῶν
καὶ πᾶσιν ἐγνωσμένων. ΔΙΠΛΟΥ'Ν ἘΠΟΣ. δι-
πλοῦν ὄνομα ἔχουσα, μήτηρ τε καὶ γυνή. ἈΡΤΑ-
ΝΑΙΣΙΝ. ἀγχόναῖς. ΛΩΒΑΤΑΙ. ἀφανίζει, ἀπέλ-
λυσι.

[51. ΠΡΟΣ ΑΥΤΟΦΩΡΩΝ. ἐμφανεστῶ-
των. καὶ ἃ ἐφώρασεν αὐτὸς, καὶ εἰς ἃ ἐφωράθη.

53. ΔΙΠΛΟΥ'Ν ΠΑ'ΘΟΣ. ἤγουν φόνος πα-
τρός, ἐν πάθος· τὴν δὲ μητέρα πεπνίχθαι, ἕτερον.
γράφεται καὶ ΔΙΠΛΟΥ'Ν ἘΠΟΣ, ὅτι ἡ μήτηρ
αὐτοῦ μήτηρ καὶ γυνὴ ἦν.

56. ΑΥΤΟΚΤΕΝΟΥ'ΝΤΕ. αὐτοὶ ἑαυτοὺς
φονεύειν σπεύδοντες. ἢ γὰρ κατ' ἀλλήλων ὀρμή,
καθ' ἑαυτῶν ἦν. τῆς γὰρ αὐτῆς φύσεως ἦσαν, ἀδελ-
φοὶ τυγχάνοντες.]

[53. τὸ ΔΙΠΛΟΥ'Ν ΠΑ'ΘΟΣ λέγει, ἢ διότι
συνῆλθον ἀμφοτέρα, τὴν αὐτὴν μητέρα αὐτοῦ καὶ
γυναῖκα γενέσθαι· ἢ ἐπειδὴ προεῖπεν, ὅτι ὁ πατὴρ
αὐτῶν δυσκλεῆς ἀπώλετο, ὅπερ ἦν ἐν πάθος· δι-
πλοῦν δὲ τὸ καὶ τὴν μητέρα πεπνίχθαι. διπλασία
γὰρ ἐντεῦθεν ἡ δυστυχία αὐτῶν ἐγένετο. Τ.]

58. ΜΟ'ΝΑ ΔΗ' ΝΩ' ΛΕΛΕΙΜΜΕ'ΝΑ. μη-
δενὸς δηλονότι ἐπικούρου ἄντος ἡμῖν. ΕΪ ΝΟ'ΜΟΥ
ΒΙΑ ΨΗΦΟΝ ΤΥΡΑΝΝΩΝ. εἰ τὴν γενομένην ψῆ-
φον τῶν τυράννων τῇ τοῦ νόμου ἀνάγκῃ παραβαίη-
μεν. τουτέστιν, εἰ τὴν ἐξουσίαν τὴν ἐκ τῶν νόμων
τοῖς τυράννοις ἐπομένην παραβαίημεν. ΚΡΑΤΗ.
τὰς βασιλείας. ἈΛΛ' ἘΝΝΟΕΪ'Ν ΧΡΗ'. πρῶτον
μὲν ὅτι ἀσθενεῖς ἐσμὲν ἐκ φύσεως, καθὼ γυναι-
κες²⁾

κες· ἔπειτα καὶ ὑπὸ τῆς τύχης ἀσθενέστεραι,
καθὸ ὑποτεταγμένα. παρὰ τὸ Εὐριπίδειον· (Μηδ.
266.)

γυνὴ γὰρ τᾶλλα μὲν φόβου πλέα,
κακὴ τ' ἐς ἀλκίην, καὶ σίδηρον εἰσεραῖν.

ΚΑ'ΤΙ ΤΩ'ΝΔ' ἈΛΓΙΟΝΑ. λυπηρότερα. λείπει δὲ
τό, ὥστε ἀκούειν ταῦτα, καὶ τὰ τούτων χείρονα.

[59. ΝΟΜΟΥ. τοῦ περὶ τῆς ταφῆς ὄντος,
ἢ τοῦ ὀφειλομένου παρὰ τῶν οἰκείων πρὸς τοὺς
συγγενεῖς γενέσθαι.

60. ΠΑΡΕΞΙΜΕΝ. παρεξέλθωμεν, καὶ ἀθε-
τήσομεν.]

65. ΤΟΥ'Σ ὙΠΟ' ΧΘΟΝΟ'Σ. ἢ τὸν Πο-
λυεῖκη, ἢ τοὺς χθονίους δαίμονας. πιθανῶς δὲ καὶ
τοῦ πρέποντος ἐφρόντισε. φησὶ γάρ, ὅτι ἀπολογη-
σομαι τοῖς κατὰ χθονός. ΞΥΓΓΝΟΙΑΝ ἸΣΧΕΙΝ.
συγγνώμην εἶχειν, ὅτι βία πράσσω ταῦτα. ΤΟῖ'Σ
ἘΝ ΤΕ'ΛΕΙ. τοῖς βασιλεῦσι. ΤΟ' ΓΑΡ ΠΕΡΙΣ-
ΣΑ' ΠΡΑ'ΣΣΕΙΝ. γνωμολογικῶς ἀπαλλάττεται
τὸ γὰρ παρὰ δυνάμιν τι πράττειν, ἡλίθιον.

[66. ΤΑ ΔΕ. ἢτοι τὸ μὴ θάπτειν.

67. ΤΟῖ'Σ ἘΝ ΤΕ'ΛΕΙ ΒΕΒΩ'ΣΙ. ἢ γοῦν
τοῖς βασιλεῦσι. τέλος γὰρ τιμῶν ἢ βασιλεία, μεθ'
ἣν οὐκ ἔστι περαιτέρω χωρῆσαι. ἰστέον δὲ, ὅτι πάν-
τες εἰ λογοποιοῖ τοὺς ἐν τέλει βαινόντας λέγουσι,
τοὺς περὶ τὸν βασιλέα.

68. ΠΕΡΙΣΣΑ'. τολμηρὰ καὶ ὑπὲρ δυνάμιν.]

[66. μὴ εἴπῃς τὸ ΒΙΑ ΖΟΜΑΙ, ἀντὶ τοῦ
βιάζω· ἀλλ' ὥσπερ φαμέν, ὄνειδίζομαι τότε, οὕτω
καὶ τοῦτο. Γ.]

69.

69. ΟΥ'Τ' ἌΝ ΚΕΛΕΥ'ΣΑΙΜ'. τὸ τέλειον
οὐτ' ἂν κελεύσασαιμι. τὸ δὲ ἐξῆς· οὔτε εἰ θέλοις πράτ-
τειν ἐμοῦ μετὰ, ἠδέως ἂν δρώῃς. δαίμόνιον δὲ τὸ
ἦθος. φησὶν· οὔτε σε ἀναγκάσω· ἀλλ' οὐτ', ἂν θέ-
λης, ἠδέως ἀνέξομαί σου τὴν ἐπικουρίαν. ἌΛΛ'
ἸΣΘ' ὍΠΟΙ'Α' ΣΟΙ ΔΟΚΕῖ. γίγνωσκε ὅποια σὺ
θέλεις, τὸ πείθεσθαι τοῖς τυράννοις. ἢ τοιαύτη
γενοῦ, ὅποια καὶ βούλει. ΚΑΛΟ'Ν ΜΟΙ ΤΟΥ'ΤΟ
ΠΟΙΟΥ'ΣΗ. θαπτούσῃ τὸν ἀδελφόν. ἀντὶ τοῦ,
καλὸς μοι ἔσται ὁ ὑπὲρ ἀδελφοῦ θάνατος, τουτέ-
στιν ευκλέεστερος.

[70. τὸ ἨΔΕ'ΩΣ ΔΡΩ'ΙΗΣ τούτο λέγει,
ὅτι οὔτε ἀπὸ τοῦ νῦν ἀναγκάσω σε συνθάπτειν τὸν
ἀδελφόν, οὔτ' ἂν, εἰ θέλοις πράσσειν, δρώῃς ἂν
μετ' ἐμοῦ ἠδέως, ἀλλ' ἀμελῶς καὶ οὐ μετὰ προθυ-
μίας. ἢ τὸ ἨΔΕ'ΩΣ πρὸς τὴν Ἀντιγόνην νεητέον,
οὕτω· δρώῃς ἂν μετ' ἐμοῦ συχ' ἠδέως καὶ ἀποδεκτῶς
ἐμοί, ἀλλὰ κατ' ἀνάγκην, ὅτι οὐ κατ' ἀρχαίς συμ-
βουλευούσῃ ἐπέισθῃς μοι.

73. ΦΙΛΗ ΜΕΤ' ΑΥ'ΤΟ'Υ. τούτο οὕτως
εἶποις· κείσομαι μετ' αὐτοῦ, φίλη μετὰ φίλου. Γ.]

74. ὍΣΙΑ ΠΑΝΟΥΡΓΗΣΑΣΑ. δίκαια μετὰ
πανουργίας ἐργασαμένη, ὡς αὕτη λέγεις· ἐπεὶ
προεῖπε· τὸ γὰρ περισσὰ πράσσειν οὐκ ἔχει νῦν
οὐδένα. ἢ οὕτως· ὅσια πανουργήσασα, ἀντὶ τοῦ,
εὐσεβῶς πάντα ἐργασαμένη. ΤΟῖ'Σ ΚΑ'ΤΩ ΤΩ'Ν
ἘΝΘΑ'ΔΕ. γενναῖον καὶ τοῦτο, εἰς ὑποθήκας συν-
τελοῦν τῆς μετὰ ταῦτα ἐπιδημίας, ὅτι, δεῖ εὐ τί-
θεσθαι μεμνημένον ἐκείνου τοῦ χρένου, καὶ ὅτι δεῖ
λόγον ὑποσχεῖν κάτω. ἐπεμβέβληται δὲ ταῦτα τοῖς

H

ποίη-

ποιήμασιν οὐκ ἀχρείως, εἰς εὐσέβειαν προτρεπόμενα. ΤΑ ΤΩΝ ΘΕΩΝ ἘΝΤΙΜ' ἈΤΙΜΑΣΑΣ ἔχε. τὰ παρὰ θεοῖς τίμια ἀτίμαζε. τετίμηται γὰρ παρὰ θεοῖς, καὶ ὅσιον νενόμισται τὸ θάπτειν νεκροῦς· οἷς μᾶλλον δεῖ πείθεσθαι, ἢ τοῖς τοῦ Κρέοντος κηρύγμασι.

[78. ΟΥΚ ἈΤΙΜΑ. τὰ τῶν θεῶν.

79. ΒΙ'ΑΙ. ἀνάγκη, ἢ ἀκουσιότητι τῶν πολιτῶν.]

[74. εἰκότως εἶπε τὸ ΠΑΝΟΥΡΓΗΣΑΣΑ. λάθρα γὰρ καὶ μετὰ πανουργίας ἐμελλε τὴν ταφὴν ποιῆσαι. ἘΠΕΙ ΠΛΕΙΩΝ ΧΡΟΝΟΣ. ἰστέον ὅτι οὕτως ἔδει εἰπεῖν, ἐπεὶ ὁ χρόνος, ὃν δεῖ μ' ἀρέσκειν τοῖς κάτω, πλείων ἐστίν, ἢ ὃν δεῖ μ' ἀρέσκειν τοῖς ἐνθάδε· νῦν δ' οὐ συνέκρινε τὸν χρόνον πρὸς τὸν χρόνον, ἀλλ' ἀνομοιογενῶς τὴν σύγκρισιν ἐποίησε χρόνου καὶ προσώπου, λέγων, πλείων χρόνος τῶν ἐνθάδε ἀνθρώπων. Γ.]

80. ΣΤ' ΜΕΝ ΤΑΔ' ἌΝ ΠΡΟΥΨΟΙΟ. σὺ μέντοι ταῦτα προφασίζου. τὰς γὰρ προφάσεις, προχάνεις ἐκάλουν, ὡς καὶ Καλλιμάχος ἐν τῷ τρίτῳ τῶν Διτίων·^{κ)}

Ἀγροδέτω πάσησιν ἐπὶ προχάνησιν ἐφοῖτα.
ἦ,

κ) τῶν Ἐλεγγίων scriptiffie Scholiasten suspicatur Valckenar. in Eleg. Callimach. p. 223. In ipso Callimachi fragmento Brunckius pro vitioso ἀγροδέτω reposuit ἀγροῖδε, quae conjectura est Tourpii in Epist. Crit. p. 481. prodita. Leniore mutatione Valcken. l. l. p. 222. ἀγροῖσι τοῖς legendum statuit. — Paullo superius τῶν ante ἀγροῖσιν omittitur in ed. Turnebi et Stephani.

ἦ, σὺ ταῦτα προβάλλου· ἦ, σὺ μὲν τούτοις ἀν σαυτὴν σκεπάζεις. ἘΓΩ ΔΕ ΔΗ ΤΑΨΟΝ. τούτο ἤδη τῆς προθυμίας αὐζητικόν.

82. ΟΙ' ΜΟΙ ΤΑΛΑΙΝΗΣ. Φιλόστοργον καὶ ταύτης τὸ ἦθος, ἀλλ' εὐλαβές. δέδοικεν οὖν καὶ περὶ τῆ ἀδελφῆ, καὶ ἀναβοᾷ περιπαθῶς.

83. ΠΟΨΜΟΝ. γράφεται ΒΨΟΝ.

[84. ΠΡΟΜΗΝΥΨΕΙΣ. ἰστέον, ὅτι οὐ μόνον τὰ εὐκτικά ἐστίν ὅτε προστακτικῶν δυνάμιν ἔχοντα εὐρηται, ἀλλὰ καὶ ὀριστικά ῥήματα ἐπὶ μελλοντος, ὡς ἐστὶ κἀνταῦθα. εὐροῖς δ' ἀν καὶ ἀλλαχοῦ, εἰ ζητοῖς. Γ.]

86. ΟΙ' ΜΟΙ ΚΑΤΑΨΔΑ. διὰ τούτου δηλοῖ, ὅτι ἐφ' οἷς ποιῶ ἀγάλλομαι· πᾶσιν οὖν ἀπάγγελθε αὐτά. ἅμα δὲ καὶ ἐφυβρίζει ἐν οἷς δοκεῖ αὐτῇ προσχαρίζεσθαι.

[87. τὸ ΣΙΓΩΨΑ οὕτω λέγε· πολλὸν καὶ κατὰ πολὺ ἐση καὶ ὑπάρξεις ἐχθίων ἐμοί, εἰ μὴ κηρύξης τὰδε πᾶσι, σιγῶσα. ἦγουν πλέον ἀχθεσθήσομαί σοι, εἰ σιγήσεις, καὶ οὐ πᾶσι κηρύξεις. Γ.]

88. ΘΕΡΜΗ'Ν ἘΠΨ ΨΥΧΡΟΨΣΙΝ. ἐπὶ ἀδυνατοῖς νεανιεύη, καὶ ἐπὶ ἀηδέσι τέρπη τὴν ψυχὴν.

89. ΟΨΣ ΜΑΨΙΣΤ' ἈΔΕΨΝ ΜΕ ΧΡΨ. τῆ τῶν θεῶν ὅσια, διὰ τὸ θάπτειν τὸν νεκρόν, καὶ μάλιστα ἀδελφόν.

90. ΕΨ ΚΑΨ ΔΥΝΗΨΗ. Γ'. εἰ καὶ δυνήση ἀρέσκειν. ἀλλ' ἀμηχάνων καὶ ἀδυνατῶν ἐρᾶς.

91. ΨΟΤΑΝ Γ' Ψ ΜΨ ΣΘΕΨΝΩ. ὅταν ἀδυνατῶ τῆσω, τότε παύσομαι νῦν δὲ ἀναγκαῖον ἐπιχειρεῖν.

92. ἌΡΧΗΝ ΔΕ ΘΗΡΑΪΝ. οὐδὲ ἐπιβαλ-
λειν τοῖς ἀμυχανοῖς καλὸν ἐστὶ.

94. ΔΙΚΗ. ἀντὶ τοῦ δικαίως, ὡς καὶ ἡμεῖς
ἐτι Φαμέν ἐν τῇ συνηθείᾳ, βία, ἀντὶ τοῦ βιαίως.
ἢ ἢ πρὸς τοῦ δίκη ἐστίν, 1) ἢ ἢ οὕτως· πρὸς τὸ τῇ
Δίκη ἀπέχθεσθαι, καὶ τῷ θανόντι δυσμενῆς ἐστὶ.
καλῶς δὲ τὸ ΚΕΪΣΗ, ἵνα τὴν μετὰ θάνατον αὐτῇ
προσγενησομένην τιμωρίαν αἰνίξῃται. ΠΕΪΣΟΜΑΙ
ΓΑΡ ΟΥ. οὐδὲν δεινόν, Φησί, πείσομαι, ὅπερ με
τῆς εὐκλείας τοῦ καλοῦ θανάτου ἀποστερήσει. ἀντὶ
τοῦ, οὐδὲν τηλικούτεον κακὸν πείσομαι, ὥστε μὴ οὐ
καλῶς ἀποθανεῖν.

99. ἌΝΟΥΣ ΜΕΝ ἘΡΧΗ. ἀνοήτως μὲν
καὶ φιλοκινδύνως πράττεις· εὐνοικῶς δὲ τῷ θά-
νῳτι.

100. ἌΚΤΙΣ ἌΕΛΙΟΥ. σύνοδος τινῶν Θη-
βαίων γερόντων, ἐξ ὧν ὁ Χορὸς συνέστηκε. μετὰ-
πεμπτοὶ δὲ εἰκόασιν οὗτοι ὑπὸ τοῦ Κρέοντος γεγε-
νησθαι, ἐπεὶ καὶ τὰς προφάσεις τῆς εἰσόδου τῶν
Χορῶν πιθαναῖς εἶναι δεῖ· καὶ ἐπειδὴ καταρθώκασι
τῇ προτεραίᾳ Θηβαῖοι, m) καὶ οἱ ἀριστοὶ πάντες
τῶν Αργείων ἀνήρηνται, εἰκότως περιχαρεῖς εἰσι,
καὶ τῇ παρεύσῃ ἡμέρᾳ εὐχαριστοῦσιν. ὁ δὲ λόγος·
ὦ φίλη ἡμέρα παρὰ τὰς πρόσθεν ἡμέρας ἡμῖν φα-
νεῖσα. ΤΟ ΚΑΛΛΙΣΤΟΝ. τὸ ΤΟ πρὸς τὸ ΦΑ-
ΝΕΝ. τὸ δὲ ἐξῆς· ὦ τῆς ἀκτίνος τοῦ ἡλίου φῶς.

το

1) ἢ ἢ ΠΡΟΣ τοῦ ΠΡΟΣΚΕΙΣΗ τῷ ΔΙΚΗ συνάπτεται, Brunck. Mox
idem: καὶ τῷ τῇ Δίκη.

m) οἱ Θηβαῖοι Brunck.

τὸ Φανέν ἡμῖν κάλλιστον τῶν προτέρων ἡμερῶν.
τοῦτο γὰρ προσληπτέον. Ω ΧΡΥΣΕΑΣ ἈΜΕ-
ΡΑΣ. ὦ ἀκτίς, τῆς ἡμέρας ὀφθαλμός. ὁ δὲ νοῦς·
ὦ κάλλιστη ἡμέρα, ἐφάνης ἐν Θηβαίσι, βάντα τὸν
Αργολικὸν στρατὸν τὸν λευκάσπιν πανσαγία, του-
τέστι πάσῃ σάγῃ καὶ σκευῇ χρησάμενον, ὄξυτέρῳ
κινήσασα χαλινῶ Φυγάδα. ΔΙΚΑΙΩΝ ῬΕΕ-
ΘΡΩΝ. Δίκη, κρήνη καὶ ποταμὸς Θηβῶν. ΛΕΥ-
ΚΑΣΠΗΝ. καὶ Εὐριπίδης· (Φοινίσσαις 1110.)

Λευκάσπιν εἰσορῶμεν Αργείων στρατὸν.

ΠΑΝΣΑΓΙΑ. σὺν πανοπλίᾳ. ἦτοι δὲ τὸν Ἀδρα-
στόν n) Φησιν, ἢ ἀφ' ἑνὸς τὸ πλῆθος δηλοῖ. ΠΡΟ-
ΔΡΟΜΟΝ. ὑπὲρ τὸ δέον δραμόντα, διὰ τὴν Φυγὴν.
ΚΙΝΗΣΑΣΑ ΧΑΛΙΝΩ. οἷον παρασκευάσασα
τῶν χαλινῶν μετὰ σπουδῆς ἐφάψασθαι, διὰ τὴν
ὄξυτέραν Φυγὴν.

[100. τὸ ἌΚΤΙΣ, εἰ καὶ μακρὸν τῷ κανόνι
εἴρηται, ἀλλ' ἐνταῦθα βραχὺ ἐστίν, ὡς ἐκ τοῦ κώ-
λου τῆς ἀντιστροφῆς ἐστὶ μαθεῖν. καὶ οἶμαι, διὰ
τὸ ἐπὶ κλητικῆς ἐνταῦθα λαμβάνεσθαι, συστέλ-
λεται. ἢ γὰρ κλητικὴ ποτὲ μὲν τὸν ἴσον χρόνον ἔχει
τῆς εὐθείας αὐτῆς, ποτὲ δ' ἐλάττονα. ΤΟ ΦΑ-
ΝΕΝ. δέον οὕτως εἰπεῖν, ἢ Φανείσα κάλλιστον
φῶς, πρὸς τὸ φῶς ἔτρεψε τὴν σύνταξιν, τὸ Φανέν
κάλλιστον φῶς εἰπών. καὶ ἐστὶν ὁμοίον τῷ παρὰ τῇ
Μυοβατραχομαχίᾳ (115.)

ξύλι-

n) ΦΗΤΑ. ἦτοι τὸν Ἀδραστον Brunck., verbis, ΠΑΝΣΑΓΙΑ. σὺν
πανοπλίᾳ, post δηλοῦς collocatis.

ξύλινον μόρον ἐξευρόντες,

ἣν παγίδα καλέουσιν.

105. διὰ τὸ ἐν Δίρκῃ παρακείσθαι τοὺς πο-
λεμίους, διὰ τοῦτο ὙΠΕΡ ΔΙΡΚΑΪΩΝ ῬΕΕ-
ΘΡΩΝ καλλίστην Φανῆσαι τὴν ἡμέραν Φησίν,
ἀπαλλαγέντων τῶν περιαιρεμένων, νοεῖ δὲ πρὸς τὸ
ἘΦΛ'ΝΘΗΣ τὸ ΚΑΛΛΙΣΤΟΝ ἀπὸ κοινοῦ· τὸ δὲ
ΜΟΛΟΥ ΣΑ πρὸς τὸ σημαίνόμενον. Γ.]

[ΜΕΤΡ. 100. ἌΚΤΙΣ ἈΕΛΙΟΥ. Τὰ τρι-
αῦτα εἶδη τῶν χορῶν καλεῖται μεσσοικά. μεσσοικά
δὲ ἐστίν, ὡς Ἡφαιστῶν Φησίν, ἐν οἷς περιέχεται
μὲν τὰ ὅμοια· μέσον δὲ τὸ ἀνόμοιον τέτακται. ἐστὶ
δὲ τὸ παρὸν ἄσμα στροφῶν δύο. τῆς πρώτης στρο-
φῆς τὰ κῶλα ια' καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦ-
τα. τὸ α, ἀντισπαστικὸν γλυκῶνειον δίμετρον ἀκα-
τάληκτον, ἐκ διτροχαίου καὶ διιάμβου. τὸ β, ὅμοιον
κατὰ πάντα. τὸ γ, ὅμοιον ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου
καὶ διιάμβου. τὸ δ, ὅμοιον ἐξ ἀντισπαστου καὶ ἐπι-
τρίτου τρίτου, ὃ καὶ καλεῖται γλυκῶνειον, ὡς εἴρηται.
τὸ ε, ἀντισπαστικὸν ἡμιόλιον ἐκ διτροχαίου καὶ
ιάμβου, ἢ πυρριχίου. τὸ ς, ἀντισπαστικὸν δογμαϊ-
κὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον, ἐξ ἐπιτρίτου τε-
τάρτου καὶ συλλαβῆς. τὸ ζ, ὅμοιον τῷ πέμπτῳ
ἡμιόλιον ἐκ παίανος τρίτου καὶ τροχαίου, ἢ σπον-
δείου· εἰ δὲ βούλει, ἰαμβικὸν πενθημιμερές, τοῦ
πρώτου ποδὸς ἀναπαίστου. τὸ η, ἐπιχοριαμβικὸν
δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου, ἢ
δισπονδείου καὶ χοριάμβου. τὸ θ, ὅμοιον ἐκ διτρο-
χαίου καὶ χοριάμβου. τὸ ι, ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττους
τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐκ παίανος τετάρτου
καὶ

καὶ δευτέρου ἀντι ἰωνικοῦ, καὶ δύο συλλαβῶν· εἰ
δὲ βούλει, ἀναπαιστικὸν ἐφθημιμερές ἐκ τριβρά-
χους καὶ δακτύλων. τὸ ια, ἀντισπαστικὸν δίμε-
τρον καταληκτικὸν φερεκράτειον, ἐξ ἐπιτρίτου τε-
τάρτου καὶ βακχείου, ἢ ἀμφιβράχους. εἶτα ἐπὶ
τῷ τέλει παράγραφος καὶ διπλαῖ διὰ τὴν ἀντα-
πόδοσιν. Γ.]

110. ὄΝ ἘΦ' ἩΜΕΤΕΡΑΙ ΓΑΪ. ὄντινα
στρατὸν Ἀργείων ἐξ ἀμφιλόγων νεικῶν ἀρθεῖς
ἤγαγεν ὁ Πολυνείκης, οἷον ἀμφιλογία χρησάμενος
πρὸς τὸν ἀδελφόν. διὰ βραχέων δὲ εἶπεν αὐτό, ὡς
γνωρίμου οὔσης τῆς ὑποθέσεως. ἈΡΘΕΙΣ. ἐπαρ-
θεῖς εἰς θυμὸν καὶ παροξυνθεῖς. ΝΕΙΚΕΩΝ ΑΜ-
ΦΙΛΟΓΩΝ. ἢ τῶν ἀμφισβητησίμων, ἢ τῶν ἀμ-
φιβολίας ἐμποιοῦντων. ΑἶΕΤΟΣ ΕἴΣ ΓΑΪΝ ὄΝΣ.
τὸ ἔξῃς· ὡς αἶετος. ΛΕΥΚΗΣ ΧΙΟΝΟΣ ΠΤΕ-
ΡΥΓΙ. ὡς ἐκ χιόνος οὔση πτέρυγι, ἀντὶ τοῦ λευ-
κοτάτη. ΣΤΕΓΑΝΟ΄Σ. ἐστεγασμένος λευκαῖς ὄπλοις.
ἀλληγορικῶς δὲ τοῦτό φησιν, ὡς ἐπὶ αἰετοῦ. ὄπλοῖ
δὲ, ὅτι λευκασπίς ἦν ὁ τῶν Ἀργείων στρατός. λεί-
πει δὲ τὸ ὡς, ἢ ἡ, ὡς χιόνος. τὸ δὲ ΠΤΕΡΥΓΙ με-
ταφορικῶς ἐπὶ τῶν ὄπλων ἐλαβε.

[114. ΣΤΕΓΑΝΟ΄Σ. λευκαῖς καὶ λαμπραῖς
ἀσπίσι πεφραγμένος.]

[110. ὄΝ ἘΦ' ἩΜΕΤΕΡΑΙ ΓΑΪ ΠΟΛΥ-
ΝΕΙΚΗΣ. δεόν οὕτως εἶπεῖν, ὃν ἐφ' ἡμετέρα γὰ
ἤγαγε Πολυνείκης, ὃ δὲ αἰετῶ παρεκλάσας αὐτὸν,
πρὸς τοῦτο καὶ τὴν σύνταξιν ἔτρεψεν. αἰετοῦ γάρ
ἐστὶ τὸ ὑπερίπτασθαι. τὸ δὲ ὄΝ ἘΦ' ἩΜΕΤΕ-
ΡΑΙ ΓΑΪ ἀσύντακτον εἶασε. διὰ τοῦτο καὶ τὸ ΕΣ
ΓΑΪΝ

ΓΑΨ Πάλιν τέθεικεν. εικότως δὲ τὰς ἀσπίδας παρείκασε πτέρυγι· σχῆμα γὰρ πτερυγῶν ἐπέχουσι τῷ φέροντι. ἐτήρησε δὲ τὴν τροπὴν· αἰετοῦ γὰρ αἱ πτέρυγες. παράδειγμα δὲ τοῦ ὄντος ἘΦ' ἩΜΕΤΕΡΑΙ ΓΑΨ τὸδε παρὰ Θουκυδίδη. (I. 72.) „Τῶν δ' Ἀθηναίων, ἔτυχε γὰρ πρὸς βίαια πρῶτον ἐν τῇ Λακεδαιμονίᾳ περὶ ἄλλων παρούσα, καὶ ὡς ἤσθοντο τῶν λόγων, ἔδοξεν αὐτοῖς παριτητέα εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους εἶναι.“ ἐστὶν οὖν τὸ ΤΩΨ Ἀθηναίων ἀνανταπόδοτον. T.]

[ΜΕΤΡ. 110. ὄντος ἘΦ' ἩΜΕΤΕΡΑΙ. Τοῦτο μεσῶδες καλεῖται, καὶ ἐστὶ κῶλων ζ. τὸ α καὶ β καὶ γ καὶ ε, ἀναπαιστικά διμετρα ἀκατάληκτα. τὸ δ, ἀναπαιστικὸν μονόμετρον. τὸ ε, ὁμοιον. τὸ δὲ ζ, ὁμοιον διμετρον καταληκτικόν, ἦτοι ἐφθμιμέρες, ὃ καλεῖται παρσιμιακόν. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς καὶ παράγραφος, ὡς καὶ ἐν ταῖς ἐπιφωδαῖς. T.]

117. ΣΤΑΣ Δ' ὙΠΕΡ ΜΕΛΑΨΩΝ. ὡς αἰετὸς Πολυνείκης κυκλώσας τὰς Θήβας ταῖς τῶν Φίλων ἐρώσαις λογχαῖς, ἀμφιχανῶν ἐβα. ἐνέμεινε δὲ τῇ μεταφορᾷ. ἘΒΑ. ἀντὶ τοῦ, ἠττήθη. ΑἶΜΑΤΩΝ ΓΕΝΥΣΙ. παρήλλαξε τὸ ὄνομα, τὰ χεῖλη τοῦ αἰετοῦ, γένυς εἰπών. ΠΕΥΚΑΨΕΘ' ἩΦΑΙΣΤΟΝ. τὸν ἐκ τῆς πευκῆς ἐγειρόμενον, ἢ τὸν πικρὸν τοῖς τοῦτο πάσχοισι. ΔΡΑΨΟΝΤΙ. ἐγεγόνει ὁ Δράκων ἐξ Ἀρεως^ο) καὶ Τιλφώσης Ερηννύος· ἀπὸ
δὲ

ο) Brunck. hic et paullo post Ἀρεως ἱερίστει.

δὲ τοῦ δράκοντος τοὺς Θηβαίους δηλοῖ, ἐπεὶ δράκοντογενεῖς εἰσιν. ὁ δὲ λόγος τοιοῦτος· πάταγος Ἀρεως περὶ τὰ νῶτα τοῦ αἰετοῦ ἐτάθη, τουτέστι, δραπέτευειν καὶ νῶτα αὐτὸν δίδοναι πεποίηκεν ὑπὸ τοῦ ἀντιπάλου δράκοντος· ὅς ἐποίησεν αὐτὸν τὸν δράκοντα δυσχερῶς χειρωθῆναι. πολέμιον δὲ ζῶν ἐστὶν ὁ δράκων πρὸς τὸν αἰετὸν, ὡς Φησι Νικάνδρος· (Θηρ. 448.) τὸ δὲ ἈΝΤΙΠΑΛΩΙ ΔΡΑΨΟΝΤΙ, ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ τοῦ ἀντιπάλου δράκοντος, ὡς (Ιλ. Χ. 55.) Ἀχιλλῆϊ δαμασθεῖς. ἢ οὕτως· τὰ ἀντιπάλω δράκοντι τοσαύτη μάχη συνετάθη, ἢ ἐποίησεν αὐτὸν μὴ δύνασθαι ἡμᾶς χειρωσασθαι· ἵνα δράκοντα λέγη τὸν Ἀργείων στρατὸν, ὡς θανατηφόρον, ἢ τὸν Πολυνείκη, ὡς αὐτὸν Θηβαῖον ὄντα.

[122. ΣΤΕΦΑΝΩΜΑ. τὸν κύκλον τοῦ ἄστεος.

124. ἈΜΦΙ ΝΩΨ ἘΤΑΨΗ. τὰ ἡμετέρα ἐπέπεσε. ΔΥΣΧΕΨΩΜΑ ΔΡΑΨΟΝΤΙ. δυσκατέργαστος τῷ ἐκ τῶν δράκοντος ὀδόντων πεφυκῶτι Καδμείῳ λαῶ.]

[121. ἴστέον ὅτι πρὸς τὸ αἰετὸς εἶπε τὸ ΓΕΨΝΥΣΙ, καὶ τὸ ἘΠΤΑΨΥΛΟΝ ΣΤΟΨΜΑ, ἀπὸ τοῦ ἄστεος ἐπταπύλου ὄντος καὶ τὸ στόμα αὐτοῦ ἐπταπύλον εἰπών· ἢ διότι ἐπτα στρατηγοῖς περιέλαβεν αὐτό. τινὲς δὲ τὸ ἘΠΤΑΨΥΛΟΝ ΣΤΟΨΜΑ πρὸς τὸ ἄστει νοῦσι, τὸ ἐπτα πύλας καὶ στόματα ἔχον. T.]

[ΜΕΤΡ. 117. ΣΤΑΣ Δ' ὙΠΕΡ. Ἡ ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς ἀνω ἐστὶ στροφῆς, ἥς ἢ ἀρχή, Ἀκτίς αἰλίου. ἐστὶ δὲ καὶ αὐτῆς τὰ κῶλα ια,
καὶ

καὶ ἰσόμετρα ἐκείνη, πλὴν ἐν τῷ πρώτῳ ἀντὶ διὰ μ-
βου ἔχει ἐπιτρίτον ἢ ἀντίσπαστον. ἐν δὲ ὀγδόῳ ἀντὶ
ἐπιτρίτου ἐδέξατο διακόνδειον. ἐπὶ τῷ τέλει μόνῃ
παράγραφος. Τ.]

127. ΖΕΥΣ ΓΑΡ ΜΕΓΑΛΗΣ ΓΛΩΣ-
ΣΗΣ. τοῦτο κοινόν, ὡς πάντων τῶν Ἑλλη-
νων^{p)} μεγαλαυχούντων, ἢ ἰδία κατὰ Καπανέως.
τὰ γὰρ ἐξῆς εἰς αὐτὸν μόνον τείνει. ΚΑΙ ΣΦΑΣ
Εἴσιδων. καὶ τὴν τοῦ χρυσοῦ φαντασίαν υπερβε-
βηκότας τῇ ἰδίᾳ ὑπεροψία. ὑπερήφανον γὰρ τι ὁ
χρυσός. οἱ δὲ Φάσι λείπειν τὴν μετά, ἢ ἢ οὕτως· καὶ
ἰδὼν αὐτοὺς προσνισσομένους μετὰ χρυσοῦ, καὶ κανα-
χῆς, καὶ ὑπεροψίας, ὃ ἐστὶν ὑπερηφανίας, οὐκ ἠνε-
σχετο, ἀλλ' ἐνεμέσησε τῷ κόμπῳ αὐτῶν. αἰεὶ γὰρ
τοὺς κόμπους τῆς μεγάλης γλώσσης ὑπερεχθάζει.
ΠΑΛΤΩ, ῬΗΠΤΕΙ ΠΥΡΙ. τῷ κεραυνῷ τῷ ἀνωθεν
παλθέντι. ΒΑΛΒΙΔΩΝ. μεταφορικῶς εἴρηται ἀπὸ
τῶν δρομέων, ἀντὶ τῶν κρηπίδων τοῦ τείχους. ἌΛΛ-
ΛΑΪΑΙ. παιωνίαι. ἀλάλαγμα δὲ ἐστὶν ἐπινίκιος ἀδή.

[127. ΖΕΥΣ ΓΑΡ. αὕτη ἡ κατασκευὴ ἐστὶ
πρὸς τὸ ἜΒΑ. τὸ δὲ ΤΟΓΟΣ ἌΜΦΙ ΝΩΤ
ἘΤΑΘΗ ἕως τοῦ ΔΡΑΚΟΝΤΙ, διὰ μέσου.

130. τὸ ΧΡΥΣΟΥ ΚΑΝΑΧῆΣ ἢ πρὸς τὸ
ΠΟΛΛΩ, ῬΕΥΜΑΤΙ συναπτόεν οὕτως, ἐν πολ-
λῷ βεύματι καναχῆς καὶ κτύπου χρυσοῦ προσερ-
χομένους, ἤγουν μετὰ μεγάλης καὶ πλουσίας πα-
ρασκευῆς. ἢ πρὸς τὸ ὙΠΕΡΟΠΤΙΔΣ οὕτως, ὑπερ-
Φρο-

p) τῶν Ἀργίων Brunck. Μοx πτο ΚΑΙ ΣΦΑΣ Εἴσιδων idem χρυ-
σοῦ ΚΑΝΑΧΗΣ ὙΠΕΡΟΠΤΙΑΣ.

Φρονας χρυσοῦ καναχῆς, ἦτοι χρυσοῦ, περιφρα-
στικῶς· τουτέστιν, ὑπὲρ χρυσοῦ σοβούντας· οὐχ
ὅτι ἐστὶν ὁ χρυσός αὐτὸς κατ' ἑαυτὸν σοβαρῆς.
πῶς γὰρ, ἀψυχὸς ὕλη οὐσά; ἀλλ' ὅτι τοὺς ἔχον-
τας ποιεῖ τοιούτους. ἰστέον δὲ, ὅτι διὰ πάντας
τοὺς Ἀργείους πρῶτον εἰπὼν, πρὸς τὸν Καπανέα
τὸν λόγον ἐτρέψεν. οὗτος γὰρ κεκεραυνώται. καὶ
ἐστὶν ὁμοίον τῷ παρὰ Θουκυδίδη. ἐκεῖνος γὰρ περὶ
τῶν Ἀθηνησέων νεῶν τὸν λόγον ποιούμενος, ἐτρέ-
ψε τὸν λόγον πρὸς τοὺς αὐτῶν στρατηγούς. (I.
49.) «ἐν ἡ αἰ Ἀττικαὶ νῆες παρεργενομεναι ταῖς
Κερκυραίοις, εἴ ποι πίεζοντο, φόβον μὲν πα-
ρεῖχον, μάχης δ' οὐκ ἤρχον, δεδιότες οἱ στρα-
τηγοὶ τὴν πτόρησιν τῶν Ἀθηναίων.» βαλβίς δὲ καὶ
ἀφεταιρία, ἢ ἀρχὴ τοῦ δρόμου. ΒΑΛΒΙΔΩΝ οὖν ἐν-
ταῦθα λέγει τῶν τειχῶν, ἐφ' ὧν παρὰ μικρὸν ἀν' ἐπι-
βάς Καπανεύς, εἰ μὴ κεραυνῷ ἐπεσχέθη, ἐμελλε
δραμεῖσθαι πρὸς πᾶσαν τὴν πόλιν, νικητῆς αὐτῆς. Τ.]

[ΜΕΤΡ. 127. ΖΕΥΣ ΓΑΡ ΜΕΓΑΛΗΣ. καὶ
τοῦτο μεσαῶς ἐστὶν καὶ τοσοῦτων κῶλων, ὅσων ἡ
ἀνω εἰρημένη, καὶ τοῦ αὐτοῦ μέτρου· ἀλλ' ἐνηλ-
λαγμένα ἔχει τὰ κῶλα. τὸ α γὰρ καὶ β καὶ γ καὶ
δ καὶ ε δίμετρα ἐστὶν ἀκατάληκτα, ὡς κακείνα, τὸ
δὲ ε μόνον μονόμετρον καὶ τὸ ζ ἐφθήμερες. ἐπὶ
τῷ τέλει ὁμοίως κορωνίς καὶ παράγραφος. Τ.]

134. ἌΝΤΙΤΥΠΑ Δ' ΕΠΙ ΓΑΪ ΠΕΨΕΝ.
εἰς ἀντίτυπον δὲ, Φησί, πτώμα ἔπεσε, διατινα-
χθεὶς ἀνωθεν κάτω, οὐχὶ πλάγιος. τὸ δὲ ἀντίτυπος,
οὐκ ἀπὸ τοῦ τύπου, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ τυψαί συντέθει-
ται. αὐτὸς μὲν γὰρ τὴν ἀνω φορὰν ἐδίωκεν· ὁ δὲ κε-
ραυ-

ραυνός τὴν κάτω. ὅτι δὲ ΤΑΝΤΑΛΩΘΕΙΣ σημαίνει τὸ διασεισθεῖς, μαρτυρεῖ καὶ Ἀνακρέων· Μελαμφύλλω δάφνα χλωρὰ τ' ἐλαία τανταλίξει. Ἄλλως. ἀνωθεν τυπεῖς ὑπὸ τοῦ κεραυνοῦ, κάτωθεν δὲ ὑπὸ τῆς γῆς ὑπὸ⁹⁾ τὸν κεραυνοῦν γενομένους· ὅτι τῶ Ταντάλω ἢ Σίπυλος ἐπεκατεστράφη. ΠΥΡ-ΦΟΡΟΣ. πῦρ φέρων ἐν αὐτῶ. ὁ πῦρ τοῖς τείχεσι προσάγων. ἢ πεπυρακτωμένος ὑπὸ τοῦ κεραυνοῦ. ΜΑΙΝΟΜΕΝΑΙ, ΣΤ'Ν ὈΡΜΑΙ. ὡς ἐπὶ τυφῶνος καὶ καταγιγιδώδους πνεύματος· ἐπέπνει τὴν πόλιν ῥιπαῖς ἀνέμων. ΒΑΚΧΕΥΩΝ. ἐνθουσιῶν, καὶ μέγα Φυσῶν, καὶ πνέων ὀργῆν, ὡς τὸ Μενάνδρου· Ἀλλὰ καὶ πν... Εἶχε δ' ἄλλα. τὸ Εἶχεν οὐκ ἐτι ἐπὶ τοῦ Καπανέως, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ Ἀρεος· ὅτι Ἀρης βοηθῶν ἡμῖν, πάνταχου τροπαῖς ἐποιεῖτο τῶν πολεμίων. τοῦτο δὲ φησιν, ὡσεὶ ελεγεν· οὐδεὶς τόπος ἀπήλλακτο ταραχῆς, ἀλλὰ πάνταχου ὁμοίως ἐξεφλέγετο ὁ πόλεμος. ΔΕΞΙΟΣΧΕΙΡΟΣ. κατὰ τὸ δεξιὸν φερόμενος κέρως. ἢ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἵππων τῶν ἐν τοῖς ἄρμασι παρασειρέντων. ὁ ἐστὶ, δεξιὸς Ἀρης ἡμῖν γενομένος ὁ κεραυνός, καὶ ἀγάθος ἡμῖν φανεῖς. εἰάν δὲ ἢ ΔΕΞΙΟΧΕΙΡΟΣ, ἀντὶ τοῦ γενναῖος καὶ περιδέξιος. Ἄλλως. ΔΕΞΙΟΣΧΕΙΡΟΣ. ὁ γενναῖος. οἱ γὰρ ἰσχυροὶ ἵπποι εἰς τὴν δεξιάν σειρὰν ζεύγνυνται τοῦ ἄρματος.

[134. ἈΝΤΙΤΥΠΙΑ, ἐναντίως. ΤΑΝΤΑΛΩΘΕΙΣ. κολασθεῖς, ἐκ μεταφορᾶς τοῦ κολαζομένου Ταντάλου.

139.

9) Brunck. διὰ. Paullo post ἢ δ πῦρ κτλ.

139. ἘΠΕΝΩΜΑ ΣΤΥΦΕΛΙΖΩΝ. ἐπέφερε ταρασσών.]

[138. Εἶχε δ' ἄλληι τὰ δέ. ἦγουν τὰ πράγματα δὲ τάδε ἦν ἀλλοτρίως εχόντα, ἀ τότε συνέβαινε. ἡμᾶς γὰρ περιβαλεῖν κακοῖς βουλομένοι, αὐτοὶ τούτοις ἐπέπεσον. ἀλλὰ γὰρ κακὰ ἐπ' ἄλλοις, κακοῖς δηλονότι, ἐπενώμα καὶ ἐπέφερε, ταρασσών τὰ πράγματα ὁ Ἀρης. οὕτως οὖν χεῖρ γραφεῖν ἄλληι, καὶ ἐπ' ἄλλοις, ὡς καὶ ἐν τινὶ τῶν παλαιῶν βιβλίων εὑρηται, καὶ οὕτω συντάσσειν ὡς εἴρηται.

140. τὸ ΔΕΞΙΟΣΧΕΙΡΟΣ εἴρηται ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ δεξιῦ πρὸς τῶ ἄρματι ἵππου. Γ.]

[ΜΕΤΡ. 134. ἈΝΤΙΤΥΠΙΟΣ. τῆς δευτέρας ταύτης στροφῆς τὰ κῶλα θ, καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα. τὸ α χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν καθαρὸν ἐκ χοριάμβου καὶ ἀναπαίστου. τὸ β ἰωνικὸν ἡμιόλιον ἐκ παίανος τρίτου καὶ ἰωνικοῦ ἡμίσεος· εἰ δὲ βούλει, ἰαμβικὸν πενθημιμέρες, τοῦ πρώτου ποδὸς ἀναπαίστου. τὸ γ χοριαμβικὸν ἡμιόλιον καθαρὸν· εἰ δὲ βούλει, δακτυλικὸν δίμετρον. τὸ δ ὁμοῖον τῶ πρώτῳ τοῦ δευτέρου ποδὸς βακχίει. τὸ ε ἀντισπαστικὸν ἡμιόλιον ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου καὶ ἰάμβου. τὸ ς δακτυλικὸν ἐφθημιμέρες. τὸ ζ ἰωνικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν ἐκ τροχαικῆς συζυγίας, ἦτοι ἐπιτρίτου δευτέρου, παίανος τρίτου ἀντὶ ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάττονος καὶ βακχίει. τὸ η ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος καθαρὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ θ προσοδιακὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάττονος, χοριάμβου καὶ συλλαβῆς. ἐπὶ τῶ

τέλει

τέλει παράγραφος καὶ διπλῆ ἔσω γενευκυῖα διὰ τὴν ἀνταπόδοσιν. Τ.]

143. ΠΑΓΧΑΛΚΑ ΤΕΛΗ. ὃ ἔστι, τὰ ὄπλα ἀπέβαλον. ΤΟΙ'Ν ΣΙΤΥΓΕΡΟΪ'Ν. στυγερῶν Φησι τῶν αὐτῶν. οἱ τοιοῦτοι γὰρ αἰὲς στυγροὶ καθεστήκασιν. οὗτοι δέ, Φησίν, ἀλληλοκτονηθέντες, οὐ διεκρίναν τὴν νίκην, ὥστε τοῦ ἠττηθέντος ἀνατεθῆναι τὰ ὄπλα. ΚΑΘ' ΑΥ'ΤΟΙ'Ν. ἀντὶ τοῦ, κατ' ἀλλήλων. ΔΙΚΡΑΤΕΪ'Σ ΛΟΓΧΑΣ. ἀμφοτέρωθεν ἠκονημένας. ἢ ὅτι ἀλλήλους ἀπεκτείναν, καὶ ἢ ἑκατέρου λόγῃ οὐκ εἰς κενὸν ἀπεπέμφθη, ἀλλ' ἐκράτησε τοῦ ἑτέρου.

[143. ΤΡΟΠΑΪ'Ωι. τῷ τροπῆν αὐτῶν ποιῶσάντι Δί'. ἡμεῖς γὰρ σκυλευσάντες αὐτούς, ἀνεθήκαμεν αὐτῶ τὰ ὄπλα αὐτῶν.]

[143. εἰκότως τὰ αὐτῶν ὄπλα ΤΕΛΗ ἐκάλεσεν. ὥσπερ γὰρ ἀναγκαίως καὶ ὀφειλομένως τὰ τέλη δίδονται, οὕτω καὶ αὐτοί, διὰ τὸ ἄξιοι εἶναι δίκην δίδοναι τῆς μεγαλαυχίας, ὥσπερ ἐχρεώσθουν τὰ αὐτῶν ὄπλα τοῖς θεοῖς ἀναθεῖναι. ΠΛΗ'Ν ΤΟΙ'Ν ΣΙΤΥΓΕΡΟΪ'Ν. οὗτοι γὰρ εἰ καὶ ἀπέθανον, ἀλλὰ διότι οὐ διεκρίθη αὐτῶν ἡ νίκη, διὰ τοῦτο οὐκ ἀνετέθη τὰ ὄπλα αὐτῶν τοῖς θεοῖς. Τ.]

[ΜΕΤΡ. 141. ἙΠΤΑ' ΛΟΧΑΓΟΪ'. Καὶ τοῦτο μεσῶδος ἔστι καὶ τσοῦτων κώλων ὅσων καὶ αἰ προειρημένα καὶ τοῦ αὐτοῦ μέτρου ἀναπαιστικὰ γὰρ καὶ ταῦτα. εἰσὶ δὲ ἐνηλλαγμένα τὰ μὲν ἐξ εἰσι διμέτρα ἀκατάληκτα. τὸ δὲ ζ' μόνον ἐφθμιμερές. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς καὶ παράγραφος. Τ.]

148. Ἄ ΜΕΓΑΛΩ'ΝΥΜΟΣ. ἡ μεγάλην περιποιούσα δόξαν. ἌΝΤΙΚΑΡΕΪ'ΣΑ ΘΗΒΑΙ. ἀντὶ τοῦ, ἴσον αὐτῇ χαρεῖσα, ὡς ἀντίθεος. Θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτι ὅσον ἐφίλει τὴν Νίκην, καὶ ἡ Νίκη αὐτὴν ἀντεφίλησε. πρὸς χαίρουσαν γὰρ αὐτὴν καὶ αὐτὴ χαρεῖσα ἦλθεν. ἢ ἀντὶ τῶν κακῶν χαρεῖσα. ἘΚ ΜΕΝ ΔΗ ΠΟΛΕΜΩΝ. πάνυ πιθανῶς τὰ τῆς ευχῆς. ἐπιμνησθέντες γὰρ δυσχερῶν, πάλιν ἐπὶ τὰ κατ' ἀρχαῖς εὐφημα τρέπονται. ΘΗΒΑΣ Δ' ἘΛΕΛΙΖΩΝ. ἐξ ἀρχοῦ δὲ ὁ Διόνυσος, ὁ τὰς Θήβας ἐλελίξων καὶ κινῶν ταῖς βακχεῖαις. Ἄλλως. Ὁ ΘΗΒΑΣ Δ' ἘΛΕΛΙΧΘΩΝ. ὁ κινήσιχθων. ἐλελίχθωνα δὲ τὸν Διόνυσον Φησι, διὰ τὰς ἐν ταῖς βακχεῖαις κινήσεις. ἢ τὸν τὴν γῆν σείοντα καὶ ἀναβακχεύοντα ταῖς χορείαις. ὁ δὲ νοῦς Ὁ ΘΗΒΑΣ ΒΑΚΧΕΪ'ΟΣ, ὁ Θηβαγενὴς Διόνυσος, ὁ τῆς Θήβης πολίτης, ὁ ἐλελίχθων, ἀρχοῦ τῆς χορείας.

[154. ἌΡΧΟΙ. ἀρχέτω τῆς ἡμῶν χορείας.]

[151. ΘΕΣΘΑΙ θελήσατε, ἤγουν ἐκθεσθε καὶ ποιήσατε λησμοσύνην τῶν πολέμων τῶν νῦν. συναπτε δὲ τὸ ἘΚ πρὸς τὸ ΘΕΣΘΑΙ.]

154. ἘΛΕΛΙΧΘΩΝ. ἤγουν ὁ κινῶν διὰ τῶν χορῶν τὰς Θήβας. τοῦτο δὲ ὁμοίον ἔστι τῷ (Δισχύλ. Ἐπτ' ἐπὶ Θήβ. 109.) πολισοῦχοι χθονός. Τ.]

[ΜΕΤΡ. 148. ἌΛΛΑ' ΓΑΡ Ἄ. Ἡ ἀντιστροφὴ αὐτῆ τῆς ἀνω ἔστι στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχή, Ἄντιτυπος δ' ἐπὶ γὰρ. ἔστι δὲ καὶ αὐτῆς τὰ κῶλα θ, καὶ ἰσομετρα ἐκείνοις. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος. Τ.]

155. ἌΛΛ' ὍΔΕ ΓΑΡ ΔΗ' ΒΑΣΙΛΕΥΣ
ΧΩ'ΡΑΣ. ἀριστα καὶ μεγαλοφρόνως διεσκεύασται
αὐτῷ ὁ Χορός. ἕτερος γὰρ ἂν ταῦτα πρῶτον εἰσήγα-
γεν, ὅτι ἡμεῖς συνήχθημεν ὑπὸ Κρέοντος. χάριεν δὲ
τὸ πρῶτον μὲν εὐχὴν αὐτοὺς ποιήσασθαι· ἐξῆς δὲ
δηλῶσαι ὑπὸ τίνος συνηθροίσθησαν. παρατήρει δὲ
ὅτι πάντα ἐπιμελῶς διαγίγνεται, δηλῶν ἡμῖν τὰ
πράγματα ὁ ποιητής, ὥστε ἐσπάρθαι μὲν αὐτὰ καὶ
παρακεῖσθαι ἑτέροις προσώποις, πάντα δὲ δηλοῦσθαι.
καὶ τὸ τοῦ βασιλείως ὄνομα εὐθύς παρατήρει, Κρέων ὁ
Μενοικέως. *) καὶ τὸ ΝΕΟΧΜΟΣ δὲ οὐκ ἔστιν ἀργόν.
ΝΕΟΧΜΟΣ. νέος, νεωστὶ κατασταθεὶς εἰς τὴν
ἀρχὴν καὶ τυραννίδα. τὸ δὲ ἐξῆς· ἀλλ' ἰδοὺ γὰρ
Κρέων, ὁ νεωστὶ καινὸς βασιλεὺς τῆς χώρας γενό-
μενος, τῇ προσφάτῳ παρὰ θεῶν αὐτῷ δεδομένη
ἐπιτυχία τοῦτο κατορθώσας. ΣΥΝΤΥΧΙΑΙΣ. συν-
αντήσεσι. ΤΙΝΑ ΔΗ' ΜΗ ΤΙΝ' ἘΡΕΣΣΩΝ. ἐν
ἑαυτῷ κινῶν, καὶ μεριμνῶν, ἐκ μεταφορᾶς τῶν
ἔρεσσόντων. ΣΥΓΚΛΗΤΟΝ ΛΕΨΧΗΝ. τὴν συγ-
κληθεῖσαν ἐξαίφνης ὀμιλίαν. ἐπειδὴ περ μεταπεμ-
ψάμενος τοὺς ἐντίμους, εἰς ἐκκλησίαν συνήγαγε.
ΠΡΟΥΨΗΤΟ ΛΕΨΧΗΝ. ὀμιλίαν συνεκρότησε.
ΠΕΜΨΑΣ. μεταστειλάμενος.

[158. ἘΡΕΣΣΩΝ. ἀναλογιζόμενος, στρέ-
φων. ΛΕΨΧΗΝ. βουλήν.]

[160. λέσχη, κυρίως ἢ πολυλογία. ἐπεὶ δὲ
τῇ βουλῇ πολλῶν λόγων δεῖ, διὰ τοῦτο ΛΕΨΧΗΝ
τὴν βουλήν νῦν καλεῖ. Γ.]

[ΜΕΤΡ.

*) ΚΡΕΩΝ Ο ΜΕΝΟΙΚΕΩΣ. Brunck. Mox idem ἀργόν, ὅ ἐστι 1115 —

[ΜΕΤΡ. 155. ἌΛΛ' ὍΔΕ ΓΑΡ. Τοῦτο ἐπω-
δός ἐστι διὰ τὸ ἐπὶ τῷ τέλει τῶν στροφῶν καὶ ἀν-
τιστροφῶν καὶ μεσῶδων ἀδεσθαι. ἔστι δὲ ὁμοία ταῖς
μεσῶδοις. τοσούτων γὰρ καὶ αὕτη κώλων ἐστίν,
ἤγουν ζ' καὶ τοῦ αὐτοῦ ἰσομέτρου. εἰσι δὲ τὰ μὲν
πέντε διμετρα ἀκατάληκτα. τὸ 5 μονόμετρον, ὃ
καὶ παρατελευτὸν ὀνομάζεται. τὸ δὲ ζ' ἐφθημιμε-
ρές. ἐπὶ τῷ τέλει ἀστερίσκος δηλῶν, ὡς τὸ ἄσμα τε-
τελεστα. Γ.]

[ΜΕΤΡ. 162. ἌΝΔΡΕΣ. Αἱ μονοστροφικαὶ
αὐταὶ περίοδοι στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ρξη,
ἂν τελευταῖος, Σωθεὶς ὀφείλω ταῖς θεαῖς πολλὴν
χάριν. μετὰ δὲ τὸν ρηθ κόμμα μονοσύλλαβον Φευ.
ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος· ἐπὶ τῷ τέλει κο-
ρωνίς. Γ.]

163. ΠΟΛΛῶ ΣΑ' ΔΩι. τροπικῶς, ὡς ἐπὶ νε-
ῶς. ἸΜΑ' Σ Δ' ἘΓΩ' ΠΟΜΠΟΪΣΙΝ. διὰ τῶν πομ-
πῶν ὑμᾶς μετεκαλεσάμην, χωρὶς ἀπάντων, ἐξαιρέ-
τως πρὸς ὑμᾶς μόνον ἀπεσταλμένων. ὁ δὲ λόγος ἐστὶ
μὲν καὶ σημαντικὸς τοῦ πράγματος, ἐστὶ δὲ καὶ
τεχνικός. ἐγκωμιάζει γὰρ πρῶτον αὐτοὺς· ἀναγ-
καῖον δὲ τῷ παρίοντι πρῶτον ἐπὶ πολιτικὴν ἀρχὴν,
εὐνοὺς ἑαυτῷ καταστήσαι τοὺς ὑπηκόους. μετεπεμ-
ψάμην οὖν, φησὶν, ὑμᾶς, εἰδὼς ὅτι ἀνωθεν πρὸς
Λαίῳ καὶ Οἰδίποδα εὐνοικῶς εἶχετε· ὡς δήπου καὶ
πρὸς αὐτὸν τοιούτων φανησομένων. δηλοῖ δὲ διὰ του-
των καὶ τὴν ἡλικίαν τῶν κατὰ τὸν Χορὸν γερόντων,
ὡς ἔτι ἀνωθεν ἀπὸ Λαίου ὄντων ἐν πολιτείᾳ.

[164. ΠΟΜΠΟΪΣΙΝ. κήρυξιν. ἜΣΤΕΙΛΑ,
μετεκαλεσάμην.

170. ὍΤ' ΟΥ'Ν. ἐπεί.]

[167. δέον εἰπεῖν, τοῦτο δ' αὖθις, ΤΟΥΤ' ΑΥ'ΘΙΣ αὐσύνδετον εἶπε. καὶ ἔστιν ὁμοιον τῷ (Αἴαντι 56.)

καὶδοκεῖ μὲν εἶθ' ὅτε
 δισσοὺς Ἀτρεΐδαις αὐτόχειρ κτείνειν ἔχων,
 ὅτ' ἄλλοτ' ἄλλον, ἐμπιτῶν, στρατηλα-
 τῶν. Τ.]

174. ΚΑΤ' ἈΓΧΙΣΤΕΪΑ. οὐδέτερος. κατ' οἰκειότητα καὶ συγγένειαν. ἈΜΗΧΑΝΟΝ ΔΕ. οἱ μὲν Χίλωνι ἀνατιθέασι τὴν γνώμην, οἱ δὲ Βίαντι, ὅτι ἀρχὴ ἀνδρα δέικνυσιν.

[174. τὸ ἈΓΧΙΣΤΕΪΑ οὐδέτερον ἔστιν, ἀντὶ τοῦ ἀγχιστέειν καὶ συγγένειαν. καὶ ἔστιν ὁμοιον τῷ γνῶμα, ἥτοι γνωμάτευμα καὶ νοῦν, ὡς ἐν τούτῳ τε εὐρηται· (Τραχιν. 595.)

ἔχειν, ἔχοις ἀν γνῶμα, μὴ πειραμένη.
 καὶ ἐν Εὐριπίδῃ (Ἡρακλεΐδαϊς 408.)

πόλλ' ἐν δὲ πᾶσι γνῶμα ταυτὸν ἐμ-
 πρέπει.

177. Φησὶ γὰρ Βίας ὁ Πριηνεύς, ἈΡΧΗ' ἈΝΔΡΑ ΔΕΙΞΕΙ. Τ.]

179. ΜΗ' ΤΩ'Ν ἈΡΙΣΤΩΝ. δέον γὰρ ἀρίστων βουλευμάτων ἀπτεσθαι, καὶ παρῆσιάζεσθαι ἐν αὐτοῖς μὴ ἀποδειλιῶντα. ΝΥ'Ν ΤΕ ΚΑΙ ΠΑΛΑΙ. καὶ πρὶν ἄρξω^s) καὶ νῦν ὅτε ἐπὶ τὴν ἀρχὴν ἐλήλυθα.

187.

s) ἴδε Bruck.

187. ΟΥ'Τ' ἈΝ ΦΙΛΟΝ ΠΟΤ'. οὐκ ἀν κτήσασιμι φίλον τῆς ἐμῆς πόλεως δυσμενῆ. τοῦτο δὲ εἰς Πολυνεΐκῃ συντείνει. ἭΔ' ἔστιν ἡ ΣΩ'ΖΟΥΣΑ. ἡ πόλις δηλονότι. ΠΛΕΟΝΤΕΣ ὈΡΘῆΣ. πορευόμενοι. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν νεῶν.

192. ἈΔΕΛΦΑ'. ἴσα, ὁμοια. μέλλων δὲ περὶ ἀπεχθεῶς κηρύγματος λέγειν, μακροτέρω χρῆται τῷ λόγῳ. καὶ πρῶτον μὲν ἐγκωμιάζει τὸν Επεοκλέα· ὕστερον δὲ ἐλέγχει τὸν Πολυνεΐκῃ, καὶ δείκνυσιν αὐτὸν μίσους ἀξίον, καὶ τῆς τοιαύτης τιμωρίας.

[190. ὈΡΘῆΣ. εὐτυχεῦς καὶ σωζομένης.

196. ἘΦΑΓΝΙΣΑΙ. ἐπὶ τῷ τάφῳ ὁσίως πσιῆσαι.

198. ΛΕΓΩ. τοῦτο τὸ λέγω πρὸς τὸ ἐκκεκηρύχθαι συναπτεόν.]

201. ΛΙ'ΜΑΤΟΣ ΚΟΙΝΟΥ'. ἀντὶ τοῦ ἐμφυλίου. ἡ τοῦ ἀδελφικοῦ αἵματος. παροξυντικά δὲ λίαν ταῦτα τῶν ἀκουόντων.

201. ἘΔΕΣΤΟ'Ν. βρωτόν.

[208. ΠΡΟ'ΞΟΥΣ' Οἱ ΚΑΚΟὶ ΤΩ'Ν ἘΝΔΙΚΩΝ. ἔξουσι πρὸ τῶν δικαίων. ἐνταῦθα γὰρ τὴν πρὸ συναπτε.]

[206. ΛΙΚΙΣΘΕ'ΝΤ' ἸΔΕΙ'Ν. τοῦτο καθ' ὅλον καὶ μέρος. τὸ μὲν ΛΙΚΙΣΘΕ'ΝΤΑ ὅλον· τὸ δὲ ΔΕ'ΜΑΣ μέρος. Τ.]

212. ΤΟ'Ν ΘΗ'ΙΔΕ ΔΥ'ΣΝΟΥ'Ν. λείπει τό, μὴ θάπτειν. ΝΟ'ΜΩι ΔΕ' ΧΡῆ'ΣΘΑΙ ΠΑΝΤΙ' ΠΟΤ' Τ' ἘΝΕΣΤΙ' ΣΟΙ. ἀντὶ τοῦ, ἐξέστί σοι ὅπως θέλεις νομοθετεῖν.

215. ΣΚΟΠΟΪ. Φύλακες. ἀντὶ τοῦ, μελέτω ὑμῖν ἡ Φυλακὴ τῶν εἰρημένων.

216. ΤΟΥΤΟ ΒΑΣΤΑΖΕΙΝ. τοῦτο τὸ φορτίον. τὸ δὲ ΠΡΟΘΕΣ, ἀντὶ τοῦ πρόσθε. χρωῖται γὰρ τῇ προ ἀντὶ τῆς προς.

[218. ἌΛΛΟ. οἱ μεγαλογραφοῦντες τὸ ἌΛΛΟ, μεγάλας ἀγνοοῦντες ληρεῖν παρ' ἄλλων ἀκούουσιν.]

[218. ΤΙ ΔΗΤ' ἌΝ ἌΛΛΩΙ ΤΟΥΤ'. τοῦτο οὕτως εἶποισ' τί δήτα ἐντέλλοις ἂν καὶ προσταξείας ἡμῖν ἐτι καὶ εἰς τὸ εἴης ΤΟΥΤΟ, ὃ μέλλεις εἰπεῖν, ἐπ' ἄλλω, ἤγουν ἐπὶ τῶ πρώτῳ ῥηθέντι. ἄλλο δὲ ἐπ' ἄλλω ὀφείλων εἰπεῖν, ΤΟΥΤΟ εἶπεν. Τ.]

219. ΤΟ ΜΗ ΠΙΧΩΡΕΪΝ ΤΟΪΣ ἈΠΙΣΤΟΥΣΙΝ ΤΑΔΕ. λείπει ἢ διὰ. διὰ τὸ μὴ ἐπιτρέπειν μηδὲ συγχωρεῖν τοῖς ἀπίθοῦσιν. ἔλεγον δὲ καὶ τὴν πειθῶ, πίστιν.

221. Ὁ ΜΙΣΘΟΣ (omisio Γ') ΟΥΤΟΣ. ὁ θάνατος δηλονότι. ἈΝΔΡΑΣ ΤΟ ΚΕΡΔΟΣ. ἐνεκα κέρδους, καὶ τοῦ θανάτου ἐνιοι καταπεφρονήκασιν. οἶον, ὑπ' ἐλπίδων τοῦ διαφυγεῖν, καὶ τοῖς ἐπικινδύνοις ἐργοῖς ἐπιχειροῦσιν. οὐ γὰρ προσεδόκα τινὰ τῶν οἰκείων τοῦτο ποιῆσειν. θήλειαι γὰρ ἦσαν.

223. ΟΥΧ ὍΠΩΣ ΤΑΧΟΥΣ ὙΠΟ. οὐ τοῦτο λέγω, ὅτι μετὰ σπουδῆς ἀσθμαίνων προς σὲ πεπόρευμαι. πολλάκις γὰρ ἐπιστάς ἐλογισάμην, πότερον ἔλθω προς σέ, ἢ μὴ. ΕΠΙΣΤΑΣΕΙΣ. ἐνστάσεις. ἈΝΑΣΤΡΟΦΗΝ. ὑποστροφὴν.

[221. Ὁ ΜΙΣΘΟΣ. ὁ μισθὸς τῆς ἀπειθείας, τὸ θανεῖν. ὙΠ' ἘΛΠΙΔΩΝ. ἐλπίζουσι γὰρ, ὡς ἴσως

ἴσως ἂν λάθοιεν. ΔΙΩΛΕΣΕΝ. Φωραθέντων τῶν πανούργων.

223. ὍΠΩΣ. ὅτι. ΔΥΣΠΝΟΥΣ. ἀσθμαίνων.]

[225. ΠΟΛΛΑΣ ΓΑΡ ΕΥΡΟΝ. ἤγουν πολλαὶ φροντίδες ἐπέστησαν, καὶ ἐπῆλθον ἐμοὶ ἀναχωρήσεως. τὸ δὲ ὍΔΟΙΣ ΚΥΚΛΩΝ ἘΜΑΥΤΟΝ, ἢ ἀντὶ τοῦ, στρέφων ἑμαυτὸν εἰς ἀναχώρησιν ἐν ταῖς ὁδοῖς, δι' ὧν ἐπορευόμην· ἢ ἐν ὁδοῖς καὶ ἀναπολήσει κυκλῶν ἑμαυτὸν, τουτέστι κατὰ νοῦν στρέφων τὴν ἀναχώρησιν. Τ.]

228. ΤΑΛΑΣ ΤΙ ΧΩΡΕΪΣ. ταῦτα ἢ ψυχὴ μου παρήνει. Οἶ ΜΟΛΩΝ. ἀντὶ τοῦ, οὐπερ. ΟΥΚ ἈΛΓΥΝΗ. οὐ τιμωρηθῆση.

231. ἮΝΥΤΟΝ ΣΧΟΛΗΪ ΒΡΑΔΥΣ. γράφεται ΤΑΧΥΣ. καίτοι ταχὺς ἂν, βραδέως ἤνυον τὴν ὁδόν.

[230. ἈΛΓΥΝΗ. λυπηθῆση τιμωρηθεῖς, ἘΛΙΣΣΩΝ. κατὰ νοῦν στρέφων.

233. ἘΝΙΚΗΣΕΝ. ἀριστον ἐφάνη.]

234. ΚΕΙ ΤΟ ΜΗΔΕΝ ἘΞΕΡΩ. καὶ εἰ μὴδέν σοι τερπνόν λέξω. ἢ οὕτως· εἰ καὶ τὸ μὴδέν σοι μέλλω λέγειν. καὶ γὰρ ἐκ τοῦ εἰπεῖν καὶ σιγησαι, οὐδὲν ἄλλο λείπεται, ἢ θανάτω με κολάζεσθαι. ἀκούουθον δὲ καὶ τὸ εἴης διανόημα. ἐλπίζω γὰρ ὅτι οὐδὲν ἄλλο πάθοιμι, ἢ τὸ μόρσιμον, ὥστε οὐδὲν μοι χειρὸν ἀποβήσεται ἐκ τοῦ εἰπεῖν. ΤΗΣ ἘΛΠΙΔΟΣ ΓΑΡ. ὑπὸ γὰρ τῆς ἐλπίδος

νεκική-

νενικημένος ἐλήλυθα. ἢ οὕτως ἀντειλημμένος τῆς ἐλπίδος ἐλήλυθα.)

[234. ΤΟ' ΜΗΔΕ'Ν. ὅπερ αὐτὸς οὐκ ἀποδέχη.]

241. ΚΑ'ΠΟΦΡΑΓΝΥ'ΣΑΙ ΚΥ'ΚΛΩ. κύκλω σαυτὸν ἀσφαλίζη, ἢ αὐτὴν τὴν προῶξιν.

244. ΟΥ'ΚΟΥΝ 'ΕΡΕΙ'Σ ΠΟΤ'. τοῦ ἀγγέλου περιπλέκοντος τὸν λόγον, καὶ εὐλαβουμένου σημῆναι τὸ πραχθέν, ἐπιθυμῶν ὁ Κρέων ἀκεῦσαι, εὐελπιν αὐτὸν ποιεῖ, ὡς ὅτι εὐδὲν πείσεται. οὐ γὰρ ἀπειλεῖ κελεύων εἰπεῖν, ἀλλὰ φησιν, ὅτι δηλώσας τὸ προῶγμα ἀπιδι' ἀδάφος. δίδωσιν οὖν καὶ ἀνδράσι βασιλικαῖς τὸ ψεύσασθαι διὰ τὸ χρησίμον.

246. ΔΙΨΙΑΝ. ξηράν. ΚΟ'ΝΙΝ ΠΑΛΥ'ΝΑΣ. βαλὼν, ἢ λεπτύνας τὴν λεγομένην χυτὴν γῆν.

[247. ΚΑ'ΦΑΓΙΣΤΕΥ'ΣΑΣ. περὶ ἐκεῖνον καθοσιώσας. ")]

250. ΔΙΚΕ'ΛΛΗΣ. πελέκεως, ἀξίνης. ΣΤΥ'ΦΛΟ'Σ. σκληρά. ΑΡΡ'Ω'Ξ. μὴ ἐσχισμένη. 'ΕΠΗΜΑΞΕΥΜΕ'ΝΗ. ἐσκαμμένη. 'ΑΛΛ' 'ΑΣΗΜΟΣ 'ΟΥ'ΡΓΑ'ΤΗΣ ΤΙΣ Η'Ν. ὁ τοῦτο ἐργασάμενος, ἄγνωστος ἦν. ἐκπλήξαι δὲ αὐτὸν βούλεται, ὡς ὅτι ἐκ τίνος τῶν κρειπτόνων γέγονεν.

[251.

i) Verba ἢ οὕτως usque ad ἐλήλυθα praetermissa sunt in Brunckiana Sophoclis editione, qua quidem ego uti soleo, quaeque Voll. IV. 8. maj. prodit Argentorati 1786. — 89. itemque in recentissima.

ii) Pro καὶ Brunckius in nota ad hunc versum e cod. T. scribendum monet καὶ.

[251. 'ΕΠΗΜΑΞΕΥΜΕ'ΝΗ. τετριμμένη.

253. 'ΟΠΩΣ. ἐπεὶ. 'Ο ΠΡΩ'ΤΟΣ. ὃν κατ' ἀρχὰς προῦβαλόμεθα φυλάσσειν.]

255. ΤΥΜΒΗ'ΡΗΣ ΜΕ'Ν ΟΥ'. ΛΕΠΤΗ Δ' 'ΑΓΟΣ. οὐ κατὰ βιάθος ἦν τεθαμμένος, ἀλλ', ὡς ἔχει x), ἐπιβεβλημένη ἦν ἡ ἄμμος. τοῦτο δὲ ἐποίησεν ὁ θάψας νόμου χάριν. οἱ γὰρ νεκρὸν ὄρωντες ἄταφον, καὶ μὴ ἐναμνησάμενοι y) κόνιν, ἐναγχεῖς εἶναι ἐδόκουν. ὥσπερ οὖν τὸ τῆς ἀσεβείας τις ἐγκλημα φεύγων, λεπτὴν κόνιν ἐπιχέει τοῖς νεκροῖς, οὕτως ἦν καὶ ἐπάνω τοῦ Πολυνείκου. καὶ τοῦτο δὲ ἡ Ἀντιγόνη καθαρῶν ἕνεκα πεποίηται. λόγος δὲ, ὅτι Βουζύγης Ἀθήνησι κατηράσατο τοῖς περιορῶσιν ἄταφον σῶμα.

[256. 'ΑΓΟΣ ΦΕΥΓΟΝΤΟΣ. ἰστέον ὅτι οἱ ἐπιβεβλημένοι νεκροί, καὶ μὴ τάφου τετυχηκότες, δοκοῦσι τοῖς ὄρωνσιν ὡς ἐναγχεῖς μὴ ταφῆς ἠξιώσθαι. καλυφθεῖς οὖν Πολυνείκης τῇ κόνει, τὸ δοκεῖν ἐναγχῆς εἶναι ἐξέφυγεν. ΣΗΜΕῖ'Α Δ' ΟΥ'ΤΕ ΘΗΡΟ'Σ. πολλάκις γὰρ καὶ κύνες καὶ λέοντες καὶ ἄρκτοι σπαράξαντές τι ζῶον, καὶ καταβρώξαντες ὅσον ἠβούλοντο, τὸ λοιπὸν κατέχωσαν εἰς δευτέραν τράπεζαν αὐτοῖς γενησόμενον.

259. ἐπειδὴ γὰρ οἱ λόγοι τῶν Φυλάκων ἦσαν, διὰ τοῦτο πρώτον εἰπὼν ΛΟΓΟΙ, εἶτα ΦΥ'ΛΑΞ 'ΕΛΕΓ'ΤΧΩΝ ΦΥ'ΛΑΚΑ εἶπε. καὶ ἐστὶν ὁμοίον τῷ παρὰ

x) ὡς ἔχει Brunck.

y) ἐναμνησάμενοι Brunck., ut scribendum esse praeceperat Valcken. ad Herodot. p. 630. 12. b. ed. Weßeling.

παρὰ Θουκυδίδη· „ἐν ἡ αἱ Ἀττικάι νῆες κ. τ. λ. (ὡς ἀνωτέρω 130.)“ T.]

260. ΦΥΛΑΞ ἘΛΕΓΧΩΝ ΦΥΛΑΚΑ. ἐπεὶ ἐκ διαδοχῆς αἱ Φυλακαὶ γίνονται, ἠγοροῦμεν εἰς τὴν τίνος Φυλακὴν ἐγεγόνει. Εἴ (sic) ΓΑΡ ΤΙΣ ΗΨ'Ν ἘΚΑΣΤΟΣ. ἕκαστος μὲν γὰρ τὸν πλησίον ἐδοκεῖ πεπραχέναι· ἀκριβῶς δὲ αὐτὸν κατελεγεῖν οὐκ ἠούνατο.

[262. Εἴς ΗΨ'Ν ἘΚΑΣΤΟΣ. ἐν ταῖς τῶν ἄλλων ὑπονοίαις.]

264. ἮΜΕΝ Δ' ἘΤΟΙΜΟΙ ΚΑΙ ΜΥΔΡΟΥΣ. εἰώθασι γὰρ οἱ ὀμνύοντες ταῦτα ποιεῖν. μύδρους γὰρ αἶροντες ἐπαρῶνται μένειν τὰ ὄρκια, ἕως αὐτοὶ Φανῶσι, καὶ ῥίπτουσι αὐτοὺς εἰς θάλασσαν, ὅπως οὖν αἰώνια τὰ ὄρκια ὑπάρχη. ὡς καὶ Καλλιμάχος·

Φωκείων^{a)} μέχρ' ἑ μὲν ἡ μέγας εἰν ἀλί
μύδρους.

καὶ τὸ πῦρ δὲ διαπορευόμενοι ὀμνυόν. Ἄλλως. ἔτοιμοι ἡμεῖν πάσας βασάνους ὑπομένειν πρὸς ἐλεγχόν. εἰώθασι δὲ ὀμνύοντες καὶ πίστεισ διδόντες μύδρους βαστάζειν, καὶ πῦρ ὑπερβαίνειν. τοὺς γὰρ μὴ ἐνόχους τῷ ἀμαρτήματι ᾤοντο καὶ ἐν τούτοις μὴ ἀλγεῖν. μύδρους, πεπυρακτωμένους σιδήρους.

268. ΤΕΛΟΣ Δ' ὍΤ' ΟΥΔΕΨ'Ν. τὸ ἐξῆς ὅτε δὲ ἐρευνῶσιν ἡμῖν, οὐδὲν πλέον τέλος ἐφαίνετο.

275.

2) ἂν Brunck.

a) Φωκείων Brunck.

275. ΠΑΛΟΣ ΚΑΘΑΙΡΕΨ. ἀντὶ τοῦ, κατὰ ταλαμβάνει, ὥστε ἀπαγγεῖλαι σοι. ΤΟΥΤΟ ΤΑΓΑΘΟΨ ΛΑΒΕΨ'Ν. ἐπειδὴ εἰς τὰ ἀγαθὰ κλήρους βάλλουσι, ἐν ἡθεὶ τούτῳ φησι, καὶ εὐκλήρου γὰρ τινες λέγονται.

[275. ΤΑΓΑΘΟΨ, κατ' εἰρωνείαν.]

[275. εἰκότως εἶπε τὸ ΚΑΘΑΙΡΕΨ. κίνδυνον γὰρ παρὰ τοῦ Κρέοντος ἐδοκεῖ αὐτῷ ἡ ἀγγελία ἐνεγκεῖν· ἢ ἐπειδὴ πρῶτον μὲν ἀκαμπτος ἦν, καὶ οὐκ ἐβούλετο τοιαῦτα ὑπηρετεῖν· ὕστερον δὲ ὑπὸ τοῦ πάλου ταύτην τὴν γνώμην κατέβαλε, καὶ αἰών εἰς τούτο ἐχώρησεν. T.]

279. Ἡ ΞΥΨΝΝΟΨ ΒΟΥΛΕΨΕΨ. πάλαι ἡ σύνοια μοι βουλευεται, καὶ οἶεται, μὴ καὶ θεηλατόν ἐστι τὸ πρᾶγμα.

280. ΜΕΨΤΩΨΑΨ. πληρῶσαι. ἌΝΟΥΨ ΤΕ ΚΑΨ ΓΕΨΡΩΨ. ἐναντίον γὰρ ἡ ἀνοία τῷ γῆρα.

[281. ἌΝΟΥΨ ΤΕ ΚΑΨ ΓΕΨΡΩΨ. οὐ γὰρ προσήκει τοῖς γέροισι μωραίνειν.]

[282. ἢ τὸ ΔΑΨΜΟΨΑΣ ΛΕΨΓΩΨ ΠΡΟΨ ΝΟΨΑΨ ἰσχεῖν διὰ μέσου· τὸ δὲ ΛΕΨΓΕΨ ΟΥΨΚ ἄνεκτα· πρὸς τὸ ΤΟΥΨΔΕ ΤΟΥΨ ΝΕΚΡΟΥΨ ΠΕΨΡΙ. ἢ πρὸς τὸ ΛΕΨΓΕΨ ΟΥΨΚ ἄνεκτα ὑποστικτεῖν. T.]

285. ἈΜΦΙΚΨΟΨΑΣ. τοὺς ἀμφοτέρωθεν ὑπὸ κίωνων βασταζομένους ναύς.

[285. ἘΚΡΥΨΤΟΨ, ἐν τάφῳ. ἈΜΦΙΚΨΟΨΑΣ, τοὺς ἐν κύκλῳ κίσι περιειλημένους.]

287. ΝΟΨΜΟΥΨ, τοὺς περὶ τὰς θυσίας ὕμνους. ΔΙΑΨΚΕΔΩΨ'Ν, συγχύσων.]

[289.

[289. τὸ ΤΑΥΤΑ ἢ ἀντὶ τοῦ τὴν Πολυνεϊ-
κους ταΦὴν νοητέον, ἢ ἢ τὸ ΜΟΛΙΣ ΦΕΡΟΝΤΕΣ
ἀντὶ τοῦ οὐ προφανῶς, ἀλλὰ συνεσταλμένως προ-
τείνοντες· ἢ ἀντὶ τοῦ, ἃ περὶ Πολυνεϊκούς ἐθέ-
σπιτα, ἢ ἢ τὸ ΜΟΛΙΣ ΦΕΡΟΝΤΕΣ ἀντὶ τοῦ δυσ-
χερῶς καὶ βαρέως ταῦτα δεχόμενοι. Γ.]

290. ἘΡΡΟΘΟΥΝ ἘΜΟΪ. ἡρέμα ψιθυ-
ρίζοντες ὑβρίζον με. ΚΡΥΦῆ ΚΑΡΑ ΣΕΪΟΝΤΕΣ.
οἷον μὴ πειδόμενοι τοῖς ἐμοῖς κηρύγμασι, μόνον συν-
ήνουν μοι, οὐχ οὕτω διακείμενοι. ΟΥΔ' ΥΠΟ
ΖΥΓΩ. ἢ μεταφορᾷ ἀπο τῶν ὑποζυγίων τῶν μὴ
βουλομένων ὑπὸ τὸν ζυγὸν εἶναι. ταῦτα, Φησὶν, ὑπ'
ἐκείνων πράττεται τῶν μὴ^{b)} βουλομένων λάθρα
σαλευσαι τὴν ἡμετέραν ἀρχήν.

[292. ΛΟΦΟΝ, τὸν τράχηλον. ΣΤΕΡ-
ΓΕΙΝ ἘΜΕ. ὑπομένειν ἐμέ, ἢ γυν αἰ ἐγὼ θε-
σπίζω.]

293. ἘΚ ΤΩΝΔΕ ΤΟΥΤΟΥΣ. ἀπὸ τού-
των, Φησὶ, τῶν δυσαρεστούντων μου^{c)} τοῖς κηρύγ-
μασιν, οἱ φύλακες μισθὸν λαβόντες, ἐθαψαν τὸν
νεκρὸν. ΠΑΡΗΓΜΕΝΟΥΣ. ἠπατημένους.

[297. ΕΞΑΝΙΣΤΗΣΙΝ, ὑπὸ τῶν δυνατωτέ-
ρων ἐξελαυνομένους. ἢ ἐξάγει εἰς ἐμπορίας.]

[296. εἰκότως εἶπε τὸ ΝΟΜΙΣΜΑ. ἐκ νόμου
γὰρ πάντα ἐτάχθησαν ἐνεργεῖσθαι.

299. τὸ ΒΡΟΤΩΝ πρὸς τὸ ΦΡΕΝΑΣ συνα-
πτέον, ἢ πρὸς τὸ ΠΡΑΓΜΑΤΑ, οὕτω πρὸς αἰ-
σχρά

b) μὴ omisit Brunck.

c) μοι Brunck.

σχρά πράγματα ἐλθεῖν βροτῶν, ἢτοι πρὸς δυστυ-
χίας καὶ ἀφανισμούς. Γ.]

302. ΜΙΣΘΑΡΝΟΥΝΤΕΣ. μισθὸν λαβόν-
τες. ἮΝΥΣΑΝ. ἀντὶ τοῦ ἐτιμαρῆθησαν. ΧΡΟ-
ΝΩΙ ΠΟΤ' ἘΞΕΠΡΑΣΑΝ. ἀντὶ τοῦ, Φανεροὶ
ἔσονται καὶ τιμαρῆθήσονται.

304. ἌΛΛ' ΕἴΠΕΡ' ἸΣΧΕΙ ΖΕΥΣ. ὁ ἔστιν,
εἰ τιμῶ καὶ σέβω τὸν Δία, καὶ μὴ ἐπισηκῶ αὐτόν.
ΟΥΧ' ΥΜῖΝ ΑἴΔΗΣ ΜΟΥΝΟΣ ἈΡΚΕΣΕΙ. οὐκ
εὐθύς ὑμᾶς τῷ Αἰδῆ παραδώσω, ἀλλὰ τιμαρῆταις
κρεμασταῖς παραδούς, βαρύτερον τὸ ζῆν τοῦ θα-
νεῖν ὑμῖν ἀπεργάσσομαι. παρὰ τὸ Ὀμηρικόν (Ιλ.
Β. 390.)

οὐ αἰ ἔπειτα

ἄρκιον ἔσσειται Φυγεῖν κύνας ἢ δ' οἰωνούς.

309. ΤΗΝΔΕ ΔΗΛΩΣΗΘ' ὈΥΒΡΙΝ. ὁμο-
λογήσητε ταύτην τὴν καταφρόνησιν. ἸΝ' ΕἴΔΟ-
ΤΕΣ Τὸ ΚΕΡΔΑΪΝΕΙΝ. ἵνα μαθόντες, ὅθεν δεῖ
κερδαίνειν, τὸ λοιπὸν ἐκεῖνα ἀρπάξητε.

315. ΕἴΠΕἶΝ ΔΕ' ΔΩΣΕΙΣ. ἐπιτρέψεις
καὶ ἐμοὶ εἰπεῖν, ἢ ἀπέλθω;

316. ΟΥΚ ΟἶΣΘΑ ΚΑΙ' ΝΥΝ. ἀπίθι.
καὶ γὰρ^{d)} νῦν λέγων ἀνιαρὸς μοι εἶ.

[317. ἘΝ ΤΟῖΣΙΝ ὨΣΙΝ. ἐπιπολαίως
λυπῆ, ἢ εἰς βάθος;]

318. ῬΥΘΜΪΖΕΙΣ. σχηματίζεις, διατυ-
πῶς.

319.

d) γὰρ omisit Brunck.

319. Ὁ ΔΡΩΝ Σ' ἈΝΙΑΪ. συνετῶς ὑπὲρ τῶν ἀγγελθέντων ἀπελογίσατο, ὡς οὐκ ὦν αἴτιος.

[319. Σ' ἈΝΙΑΪ ΤΑΣ ΦΡΕΨΑΣ. μέγας καὶ ὄλον.]

320. ὩΣ ΛΑ ΔΗΜΑ ΔΗ ΛΟΝ. λάλημα τὸ περίτριμμα τῆς ἀγορᾶς, οἷον πανούργος.

321. ΟΥ'ΚΟΥΝ ΤΟ Δ' ἜΡΓΟΝ. ἀντὶ τοῦ, οὐδέποτε ἐφλυάρησα.

323. Ἦ ΔΕΙΝΟ'Ν Ὡ ΔΟΚΕΪ ΓΕ. δεινὸν τοῦτό ἐστι, τὸ ψευδῆ ὑποκρεῖν. οὐκ ἐστὶ γὰρ τὴν δόξαν ἐκείνων μεταστρέψαι.

324. ΚΟΜΨΕΥΕ ΝΥ'Ν ΤΗ'Ν ΔΟΞΑΝ. σεμνολογεῖ, τὴν δοκῆσιν περιλάλει. κομψοὺς γὰρ ἔλεγον, οὓς νῦν ἡμεῖς περπαίρους^{e)} καὶ πολυλάλους φασμέν. Εἰ δὲ ταῦτα μὴ. τὸ ἐξῆς εἰ δὲ μὴ φανεῖτε μοι τοὺς ταῦτα δοῶντας. ΤΑ ΔΕΙΝΑ ΚΕΡΔΗ. γράφεται ΤΑ ΔΕΙΛΑ, ἀντὶ τοῦ, τὰ κακά· ἀπὸ τοῦ τοὺς δειλοὺς εἶναι ἀχρεῖους.

[324. ΚΟΜΨΕΥΕ. σεμνολογεῖ γνωματεύων. ΤΑ ΔΕΙΛΑ, τὰ κακὰ καὶ ἀπρεπῆ.]

[323. Ἦ ΔΕΙΝΟ'Ν. ἢ καὶ ὄντως ἐάν δοκῆ καὶ ὑπολαμβάνη τις κατὰ τινός τι, δεινὸν καὶ χαλεπὸν ὑπάρχει καὶ τὸ δοκεῖν καὶ^{f)} ὑπολαμβάνειν ψευδῆ. δεόν δὲ εἰπεῖν, καὶ ἐάν δοκῆ ψευδῆ, ΔΟΚΕΪ'Ν εἶπε.^{g)} καὶ εὖροις ἀν πολλὰ τοιαῦτα ἐτέρω^ς

e) περιήρους Brunck.

f) Ed. Turn. et Stephani καὶ τὸ —

g) Ed. Turn. et Stephani καὶ ἐάν δοκῆς, ψευδῆ δοκεῖν εἶπε. Μοκ post εὖροις omittunt ἄν.

ρωσ σχηματιζόμενα, καὶ οὐ πρὸς τὴν ἐμπροσθεν σύνταξιν. λέγει δὲ τὸ ΨΕΥΔΗ ΔΟΚΕΪ'Ν, διὰ τοῦτο, ὅτι εἰ^{h)} καὶ ἡ ψευδῆς δόξα οὐ τοσοῦτον λυπεῖ, ἀλλ' ὅπως τὸ δοξάζειν κακὸν ἐστίν.

327. ἈΛΛ' ΕΥΤΡΕΘΕΪΗ. ταῦτο ἀρχόμενος ἐπιέναι ἔλεγε, μὴ ἀκούοντος Κρέοντος. ἢ γὰρ ἀν'ⁱ⁾ κατὰ νότου πολλὰς ἐδέξατο. T.]

328. ΤΟΥΤΟ ΓΑΡ ΤΥ'ΧΗ ΚΡΙΝΕΪ. ἀπῶν ὁ θεράπων καθ' ἑαυτὸν ταῦτα φησιν. οὐ γὰρ δυνατόν ὑπὸ τοῦ Κρέοντος^{k)} ταῦτα λέγεσθαι. ὡς καὶ ἐν τοῖς Κωμικοῖς.

[ΜΕΤΡ. 332. ΠΟΛΛΑ ΤΑ ΔΕΙΝΑ. Τὰ τοιαῦτα εἶδη τῶν χορῶν καλεῖται, ὡς εἴρηται, ἐπωδικά. γίνεται δὲ ὡσπερ τριάς ἐπωδική, οὕτω καὶ τετράς καὶ πεντάς καὶ ἐπιπλείων. ἐστὶ γοῦν τὰ παρόντα πεντάς ἐπωδική. τῆς πρώτης οὖν στροφῆς τὰ κῶλα ια, καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τσαῦτα. τὸ πρῶτον χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ χοριαμβοῦ καὶ διαμβοῦ. τὸ δεύτερον ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου καὶ διαμβοῦ. τὸ τρίτον περίσδος· ἐκ τροχαϊκῆς γὰρ καὶ ἰαμβικῆς συζυγίας συγκείται. τὸ δ' ὅμοιον τῶν δευτέρῳ. τὸ εἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ καὶ διτροχαίου. τὸ ζ, ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ η χοριαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. τὸ η χοριαμβικὸν δίμετρον

h) si non habet ed. Turn. et Steph.

i) Ed. Turn. et Steph. si γὰρ ἄν, —

k) Brunck. πρὸς τὴν ἐπέετα.

τρων καταληκτικὸν ἐν χοριαμβῶν καὶ ἀναπαιστού·
εἰ δὲ βούλει, δακτυλικὸν πενθημιμέρες. τὸ θ ἀνα-
παιστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ δέκατον
ὁμοίον βραχυκατάληκτον εἰς δισύλλαβον. τὸ ια
ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου
τετάρτου καὶ διτροχαίου, γλυκῶνσιον. ἐπὶ τῷ τέ-
λει τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς παράγραφος
μόνη. Τ.]

332. ΠΟΛΛΑ ΤΑ ΔΕΙΝΑ΄. ἐν σχήματι
εἶπεν ἀντὶ τοῦ πολλῶν ὄντων τῶν δεινῶν, αὐδὲν ἔστιν
ἀνθρώπου δεινότερον. ΤΟΥΤΟ ΚΑΙ ΠΟΛΙΟΥ΄.
τοῦτο τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων. ΠΕΡΙΒΡΥΧΙΣ.
τοῖς ἠχάδεσιν ἢ τοῖς καλύπτουσι τὴν ναῦν. ταῖς
γὰρ ἐν τοιαύτῃ ᾠρᾷ τοῦ ἔτους πλεῦσι μονονουχί τα
κυματὰ ὁ) φέρεται ἡ ναῦς ἢ τοῖς κυματίζουσι τὴν
ναῦν. τὸ μὲν γὰρ καθόλου κεκρυμμένον ὑπὸ ὕδατος,
ὑπεβρύχιόν ἐστιν. Ομηρος· (Od. E. 319.)

Τὸν δ' ἄρ' ὑπεβρυχά θῆκε πολὺν χρόνον.
τὸ δὲ ἕτερον, περιβρυχίον καλεῖται. ΘΕΩΝ ΤΕ
ΤΑΝ ὙΠΕΡΤΑΤΑΝ. τοῦτο ὡς ἐν πανουργίᾳ οὐ
δεῖ ἀκούειν, ἀλλὰ διὰ τὴν ἐπίνοιαν αὐτῶν. εἰ γὰρ
τις καταμαῖδοι πῶς ἐπενοήσαν τὸ ἀροτριᾶν ἢ σπεί-
ρειν, θαυμάσειεν. ὁ) ἈΠΟΤΡΥΓΕΤΑΙ. γεωπονεῖ, ἢ
ἀποσχίζει τὴν γῆν. καθότι ἐν τῷ ἀροτριαῶν σχίζει
καὶ θαμάζει τὴν γῆν. ΠΑΛΛΟΜΕΝΩΝ. γράφε-
ται ἸΛΛΟΜΕΝΩΝ. καὶ περικυκλούντων τῶν ἀρό-
τρων

l) Brunck. διὰ τὰ κύματα.

m) θαυμάσειεν ἂν Brunck.

τρων ἔτος ἐξ ἔτους. ἸΠΠΕΪΩΙ ΓΕΝΕΙ ΠΟΛΕΥ΄.
ΩΝ. ταῖς ἡμίονοις. Ομηρος· (Il. K. 352.)

αἱ γὰρ τε βῶν προφερέστεραί εἰσιν
ἐλκόμεναι νεοῖο βαθείης πηκτὸν ἄροτρον.
τινὲς δὲ ἵπποις χρωῶνται εἰς ἀροτριασμόν.

[33. ΔΕΙΝΑ΄. σοφὰ καὶ πανουργα. ΔΕΙ-
ΝΟ΄ΤΕΡΟΝ. σοφώτερον.

336. ΠΕΡΙΒΡΥΧΪΟΙΣΙ. περισσῶς ἢ κύκλω
ἠχοῦσι.

341. ἸΠΠΕΪΩΙ ΓΕΝΕΙ. οὐ γὰρ μόνον βου-
σίν, ἀλλὰ καὶ ἵπποις ἐν ἑτέροις τόποις ἀροῦσιν,
ὡς περ καὶ ἀλοῦσιν. ΠΟΛΕΥ΄ΟΝ, στρέφον, βωλο-
κοποῦν.]

[332. ΠΟΛΛΑ ΤΑ ΔΕΙΝΑ΄. τοῦτο ὁ Χορὸς
λέγει διὰ τὸν λάθρα θάψαντα τὸν Πολυνεΐην,
καὶ μὴ γνωσθέντα ὅστις ἦν.

339. συναπτε τὸ ἈΚΑΜΑ΄ΤΩΝ πρὸς τὸ
ΘΕΩΝ, ἤτοι τῶν ἀκαμάτων καὶ ἀπαύστων καὶ
αἰδίων θεῶν. τὸ Εἴλομενῶν δὲ, ἀντὶ τοῦ, τῶν
ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος κινουμένων πρὸς τὸ ὁ) ἀροτριαῶν
ἀρότρων. Εἴλομενῶν δὲ εἶπεν, ἐπειδὴ, ὡς περ
κύκλου τινὸς τοῦ χρόνου διερχομένου, κατὰ τὸν
αὐτὸν αἰεὶ καιρὸν κινουσι πρὸς τὸ ἀροῦν ἄροτρα, ὡς-
περ δὴ καὶ πρὸς τὸ θερίζειν, δρέπανα, τὰ μὲν ἐν
χειμῶνι, τὰ δ' ἐν θερεί. Τ.]

344. ἈΜΦΙΒΑΛΩΝ ἌΓΕΙ. περιβαλὼν
τοῖς δικτύοις ἀγρεύει. ἘΝΑΛΙΑΝ ΦΥΣΙΝ. τοὺς
ἰχθύ-

u) πρὸς τὸ abest in ed. Turn. et Steph.

ἰχθύας. ΣΠΕΪΡΑΙΣΙ ΔΙΚΤΥΟΚΛΩΣΤΟΙΣ. τοῖς σχοινοῖς, τοῖς εἰς δίκτυον κεκλωσμένοις, αἰ^ο) συγκλείουσι τὰ δίκτυα. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ ἈΜΦΙΒΑΛΩΝ ἄγει.

349. ΚΡΑΤΕΪ ΔΕ ΜΗΧΑΝΑΪΣ. καθολικὸν τοῦτό φησιν, ὅτι ἐν ζώοις ὁ ἄνθρωπος ἐστὶ πολυμήχανος καὶ ἔντεχνος. καὶ Θεόκριτος· (Εἰδ. ἰε. 83.) Σοφὸν τι χρῆμ' ἄνθρωπος. ρ) ἐπεὶ δὲ ἀνωτέρω εἶπεν, ὅτι περιγίγνεται πάντων τῶν ζώων ὁ ἄνθρωπος, ἐνταῦθα τὸ ΜΗΧΑΝΑΪΣ προσέθηκεν ἐπὶ τῶν τιθασσευμένων. οὐ γὰρ μόνον κρατῆσαι δυνατός, ἀλλὰ καὶ τιθασσεύσαι. ἈΜΦΙΛΟΦΟΝ ΖΥΓΟΝ. ἀντὶ τοῦ, περιβαλὼν αὐτῶ ζυγόν, περὶ τὸν λόφον ὑπάγει. ρ) ἢ ἈΜΦΙΛΟΦΟΝ, τὸν ἀμφιτράχηλον, τὸν ἀμφοτέρωθεν συνέχοντα τοὺς λόφους τῶν υποζυγίων. καὶ λείπει ἢ ὑπὸ. ὑπὸ ζυγόν ἄγει.

[343. ΚΟΥΦΟΝΟΩΝ. κούφως καὶ ταχέως φερομένων.]

348. ΠΕΡΙΦΡΑΔΗΣ. σφόδρα καὶ περίνους.]

[351. ἈΜΦΙΛΟΦΟΝ. τὸν κατ' ἀμφω τὰ μίση ἐπαναστήματα ἔχοντα ἢ τὸν περικείμενον τοῖς λόφοις καὶ τραχήλοις τῶν ζώων. Γ.]

[ΜΕΤΡ. 354. ΚΑΙ ΦΘΕΓΜΑ. τῆς δευτέρας ταύτης στρεφῆς τὰ κῶλα ἰα' καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τσαῦτα. τὸ α' προσοδιακὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος καὶ χοριάμβου. το

ο) οἷς Brunck.

ρ) ἄνθρωπος Brunck.

η) Brunck. non post ζυγόν, sed post λόφον comma posuit.

τὸ δεύτερον ὅμοιον ἐκ παίανος δευτέρου ἀντὶ ἰωνικοῦ καὶ χοριάμβου. τὸ τρίτον ὅμοιον τῷ πρώτῳ. τὸ τέταρτον ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον γλυκάνειον ἐξ ἀντισπάστου καὶ ἐπιτρίτου τρίτου· ἐν τῷ πρώτῳ δὲ κῶλω τὸν ἐπιτρίτον πεντασύλλαβον ἔχει. τὸ ε' περίσδος, δίμετρον καταληκτικὸν ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας καὶ τροχαϊκῆς καταληκτικῆς· (εἰ δὲ βούλει, ἀντισπαστικὸν φερεκράτειον δίμετρον καταληκτικὸν ἐκ διαάμβου καὶ κρητικῆς). τὸ ς παλαιὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐκ παίανος πρώτου καὶ χορείου· (εἰ δὲ βούλει, χοριαμβικὸν ἡμίολιον ἐκ χοριάμβου πεντασύλλαβου καὶ δύο συλλαβῶν). τὸ ζ ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον καθαρόν. τὸ η' χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας καὶ χοριάμβου καταληκτικῆς, ἦτοι δακτύλου· εἰ δὲ βούλει, ἰαμβικὸν ὅμοιον τῷ ἐβδόμῳ, τὸν τρίτον ἔχον πόδα δάκτυλον· (ἔχει δὲ καὶ ἐν τῷ πρώτῳ κῶλω συνίζησιν). τὸ θ' τροχαϊκὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἦτοι ἐφθήμερες Εὐριπίδειον. τὸ ι' ὅμοιον τῷ ζ. τὸ ια' ἀντισπαστικὸν ἡμίολιον ἐξ ἀντισπάστου καὶ σπονδαίου. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς τε στρεφῆς καὶ ἀντιστρεφῆς παραγράφος μόνη. Γ.]

354. ΦΘΕΓΜΑ. τὴν ἀνθρωπίνην διάλεξιν. ΚΑΙ ἈΣΤΥΝΟΜΟΣ ὈΡΓΑΣ. τὴν περὶ τῶν μετεώρων φιλοσοφίαν. τὴν τῶν νομῶν ἐμπειρίαν, ς) δι' ὧν τὰ ἄστυα νέμονται, ὃ ἐστὶ διοικούνται. ΔΥΣΔΥΛΩΝ. δυσχερῆ τὸν ἐπαυλισμὸν ποιούντων. ΑΓ'·

ς) ΗΝΕΜΟΕΝ ΦΡΟΝΗΜΑ. τὴν περὶ τῶν κτλ. ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ ὈΡΓΑΣ. τὴν τῶν νόμων ἐμπειρίαν. Brunck.

ΑΙΨΟΡΙΑ. ψυχρά. ΔΥΣΟΜΒΡΑ ΦΕΥΓΕΙΝ ΒΕΛΗ. ευαίσθητος ἔστι καὶ οἰκοδομημάτων. ΠΑΝΤΟΠΟΡΟΣ. εἰς πάντα μηχανὰς ἐξευρίσκων, καὶ ἐπ' οὐδὲν ἄπορος τῶν μελλόντων, θανάτου μόνον οὐχ εὐρεν ἴαμα. ΝΟΣΩΝ Δ' ἈΜΗΧΑΝΩΝ ΦΥΓΑΣ. ὡς ἰατρικὴν διαίταν, γυμναστικὴν, καὶ τὰ ὁμοία. ταῦτα δὲ οὐκ ἂν ἕτερον ζῶον μηχανήσαιτο. ΣΥΜΠΕΦΡΑΣΤΑΙ. ἐπινοήσκει καὶ γινώσκει.

[354. ΦΘΕΓΜΑ. τὴν ῥητορικὴν. ἨΝΕΜΟ'ΕΝ ΦΡΟ'ΝΗΜΑ. τὴν φιλοσοφίαν, τὴν, ἀέρος δίκην, τοῖς πολλοῖς ἀκατάληπτον. ἈΣΤΥΝΟΜΟΥΣ ὈΡΓΑΣ. τὰς ἐν τῇ πόλει τῶν νόμων δίκας. ἘΔΙΔΑΞΑΤΟ. ἐφεῦρεν. χρωῶνται δὲ οἱ ῥήτορες αὐτῶ ἀντὶ τοῦ, εἰς διδασκάλου ἐπεμψε.

356. ΔΥΣΑΥΛΩΝ. εἰς οὓς δυσκόλως αὐλίζεται τις. ΠΑΓΩΝ. χαλαρῆς, χιόνος, ὑετοῦ, πάχνης. τὸ δὲ ΑΙΨΟΡΙΑ, ἀντὶ τοῦ ἐκτὸς οἴκου.

359. ΠΑΝΤΟΠΟΡΟΣ. παμμήχανος. ἘΠΟΥΔΕ'Ν ΤΟ' ΜΕΛΛΟΝ. ἂ γὰρ ὑστερον βλάψει αὐτόν, προασφαλίζεται.

363. ΣΥΜΠΕΦΡΑΣΤΑΙ. κατενόησε καὶ ἐφεῦρε.]

354. εἰκότως εἶπεν ὈΡΓΑΣ. οἱ γὰρ μὴ πειθόμενοι τοῖς νόμοις, χαλεπῶν αὐτῶν πειρῶνται. ἰστέον ὅτι τῶ ἘΔΙΔΑΞΑΤΟ οἱ ῥήτορες^ς) ἀντὶ τοῦ εἰς διδασκάλου ἐπεμψε χρωῶνται. φησὶ γὰρ Ἀριστείδης^ς

ς) Verbis istis hinc omittis τὰ δ' ἰδιόματα οἱ ῥήτορες μὲν exhibit ed. Turn. et Steph.

στείδης^ς „οὐκ ἐδιδάξατο τοὺς παῖδας, ἀλλ' ἐδίδαξεν αὐτούς.“ καὶ Ἀριστοφάνης (Νεφ. 1338.)

ἐδίδαξάμην μέντοι σέ, νῆ Δί', ὦ μέλε, τοῖσιν δίκαιοις ἀντιλέγειν.

νῦν δὲ ἀντὶ τοῦ ἐφεῦρε καὶ ἐδίδαξε^ς) κεῖται. T.]

364. ΣΟΦΟ'Ν ΤΙ ΤΟ' ΜΗΧΑΝΟ'ΕΝ. τὸ μηχανοῦν τῆς τέχνης σοφὸν ἔχων. ὁ ἔστι, τὸ μηχανοῦν τῆς ἐπιτεχνήσεως σοφὸν ἔχων, ὡς οὐκ ἂν τις προσδοκῆσαιεν, οὐ μίαν ὁδὸν βαδίζει τὴν ἐπὶ τὰ ἀμείνω, ἀλλὰ ποτὲ μὲν ἐπὶ τὰ ἀγαθὰ φέρεται, ποτὲ δὲ ἐπὶ τὰ χεῖρω. ΝΟΜΟΥΣ ΠΑΡΕΪΡΩΝ ΧΘΟΝΟ'Σ. ὁ πληρῶν τοὺς νόμους καὶ τὴν δικαιοσύνην, ὑψίπολις γίνεταί, ὁ ἔστιν ἐν τῇ πόλει ὑψηλός. ἈΠΟΛΙΣ ὍΤΩΙ ΤΟ' ΜΗ' ΚΑΛΟ'Ν. ἀπολις δὲ ἐκεῖνος καὶ ταπεινός τῇ πολιτείᾳ, ὃ τινι μὴ τὸ καλὸν σύνεστι, καὶ ὅστις οὐ μετὰ τόλμης τὸ καλὸν ἐκπληροῖ. ὍΣ ΤΑ' Δ' ἘΡΔΕΙ. ὃς τοιοῦτον ἐπιτετήδευκε βίον.

[367. ΠΑΡΕΪΡΩΝ. ὁ φυλάττων τοὺς ἐν τῇ γῇ ὄντας νόμους, καὶ τὴν θεῖαν δίκην σεβόμενος. ἘΝΟΡΚΟΝ δὲ λέγει τὴν δίκην, ἣν εἰς ὄρκον πάντες προβαλλόμεθα.

370. ΤΟ' ΛΜΑΣ. ἀναιδείας καὶ κακογνωμοσύνης.

371. ΠΑΡΕ'ΣΤΙΟΣ. σύνοικος. ἼΣΟΝ ΦΡΟΝΩ'Ν. ὁμοιον ἐμοί. ὁμοδίαιτος. ΤΑ' Δ' ἘΡΔΕΙ. τὰ περὶ τῆς ταφῆς.]

K 2

[365.

ς) Pro καὶ ἰδιόματ ed. Turn. et Steph. τὸ ἰδιόματ.

[365. τὸ ΤΕΧΝΑΣ οὐκ ἔστι γενική, ὡς οἶον-
ταί τινες, ἀλλ' αἰτιατική, οὕτως ἔχων τὸ μηχα-
νόεν καὶ τὸ ἐφευρίσκον τέχνας, τρυτέστι τὸ μηχα-
νάσθαι καὶ περινοεῖν τέχνας, σοφὸν ὑπὲρ ἐλπίδα.

366. ΚΑΙ ΓΑΡ ΠΟΤΕ. Οὕτω χρῆ γρα-
φειν τὰ παρόντα κῶλα καὶ γὰρ ποτὲ μὲν
καλόν, ἄλλοτ' αὐθις δ' ἐπ' ἐσθλὸν ἐρ-
πει, ἢ εἰεν ὁμοία τοῖς τῆς στροφῆς κῶλοις. ἐνταυ-
θα δὲ καὶ κῶλον ἦν περισσόν τὸ σ, διὸ καὶ ἐξε-
βλήθη παρ' ἐμοῦ· οὐ γὰρ χρῆ πλείονα κῶλα τὴν
ἀντιστροφὴν ἔχειν τῆς στροφῆς. u)

369. ὍΤΩΙ ΤΟ ΜΗ ΚΑΛΟΝ. ἡγουν ὅς-
τις δι' οἰκείαν κακίαν ἀμέτοχος ἔστι τῶν καλλι-
στων, καὶ οὐ κατὰ νόμους καὶ θεῖαν βούλησιν φέρε-
ται. τοῦτο δὲ λέγει διὰ τὸν θάψαντα Πολυνεΐην.
εἰς τοῦτο γὰρ φέρει καὶ τὸ ΤΟ ΛΜΑΣ ΧΑΡΙΝ. ἐκ
δὲ τούτου πίστιν καὶ ἀσφάλειαν ἑαυτῷ περιποιεῖται
ὁ Χορὸς πρὸς τὸν Κρέοντα, τὰ συμφέροντα αὐτῷ
φθεγγόμενος. ὕστερον δὲ ἀπορῶν εἰς θεοὺς ἀναφέ-
ρει τὸ πρᾶγμα, καὶ ΔΑΙΜΟΝΙΟΝ ΤΕΡΑΣ φησὶ
τὴν ταφὴν. Γ.]

[ΜΕΤΡ. 374. ἜΣ ΔΑΙΜΟΝΙΟΝ. Ἡ ἐπῶδος
αὕτη κῶλων ἔστιν ἢ ὧν τὰ μὲν σ ἀναπαιστικά δι-
μετρα ἀκατάληκτα. τὸ ζῶμοιον μονόμετρον, ὃ καὶ
παρατέλευτον ἐνομάζεται· τὸ δὲ ἢ ἐφθήμερες,
ὃ καλεῖται παρομιαικόν. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς καὶ
παραγράφος, δηλοῦσαι ὡς τὸ ἄσμα τετέλε-
σται. Γ.]

374.

u) Hanc notam omisit Brunck.

374. ἜΣ ΔΑΙΜΟΝΙΟΝ ΤΕΡΑΣ. ὁρῶντες
ἐλκομένην τὴν Ἀντιγόνην, εκπλήττονται ὅτι γυνή
ἦν ἢ ὑπερβάσα τὸ κήρυγμα. ἈΜΦΙΝΟΩ. περισσὴ
ἢ ἀμφί. ἈΠΙΣΤΟΤ' ΣΑΝ. μὴ πειθαρχούσαν.

[ΜΕΤΡ. 382. "ἩΔ' ἜΣΤ' ἘΚΕΙΝΗ. Αἱ πε-
ρίοδοι αὗται στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκα-
ταλήκτων ρμβ. ὧν τελευτῆ, Κείνους· ἐμοῦ δὲ ζῶν-
τος οὐκ ἀρξεί γυνή. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς. Γ.]

[384. "ΑΥΘΡΡΟΣ. ὀπισθόρρητος.]

385. ἘΞΕΒΗΝ. πρὸς βην. x)

[385. ΣΥΜΜΕΤΡΟΣ. μετρία καὶ συμφέ-
ρουσα. ἡγουν τί παρὰ τὰ πρόσθεν νεὸν γέγονε κα-
λόν;]

386. ἈΠΩΜΟΤΟΝ. ἀντὶ τοῦ ἀπηγορευ-
μένον καὶ ἀπροσδόκητον. ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἐφείλει τις
ἀπομύσασθαι περὶ τινος, ὅτι οὐκ ἂν αὐτὸ πράξειεν.
ἢ γὰρ πρώτη δοκίσις ἐκκρούεται ἀπὸ τῆς ἐπιγιγνο-
μένης δόξης δευτέρας. τοῦτο δὲ φησιν, ὅτι, τοῦ
Κρέοντος ἀπειλήσαντες, τότε ὠμστε μῆκετι ἐμφά-
νης ἐσεσθαι· νῦν δὲ εὐρὰν τὴν Ἀντιγόνην, πάλιν
ἐλήλυθε. ΨΕΥΔΕΙ ΓΑΡ Ἡ ἩΨΙΝΟΙΑ. ψευδῆ
ποιεῖ. ἢ γὰρ ἐπίνοια, ὃ ἔστιν ἢ ἐπιούσα γνώμη, τὴν
ἀπελπίσασαν γνώμην ψευδῆ ποιεῖ.

[387. ΨΕΥΔΕΙ. ψευδοποιεῖ ἢ ἐπελθούσα
διάνοια τὴν πρόσθεν γνώμην.

388. ΣΧΟΛΗ, εὐδαμῶς.

389. ΤΟΤΕ. ὅτε τὴν ταφὴν ἐμήνουσιν.]

390.

x) ΠΡΟΤ' ΒΗ. ἔιβη. Brunck.

390. Ἡ ΓΑΡ ἘΚΤΟΣ ΚΑΙ ΠΑΡ' ἘΛΠΙ-
ΔΑ. ἡ ἀπροσδόκητος χαρὰ οὐκ εἰσικεν εἰς τὸ μέγεθος
τῆ ἄλλῃ ἠδονῇ ὅ ἐστι, πᾶσαν ἠδονὴν νικᾷ τὸ μέ-
γεθος τῆς παρ' ἐλπίδα χαρᾶς. ΚΑΙ ΠΕΡ ὨΝ
ἌΠΩΜΟΤΟΣ. καίπερ ὁμωμοκῶς μὴ ἐλθεῖν.

[390. ἘΚΤΟΣ ΚΑΙ ΠΑΡ' ἘΛΠΙΔΑΣ. τὸ
ἐκτός καὶ τὸ παρὰ ἐκ παραλλήλου.]

[390 — 2. σύναπτε τὸ ἌΛΛΑ πρὸς τὸ
ἠΚΩ. τὰ λοιπὰ δὲ διὰ μέσου. Τ.]

394. ΚΛΗΡΟΣ ἘΝΘΛ' Δ' ΟΥΚ ἘΠΑΛ-
ΛΕΝ. ἀνω γὰρ εἶπεν ὅτι κληρωτός ἦλθε. ΘΟΥΡ-
ΜΑΙΟΝ. τὸ ἔρμαιον, τὸ κέρδος. ΔΙΚΑΙΟΣ ἜΙΜΙ
ΤΩΝ Δ' ἈΠΗΛΛΑ ΧΘΑΙ. ἀντὶ τοῦ, μὴ ὑπο-
πτεύσθαι.

402. ὈΝ ΣΥ' ΤΟ'Ν ΝΕΚΡΟ'Ν ἈΠΕΪ-
ΠΑΣ. τὸ ἐξῆς τὸν νεκρόν, ὃν σὺ ἀπέϊπας θάπτειν.
οὕτως δὲ χρῶνται οἱ παλαιοί, ὥστε δύο ἀεθρα,
προτακτικὸν τε καὶ ὑποτακτικόν, κατὰ τοῦ αὐτοῦ
ὀνόματος καταλαμβάνειν. Κρατῖνος.

Οἱ περ Φιλοκλέης τὸν λόγον διεφθόρειν.

404. ΚΑΙ ΠΩΣ ὈΡΑ ΓΑΙ. ποῖω τρόπῳ
αὐτὴν συνελάβεσθε καὶ κατειλήφατε;

407. ΣΗΡΑΝΤΕΣ. ἀποψήξαντες. ΜΥΔΩ'Ν
ΤΕ ΣΩΜΑ. ἰχώρα ἀποπέμπον. τούτεστι διαλελυ-
μένον, καὶ διυγρον, τὸν ἀπὸ σήψεως ἰχώρα ἀποστά-
ζον. ὡς τὸ, δάκρυσι μυδαλίον. ὙΠΗ ΝΕΜΟΙ. ἀντὶ
τοῦ, ὑπὸ τὸν ἀνεμον, οὐκ ἐναντίον τοῦ ἀνέμου, ἀλλ'
ἐστραμμένον ἀπὸ τοῦ νεκροῦ, ὅπως μὴ φέρῃ πρὸς
ἡμᾶς

γ) Brunck. κλέρε.

ἡμᾶς τὴν ἀσμήν. ἘΠΙΡ' Ῥ' ὈΘΟΙΣ. λοιδοραῖς, ὑβρι-
στικοῖς.

416. ΤΥΦΩ'Σ ἈΕΪΡΑΣ. Τυφῶς λέγεται ὁ
καταιγιδῶδης ἀνεμος. Ησίοδος' (Θεογ. 869.)

Ἐκ δὲ Τυφῶος ἐστὶ ἀνέμων μένος ὑγρῶν
αἰέντων.

ΣΚΗΠΤΟΣ λέγεται πᾶν πνεῦμα θυελλῶδες,
ὅταν συνερεῖδη τῇ γῇ καὶ πάλιν ἀνω αἶρη. τὸ δὲ
τοιούτον καὶ στρόβιλον τινες καλοῦσι, παρὰ τὸ
στραβεῖν. ΟΥΡΑΝΙΟΝ ἈΧΟΣ. τὰ λυποῦν τὸν αἰ-
θέρα, κατὰ ταρασσει αὐτόν. τὴν κόνιν, τὸν τυφῶ-
νιν ἀνεμον. *)

[415. ἡ σύνταξις. ΚΑΙ ΤΟ Γ' ἘΞΑΪΦΝΗΣ
ὁ ΤΥΦΩΣ, οὗτος γὰρ στρόβιλον καὶ καταιγίδος
ἔφερός ἐστιν, ἈΕΪΡΑΣ καὶ ἐπείρας ΣΚΗΠΤΟ'Ν
καὶ στρόβιλωδῆ ἀνεμον, ἈΧΟΣ καὶ λυπὴν ΟΥ-
ΡΑΝΙΟΝ καὶ αἰεράδῃ, λυπηρός γὰρ ἡμῖν οὗτος ὁ
ἀνεμος, ὅταν πνευτῇ, ΠΙΜΠΛΗΣΙ καὶ γεμίζει τὸ
ἐκεῖ ΠΕΔΙΟΝ ἘΤΛΗΣ ΠΕΔΙΔ' ΔΟΣ, ἦτοι τοῦ ἐν
γῇ συρφετοῦ, ΔΙ' ΚΙΖΩΝ καὶ μαστίζων Πᾶσαν
Φόβην καὶ τρίχασιν χθονός, βοτάνας λέγω
καὶ δένδρα. ἘΝΕΜΕΣΤΩ' ΘΗ ΔΕ' πᾶς ὁ αἶρη,
ἡγουν σὺν τῷ πεδίῳ, α) καὶ οὗτος τοῦ ἐκ γῆς συρφε-
τοῦ πεπληρωται. Τ.]

419.

2) τὴν κόνιν — ἀνεμον hic non habet Brunck. Vide in proximo
notulam b).

α) ἰμετώδη δὲ πᾶς ὁ αἶρη σὺν τῷ πεδίῳ ed. Turn. et Steph.

419. ΕΙΨΟΜΕΝ. ἀντί τοῦ, ἀντείχομεν
πρὸς τὴν κόριν.^{b)}

421. ΚΑΨΑΚΩΚΨΕΙ ΠΙΚΡΑΣΨΟΡΝΙΘΟΣ
ΨΕΨΝ ΦΘΟΨΓΟΝ. τὸ Φιλίστοργον τῆς κόρης
διὰ τούτων ὁράται. θάψασα γὰρ εὐκ ἠμέλησε δα-
κρύων καὶ θρηνημάτων.

424. ΨΙΛΟΝ. γυμνὸν τῆς κόνεως.

[423. ἐπειδὴ τὸ ΛΕΨΟΣ καὶ τὸ ΕΨΨΝΨ
ταῦτον ἐστὶ λέχος γὰρ εὐνῆς, ἡ εὐνὴ ἐστὶ καὶ τὸ
ΚΕΝΗΨ καὶ τὸ ΨΡΦΑΝΟΨΝ ταῦτόν ἐστι, πρὸς
μὲν τὸ ΕΨΨΝΨ τὸ ΚΕΝΗΨ λέγε· πρὸς δὲ τὸ
ΛΕΨΟΣ, τὸ ΨΡΦΑΝΟΨΝ. μὴ στίξας δὲ εἰς τὸ
ΦΘΟΨΓΟΝ, ἀσυνδέτως τὴν παραβολὴν ἐκφέρει,
πλανηθεὶς ἐκ τοῦ ΟΨΨΤΩ ΔΕ· ἀλλ' ἡ μὲν παρα-
βολὴ πρὸς τὸ ΨΟΡΝΙΘΟΣ ἔχει τὴν δύναμιν, μηδὲν
ἐμποδιζομένη, τοῦ ΟΨΨΤΩ ΔΕ· λείποντος. τὸ δὲ
ΟΨΨΤΩ ΔΕ διὰ τοῦτο ἐπέφερεν, ἵνα συνδεσμὸν τῆς
ἐφεξῆς ἐννοίας ποιῆσῃ, καὶ ἐστὶ ζῆλος Ομηρι-
κός. Τ.]

427. ΔΙΨΨΑΝ. ξηραίν. γράφεται ΔΙΨΨΑΝ
ΦΕΨΕΙ.

428. ΠΡΟΨΧΟΥ. προχόου. ΤΟΨΝ ΝΕΨΚΨΝ
ΣΤΕ ΦΕΙ. κοσμεῖ, κύκλω περιρδαινεί.

[428. ΕΨΨΚΡΟΨΗΤΟΥ. σφυρηλάτου.

429. ΤΡΙΨΠΟΨΝΔΟΨΣΙ. μέλιτι, γάλακτι,
οἴνω.]

430.

b) Hic addit Brunckius: ΘΕΨΑΝ ΝΟΨΣΟΝ. τὴν σκηπτόν, τὴν τυψά-
νον ἄνεμον, τὴν κόριν.

430. ΨΕΨΜΕΨΘΑ. ἐπορευόμεθα, ὠρμῶμεν.
ΟΥΨΔΕΨΝ ΨΕΚΨΕΠΛΗΨΜΕΨΝΗΝ. οὐ περιΨοβον
γενομένην.

434. ΨΑΛΛΨ ΨΗΔΕΨΩΨ ΨΕΜΟΨΓΕ. ὁμολο-
γούσης αὐτῆς ἠδέως καὶ ἀλλεγνώως ἤκουον. ΤΟΥΨ
ΦΨΛΟΥΨ ΨΛΕΨΙΝ. φίλους Φησί, διὰ τὸ εἶναι τὴν
Ἀντιγόνην τοῦ βασιλικοῦ γένους. ΨΑΛΛΑΨ ΠΑΨΝΤΑ
ΤΑΨΨΘΨ ΨΗΣΨΩ. ἀντί τοῦ, ἀλλ' οὐδὲν γὰρ προ-
κρίνω τῆς ἐμῆς σωτηρίας.

[434. ΨΗΔΕΨΩΨ ΨΕΜΟΨΓΕ. ὁμολόγει δηλον-
ότι.]

442. ΣΨΨ ΜΕΨΝ ΚΟΜΨΖΟΨΣ ΨΑΝ. πρὸς
τὸν ἀγγελὸν Φησὶν ὁ Κρέων. ΨΗ ΨΘΕ ΔΕΨΨΣ. ὅποι καὶ
θέλεις.

448. ΟΨΨ ΓΑΨΡ ΤΙ ΜΟΨΙ ΖΕΨΨΣ. ἡ Δίκη,
Φησί, καὶ ὁ Ζεὺς ὤρισαν ὥστε θάψτεσθαι τοὺς
νεκροὺς. εἰ οὖν ἦσαν αὐτοὶ τοῦτο ἀποκηρύξαντες
καὶ κελεύσαντες μὴ θάψτεσθαι τὸν νεκρὸν, ἐπεί-
σθαι ἂν αὐτοῖς. θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτι ἀπὸ τῆς φύσεως
δίκαιον ἠγῆμαι θάψτειν τὸν ἀδελφόν.

[449. ΨΨΝΟΨΚΟΨ ΤΩΨΝ ΚΑΨΤΩ ΘΕΨΩΨΝ
ΔΨΚΗ. ἠγουν τὸ δίκαιον, ὅπερ ἡ Περσεφὸνὴ καὶ ὁ
Πλούτων περι τῶν ζώντων νομίζουσι.] λέγω δὴ τὸ
θάψτεσθαι αὐτοὺς θανόντας. Τ.]

452. ΨΩΨΤΨ ΨΑΨΡΑΨΤΑ. τινὲς Φασι ΤΑΨ
ΓΡΑΨΤΑΨ. οὐ γὰρ ἀΨγραφοὶ τῶν θεῶν οἱ νόμοι. ΟΨΨ
ΓΑΨΡ ΤΙ ΝΨΨΝ ΓΕ. οὐ γὰρ τι σήμερον, Φησί,
ταῦτα ἐγένετο. ἀλλ' ἐστὶν αἰδία. καὶ ἀρχὴν αὐτῶν
οὐδεὶς

c) περὶ τῶν ζώντων κομίζουσι ed. Turn. et Steph.

εὐδεις οἶδε. ΤΟΥΤΩΝ ἘΓΩ. ἀντὶ τοῦ, ὑπὲρ τοῦτων ἐγώ.

[452. ἈΓΡΑΠΤΑ. τὰ τετυπωμένα καὶ νενομοθετημένα. παρ' ὅσων οἱ περὶ τῆς ταφῆς τῶν νεκρῶν νόμοι ἀγραφοὶ εἰσιν.]

[453. τὸ ΘΝΗΤΟΝ ὄντα ἢ πρὸς τὸν Κρέοντα νόει οὕτως, ὥστε ὑπερδραμεῖν καὶ υπερβῆναι σε τὰ νόμιμα τῶν θεῶν, ὄντα θνητόν, τουτέστι κρείττονα τῶν θεῶν φανῆναι, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι τινα ὑπὸ τοῦ σου φόβου ἀπρωστάτους ἐκεῖνοι ποιῆν ἢ τὸ ΘΝΗΤΟΝ ὄντα ἀντὶ τοῦ, τινὰ ἀνθρώπον, οὕτως ὥστε ὑπερδραμεῖν καὶ υπερβῆναι τινὰ θνητόν ὄντα τὰ νόμιμα τῶν θεῶν διὰ τὸν σὸν φόβον. κρείττον δὲ τὸ πρῶτον. Γ.]

459. Εἴ μὴ σὺ προὔκηρυξας. τὸν θάνατον δηλαδή. εἴ δὲ τοῦ χρόνου. τοῦ εἰμαρμένου δηλονότι. ΠΑΡ' ΟΥΔΕΝ ἄλλοσ. οὐδεμία λύπη.

465. Ἡσχομένη. ἠνεσχόμην, ὑπερεῖδον. ΣΟΙ Δ' Εἴ δοκῶ νῦν μῶρα. εἰ δοκῶ παρὰ σοὶ εὐήθη πράττειν, οὐκ ἔστι περὶ ἐμὲ ἢ εὐθεία, ἀλλὰ περὶ σέ. ὥστε δεῖ μὴ τὴν ἰδίαν πλάνην τοῖς πλησίον ἐπιφέρειν.

469. Δηλοῖ τὸ γέννημα ὠμόν. τὸ σκληρὸν αὐτῆς τοῦ φρονήματος ὁμολογεῖ πατέρα τὸν Οἰδίποδα.

473. ΠΕΡΙΣΚΕΛΗ. περιεσκληκότα, ἢ^d) κεκαμμένα.

[473.

d) εὐ pro θ Brunck.

[473. τὸ ΠΕΡΙΣΚΕΛΗ ἢ πρὸς τὸ ἘΓΚΡΑΤΕΣΤΑΤΟΝ συναπτεόν, ἢ πρὸς τὸ ὈΠΤΟΝ ἘΚ ΠΥΡΟΣ οὕτως· Εἰσίδοις ἄν καὶ θεάσαιο τὸν ἐγκρατεστάτον σίδηρον θραυσθέντα καὶ βραγέστα πλείστα καὶ κατὰ πολὺ, ὀπτον ἐκ πυρὸς περισκελῆ, ἢται ἄγαν βαφέντα καὶ ἔντονον γενομένον.

476. Ἐκπέλει. τὸ Ἐκ πρὸς τὸ Πέλει, ἤγουν ἐκπέλει καὶ ἔξεται ἢ πρὸς τὸ ΤΩΝ ΠΕΛΑΣ συναπτεόν, ἤγουν ἐκ τῶν πέλας καὶ τῶν συγγενῶν. Γ.]

482. Ἡ νῦν. ὄντως δή. εἴ ταῦτ' ἀνατί. εἰ ταῦτα τὰ τολμήματα, καὶ ἡ νίκη αὐτῆ χωρὶς βλάβης καὶ τιμωρίας.

[483. ἀνατεί. χωρὶς βλάβης.]

[483. τὸ ἸΑΤ' ἸΑ ΚΡΑΤΗ ἢ πρὸς τὴν Ἀγτιγόνην νεητέον· ταῦτα κράτη, ἤγουν ἡ τοιαύτη ταύτης ὑπεροψία ἢ πρὸς τὸν Κρέοντα, ἢ ἢ ταῦτα τὰ κράτη, ἤγουν ἡ ἐμὴ βασιλεία. Γ.]

484. Ἄλλ' εἴτ' ἀδελφῆσ εἴτ' ὄμαιμονεστέρα. εἴτε ἐξ ἀδελφῆσ ἐμῆσ, εἴτε οἰκειότερα καὶ συγγενικότερα πάντων τῶν οἰκείων. ταῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ, τοῦ παντοῦσ ἡμῖν ζήνοσ ἔρκιου κύρει, ἄωλιος οὐκ ἄπεισιν.)

[485. τοῦ παντοῦσ ἡμῖν. ἤγουν καὶ πάσης ἡμῖν συγγενείας, ἢσ συνοχεύσ ἐστὶ Ζεὺσ, ἢ γνησιωτέρας τοῦ Ζηνόσ, ὄντος πάντα ἡμῖν.]

488.

e) οἰκείων. (τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ ΟΜΑΙΜΟΝΕΣΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΑΝΤΟΣ ΖΗΝΟΣ ΕΡΚΙΟΥ) ἀδελφῆσ οὐκ ἄπεισιν. Brunck.

488. ΤΟΥΔΕ ΒΟΥΛΕΥΣΑΙ ΤΑΨΟΥ.
λείπει ή περί.

490. ΕΠΗΒΟΛΟΝ ΦΡΕΝΩΝ. κυρίαν τών
Φρενών, και έστώσαν εν αυτη. ΦΙΛΕΙ Δ' Ο ΘΥ-
ΜΟΣ. είωθεν ή ψυχή τών λάθρα τι κακόν τεχνω-
μένων προαλίσκεσθαι, και έαυτην καταφανή ποιείν,
πρην Φωραθῆναι. Αλλως. τών λάθρα τι βουλομέ-
νων δρᾶν ο θυμός προκλέπτεται, και περι την κατά-
στασιν του σώματος ευδηλόν τι γίγνεται το κατη-
γορούν της πράξεως αυτών.

493. ΜΙΣΩ ΓΕ ΜΕΝΤΟΙ. μισώ τον άμαρ-
τάνοντα, και έπικοσμούντα την άμαρτίαν αυτου.
τουτο δε φησιν, ότι αλούσα ή Αντιγονή εφασκε τῷ
θειῷ νόμῳ έπαρκειν.

497. ΩΣ ΕΜΟΙ ΤΩΝ ΣΩΝ ΛΟΓΩΝ.
το κήρυγμα του Πολυνείκου^{ε)} αινίττεται.

501. ΚΑΤΕΣΧΟΝ. αντί του εσχον.

504. ΑΛΛ Η ΤΥΡΑΝΝΙΣ. ουκ εν έπαίνῳ
τουτο της τυραννίδος· άλλ' έχει τι είρωνείας ο
λόγος.

506. ΣΟΙ ΤΟΥΤΟ ΜΟΥΝΗ. σοι μόνη
τουτο δοκεί δικαίον είναι ταφῆναι τον Πολυ-
νείκη.

507. ΣΟΙ Δ' ΥΠΙΛΛΟΥΣΙ ΣΤΟΜΑ.
γιγνώσκουσι και οὔτοι, διά δε σε το στόμα συ-
στέλλουσι, και σιωπῶσιν, ή στρέφουσι τους δια
του στόματος λόγους.

[507. ΥΠΙΛΛΟΥΣΙ, συγμλείουσι.]

508.

ε) περι του Πολ. Brunck.

508. ΤΩΝΔΕ ΧΩΡΙΣ ΕΙ ΦΡΟΝΕΙΣ.
αντι του, παρὰ τούτους φρονούσα.

512. ΤΙΜΑΪΣ ΧΑΡΙΝ. αντί του, νέμεις.

[512. ΔΥΣΣΕΒΗ ΧΑΡΙΝ. δι' ὧν Πολυνεί-
κην θάπτεις.

515. ΟΥ ΜΑΡΤΥΡΗΣΕΙ ΤΑΥΘ'. ότι
δυσσεβες ήγειται το θάπτειν με Πολυνείκην.]

[512. το ΔΥΣΣΕΒΗ προς το ΕΚΕΙΝΩ
συναπτέον.^{ε)} Τ.]

515. ΟΥ ΓΑΡ ΤΙ ΔΟΥΛΟΣ ΑΛΛ'
ΑΔΕΛΦΟΣ. ου τοιούτος εστιν ο απολόμενος, ὡστε
εις χάριν του Ετεοκλέους εἶσαι αυτον άταφον. ου
γάρ τοσουτον αυτου υπερβέβηκεν. ου δεί ουν σκο-
πείν, ει τι εκείνω αποθύμιον ποιῶ, άλλ' ει κοινής
της φύσεως ελαχον.

517. ΤΟΥΣ ΝΟΜΟΥΣ ΤΟΥΤΟΥΣ. γρα-
φεται ΊΣΟΥΣ. λέγει δε το θάπτειν.

[518. ή προς το ΑΛΛΑ' εζωθεν λαμβανε
το, ουχ υπάρχει νόμος, οὔτως· άλλ' ουχ υπάρχει
ο ανθρωπος νόμος, ήγουν ου νενομισμενον εστι λα-
βείν ισον και ὁμοιον τῷ κακῷ ή οὔτως άλλ' ουκ
ισον και ὁμοιον υπάρχει ο χρηστός ανθρωπος τῷ
κακῷ, ὡστε λαβείν την αυτην τιμην δηλοῦ-
τι. Τ.]

519. ΤΙΣ ΟΙΔΕΝ ΕΙ ΚΑΤΩ ΣΤΙ. γρα-
φεται ΚΑΤΩΘΕΝ, αντί του κάτω. ὡς το (Ιλ. Η.
219.) Αίας εγγυθεν ήλθεν. αντί του εγγυς. ο δε
νους

ε) το δυσσεβει περι το εκείνω συναπτέον, το δε εκείνω αντι του δι' ὧν
Πολυνείκην θάπτεις, ed. Turn. et Steph.

νοῦς· τίς οἶδεν εἰ καθ' Αἰδου ἀλλήλοις διαλλαχθέν-
τες, ἡγοῦνται εὐσεβῆ τάδε;

521. ΟΥΤΟΙ ΣΥΝΕΧΘΕΙΝ, ἌΛΛΑ
ΣΥΜΦΙΛΕΙΝ. τὰς Φιλίας, Φησί, κοινὰς ποιῶ-
μαι, ἀλλ' οὐ τὰς ἐχθρας. ἐν δὲ τισιν οὕτως· εἰ
καὶ ἐχθαίρουσιν ἀλλήλους αἱ ἀδελφοί, ἐγὼ οὐ
τοιαύτη εἰμι τὴν φύσιν, ὥστε σὺν τῷ ἑτέρῳ αὐτῶν
ἐχθαίρειν τον ἕτερον, ἀλλὰ συμφιλεῖν τοῖς φιλοῦσι.

[ΜΕΤΡ. 524. ΚΑΙ ΜΗΝ ΠΡΟ΄ ΠΥΛΩΝ.
Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερές, κῶλων
ἀναπαιστικῶν ε, ὧν τὰ μὲν τρία δίμετρα ἀκατά-
ληκτα, τὸ δὲ δ' μονόμετρον, τὸ δὲ ε' ἐφθημιμερές,
ὃ καὶ παροιμιακὸν καλεῖται. ἐπὶ τῷ τέλει παρὰ-
γραφοσ. Τ.]

524. ΚΑΙ ΜΗΝ ΠΡΟ΄ ΠΥΛΩΝ. εἰκὸς μὲν
τὴν Ἰσμήνην ὑπὲρ τῆς ἀδελφῆς ἀγωνιῶσαν στυγνά-
ζειν· οὐδὲν δὲ ἦτρον καὶ διότι ὑπαπτεύθη. ΦΙΛΑ-
ΔΕΛΦΑ. ἀντὶ τοῦ, Φιλαδέλφως. ΝΕΦΕΛΗ Δ'
ὈΦΡΥΨΩΝ ὙΠΕΡ. εἰάν ἢ δοτικῆ, τῇ νεφέλῃ,
ἔσται ὁ λόγος· τῇ νεφέλῃ, τουτέστι, τῇ στυ-
γνότητι τῇ ὑπεράνω τῶν ὄφρυων, τὸ αἱματοῦεν
ῥέδος αἰσχύνει ἡ Ἰσμήνη, τέγγουσα εὐῶπα πα-
ρειάν. εἰάν δὲ κατ' ἐρθῆν ἢ, ἡ νεφέλη, ἔσται με-
ταξὺ, ἡ νεφέλη δ' ὄφρυων ὑπερ, ἵνα τὸ ἐξῆς ταῖς
πρώτοις συνάπτηται· Καὶ μὴν πρὸ πυλῶν ἢδ' Ἰσμή-
νη, Φιλαδέλφως δακρυα λειζομένη, αἱματοῦεν ῥέδος
αἰσχύνει, τέγγουσα εὐῶπα παρειάν. ΝΕΦΕΛΗ
Δ' ὈΦΡΥΨΩΝ ὙΠΕΡ, Αἱματοῦεν ῥέθος
Αἴσχυνη. τὸ ἐπὶ τῷ προσώπῳ ἐρύθημα. ἀλλη-
γορικῶς δὲ εἶπε τὴν νεφέλην. ὡς γὰρ ἡ νεφέλη

στυ-

στυγνὴν καὶ ἐμιχλάδῃ τὴν ἡμέραν ποιεῖ, οὕτω καὶ
ταύτην διάδηλον φησι γίνεσθαι ταῖς ὄφρυσι συμ-
φράζουσιν, καὶ τὸ πρόσωπον στυγνὸν καὶ κατη-
φέστερον πεποικυῖαν.

[528. τὸ ΤΕΪΓΟΥΣ' ΕΤ' ὩΠΑ ΠΑΡΕΙΑΝ
πρὸς τὸ Εἰβόμενῃ συναπτε. τὸ δὲ ΝΕΦΕΛΗ
μέχρι τοῦ Αἴσχυνη, διὰ μέσου. Τ.]

[ΜΕΤΡ. 529. ΣΥ' Δ' Ἡ ΚΑΤ' Οἴκοτος. Αἱ
περίοδοι αὐταὶ πᾶσαι στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέ-
τρων, να' ὧν τελευταῖος, Ἡὸν τὸν Αἰδὸν εἰσορῶσι
τοῦ βίου. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς. Τ.]

529. ὩΣ' ἘΧΙΔΝ'. ἡ γὰρ ἐχιδνα λάθρα
καθεζομένη τῶν ἀνθρώπων ἐκπίνει τὸ αἷμα. ὙΦΕΙ-
ΜΕΝΗ. ὑποχαλωμένη, ἐαθεῖσα, ἀπολυθεῖσα,
Ἡ ἔξομη. ἡ ἀπαρῆν ἔιναι ἐνώμοτος;

[533. Ἐξομη. ἀπαρῆσῃ μετ' ὄρκου.]

534. ὍΜΟΡΡΟΘΕΪ'. ὁμοφωνεῖ. ὅρα δὲ πῶς
ἐαυτὴν πρόδηλον ὡς συκοφαντούσαν ποιεῖ. ὁμολογεῖ
γὰρ πεπραχέναι, ταύτης συντιθεμένης· ὅπερ ἀδύ-
νάτον.

536. ἌΛΛ' ΟΥΚ' ἘΑΣΕΙ ΤΟΥΤΟ Γ' Ἡ
ΔΙΚΗ. ἡ μὲν μὴ δράτασα ὁμολογεῖ πεπραχέναι,
καὶ κεκοινωνηκέναι διὰ τὸν πόθον τῆς ἀδελφῆς· ἡ
δὲ σπουδάζει ζῶσαν αὐτὴν διαφυλάττει.

538. ἌΛΛ' ἘΝ ΚΑΚΟῖΣ ΤΟῖΣ ΣΟῖΣ.
καὶ διὰ τούτων μὴ δεδρακέναι ὁμολογεῖ. Εἰ μ-
ΠΛΟΥΝ. κοινῶν.

540. ὩΝ ΤΟΥΤ' ἜΡΓΟΝ. ἀντὶ τοῦ, ὅτι ὧν τὸ
ἔργον πέπρακται αἰτίων.

543.

543. ΤΟ'Ν ΘΑΝΟΝΤΑ Θ' ΑΓΝΙΣΑΙ. ἀντί τοῦ, τιμῆσαι.

[543. ΑΓΝΙΣΑΙ. καθοσιῶσαι καὶ τιμῆσαι.

544. ΚΟΙΝΑ. ἐπιβρῆματικῶς, ἀντί τοῦ κοινῶς.

546. ΔΕΛΕΙΜΜΕΝΗ, στερηθεῖσα.]

547. ΤΟΥΤΑΔΕ ΓΑΡ ΣΥ' ΚΗΔΕΜΩ'Ν. ἢ τοῦ βίου, ἐπεὶ φιλοζωοῦσα αὐτὴ συνέπραξας. ἢ τοῦ Κρέοντος, ἐπεὶ μὴ παρέβης αὐτοῦ τὰ ψηφίσματα.

[547. ΚΗΔΕΜΩ'Ν. Φροντιστής. τὰ γὰρ αὐτοῦ θεσπίσματα περὶ πλείονος τῆς πρὸς τὸν ἀδελφὸν πεποίηκας τιμῆς.]

548. ὨΦΕΛΟΥΜΕΝΗ. ἀντί τοῦ, ὠφελοῦσα. Εἴ ΓΕΛΩΤ' ἘΝ ΣΟΙ ΓΕΛΩ. εἰ γελῶ, Φησὶν, ἐπὶ σοί, ἀλγοῦσα γελῶ. αἶον, καταγελῶ σου, ὅτι οὐκ ἠθέλησάς μοι συμπονήσαι.

550. ΤΙ ΔΗΤ' ἌΝ ἈΛΛΑ. ἀντί τοῦ, ποίαν μηχανὴν εὐροίμι; ^{h)}

[550. ἈΛΛΑ ΝΥΝ. εἰ καὶ μὴ πρῶν.

552. ἈΜΠΛΑΚΩ ΤΟΥΤΟΥ ΜΟΡΟΥ. ἀμαρτήσω τοῦ σὺν σοὶ θανεῖν.]

554. Ἀλλ' οὐκ ἐπ' ἀρρήτοις. ἀντί τοῦ, προεῖπόν σοι τὰς ἐσομένας τιμαρτίας ἐν τῇ παραβάσει. ἀλλ' οὐπω παρὰ γνώμην μου ταῦτα πράττεις, ἀλλὰ καμῶ συνειδυίας τὰ πραττόμενα.

555.

h) Hoc Scholion in ed. Rom. praefixum habet: ΤΙ ΔΗΤ' ἈΝΩΦΕΛΟΥΜΗΝ. Alieno autem loco positum est post id, quod ad v. 555. pertinet, precedente, quae jam adfuerat, glossa: ὨΦΕΛΟΥΜΕΝΗ. ἀντί τοῦ ὠφελοῦσα.

555. ΚΑΛΩΣ ΣΥ' ΜΕΝΤΟΙ ΤΟΙΣΔ' ἘΓΩ' ΔΟΚΟΥΝ ΦΡΟΝΕῖΝ. σεαυτῇ καλῶς ἐδοκεῖς φρονεῖν, μὴ συμπράττουσά μοι. ΤΟΥΤΟΙΣ ΔΕ ἘΓΩ. ἢ τοῖς ἀνδράσιν, ¹⁾ ἢ τοῖς ἐμοῖς δόγμασι. τινὲς δέ, τῶ νόμῳ καὶ τῶ δικαίῳ.

556. ἼΣΗ ΝΩ'Ν ἜΣΤΙΝ Ἡ ἘΑΜΑΡΤΙΑ. ὅτι σὺ μὲν ἐπραξας, ἐγὼ δὲ συνέδειν.

[556. Ἡ ἘΑΜΑΡΤΙΑ. ἢ ἀποτυχία τῆς ταφῆς. ὥσπερ γὰρ ἐγὼ ταύτην οὐκ ἐπραξά, οὕτω καὶ σὺ ποιήσασα ταύτην καὶ γνωσθεῖσα, οὐδὲν πλέον ἐποίησας.]

557. Ἡ Δ' ἘΜΗ' ΨΥΧΗ' ΠΑΛΑΙ. οἶον, προηκάμην τοῦ ζῆν, βοηθῆσαι βουλομένη τῶ ἀδελφῶ.

[58. ΤΟΙΣ ΘΑΝΟΥΣΙΝ ὨΦΕΛΕῖΝ. οὐ μόνον αἰτιατικῇ συντάσσεται τὸ ὠφελῶ, ἀλλὰ καὶ ὀστικῇ, ὡς ἐνταῦθα. Φησὶ δὲ καὶ Δισχυλος

ὡς τοῖς θανούσι χρεῖματ' οὐδ' ὠφελεί. τ.]

559. ΤΗ'Ν ΜΕΝ ἈΡΤΙΩΣ ἌΝΟΥΝ ΠΕΦΑΝΘΑΙ. τὴν Ἰσμήνην, ὅτι μὴ συνειργάσατο, καὶ εἰπτεῖ ἑαυτὴν εἰς κίνδυνον.

561. ΟΥ' ΓΑΡ ΠΟΤ' Ὡ' ΝΑΞ. τοῦτο Φησὶν ὑπεραπολογουμένη τῆς Ἀντιγόνης, ὅτι εἰ καὶ κακῶς ποιεῖ, μεταβληθήσεται. οὐ μένει γὰρ αὐτῆ ὁ ἐξ ἀρχῆς κακὸς νοῦς τὰς κακῶς φρονήσασα. πρὸς ὃ Φησὶ Κρέων' σοὶ γοῦν μένει κακὸς ὁ νοῦς, ἐπὶ οὗτο εἴλου τῶν κακῶν εἶναι κοινῶν.

[561. ὍΣ ἌΝ ΒΛΑΣΤΗῖ. ὅς ἐκ γεννήσεως ἐστὶ.

563.

1) Brunck. ταῦτοις δὲ ἐγὼ, omittis vocibus, ἢ τῆς ἀδελφῆς.

563. ΖΥ'Ν ΚΑΚΟΪΣ. ἤτοι τῆ ἀδελφῆ.]

565. ΜΗ' ΛΕΓ' ΟΥ' ΓΑΡ 'ΕΣΤ' 'ΕΤΙ.

ἀντὶ τοῦ, μὴ φρόνει, ὅτι ἐν τοῖς ζώσιν ἐστί.

[565. 'ΑΛΛ' 'ΗΔΕ. ἀλλὰ μὲν τοι μὴ λέγε τὸ 'ΗΔΕ.]

566. ΝΥΜΦΙΑ. ἀντὶ τοῦ, τὴν νύμφην.

567. 'ΑΡΩΪΣΙΜΟΙ. παιδοποιήσιμοι, ευγεώρητοι.

[567. ΓΥΑΙ. διὰ τὸ μέτρον ἐξεβλήθη τὸ ι. εἰ δὲ μετὰ τοῦ ι βούλει γράφειν γυαί, ἔστω σι ἀντὶ κοινῆς συλλαβῆς. Γ.]

568. 'ΗΝ 'ΗΡΜΟΣΜΕ'ΝΑ. τὰ τοῦ γάμου Φησί.

[568. 'ΗΡΜΟΣΜΕ'ΝΑ. ἀρμόδια καὶ προσήκοντα.]

569. ΓΥΝΑΪΚΑΣ 'ΥΙΑΪ ΣΤΥΓΩ'. τὸ συνάπτεσθαι δηλονότι.

[569. οὐ βούλομαι κακαῖς γυναίξιν τοὺς παῖδας ἀρμόζειν.]

571. ΤΟ' ΣΟ'Ν ΛΕΧΟΣ. τὸ σόν, τὸ ὑπὸ σοῦ ὀνομαζόμενον. οἶον, τὸ ὄνομα τῆς νύμφης, ὃ οὐ προβάλλη.

575. ΚΑΙ' ΣΟΙ' ΓΕ ΚΑ'ΜΟΙ'. οὐ μόνον ταύτῃ ὄρισται τὸ ἀποθανεῖν, ἀλλὰ καὶ σοί. μηκέτι οὖν μοι τριβάς ἐμβάλλετε. ἢ, καὶ ἐμοὶ καὶ σοὶ δόδομαι μηκέτι διατρίβειν ἐν τοῖς λόγοις. ^{k)}

[575.

k) Scholiorum ordo in ed. Rom., si verisimum numerum spectes, hic est: 571. 575. 569. Ultimum praecedit expositio vocis ἡρμοσμένα, quae superius jam adfuerat.

[575. ΜΗ' ΤΡΙΒΑΣ 'ΕΤ'. μὴ ἀργίας ἐτι ποίει.]

576. 'ΕΚ ΔΕ' ΤΑΣΔΕ ΧΡΗ'. ὁ ΔΕ' περιτεύσει. λέγει γὰρ ὅτι χρῆ λοιπὸν μὴ ἀνειμένας εἶναι, ἤγουν αὐτεξουσίους, ταύτας τὰς γυναῖκας, ἀλλὰ φραυρεῖσθαι. φεύγειν γὰρ εἰώθασιν καὶ οἱ πολμηροί, πλησιάζοντα ὀρώντες τὸν θάνατον.

[577. ΜΗΔ' 'ΑΝΕΙΜΕ'ΝΑΣ. μηδ' ἐλευθέρως καὶ ἀπολελυμένας, ἀλλὰ δεσμίους.]

[ΜΕΤΡ. 580. ΕΥΔΑΪΜΟΝΕΣ. Τὰ τοιαῦτα εἶδη τῶν χορῶν καλεῖται ἐπωδικά, ὡς εἴρηται. ἐστὶ δὲ τὰ παρῆντα πεντάς ἐπωδική. τῆς πρώτης οὖν στρεφῆς τὰ κῶλα ββ, καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα. τὸ α προσοδικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος καὶ χορῆαμβου· (εἰ δὲ βούλει, καὶ ἀναπαιστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον) τὸ β ἰαμβικὸν πενθημιμέρες· τὸ τρίτον ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττωνος ἡμιόλιον ἐκ τρεσχαίκτης συζυγίας καὶ ἰωνικοῦ ἡμίσεος· (εἰ δὲ βούλει, τρεσχαῖκον πενθημιμέρες, τοῦ δευτέρου ποδὸς δακτύλου) τὸ δ ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, ἡμιόλιον καθαρὸν τὸ πρῶτον· τὸ δὲ τῆς ἀντιστροφῆς πεντασύλλαβον ἔχει τὸν ἰωνικόν, τῆς πρώτης συλλαβῆς εἰς δύο βραχείας διηρημένης. τὸ ε χορῆαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἐπιπέριτου δευτέρου καὶ χορῆαμβου· τὸ ς ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττωνος ἡμιόλιον, ἔχον παῖωνα τρίτον ἀντὶ ἰωνικοῦ· (εἰ δὲ βούλει, ἰαμβικὸν πενθημιμέρες, τοῦ πρώτου ποδὸς ἀναπαιστού) τὸ ζ ἰαμβικὸν καθαρὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· τὸ η ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικόν, ἔχον ἐν τῷ πρώτῳ μὲν κῶλῳ παῖωνα τρίτον ἀντὶ

ἰωνικοῦ, καὶ κρητικόν· ἐν δὲ τῶ δευτέρῳ ἦτοι τῶ τῆς ἀντιστροφῆς τροχαϊκὴν συζυγίαν καὶ δάκτυλον. τὸ θ ἰαμβικός τρίμετρος στίχος, τὸν τρίτον ἔχων πόδα τρίβραχυν· τὸ ι ἀντισπαστικὸν Σαπφικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου πρώτου, διιάμβου καὶ συλλαβῆς· τὸ ια τροχαϊκὸν δίμετρον καταληκτικόν, ἦτοι ἐφθήμερες Εὐριπίδειον· τὸ ιβ ἰαμβικὸν τρίμετρον καταληκτικόν· (μία γὰρ ἔλλειπει συλλαβὴ πρὸς τὸ εἶναι τέλειον ἰαμβὸν τρίμετρον) ἐπὶ τῶ τέλει τῆς τε στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς παράγραφος μόνη. Τ.]

508. ἘΥΔΑΪΜΟΝΕΣ Οἴσι ΚΑΚῶΝ. ἀπὸ κοινου το ΑἰῶΝ. οἷς γὰρ ἂν σεισθῆ ὁμοιος, τούτοις ὁ αἰὼν οὐδὲν ἄτασ ἔλλειπει, ἔρπων ἐπὶ τὸ πλῆθος τῆς γενεᾶς· ἀλλὰ πάντα ἐπιφέρει τὰ δεινὰ, ὥστε ὁμοίον ἐστὶ τὸ οἶκον κίνημα τῶ ἐκσεισθέντι κύματι ταῖς τοῦ Βορέου πνοαῖς. οἷον γαλήνης οὐ ῥαδίως τυγχάνουσιν, ὅσοι ἐν κλύδωνι γίνονται, ἀλλ' οὐδὲ δυστυχία περιπίπτων οἶκος εὐχερῶς ἀνανεύει. ὍΜΟΙΟΝ ὍΣΤΕ ΠΟΝΤΙΑΣ ἌΛΟΨ. τὸ ἐξῆς ὁμοίον ὡς ὅταν Θρήσσησι ποντιαῖς δυσπνοοῖς πνοαῖς οἶδμα ἔρεβος ὑφαλον ἐπιδράμη, ἀντὶ τοῦ, ἐκ βάθους κινήσῃ τὴν θάλασσαν. τὰ γὰρ βάθια, μέλανα ἐκάλουν. Ὀμηρος· (Ιλ. Ι. 15.) ὄνοφερὸν χεεὶ ὕδωρ. καὶ ὁ Περσίδων, Κυανοχαίτης. ἘΡΕΒΟΣ. μέλαν. ὙΦΑΛΟΝ. ἐκ βάθους. ΔΥΣΑΪΝΕΜΟΝ. τὴν ὑπὸ ἀνέμων ταραχθεῖσαν. ΣΤΟΝΩ. λείπει ἡ σὺν. σὺν στόνω. ἈΝΤΙΠΛΗΓΕΣ. ἀντιπλησσομένα.

[585. ὙΦΑΛΟΝ. τὸ ὑποκάτω τῆς ἀλός.]

[580.

[580. ΕΥΔΑΪΜΟΝΕΣ. ταῦτα λέγει ὁ Χορός διὰ τὸ τοῦ Λαίου γένος, ὅτι εὐδαιμόνες εἰσιν, οἷς ὑπῆρξεν ὁ βίος καὶ ὁ τῆς ζωῆς χρόνος ἈΓΕΥΣΤΟΣ καὶ ἀμέτοχος ΚΑΚῶΝ. Οἴς ΓΑΡ ἂν ἀνδράποισ ΣΕΙΣΘῆ καὶ ἀνατραπῆ καὶ δυστυχίῃ ὁ ΔΟΜΟΣ ΘΕΟΘΕΝ καὶ ἀπὸ Θεοῦ, ΟΥΔΕΝ ἄΤΗΣ καὶ δυστυχίας ἔΛΛΕΪΠΕΙ, ἔΡΠΟΝ καὶ φερόμενον ἔΠῆ το ΠΛΗΘΟΣ τῆς αὐτῶν ΓΕΝΕΑΨ. ὍΜΟΙΟΝ ὍΣΤΕ καὶ ὡςπερ ΟἶΔΜΑ καὶ κύμα ΠΟΝΤΙΑΣ ἌΛΟΨ, ΚΥΛΙΝΔΕΙ καὶ ἀνακυκᾷ ἐν ΣΤΟΝΩ καὶ ταραχῇ ΒΥΣΣΟΘΕΝ καὶ ἀπὸ βυθου ΟἶΝΑ ΚΕΛΑΙΝῆΝ, ἦτοι τὴν ἐν τῶ βυθῶ κεκρυμμένην κόνιν, τὴν ΔΥΣΗΝΕΜΟΝ καὶ τὴν δυσκόλως ὑπὸ τῶν ἀνέμων ἀνατρεπομένην, ὅταν ἐν ΠΝΟΑΪΣ ΘΡῆΣΣΑΪΣ καὶ Θρακικαῖς ΔΥΣΗΝΟΟΪΣ καὶ κακῶς καὶ ἀγρίως πνεύσαις, ἔΠῆ τὸ ἘΡΕΒΟΣ καὶ τὸ βάθος τῆς ἀλός ΔΡΑΜῆ καὶ ἐπέλθῃ τὸ κύμα δηλονότι. Τ.]

591. ἈΠΑΛΛΑΣΣΕΙ. καταβάλλει, καταφέρει. ΓΕΝΕΑΪΝ. τὸ γένος τὸ ἐπιγεγνόμενον οὐκ ἀπαλλάσσει τὴν γενεάν, ἀλλ' αἰεὶ ἐν συμφορᾷ ἐστὶ. ἢ ΝΥΝ ΓΑΡ ἘΣΧΑΤΑΣ ὙΠΕΡ. λείπει ἄρθρον τὸ ε. τὸ δὲ λεγόμενον ἐστὶ τοιοῦτο. νῦν γὰρ ὅπερ ἐτέτατο, φησί, καὶ σωτηρία ἦν τοῖς οἰκοῖς τοῦ Οἰδίποδος, ἐσχάτης ὑπὲρ ῥίζης, ἀντὶ τοῦ, ὅπερ ἐβλαστέν ἀνω τῆς ῥίζης, θάνατος καταλαμβάνει.

νῦν

1) ΟΥΔ' ΑΠΑΛΛΑΣΣΕΙ ΓΕΝΕΑΝ. τὸ γένος — συμφορᾷ ἐστὶ. ΕΡΕΪΠΕΙ. καταβάλλει, καταφέρει, Brunck.

νῦν γάρ, Φησίν, ὅπερ ἦν λείψανον γενεᾶς, τοῦτο μέλλει καλύπτειν ἡ κόνις. τὸ καταλειφθέν Φησιν ἀπὸ Οἰδίποδος βλάστημα. ΚΑΤ' ΑΥ' ΝΙΝ. αὐτὴν τὴν ῥίζαν. εἰάν δὲ στίξωμεν κατ' αὐτὴν νιν,^{m)} οὐδὲν λείπει τῷ λόγῳ. ἈΜΑΙ ΚΟΝΙΣ. Φερίζει καὶ ἐκκόπτει. ἢ καλύπτει. ΛΟΓΟΥ Τ' ἌΝΟΙΑ. ἀμαρτία. ὅτι εἰσπρηθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἐρινύων Ἀντιγόνη τοῦτο τετόλμηκε.

[593. ἘΣΧΑΤΑΣ ὙΠΕΡ ῬΙΖΑΣ. ἐσχάτην ῥίζαν νοεῖ Ἀντιγόνην καὶ Ἰσμήνην. λέγει δὲ Φάος ἐν τοῖς ὁμοίῳ τοῦ Οἰδίποδος ἀνατεῖλαι, διὰ τὸ ἀπαλλαγὴν γεγονέναι τοῦ πολέμου, καὶ τῶν πραγμάτων εἰς κατάστασιν τινα ἐλθόντων. τὸ δὲ ΦΟΙΝΙΑ ΘΕΩΝ ΤΩΝ ΝΕΡΤΕΡΩΝ ἈΜΑΙ ΚΟΝΙΣ, ἀντὶ τοῦ, τὴν ἐσχάτην ῥίζαν Φερίζει ὁ Αἴδης. εἰκότως δὲ τὸ ΚΟΝΙΣ τέθειται. διότι γὰρ ἐκάλυψεν Ἀντιγόνη τὸν ἀδελφὸν Πολυνείκην κόνει, διὰ τοῦτο τεθνήξασθαι ἐμελλε. δεῖον δὲ εἰπεῖν, ἀμὰ δὲ νιν, ὃ δὲ ἀσυνδέτως ἐπήγαγε. σύναπτε δὲ καὶ τὸ ΚΑΤΑ πρὸς τὸ ἈΜΑΙ, ἦτοι ΚΑΤΑΜΑΙ καὶ Φερίζει καὶ καταβάλλει ΝΙΝ καὶ αὐτὴν ἡ κόνις τῶν νερτέρων Θεῶν. ποταπή; Φοινία, ἣ γυνὴ Φόνον αὐτῇ προξενούσα. Τ.]

[ΜΕΤΡ. 598. ΤΑΝ ΣΑΝ ΖΕΥ. τῆς δευτέρας ταύτης στροφῆς τὰ κῶλα εἰσι γ, καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τσαυτὰ τὸ α ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον Σαπφικὸν ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου, διὰμβου καὶ συλλαβῆς· τὸ β ἰωνικὸν ἀπὸ μεί-

m) στίξωμεν ΚΑ'ΙΤ' ΑΥ' ΝΙΝ, Brunck.

μείζονος δίμετρον ἀκατάληκτον Κλεομάχειον ἐξ ἰωνικοῦ καὶ τροχαϊκῆς συζυγίας, ἦτοι ἐπιτρίτου δευτέρου· ἐν τῷ πρώτῳ δὲ κῶλα παῖωνα εχει δεύτερον ἀντὶ ἰωνικοῦ· (εἰ δὲ βούλει, ἰαμβικὸν ἐφθημιμερές, τοῦ δευτέρου ποδὸς ἀναπαίστου) τὸ τρίτον ἰωνικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον ἀπὸ μείζονος καθαρὸν· τὸ δ' χοριαμβικὸν καθαρὸν ἐκ χοριαμβου καὶ βακχείου· τὸ ε ὅμοιον, χοριαμβικόν, εχον ἐν τῷ πρώτῳ κῶλα ἀνάπαιστον ἀντὶ βακχείου· τὸ ς χοριαμβικὸν καθαρὸν τρίμετρον καταληκτικόν· τὸ ζ ἰαμβικὸν πενθήμερες τοῦ πρώτου ποδὸς ἀναπαίστου· τὸ η ὅμοιον τῷ τετάρτῳ· τὸ θ ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ παῖωνος τρίτου ἀντὶ ἰωνικοῦ καὶ τροχαϊκῆς συζυγίας· τὸ ι ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον καταληκτικὸν ἐξ ἰωνικοῦ καὶ κρητικοῦ ἢ δακτύλου· τὸ ια παιωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ παῖωνος τετάρτου καὶ βακχείου· τὸ ιβ ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος ἡμιόλιον καθαρὸν· τὸ ιγ ὅμοιον τῷ τῆς πρώτης στροφῆς ἐκτῶ, ἦτοι ἰαμβικὸν πενθήμερες, τοῦ πρώτου ποδὸς ἀναπαίστου. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς τα στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς παράγραφος μῆνη. Τ.]

598. ΤΕΑΝ ΖΕΥ ΔΥΝΑΜΙΝ. τοῦτο Φησιν, ὅτι προαιρέσει τοῦ Διὸς πάντα γίνεται. ΚΑΤΑΣΧΟΙ. εὐκτικῶς, ὡς ποιῆσαι τρίτου προσώπου, ὑπερηφανία κρατῆσαι δύναται. Ὁ ΠΑΝΤΟΓΗΡΩΣ. ὁ ἀσθενείας παραίτιος. τὸ γὰρ γῆρας ἀσθενές ἐστιν. ἀσθενούμεν δὲ τῇ γλυκεῖα προσβολῇ τοῦ ὕπνου κατεχόμενοι. ἢ ΠΑΝΤΟΓΗΡΩΣ, ὁ αἰώνιος, καὶ ἄχρι γῆρας τοῖς ἀνθρώποις καὶ πᾶσι τοῖς ζώοις παραμένων. ΟΥΤ' ἈΚΑΜΑΤΟΙ ΘΕΩΝ ΜΗ-

ΜΗΨΝΕΣ. ἀντὶ τοῦ, ἢ τοῦ χρόνου περιόδου. ἈΓΗΡΩ ΔΕ ΧΡΟΝΩ ΔΥΝΑΣΤΗΣ. ἀντὶ τοῦ, δυναστευῶν καὶ ἀρχῶν τοῦ ἀγῆρατου χρόνου, κατέχεις τὸν Ὀλυμπόν. ἀγῆρων δὲ τὸν τῶν θεῶν χρόνον φησίν, ἐπεὶ μήτε ὑπὸ δυστυχιῶν, μήτε ὑπὸ ὕπνου ἐλαττωταί. ΤΟ Τ' ΕΠΕΙΤΑ. τὸ ἐσόμενον καὶ τὸ μετ' ἐκεῖνο μέλλον καὶ πάλιν ἐσόμενον. τινὲς δὲ τὸ ἘΠΕΙΤΑ ἰδίως ἐπὶ ἐνεστῶτες λελέχθαι φασίν, ἀντὶ τοῦ νῦν. ΚΑΙ ΤΟ ΠΡΙΝ ἘΠΑΡΚΕΣΕΙ. ὃ ἐστίν, αἰεὶ δυνάμενον βοηθεῖν. ΝΟΜΟΣ ὍΔ' ΟΥΔ' ἘΝ ἘΡΠΩΝ. ὃ κατὰ πᾶσαν πόλιν ἔρπων νόμος, ὃ ἐστίν, πάντες ἀνθρώποι. Ἄλλως. οὐδεὶς, φησίν, ἔστι νόμος ἐν πάσαις ταῖς πόλεσιν, ὥστε φεύγειν τοὺς ἀνθρώπους τὸ συμβησόμενον. ἢ οὕτως· οὐδεὶς ἐστὶ νόμος, ὅς δύναται τῶν ἤδη τελειωθέντων κακῶν προσάγειν βεβήθειαν. ἢ οὕτως· ὃ δὲ νόμος ὁ πάντων ἀνθρώπων κοινὸς τοῦτο ἔχει, μηδὲνα ζῆν ἀνευ λύπης. ΘΝΑΤΩΝ ΒΙΟΤΩ. ΠΑΜΠΟΛΙΣ ἘΚΤΟΣ ἈΤΑΣ. ὃ λόγος· σὺ μὲν, ὦ Ζεῦ, ἀγῆρας τε καὶ δυνάστης εἰς ἅπαντα τὸν χρόνον εἶ· ἢ δὲ τῶν ἀνθρώπων πολιτεία οὐδέποτε χωρὶς κακῶν ἐστίν.

[599. ὙΠΕΡΒΑΣΙΑ, ὑπερφρόνησις.

600. ΑἲΡΕΙ. κατισχύει. ἈΚΑΜΑΪΤΟΙ ΜΗΨΝΕΣ. οὐδὲ αἰρούσι ἀκατάπαυστοι θεῶν μῆνες. ἤγουν οὐδ' ὑπὸ χρόνου κυριεύεται.

60. ἈΓΗΡΩ. αἰδῶ, διηνεκεῖ. γράφεται καὶ ἈΓΗΡΩΣ πρὸς τὸ ΔΥΝΑΣΤΑΣ, ἤγουν δεσπότης εὐχῆ ὑπὸ χρόνου γηράσκων.

604. ΜΑΡΜΑΡΟΕΣΣΑΝ. Φαινοτάτην.

606.

606. ἘΠΑΡΚΕΣΕΙ. λάμβανε τὴν ἘΠὶ ἀπὸ τοῦ ἐπαρκέσει ἐνταῦθα, ἤγουν ἐπὶ τε τὸ ἐπειτα καὶ ἐπὶ τὸ μέλλον.

607. ΠΑΜΠΟΛΙΣ. πάγκοσμος.]

[600. Ὁ ΠΑΝΤΟΓΗΡΩΣ. ὃ πάντας καταβάλλων· τὸ γὰρ γῆρας ὡς περ καταβολὴ ἐστίν. ἢ ὁ αἰδῶς.

601. οὕτω χρῆ γράφειν ἈΚΑΜΑΪΤΟΙ ΤΕ ΘΕΩΝ, ἢ ἢ ὁμοιον τῷ τῆς ἀντιστροφῆς κώλω.

602. τὸ ἈΓΗΡΩΣ πρὸς τὸ ΔΥΝΑΣΤΑΣ σύναπτε, ἤγουν δεσπότης εὐχῆ ὑπὸ χρόνου γηράσκων.

605. πρὸς τὸ ΜΕΛΛΟΝ τίθεται μόνον τὸ ἈΡΚΕΣΕΙ. τὸ γὰρ ἘΠΕΙΤΑ ἐμφασίν ἐνεστῶτος ἔχει. τὸ δὲ νῦν πρὸς τὸ πρῶν ἐπειτὰ ἐστίν. ἢ ἐπειδὴ νῦν λέγει τὸν λόγον, οὐκ ἐδέησεν αὐτῷ ἐνεστῶτα χρόνον θεῖναι, ὅπερ εἰ εἶποις, τὸ ἘΠΕΙΤΑ ἀντὶ τοῦ μέλλον νοήσεις, ἢ ἢ τὸ ΜΕΛΛΟΝ πρὸς τὸ ἘΠΕΙΤΑ, μέλλοντος μέλλον καὶ χρόνου παράτασις. εἰ δὲ μή, τὸ ΠΡΙΝ διπλοῦν νοεῖ, καὶ ἀντὶ τοῦ νῦν, καὶ ἀντὶ τοῦ πάλαι. τὸ γὰρ νῦν καὶ πάλαι τοῦ ἐπειτα πρότερον ἐστίν. τὸ δὲ τοῦ ἐπειτα ΤΕ ἀντὶ τοῦ ΚΑΙ ὅν πρὸς τὸ ἘΠΑΡΚΕΣΕΙ σύναπτε.

606. τὸ ΝΟΜΟΣ ὍΔ' ΟΥΔ' ἘΝ ἘΡΠΕΙ οὕτω νοεῖ. εἰ δὲ ὁ νόμος, ὅν ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ Διὸς ἔφαμεν, ΟΥΔ' ἘΝ καὶ οὐδαμῶς ἘΡΠΕΙ καὶ φέρεται ΠΑΜΠΟΛΙΣ καὶ παγκόσμιος τῷ βίῳ τῶν θνητῶν ἄτερ καὶ χωρὶς αἴτης. τουτέστιν, ὃ περὶ τῶν θεῶν ἔφαμεν, οὐκ ἐστὶ περὶ ἀνθρώπων εἰπεῖν. ἀλλ'

οἱ

οἱ μὲν ἀπαθείς καὶ ἀφάρτοι, οἱ δὲ ἄνθρωποι
 θνητοὶ καὶ παθητικοί. Τ.]

608. Ἄ ΓΑΡ ΔΗ΄ ΠΟΛΥΨΛΑΚΤΟΣ. οὐ-
 δέν, Φησί, περὶ τῶν μελλόντων ἐπίστανται οἱ ἄν-
 θρωποι, ὡς περὶ ὁ Ζεὺς. ἠπάτησε δὲ πολλοὺς ἡ ἐλπίς,
 κουφόνους ἔρωτας ἐμβάλλουσα. τὰ ἀδύνατα γὰρ
 ἐλπίσαντες ἐσφάλισαν. ἔρωτας δὲ λέγει καὶ τὰς
 ἐπιθυμίας. ΚΟΥΦΟΝΟΨΩΝ ἘΡΩΤΩΝ. ἀντὶ τοῦ,
 τῶν κούφων ἐπιθυμιῶν, ἐν αἷς πολλοὶ ἠπάτηνται,
 ἕτερα προσδοκῆσαντες, ἕτερον ἀποβάντων. Εἴ-
 δοτι δ' οὐδέ ἔν ἔρπει. τῷ ἀνθρώπῳ οὐδὲν
 εἶδοτι ἐπέρχεται. ΠΡΟΣΑΥΨΗ. προσφέρει. πρὶν
 τοῖς δεινοῖς ἐπικύρη, καὶ εἰς αὐτὸν ἐμπέση τὸν
 κίνδυνον. ΣΟΦΙΑ ΓΑΡ Ἐκ τοῦ κλεινοῦ
 ἔπος. μετὰ σοφίας γὰρ ὑπὸ τινος αἰοίδιμον καὶ
 κλεινὸν ἔπος πέφανται.

Ὅταν δ' ὁ δαίμων ἀνδρὶ προσύνη κακά,
 τὸν νοῦν ἐβλάψε πρῶτον ἢ βουλευεται.

ἮΡΑΣΣΕΙ Δ' ὈΛΙΓΟΣΤΟΝ. ἀντὶ τοῦ, οὐδὲ ὀλίγον.

[608. ΠΟΛΥΨΛΑΚΤΟΣ. ἢ πολλοὺς πλα-
 νῶσα.

611. Εἴδοτι δ' οὐδέ ἔν. οὐδεὶς οἶδεν, ἂν
 αὐτὸν καταλήψεται, πρὶν βλάβη καὶ πάθει λυ-
 πηρῶ πόδα τις ἐμβάλλη, προσαρμόση.

613. Ἐκ τοῦ. ἐκ τινος τῶν παλαιῶν σο-
 φῶν. Πέφανται. ἐφάνη, ἐξηνέχθη.]

[608. Ἄ ΓΑΡ ΔΗ΄. αὕτη ἡ κατασκευὴ πρὸς
 τὸ νόμος ὅδ' οὐδέ ἔν ἔρπει ἐστίν, εἰ καὶ
 ἄσαφής ἐκ τοῦ φανερῶ δοκεῖ. οὕτω γὰρ νοεῖται. ὁ
 νόμος ὁ εἰς τοὺς θεοὺς οὐκ ἐστὶν ἐν ἀνθρώποις· ἀλλὰ
 δυστυ-

δυστυχίαις ὑποπίπτουσιν. ἐλπίσι γὰρ ἀπατάμενοι,
 ὡς, εἰ τὸδε ποιήσαιεν, καλῶς αὐτοῖς ἔξει, ποιούν-
 τες εἰς δυστυχίας ἐπίπτουσιν, ὃ δὴ καὶ Ἀντιγόνη
 πέπονθε.

615. ΤΟ΄ ΚΑΚΟ΄Ν ΔΟΚΕῖΝ ἘΣΘΛΟ΄Ν.
 τοῦτο λέγει διὰ τὴν Ἀντιγόνην δοκοῦσαν τὸ θανεῖν
 ἡδίστον. Τ.]

[ΜΕΤΡ. 616. ὍΔΕ ΜΗ΄Ν Αἴμων. Ἡ
 ἐπαῶδος αὕτη κῶλων ἐστὶν ἀναπαιστικῶν δ', ὧν τὰ
 γ' ἰσομετρα ἀκατάληκτα· τὸ δὲ δ' καταληκτικόν,
 ἦτοι ἐφθήμερες, ὃ καλεῖται παροιμιῶν. ἐπὶ τῷ
 τέλει κορωνίς καὶ παράγραφος συνήθως. Τ.]

621. ΤἸ ΛΙΔΟΣ. τάλις λέγεται παρ' Αἰο-
 λεῦσιν ἢ ὀνομασθεῖσα τινὶ νύμφῃ. Καλλιμαχος·

Αὐτίκα τὴν τάλιν παιδὶ σὺν ἀμφιθαλεῖ.
 ἮΚΕΙ ΜΟ΄ΡΟΝ. λείπει ἢ διὰ. διὰ τὸν μόρον. ἈΠΑ-
 ΤΑΣ ΔΕΧΕ΄ΩΝ ὑπεραλιγῶν. ὑπὲρ τῆς τῶν
 λεχέων ἀπάτης, ὃ ἐστὶν ἀποτυχίας, ἀχθόμενος.

[ΜΕΤΡ. 623. ΤΑ΄Χ' Εἰσόμεσθα. Αἱ περίο-
 δοι αὐταὶ στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ἑν' ὧν
 τελευτῇ, Πόνος περισσός ἐστι τῶν Λίδου σέβειν. ἐπὶ
 τῷ τέλει κορωνίς μόνη. Τ.]

623. ΤΑ΄Χ' Εἰσόμεσθα. ὁ λόγος παροι-
 μιῶν, ὅποτε μὴ στοχασμῷ χρωμέθα, ἀλλ' αὐ-
 τόπτῳ τῶν πραγμάτων γιγνομέθα. προγιγνώσκει
 μὲν γὰρ καὶ ὁ μάντις, ἀλλὰ στοχασμῷ χρῆται.
 τάχα σὺν ἀκριβῶς γινώσκωμεν ταῦτα, παρὰ τοῦ
 παιδὸς πυνθανόμενος. ΤΕΛΕΪΑΝ ΨΗΨΟΝ. τὴν
 ἡδὴ τετελεσμένην. τοῦτο δὲ φησὶν, ὡς μὴ μεταβου-
 λευόμενος. ἢ τὴν τέλος ἐπάγουσαν τῇ Ἀντιγῶνῃ.

[627. ΣΟΣ ΕΪΜΙ. ἤγουν τῷ σῶ θελήματι ὑπέικω. καὶ σὺ τὰ βέλτιστα ἐμοὶ καὶ λυσιτελοῦντα διανοοῦμενος ἀπευθύνεις.]

628. ἈΠΟΡΘΟΪΣ. ὀρθῶς καθηγῆ. ἘΜΟΪ ΓΑΡ ΟΥΔΕΙΣ ἈΞΙΩΣ. οὐδεὶς μοι προκριθῆσεται γάμος τῆς σῆς ἀρχῆς, καλῶς σου ἀρχόντος. πανταχοῦ δὲ μετὰ παρατηρήσεως. ΜΕΪΖΩΝ ΦΕΡΕΣΘΑΙ. προκρίνεσθαι.

631. ΔΙΑ ΣΤΕΡΝΩΝ ἘΧΕΙΝ. ἀντὶ τοῦ, ἐνθυμῆσθαι. ΓΝΩΜΗΣ ΠΑΤΡΩΙΑΣ ΠΑΝΤ' ὍΠΙΣΘΕΝ. τῆς πατρῴας γνώμης πάντα εἶναι δευτέρα. οἷον χρητὸν τὸν τὴν πατρῴων πράττοντα γνώμην, περὶ τῶν ἄλλων οὐδὲνα λόγον ἔχειν. ἀσφαλῶς δὲ προσέθηκε τὸ ΠΑΝΤΑ, μὴ ἄρα ἐκ τοῦ παιδὸς ὑπαντηθῆ, ὅτι πλὴν τῶν χρησίμων.

[631. ναὶ καλῶς λέγεις. ΟΥΤΩ ΓΑΡ —

632. ΠΑΝΤ' ὍΠΙΣΘΕΝ ἘΣΤΑΝΑΙ. ἤγουν κατὰ πάντα τῇ τοῦ πατρὸς ἀκολουθεῖν γνώμῃ. ἐπεὶ δὲ ὁ ἀκολουθῶν ὀπίσθεν ἴσταται, ὀπίσθεν ἐστάναι τῆς πατρῴας γνώμης εἶπεν.

636. ἘΞ ἸΣΟΥ ΠΑΤΡΙ. ὥσπερ ὁ πατρὸς τιμᾷ τὸν φίλον. ἢ ὥσπερ τὸν πατέρα τιμῶσι.

637. ἈΝΩΦΕΛΗΤΑ. μὴ παρέχοντα αὐτῷ ὠφέλειαν.]

638. ΠΛΗΝ ΑΥΤΩ ΠΟΝΟΥΣ. γράφεται ΠΕΔΑΣ, ἢ ἡ ἐμπόδιον, δεσμούς, κώλυμα τοῦ πράττειν ἢ βούλεται.

[638. ΠΟΝΟΥΣ. λύπας.]

642.

642. ΨΥΧΡΟΝ ΠΑΡΑΓΚΑΛΙΣΜΑ. ἀηδὲς Φίλημα, στήρυθρον, κοινώνημα, παρακοίμημα, περιπλοκή.

645. ΠΤΥΣΑΣ. ἐν οὐδενὶ λόγῳ θέμενος, καταφρονήσας.

[649. ΨΕΤΔΗ. ἐκήρυξα γὰρ τὸν αἰλόντα θάπτειν τεθνήξασθαι.

650. ἘΦΥΜΝΕΪΤΩ. ἐπιβοᾷτω, προβαλλίσθω. ΣΥΝΑΙΜΟΝ. τὸν ἔφορον τῆς συγγενείας.]

651. Εἴ γὰρ τὰ τ' εἰπεν ἡ φύσει. εἰ γὰρ τοὺς ἐμούς, φησὶν, ἀκόσμως βιούντας μὴ τιμωρησαίμην, οὐδὲ τῶν ξένων περιγενήσομαι. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ ΘΡΕΨΩ, ἀντὶ τοῦ, ἔξω.

[652. ΚΑΡΤΑ ΤΟΥΣ. λίαν ἀκόσμους θρέψω τοὺς ἔξω γένους.]

653. Ἐν τοῖς γὰρ οἴκειοῖσιν. εἰ οὖν τηροῖν τὰ νόμιμα καὶ τὰ δίκαια ἐπὶ τῆς ἐμαυτοῦ πρώτως οἰκίας, τηροῖν ἂν αὐτὰ καὶ ἐπὶ τῆς πόλεως. Ὅστις δ' ὑπερβάς. λείπει τὸ δίκαιον.

[654. ΧΡΗΣΤΟΣ. ἤγουν τὰ δίκαια ποιῶν.]

662. Ἄλλ' ὄν πόλις στήσειε. καταστήσειεν ἀρχόντα. καὶ τὰναντία. τὰ ἐναντία τῷ δίκαιῳ δηλονότι.

[662. ΣΤΗΣΕΙΕ. ἀρχόντα ἑαυτῇ.]

655. καὶ τοῦτον ἄν. τοῦτον, τὸν τῷ βασιλεῖ πειθόμενον. Ἐν χειμῶνι. τῆς μάχης δηλονότι.

[655.

[655. ΤΟΥΤΟΝ ΤΟΝ ἌΝΔΡΑ, τὸν κλύοντα τοῦ ὑπὸ τῆς πόλεως σταθέντος ἀρχοντος.]

664. ἌΝΑΡΧΙΑΣ. ἀντὶ τοῦ ἀπειθείας. ΤΡΟΠΑΣ ΚΑΤΑΡΡΗΓΝΥΣΙΝ. ἐκ γὰρ διαρρήξεως στρατοῦ, τροπή γίνεται. ΤΩΝ Δ' ὈΡΘΟΥΜΕΝΩΝ. τῶν ἀρχομένων. ΣΩΖΕΙ ΤΑ ΠΟΛΛΑ ΣΩΜΑΤΑ. Ομηρος· (Ιλ. Ε. 531.)

Αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλένες σοὶ ἢ πέφανται.

[667. ΚΑΤΑΡΡΗΓΝΥΣΙ. ἐξαιφνης ποιεῖ. ὈΡΘΟΥΜΕΝΩΝ. ἀρχομένων ὀρθῶς. ΤΑ ΠΟΛΛΑ. κατὰ πολὺ. ΠΕΙΘΑΡΧΙΑ. ἢ πρὸς τὸν ἀρχοντα ὑπακοή.]

669. ΤΟῖΣ ΚΟΣΜΟΥΜΕΝΟΙΣ. τοῖς ἀρχουσιν. Ομηρος· (Ιλ. Α. 16.) ὄνα κοσμητόρε λαῶν.

[669. ΤΟῖΣ ΚΟΣΜΟΥΜΕΝΟΙΣ. τοῖς κοσμίως ἀρχομένοις.]

673. Εἴ μὴ τῷ χρόνῳ κεκλεμέθα. εἴ μὴ τῆς φρονήσεως ὑπὸ τοῦ γήρωσ σεσυλήμεθα, λέγειν φρονούντως δοκεῖς περὶ ἃν λέγεις. ὁ δὲ λόγος πάνυ πρεσβυτικῶς καὶ αἰδημόνως εἰρηται.

[675. ΘΕΟΙ ΦΥΟΥΣΙΝ. τοῦτο λέγει, διότι προῖαν μέλλει εἰπεῖν, ὡς ἀνομον ἡγείται ἡ πόλις τὸ σὸν κατὰ τῆς παιδὸς θεσπισμα, ὡσανεὶ λέγων, ὡς ἐπειδὴ τὸ φρονεῖν θεοῦθεν ἀνθρώποις, λόγον ἂν ἔχοι καὶ τὴν πόλιν καλῶς λέγειν. Τ.]

677. Ἐγὼ δ' οὐ δύναμαι ταῦτα ἀποδέξασθαι, ἐπει-

ἐπειδὴ μὴ καλῶς ταῦτα λέγεις. ΓΕΝΟΙΤΟ ΜΕΝΤ' ἌΝ. δυνατόν σε καὶ ἑτέρως μεταβουλευσασθαι.

[679. ΧΑΙΤΕΡΩ. οὐ μόνον ἐμοί. ΚΑΛΩΣ ἔΧΟΝ. τοῦτο, τὸ μὴ τοῖς πατράσιν ἀνταίρειν.]

680. ΣΟΥ Δ' ΟΥ'Ν ΠΕΨΥΚΑ. γράφεται, ΣΥ Δ' ΟΥ'Ν ΠΕΨΥΚΑΣ.

682. ΤΟ ΓΑΡ ΣΟ'Ν ὈΜΜΑ. τὸ σὸν ὄμμα, φησί, τοιοῦτόν ἐστιν, ὥστε μῆδενα τῶν πολιτῶν ἀντικρῦ σου λέγειν τοιαῦτα, οἷς συ μὴ τέρψῃ. ἐμοὶ δὲ πάρεστιν ἀκούειν τῶν λάθρα κατὰ σοῦ λεγομένων. ΛΟΓΟΙΣ ΤΟΙΟΥΤΟΙΣ. λείπει τὸ χρεῖσθαι. ὙΠΟ' ΣΚΟΤΟΥ. λαθραίως.

[682. ΔΕΙΝΟ'Ν. φοβερόν. ΛΟΓΟΙΣ. ἐν λόγοις.]

684. ὙΠΟ' ΣΚΟΤΟΥ. κρυφα, κεκρυμμένως.]

688. ἭΤΙΣ ΤΟ'Ν ΑΥΤΗ'Σ ΑΥΤΑΔΕΛΦΟΝ. διὰ τούτων ὑπεραπολογεῖται τῆς κόρης, ὑπερευπρεπῶς τῇ πόλει περιθεῖς τὸν λόγον.

[691. ΧΡΥΣΗ'Σ. λαμπρᾶς, ὑπερβολικῆς.]

692. ἘΡΕΜΝΗ'. σκοτεινὴ, λαθραία σου.

[692. ἘΡΕΜΝΗ'. κεκρυμμένη. ἘΠΕ'ΡΧΕΤΑΙ παρὰ τῶν πολιτῶν.]

69. Θ' ἌΛΛΟΝΤΟΣ. εὐτυχοῦντος. Ἥ ΤΙ' ΠΡΟ'Σ ΠΑΙ'ΔΩΝ ΠΑΤΡΙ'. ἡγουν οὐδὲ ὁ πατὴρ μείζονα ἄλλην χάριν παρὰ τῶν παιδῶν δέχεται, ἢ εὐτυχοῦντας τούτους ὁρᾶν.]

[696. τὸ ἌΓΑΛΜΑ πρὸς τὸ ΕΥΚΛΕΙ-ΑΣ συναπτέον, ἢ ἡ εὐκλείας ἀγαλμα, ἦτοι εὐκλεία. Τ.]

701. ΔΙΑΠΤΥΧΘΕΝΤΕΣ. ἀνακαλυφθίν-
τες. μετέβη δὲ ἀπὸ ἐνικοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὍΣΤΙΣ,
εἰς πληθυντικόν, τὸ ΟΥΤΟΙ.

703. ΚΑΙ ΤΟ ΜΗ ΤΕΪΝΕΙΝ ἌΓΑΝ. μὴ
αὐθάδη εἶναι, ἀντιτείνοντα τοῖς συμβουλευούσιν.
τοῦτο δὲ παρὰ Σόλωνος.

Γηράσιω δ' αἰεῖⁿ⁾ πολλά διδασκόμενος.

706. ΑΥΤΟΠΡΕΜΝΑ. αὐτόβριζα. ὙΠΕΪ-
ΚΕΙ ΜΗΔΕΝ. τοῖς ἰστίαις μὴ ἐγχαλάσῃ. ὙΠΤΙ-
ΟΙΣ ΚΑΤΩ. ἀντὶ τοῦ ὑπτίως. ΣΤΡΕΨΑΣ ΤΟ
ΔΟΠΘ'Ν.^{o)} τὴν ναῦν δηλονότι.

[707. ΠΟΔΑ. τὸ τοῦ ἰστίου σχοινίον.
ὙΠΕΪΚΕΙ. ὑποχαλᾷ, ἐνδίδωσι τῇ φορᾷ τοῦ
πνεύματος. τὸ ὙΠΤΙΟΙΣ λέγει, ἐπεὶ αἱ τὰς
κάπκας ἐλαύνοντες, πρηγεῖς νεύοντες ἐλαύνουσιν.
ἀνατραπείσης οὖν τῆς νεώσ, ἐξαίφνης ὑπτίως
γίγονται.]

710. ΜΕΤΑΣΤΑΣΙΝ. μετάνοιαν. ΓΝΩ-
ΜΗ ΓΑΡ Εἴ ΤΙΣ ΚΑΠ' ἘΜΟΥ. ἀντὶ τοῦ, εἰ
οἶός τε εἰμὶ λέγειν καὶ γὰρ, διὰ τὸ νέον. ΠΡΕΣΒΕΥ-
ΕΙΝ. ὑπερέχειν. ἐγὼ, Φησί, τοῦτο αἶμαι ὑπερ-
έχειν, τὸ τὸν ἀνθρώπον φῦναι πάντα ἐπιστάμε-
νον. Ησίοδος (Ἔργων 269.)

Οὗτος μὲν πανάριστος, ὅς αὐτῶ πάντα
νοήσει.

[710. Εἶκε. ὑποχάλα.

713.

n) αἰεῖ Brunck.

o) Scholion ὙΠΤΙΟΙΣ — ὑπτίως abest in ed. Brunckii, qui se-
quenti praefixit ΚΑΤΩ ΣΤΡΕΨΑΣ.

713. ΦΥΝΑΙ. ἐκ φύσεως εἶναι.]

714. Εἰ δ' οὐκ ἔστι φιλεῖν γὰρ τοῦτο
μη ταύτῃ, ῥέπειν. εἰ δὲ τις ἀνόητος εὐ-
ρεθῆ.^{p)}

[715. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ΛΕΓΟΝΤΩΝ ἔξω-
θεν τὸ ἀπό. ἀλλὰ πρὸς τὸ ΜΑΝΘΑΝΕΙΝ ἐστὶν
ἡ γενική. ὡς περ γὰρ φαμεν, ἠδὲ τῶν καλῶν μαθη-
σις, οὕτω καὶ τοῦτο. ὁ γὰρ λέγων τι χρηστὸν, οὗ-
τος τὸ μανθάνειν οἶον γενναῖ, καὶ αἴτιος τοῖς ἄλλοις
τούτου καθίσταται. Τ.]

[718. ΘΛΙΚΟΪΔΕ. οἱ γέροντες. ΘΛΙ-
ΚΟΥΔΕ. νέου.]

720. ΜΗΔΕΝ ΤΟ ΜΗ ΔΙΚΑΙΟΝ. μη-
δὲν διδάσκου, ὃ μὴ δίκαιόν ἐστὶ σοι μανθάνειν. ἢ μη-
δὲν ἔστω, ὃ μὴ δίκαιον.

[720. ΜΗΔΕΝ διδάχθητι τὸ μὴ ΔΙ-
ΚΑΙΟΝ.]

722. ΤΟΥΣ ἈΚΟΣΜΟΥΝΤΑΣ. ἀπει-
θούντας, καὶ ἄκοσμα διαπραττομένους.

725. ΟΥ ΦΗΣΙ ΘΗΒΗΣ ΤΗΣΔΕ. οὐκ
ἐγὼ ταῦτα λέγω, ἀλλὰ πάντες οἱ τὴν πόλιν οἰ-
κούντες. χαριέντως δὲ τὴν διαίταν προσάπτει τῇ
πόλει, τῷ μὴ δοκεῖν βούλεσθαι ἀνατρέπειν τὰ τῷ
πατρὶ βεβουλευμένα.

726. ΠΟΛΙΣ ΓΑΡ ὙΜῖΝ ἌΝ ΧΡΗ. ἂν
ἂν με χρὴ προστάσσειν τῇ πόλει, ἐκείνη μοι ἔχει
κελεύειν;

727.

p) εὐρεθῆ Brunck.

727. ὍΡΑΪΣ ΤΑΔ' ὩΣ ΕἴΡΗΚΑΣ. τὸ
 χ, ὅτι αὐστηρῶς προσνήχθη τῷ πατρί.

[731. ΚΑΛΩΪΣ. κατ' εἰρωνείαν.]

[729. ΠΟΛΙΣ ΓΑΡ ΟΥΚ ἜΣΘ'. δεῖ γὰρ
 τὴν τῶν πολλῶν γνώμην πράττειν τὸν ἄρχοντα,
 καὶ τοὺς πολλοὺς τὴν αὐτοῦ. Τ.]

733. ΕἴΠΕΡ ΓΥΝΗ ΣΥ'. λείπει τυγχά-
 νεις. πάλιν δὲ τὸ χ, διὰ τὸ αὐστηρόν.

734. ΔΙΑ ΔΙΚΗΣ ἸΩΝ. δικασάμενος, δι-
 καιολογούμενος, παρήπιαζόμενος.

[734. ΔΙΑ ΔΙΚΗΣ ἸΩΝ. δικολογήσας,
 ἤγουν δικαζόμενος καὶ λόγοις ἐναντιούμενος.

736. ΤΑΣ ἘΜΑΣ ἈΡΧΑΣ ΣΕΒΩΝ.
 ἤγουν τῆς ἐμῆς βασιλείας ὑπερμαχῶν, οὐκ ἔων
 αὐτὴν καταφρονεῖσθαι.

737. ΠΑΤΩΝ. παραβαίων. οὐκ ἔστι τοιού-
 τον. οὐ γὰρ σέβεις τὰς σὰς ἀρχάς, τοὺς θεοὺς
 παραβαίων νόμους. δεῖ γὰρ τὴν ἀρχὴν ἐννομον εἶ-
 ναι, καὶ μὴ κατὰ θεῶν φέρεσθαι.]

738. ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΟΣ ὙΣΤΕΡΟΝ. ἀντὶ
 τοῦ, ἠττηθὲν ὑπὸ γυναικός.

[739. ὙΣΤΕΡΟΝ. ἔλαττον.]

[740. ἰστέον ὅτι τὸ ΓΟΥΝ ἐνταῦθα δύναμιν
 ἔχει τοῦ γάρ. καὶ εὖροις ἀν πανταχῇ τῶν λογο-
 ποιῶν ἐξετάζων. εὖρηται δὲ καὶ τὸ ΓΕ μόνον ἀντὶ
 τοῦ γάρ, ὡς ἔχει καὶ τὸ παρά Λιβανίου. Τοῖς μέν
 γε κάλλος οὐκ ἔπεστι. Τ.]

743. ἮΔ' ΟΥΝ ΘΑΝΕΪΤΑΙ, ΚΑΙ ΘΑ-
 ΝΟΥΣ' ὈΛΕΪ ΤΙΝΑ'. δι' ἑαυτὸν ἔφη. ὁ δὲ Κρέων
 ἔπειτο

ἔπειτο δι' αὐτὸν λέγειν. ἘΠΕΞΕΡΧΗ ΘΡΑΣΥΣ.
 περαιτέρω χωρήσεις.

[743. ὈΛΕΪ ΤΙΝΑ'. ἤγουν ἐμέ.]

[743. εἰπόντος τοῦ Αἰμόνος δι' ἑαυτὸν ΚΑΙ
 ΘΑΝΟΥΣ' ὈΛΕΪ ΤΙΝΑ', Κρέων δι' ἑαυτὸν τοῦτο
 ἐνόησε. θεὸν δὲ εἰπεῖν, θρασέως, ΘΡΑΣΥΣ εἶπε
 πρὸς τὸ ἘΠΕΞΕΡΧΗ. Τ.]

745. ΤΙΣ Δ' ἜΣΤ' ἈΠΕΙΛΗ'. ποῖαν ὠφέ-
 λειαν ἔχει ἀπειλὴ πρὸς μαρὸν ἀνδρωπὸν λεγομένη;

[748. ΔΟΥΛΕΥΜΑ. ἀνδράποδον. ΜΗ ΚΩ-
 ΤΙΛΛΕ' ΜΕ. μὴ ἀπάτα με, λέγων ὑπὲρ αὐτῆς
 ἐμοὶ δυσχεραίνειν τὴν πόλιν.]

750. ἈΛΛ' ΟΥ ΤΟΝΔ' ὈΛΥΜΠΟΝ.
 μὰ τὸν Ὀλυμπον. ΔΕΝΝΑΣΕΙΣ. λυπήσεις, ὑβρί-
 σεις. ἈΓΑΓΕ ΤΟ ΜΙΣΟΣ. τὴν Ἀντιγόνην φησί.
 ὩΣ ΚΑΤ' ὈΜΜΑΤ'. ἀντὶ τοῦ, ὑπ' ὀφθαλμούς.

[750. ἈΛΗΘΕΣ; κατ' εἰρωνείαν. ΤΟΝΔ'
 ὈΛΥΜΠΟΝ. λείπει ΜΑΪ.]

[752. τὸ ΚΑΤ' ὈΜΜΑΤΑ καὶ τὸ ΠΛΗ-
 ΣΙΑ ἐν παραλλήλου. Τ.]

757. ὩΣ ΤΟῖΣ ΘΕΛΟΥΣΙ ΤΩΝ ΦΙ-
 ΛΩΝ ΜΕΝΗΣ ΞΥΝΩΝ. γράφεται καὶ ΜΑΪ-
 ΝΗ. ὡς μαῖνη, φησί, παρὰ τοῖς φίλοις τοῖς θε-
 λουσιν ὑπομεῖναι τὴν σὴν μαῖναν.

[757. οὕτω τὸ ΜΑΪΝΗ συντάσσων λέγε'
 καὶ ἵνα ΜΑΪΝΗ καὶ ὀργίζῃ τοῖς θελοῦσι τῶν φι-
 λων· ἐγὼ δὲ οὐχὶ θυμουμένω πείσομαι. Τ.]

759. ΝΟΥΣ Δ' ἜΣΤΙ ΤΗΛΙΚΟΥΤΟΣ.
 ἦτοι ὁ τῶν νέων. ἢ ὁ φρόνιμος. ὁ δὲ νεὺς ὁ τηλικού-
 τος, φησί, βαρύτερος ἐστὶν ἀλγήσας.

[759. τὸ ἔΣΤΙ πρὸς τὸ ΒΑΡΥΣ συναπτέον, οὕτως ὁ ΘΗΛΙΚΟΥΤΟΣ δὲ καὶ ὁ νέος νοῦς, ὁποῖος ὁ τοῦ Αἰμονος, ἈΔΓΗΨΑΣ καὶ λυπηθεῖς, βαρὺς ἐστίν. Τ.]

762. ἌΜΦΩ ΓΑΡ ΑΥΤΑ΄. τὰς κόρας. δυϊκὸν γάρ ἐστι.

764. ΜΟΨΩ ΔΕ ΠΟΨΩ ΚΑΪ ΣΦΕ. ἀντὶ τοῦ, αὐτήν.

766. ἘΝ ΚΑΤΩΡΥΧΙ. ἐν ὑπογείῳ σπιλαίῳ. ΦΟΡΒῆΣ ΤΟΣΟΥΤΟΝ. εἶδος παλαιόν, ὥστε τὸν βουλούμενον κατειργύνουσι τινά, ἀφοσιούσθαι βραχὺ τιθέντα τροφῆς, ^{η)} καὶ ὑπενόουσι καθαρεῖν τὸ τοιοῦτο, ἵνα μὴ δοκῶσι λιμῶ ἀναιρεῖν. τοῦτο γὰρ ἀσεβές. ὍΝ ΜΟΨΩΝ ΣΕΒΕΙ ΘΕΩΝ. διὰ τὸ προκρίναι τῆς ἰδίας σωτηρίας τὴν πρὸς τὸν κατοιχόμενον δίκην. ὍΤΙ ΠΟΨΩ ΠΕΡΙΣΣΟΨ ἔΣΤΙ. πλήρης ὀργῆς καὶ ἀβουλίας ὁ λόγος, ὅτι καὶ εἰς θεοὺς θρασύνεται.

[765. σύντασσε οὕτω ΚΡΥΨΩ αὐτήν ΖΩΨΑΝ ἘΝ ΚΑΤΩΡΥΧΙ καὶ ὀρύγματι ΠΕΤΡΩΔΕΙ, ἤγουν πέτραν ὀρύξας, ταύτην κατακρύψω, ἌΓΩΝ καὶ φέρων ἘΝΘΨ ἌΝΨΗΙ καὶ ὑπάρχη ὁδὸς ἘΡΗΜΟΣ ΒΡΟΨΩΝ, ἤγουν ἐνθα οὐ διατρίβουσιν ἄνθρωποι, ΠΡΟΘΕΨ καὶ ἔμπροσθεν αὐτῆς θεῖς τοσοῦτον μόνον ΦΟΡΒῆΣ καὶ τροφῆς, ὩΨ καὶ καθὰ ἌΓΟΣ

η) Ed. Turn. et Steph. hoc scholion Triclinianis intermixtum exhibent sic: ἔδος ἢ παλαιόν, βουλουμένους κατειργύνουσι τινά, ἀφοσιούσθαι καὶ βραχὺ τιθέντα τροφῆς· καὶ γὰρ ὑπενόουσι καθαρεῖν τὸ τοιοῦτον εἶναι· τοῦτο δ' ἐπιόουν, ἵνα μὴ κτλ.

ἌΓΟΣ καὶ μίασμα, ἤγουν ὡς μισητῆ μερικὴν) αὐτῆ τροφὴν δούς, ὍΠΩΨ καὶ ἵνα ἐκφυγῆ ἡ πόλις ΠΩΨ καὶ κατὰ τρόπον τινά τὸ ΜΨΑΣΜΑ καὶ τὴν ἀμαρτίαν, καὶ παρὰ πάντων μέμψιν, ὡς λιμοκτονήσασα αὐτὴν ἀπόλεσε.

770. Τὸ Μῆ ΘΑΝΕΨΝ πρὸς τὸ ΑΨΤΟΥΜΕΨΝΗ συναπτέον, οὐ πρὸς τὸ ΤΕΨΞΕΤΑΨ, οὕτω κακεῖ τὸν Αἶδην, ὃν μόνον σέβει θεῶν, αἰτουμένη καὶ ζητοῦσα τὸ μὴ θανεῖν, ἴσως τεύξεται τούτου. Τ.]

[ΜΕΤΡ. 773. ἘΡΩΨ ἈΝΨΚΑΤΕ. τὰ τοιαῦτα εἶδη τῶν χερῶν καλεῖται ἐπαδικά, ὡς εἴρηται. ἐστὶ δὲ τὰ παρόντα τριάς ἐπαδικῆ· τῆς δὲ στροφῆς τὰ κῶλα ι, καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα τὸ α χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἱαμβικῆς συζυγίας καὶ χοριάμβου· τὸ β ὁμοιον, δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ὁμοίων ποδῶν καὶ συλλαβῆς· τὸ γ ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ παλαιοῦ δευτέρου ἀντὶ ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος καὶ τροχαικῆς συζυγίας, ἤτοι ἐπιτρίτου δευτέρου· (εἰ δὲ βούλει, ἱαμβικὸν ἐφθημιμερές, τοῦ δευτέρου ποδὸς ἀναπαίστου) τὸ δ ὁμοιον κατὰ πάντα· τὸ ε ὁμοιον τῶ πρώτῳ ἐπιτρίτου ἔχον τὸν πρῶτον πόδα, τρίτον· τὸ ς χοριαμβικὸν ἡμιόλιον καθαρὸν ἐκ χοριάμβου καὶ σπονδείου· τὸ ζ ἀντισπαστικὸν ἡμιόλιον ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου καὶ ἱάμβου· τὸ η χοριαμβικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον, καθαρὸν ἐν τῶ πρώτῳ κῶλῳ· ἐν δὲ τῶ τῆς ἀντιστροφῆς πεντα-

τ) ἡμερικὴν ed. Turn. et Steph.

τασύλλαβον ἔχει τὸν χοριάμβον. τὸ ἕννατον ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον καταληκτικὸν ἐξ ἰωνικοῦ καὶ ἀμφομάκρου ἢ δακτύλου· τὸ ἰσομοιον, ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ καὶ διτροχαίου ἢ ἐπιτρίτου δευτέρου (εἰ δὲ βούλει, ἰαμβικὸν ἰσοδημιμερές, τοῦ δευτέρου ποδὸς ἀναπαιστού) ἐπὶ τῷ τέλει τῆς τε στρεφῆς καὶ ἀντιστροφῆς μόνῃ παράγραφῳ. T.]

773. ἜΡΩΣ ἈΝΙΚΑΤΕ ΜΑΧΑΝ. λείπει ἢ κατὰ διὰ τὸν Δίμονα τοῦ ἔρωτος μινηται. πάλαι γὰρ ὁμονοεῖ⁵⁾ τῷ πατρὶ· νῦν δὲ σχεδὸν πολέμιος γέγονε διὰ τὴν Ἀντιγόνην. τὸ δὲ ἔρᾶν πλουσίους, ἔχει καὶ ἡ παροιμία· (Eurip. fr. inc. CLXIV.)

Ἐν πλησμονῇ τοι Κύπρις, ἐν πεινώσι δ' οὐ.
ὍΣ ἘΝ ΚΤΗΜΑΣΙ ΠΙΠΤΕΙΣ. ἐπεὶ καὶ κτήματα ἔρῳσι πολλοί. ἘΝΝΥΧΕΤΕΙΣ. διατρέβεις. ΦΟΙΤΑΪΣ Δ' ὙΠΕΡΠΟΝΤΙΟΣ. διότι καὶ τὰ θαλάσσια ζῶα ἔρᾶ. ἢ ὅτι καὶ τὰ πῶρῳ θηρεύει ὁ ἔρῳν, καὶ διὰ θαλάσσης ἀπεισι καὶ πανταχοῦ, ὥστε τοῦ ἔρωτος ἐπιτυχεῖν. ἢ ὅτι πολλοὶ τῶν ἐν πόντῳ ἔρῳσιν. ΑἴΓΡΟΝΟΜΟΙΣ ΑΥΓΛΑΪΣ. ταῖς ἐπαύλεσιν. Ο Δ' ἘΧΩΝ. τὸν ἔρωτα δηλονότι.

[774. ὍΣ ἘΝ ΚΤΗΜΑΣΙ. οὐ γὰρ μόνον ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ κτημάτων ἔρῳμεν· ὅθεν ἡ πλεονεξία γίνεταί.

782. ΜΕΜΗΝΕ. ἦτοι τοῦ καθεστηκότος ἐξίσταται, καὶ κατέχειν ἑαυτὸν οὐ δύναται. T.]

783.

5) ὁμοιοει Brunck.

783. ΣΥ' ΚΑΙ ΔΙΚΑΪΩΝ ἈΔΙΚΟΤΣ. οὐ καὶ δικαίους διαφθείρεις, ὥστε τὰς φρένας αὐτῶν ἀδίκους γίνεσθαι, ὡς Ἡρακλῆς ἐνεχόμενος τῷ ἔρωτι τῆς Ἰόλης, τὰ ἐν Οἰχαλία ἐπραξεν, ἀφορμὴν τοῦ πολέμου μὴ ἔχων, ἢ τὸν ἔρωτα μόνον. ΣΥ'ΝΑΙΜΟΝ ἘΧΕΙΣ. ζυγγενές. ὅτι υἱοῦ πρὸς πατέρα γέγονε μάχη καὶ διαφορά. ΝΙΚΑΪ Δ' ἘΝΑΡΓΗΣ ΒΛΕΦΑΡΩΝ. ὅτι ὄρων τὴν παιδα ὁ Αἴμων σπουδάζουσαν, καὶ πάντα πράττουσαν ὑπὲρ τοῦ ἀδελφοῦ, ἥττων αὐτῆς γέγονε. νικᾷ οὖν, φησὶν, ὁ ἔρως τῆς νύμφης, ὅς ἐστι πάρεδρος τῶν μεγάλων δεσμῶν ἐν ἀρχαῖς. τοῦτο δὲ εἶπεν, ὅτι θαυμαστή τις ἐστὶν ἡ τοῦ ἡμέρου ἀρχή, καὶ ὡσπερ νομισθεῖσας ἀνώθεν, διὸ καὶ πάρεδρον αὐτὴν φησι τῶν δεσμῶν. ΠΑΡΕΔΡΟΣ ἘΝ ἈΡΧΑΪΣ. τινὲς πάρεδρος δωρικῶς ἀναγινώσκουσι, κατ' ἔλλειψιν τοῦ υ, ἢ ἡ πάρεδρους. λέγει δὲ τὸν Κρέοντα. νικᾷ δὲ ὁ Φανερὸς ἡμέρος τῶν βλεφάρων τῆς ευλέκτερου νύμφης τὸν Κρέοντα, τὸν ἐν ταῖς¹⁾ ἀρχαῖς τῶν μεγάλων δεσμῶν. ἈΜΑΧΟΣ. ἀκαταμάχητος. ἘΜΠΑΪΖΕΙ. ἡδεται, χαίρει.

[783. ΣΥ' ΚΑΙ ΔΙΚΑΪΩΝ. οἱ γὰρ σάφρονες καὶ δίκαιοι, οἱ μὲν ὑπὸ κάλλους γυναικῶν, οἱ δὲ ὑπὸ κτημάτων ἐπιθυμίας τὴν ἑαυτῶν φύσιν ἡρνήσαντο.

787. ΝΙΚΑΪ ΔΕ. ἡγουν ὁ τῆς Ἀντιγόνης ἔρως πλέον ἴσχυσε τοῦ πατρικοῦ φίλτρου. δεῖν δὲ εἰπεῖν,

1) καὶ; omisit Brunck.

εἶπεῖν, νικᾷ ἐναργῶς, ἘΝΑΡΓΗΨ εἶπε πρὸς τὸ ἮΜΕΡΟΣ.

790. ΠΑΨΕΔΡΟΣ. πάρεδρον λέγει τὸν Ἐρω-
τα τῶν μεγάλων ἐν ἀρχαῖς νόμων, ὡς κατακρα-
τοῦντα ἀνθρώπων, καθάπερ καὶ τὰ μεγάλα παρὰ
τῶν θεῶν νόμιμα. ἈΜΑΧΟΣ. πρὸς τὸ ΝΙΚΑΪ ἐστὶν
ἡ κατασκευή, οὕτως ἡ ἀμαχος γὰρ θεὸς Ἀφρο-
δίτη ἐμπαιζει, τούτέστιν, ἡ τοῦ γάμου τῆς Ἀντι-
γόνης ἐγγύησις αὐτῷ διακείσθαι παρασκευάζει τὸν
Λίμονα. Τ.]

[ΜΕΤΡ. 793. ΝΥΨΝ Δ' ἮΔΗ ἸΩΨ. Ἡ ἐπα-
δὸς αὐτῆ κῶλων ἐστὶν ἀναπαιστικῶν ε' ὧν τὰ μὲν δ
δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ δὲ ε δίμετρον καταληκτι-
κόν, ἦτοι ἑφθήμετρῆς παρσιμιακόν. ἐπὶ τῷ τέλει
κορωνίς καὶ παράγραφος. Τ.]

793. ΝΥΨΝ Δ' ἮΔΗ ἸΩΨ ΚΑΨΤΟΣ
ΘΕΣΜΩΨΝ ἜΞΩ ΦΕΡΟΜΑΙ. οἷον δυνάμει παρα-
κούομεν τοῦ ἀρχοντος, δακρύοντες τὴν Ἀντιγόνην,
ἣν αὐτὸς κατεδίκασε. ΤΟΝ ΠΑΓΚΟΨΤΑΝ. τὸν
πάντας κειμίζοντα. ΘΑ ΛΑΜΟΝ. τὸν ἐν τῷ τάφῳ.
ΤΗΨΝΔ' ἈΝΤΙΓΟΨΝΗΝ ἈΝΨΤΟΥΨΑΝ. ἀνοί-
γουσαν, ἡ τρέχουσαν καὶ πορευομένην.

[796. εἰ μὲν τὸ ΠΑΓΚΟΨΤΑΝ τὸν Αἶδην νοή-
σεις, ἀντὶ τοῦ πάγκοιον εἶποις· εἰ δὲ τὸν τάφον
τῆς Ἀντιγόνης, ἀντὶ τοῦ, εἰς ὃν αἰεὶ κοιτασθῆτε-
ται. Τ.]

[ΜΕΤΡ. 798. ὈΡΑΨΤΕ Μ' ΩΨ ΓΑΨ. Τὰ
τοιαῦτα εἶδη καὶ αἱ περίοδοι αὐταὶ πᾶσαι καλοῦνται
ἀλλοιόστροφα, ὡς εἴρηται. ἐστὶ δὲ τῆς παρουσίας
στροφῆς τὰ κῶλα ια. τὸ α χοριαμβικὸν τρίμετρον
κατα-

καταληκτικόν ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας, χοριάμβου
καὶ βακχείου· τὸ β ὁμοιον, δίμετρον βραχυκατά-
ληκτον, ἦτοι ἡμιόλιον ἐκ χοριάμβου καὶ ἰάμβου
διὰ τὴν ἀδιάφορον· τὸ τρίτον Σαπφικὸν ἀντισπα-
στικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἀντισπάστου,
διιάμβου καὶ συλλαβῆς· τὸ δ ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττο-
νος δίμετρον καταληκτικόν ἐξ ἐπιτρίτου τρίτου καὶ
ἰωνικοῦ καταληκτικοῦ, ἦτοι ἀναπαίστου· τὸ ε χο-
ριαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐκ διτρο-
χαιου, χοριάμβου καὶ σπονδαίου· τὸ ς ἀντισπαστι-
κόν ἡμιόλιον ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου, διαλελυμένης
τῆς πρώτης μακρᾶς καὶ ἰάμβου. ἐν μέντοι τῇ ἀν-
τιστροφῇ καθαρόν ἐστι. τὸ ζ χοριαμβικὸν μονόμε-
τρον ὑπερκατάληκτον καθαρόν· τὸ η ἀντισπαστι-
κὸν δίμετρον καταληκτικόν ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου
καὶ βακχείου Φερεκράτειον· τὸ θ ἰωνικὸν δίμετρον
ὑπερκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου τρίτου, ἰωνικοῦ ἀπ'
ἐλάττονος πεντασυλλαβου καὶ συλλαβῆς· ἐν δὲ
τῇ ἀντιστροφῇ καθαρόν ἐστι. τὸ ι χοριαμβικὸν δι-
μετρον ἀκατάληκτον ἐκ χοριάμβου καὶ ἐπιτρίτου
πρώτου διὰ τὴν ἀδιάφορον, ἦτοι ἀντισπάστου· τὸ
ια χοριαμβικὸν ὁμοιον, ἔχον καθαρόν τὸν ἐπιτρίτον.
ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος καὶ διπλαῖ συνήθως, ἡ
μὲν κατ' ἀρχαίς τοῦ κῶλου ἐξω νενευκυῖα, ἡ ἐπὶ τῷ
τέλει δὲ ἔσω. Τ.]

[798. ΓΑΨ ΠΑΤΡΨΑΣ γράφε, μὴ πατρῶ-
ας. οὐ γὰρ ἀρμόζει τῷ μέτρῳ οὕτως. Τ.]

806. ἜΓΚΛΗΡΟΝ. μέτοχον.

[806. ἘΠΗΝΤΜΨΨΨΔΙΟΣ. ὁ πρέπων ἐπὶ τοῦς
νυμφίους ἀδεσθαι. ΝΥΜΨΕΨΨΩ. νυμφευθῆσομαι.]

[ΜΕΤΡ.

[ΜΕΤΡ. 809. ΟΥΚΟΥ'Ν ΚΛΕΙΝΗ'. Σύστημα κατά περικοπήν ἀνομοιομερές, κώλων ἀναπαιστικῶν 5' ὧν τὰ μὲν ε' δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ δὲ 5' δίμετρον καταληκτικὸν παροιμιῶν. ἐπὶ τῷ τέλει μόνῃ παράγραφος. Γ.]

[809. ΚΛΕΙΝΗ'. ἐπεὶ ἀδίκως καὶ παρακαίρων θνήσκεις. ΚΕΥΘΟΣ. τὸ ὄρυγμα, ἔνθα κρυβείσα εἰς Αἶθ' ἀφίξῃ.

811. ΦΘΙΝΑΣΙ. Φθαρταῖς.]

812. ΟΥ'ΤΕ ΣΙΦΕΩΝ' ΕΠΙΧΕΙΡΑ. οὐ διὰ Σιφῶν τὸν μισθὸν τοῦ πλημμελήματος λαχούσα καὶ τὴν τιμωρίαν· ἀλλὰ μετ' ἐλευθερίας τεθνήξῃ, ἰδίῳ καὶ καινῷ νόμῳ περὶ τὸ τέλος χρησαμένη, οἷον εὐτε νοσήσασα, εὐτε ἀναιρεθεῖσα ἐξελεύσῃ τοῦ βίου. ΘΝΑΤΩΝ ΑΓ'ΔΑΝ. ἤτοι πρὸς τὸν τόπον τοῦ θανάτου, ἢ πρὸς τὴν πράξιν^{u)} τοῦ ἐπιχειρήματος, ἢ ἀντὶ τοῦ ἰδίοις αὐτῆς^{x)} νόμοις χρησαμένη.

[ΜΕΤΡ. 815. ἮΚΟΥΣΑ ΔΗ'. Ἡ ἀντιστροφὴ αὐτῆ τῆς στροφῆς ἐστίν, ἥς ἡ ἀρχή, Ὁρατε μ' ὦ γὰς. κώλων γὰρ ἐστὶ καὶ αὐτὴ ἰα, καὶ ἰσόμετρα ἔχει ταῦτα ἐκείνη· πλην ἐν μὲν τῷ πρώτῳ κώλῳ ἐπίτριστον τρίτον ἔχει ἀντὶ τοῦ διαμβου· ἐν τῷ τρίτῳ διτρώχειον ἀντὶ τοῦ ἀντισπάστου· ἐν δὲ τῷ πέμπτῳ ἀντὶ τοῦ διτροχαίου ἐπίτριστον πρῶτον. ἐπὶ τῷ τέλει μόνῃ παράγραφος. Γ.]

815.

u) Verbis ἢ πρὸς τὴν πράξιν praefixit Brunck. ΑΥΤΟΝΟΜΟΣ.

x) αὐτῆς Brunck.

815. ἮΚΟΥΣΑ ΔΗ' ΛΥΓΡΟΤΑΤΑΝ. ἀντὶ τοῦ, λυγροτάτης^{y)} ἢ τὴν λυγρὰν υπομείναςαν. ἢ λυγρὴν, καθὼς τὴν Λητῶν ὑβρίσαι τετόλμηκε. τούτο δὲ ἔλαβε πρὸς τὸ ὅμοιον τοῦ θανάτου, ὅτι οὐδὲ ἡ Νιόβη ὑπὸ τίνος ἀνῆρέθη. ΤΑ'Ν ΦΡΥΓΙΑΝ ΖΕΨΑΝΑΝ. τὴν Νιόβην. ΣΗΠΥ'ΔΩΙ ΠΡΟ'Σ ἌΚΡΩΙ. Φρυγίας ὄρος ὁ Σίπυλος. ΤΑ'Ν, ΚΙΣΣΟΣ ὨΣ ἌΤΕΝΗΣ. ὁ μὴ εὐθύς τετραμμένος, ἀλλ' εἰλιτενῆς· πάλυς καὶ ἐπιμήκης· ἢ ὁ μὴ ἀνατεινὼν εἰς ὑψος, ἀλλ' αὐτοῦ περιειλούμενος καὶ οὐχὶ ὑψηλός. ὁ δὲ νοῦς· ἦν ἐδάμασεν ἢ πέτρας βλάστησις, ὡς κισσὸς περιβαλούσα αὐτήν. περιέφυσεν αὐτῇ, φησί, τῇ^{z)} πέτρῳ, ὡς κισσὸς δένδρῳ. ΠΕΤΡΑΙΑ ΒΛΑΣΤΑ ΔΑΜΑΣΕΝ. ὅτι περιεκεκάλυπτο πανταχῇ τῇ πέτρῳ.^{a)}

[819. ΚΑΙ' ΝΙΝ' ὈΜΒΡΩΙ. τουτέστι λιθωθεῖσα ὄμβρῳ καὶ χιόνι χειμάζεται.

824. ΔΕΙΡΑ ΔΑΣ. τὰς τοῦ ὄρους ἐξοχάς.]

[816. ΖΕΨΑΝΑΝ λέγει τὴν Νιόβην, ἢ ἀντὶ τοῦ φίλιν, ὡς θυγατέρα τοῦ Ταυτάλου, ἢ διὰ τὸ μὴ Ἑλληνίδα εἶναι. βάρβαροι γὰρ οἱ Φρύγες. ἢ διὰ τὸ δυστυχῆ εἶναι, καθάπερ αὐτῇ, φίλιν ἑαυτῆς λέγει. ΣΗΠΥ'ΔΩΙ ΠΡΟ'Σ ἌΚΡΩΙ. Σίπυλον ὄρος ἐν Ἀσίᾳ, ὅπερ οἱ μὲν περὶ τὴν Σμύρναν εἰκαί Φασιν· οἱ δὲ, ἀνωτέρω, ὁ νῦν Κουζήνας ὀνομάζεται.

y) λυγροτάτης Brunck. Mox idem λυγρῶ pro λυγρῆν.

z) φησί, ἢ πέτρα Brunck.

a) ΠΕΤΡΑΙΑ — πέτρα omisit Brunck.

ζεται, ἔνθα Φασὶ τὴν Νιόβην κλαίουσαν τοὺς παῖδας, ὑπὸ Δίῳ λελιθῶσθαι κατοικτεΐραντος αὐτήν.

819. ΚΑΙ ΝΙΝ' ΟΜΒΡΩΙ ΤΑΚΟΜΕΝΑΝ. καὶ αὐτὴν τηκομένην καὶ δαμαζομένην ἐν ὄμβρῳ, ὡς περ ὑπάρχει ἢ τῶν ἀνθρώπων φήμη, οὐδαμῶς λείπει καὶ χιών. τούτεστι, λιθῶθεισα ὄμβρῳ καὶ χιόνι χειμάζεται. Τ.]

[ΜΕΤΡ. 8-6. ἌΛΛΑ' ΘΕΟΣ ΤΟΙ. Σύστημα ἕτερον κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερῆς κῶλων ἀναπαιστικῶν εἰ ὧν τὰ μὲν δὲ δίμετρα ἀκατάληκτα τὸ δὲ ε καταληκτικόν, ἥτοι ἐφθήμερες παροιμιαικόν. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγωγος. Τ.]

826. ἌΛΛΑ' ΘΕΟΣ ΤΟΙ ΚΑΙ' ΘΕΟΓΕΝΗΨ. παραμυθούμενος αὐτήν, θεὸν φησι τὴν Νιόβην. ἤγουν καρτερεῖν σε χρὴ, ὡς καὶ ἡ Νιόβη ἐκαρτέρησε, καίτοι θειοτέρου γένους τυγχάνουσα. Ταντάλου γὰρ ἦν τοῦ Δίῳ. ΚΑΙ' ΤΟΙ ΦΘΙΜΕΝΑΙ. καὶ γὰρ φθιμένα παντὶ μακαριστὸν ἂν εἴη, τῆς αὐτῆς μοίρας τυχεῖν τοῖς ἰσοθέοις. οἷον μακάριος ἂν εἴη, ὅστις τοῖς ἰσοθέοις ὁμοίως ἐτελεύτησεν. ΕΓΚΛΗΡΑ ΛΑΧΕΙΝ. ἤγουν κοινά, ὅμοια, τοῦ αὐτοῦ κλήρου καὶ τύχης.

[826. ΘΕΟΓΕΝΝΗΣ. Τάνταλος γὰρ ὁ ταύτης πατήρ, ἐκ Δίῳ.]

[ΜΕΤΡ. 830. ΟΙ' ΜΟΙ ΓΕΛΩΜΑΙ. Ἡ δευτέρα αὕτη στρόφι κῶλων ἐστὶ ἰε. τὸ πρῶτον χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου τρίτου καὶ χοριάμβου· τὸ δευτερον ἰαμβικὸν πενθήμερες καθαρὸν· τὸ τρίτον ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ καὶ ἐπιτρίτου δευ-

τέ-

τέρου· (εἰ δὲ βούλει, καὶ ἰαμβικὸν ἐφθήμερες ἔστω, τοῦ δευτέρου ποδὸς ἀναπαιστού) τὸ δὲ χοριαμβικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον καθαρὸν· (εἰ δὲ βούλει, καὶ δεκτυλικὸν δίμετρον καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον) τὸ ε χοριαμβικὸν ἡμιολιον ἐκ χοριάμβου καὶ ἰαμβου. ἐν τῷ πρῶτῳ δὲ κῶλῳ, ἥτοι τῷ τῆς στροφῆς, κατὰ συνίτησιν γίνεται ὁ ἰαμβος· τὸ ε ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐξ ἀντισπάστου καὶ ἀμφιβραχέος· (ἐν δὲ τῷ τῆς ἀντιστροφῆς κῶλῳ ἐπιτρίτον ἔχει τέταρτον· καλεῖται δὲ τούτο Φερεκράτειον) τὸ ζ ὅμοιον ἐξ ἐπιτρίτου πρώτου καὶ μολοσσοῦ· τὸ η ὅμοιον, ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐκ δισπονδείου, ἀντισπάστου καὶ σπονδείου. ἐν δὲ τῷ τῆς ἀντιστροφῆς κῶλῳ διάμβον ἀντὶ ἀντισπάστου ἔχει, καὶ τροχαῖον ἀντὶ σπονδείου· τὸ θ ἰωνικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος, ἐπιτρίτου δευτέρου καὶ συλλαβῆς· τὸ ι ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν ἐξ ἐπιτρίτου τρίτου, διάμβου καὶ κρητικοῦ· (τούτο δὲ Φαλαίκειον τὸ τρίμετρον καλοῦσιν· ἀλλ' οὐκ ἐσχημάτισται τούτο κατ' ἐκεῖνο. τούτο καὶ ἰαμβικὸν ἐστὶ τρίμετρον καταληκτικόν, τροχαῖον ἔχον τὸν παρατέλευτον πόδα· ὁ μοι δοκεῖ ἴδιον εἶναι τοῦ χωλοῦ, κἂν ὁ τεχνικός οὐκ εἴρηκε) τὸ ια ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· (ἐν μέντοι τῷ τῆς ἀντιστροφῆς κῶλῳ τρίβραχυν ἔχει τὸν τρίτον πόδα· τὸ ιβ ὅμοιον· τὸ ιγ ἀντισπαστικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον, ὃ καλεῖται δογματικόν· τὸ ιδ ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον Σαπφικὸν καλούμενον, ἢ Ἰππωνάκειον· (ἀλλ' ἐν

μέν

μὲν τῷ πρώτῳ κῶλῳ ἐπιτρίτους ἔχει τοὺς δύο πόδας· ἐν δὲ τῷ τῆς ἀντιστροφῆς ἀντισπαστικῶν καὶ δίαιμβον) τὸ ιε σύνθετον ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας, ἤτοι μονομέτρου καὶ τροχαϊκοῦ ἰθυφαλλικοῦ, ἤτοι γ τροχαίων. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος. Τ.]

830. Οἶμοι γελῶμαι. ὑφ' ὑμῶν γελῶμαι, ὅτι θεοῖς ἴσην με λέγετε.

[832. Ὀλομέναν. ἀποθανούσαν. ἐπίφαντον. ὄρωμένην καὶ ζῶσαν.]

833. Ὑμμ' ἐπικτῶμαι. γράφεται ἐπιβῶμαι.

839. Οἶα φίλων ἄκλαυτος. οἶον μὴ οἰκτιρομένη παρὰ τῶν φίλων ἀπόλλυμαι. Ἔργμα. ἔρμα, περίφραγμα. τᾶφου ποταινείου. ἔστι μὲν προσφάτου. θέλει δὲ εἶπαι καινοῦ καὶ παρεξηλλαγμένου. οὐτ' ἐν βροτοῖσιν. οὔτε ἐν ζῶσι, διὰ τὸ εἶναι ἐν εἰρκτῇ οὔτε ἐν θανούσι, διὰ τὸ ἐτι ἀναπνεῖν. οὐτ' ἐν ζῶσι οὐτ' ἐν θανούσιν. λείπει σύνοικος.

[839. Οἶα καὶ ὅποια ἄκλαυτος^{b)} τῶν φίλων, ἤγουσιν μὴ θρήνου ὑπὸ τῶν φίλων ἀξιώθεισα, ἐν οἷοις καὶ ὅποιοις νόμοις· ὡ γὰρ νομοθετῆται οὕτως καταρῦττειν· ἔρχομαι πρὸς ἔργμα καὶ κατασκευάσμα τυμβόχωστον τᾶφου ποταινείου καὶ προσφάτου, ἤτοι πρὸς τὸν ὑπὸ γῆν καταρῶνυμένον^{c)} τάφον,

b) Οἶα, ὅποια et ἄκλαυτος ed. Turn. et Steph.

c) καταρῶνυμένον ed. Turn. et Steph. Mox eadem ante θανούσαν omittunt μῆ.

φον, μέτοικος οὐτ' ἐν βροτοῖς ζωσιν, οὐτ' ἐν νεκροῖς θανούσι, τουτέστιν, οὔτε πρὸς ζῶντας μετακίζομένη, διὰ τὸ ὡς περ νεκρὸς καταρῦττεσθαι, καὶ αὐτίκα τεθνήξασθαι οὔτε πρὸς νεκρούς, διὰ τὸ ζῶσα καὶ μὴ θανούσα καταρῦττεσθαι. τὸ δὲ ἰὼ δυστανός διὰ μέσου. Τ.]

[ΜΕΤΡ. 845. ΠΡΟΒΑΣ'. Σύστημα ἕτερον κατὰ περικλοπὴν ἀνομοιομερές κῶλων ἰαμβικῶν ὅων τὰ μὲν γ δίμετρα ἀκατάληκτα, τῷ τρίτῳ ἀνάπαιστον ἔχοντος τὸν πρώτον πόδα· τὸ δὲ τέταρτον δίμετρον ὑπερκατάληκτον. ἔχει γὰρ πλείονα συλλαβὴν τῶν ἄλλων. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος. Τ.]

845. ΠΡΟΒΑΣ' ἐπ' ἔσχατον θράσους. προβάσα ἐπὶ τὸ τῆς δικαιοσύνης ἔσχατον βᾶθρον μετὰ θράσους, βουλομένη τε οἷόν τι θρᾶν περὶ τὸν ἀδελφόν, τὰ ἐναντία πέπονθας. ἔπεσες γὰρ εἰς τὸ κεντάφιον. τὸ δὲ ἐξῆς· προβῆσαι ὑψηλὸν εἰς δίκας βᾶθρον, ἔπεσες ἐπ' ἔσχατον θράσους ἐν τῷ παρακούσαι τῶν τοῦ ἀρχόντος προσταγμάτων. ΠΑΤΡΩΪΟΝ Δ' ἔκτεινεις. ἢ τὰ ἠμαρτημένα τῷ Οἰδίποδι ἢ ὑπὲρ τῆς κατάρας τοῦ Οἰδίποδος αὐτὰ πάσχεις. αὐτὴ γὰρ τὰ δίκαια προέδου ποιεῖν.

[848. ΠΑΤΡΩΪΟΝ ἄθλον. ἤγουσιν ὅσον δυστυχίας ἐμελλεν ἐκεῖνος δυστυχεῖσθαι, τοῦτο αὐτῇ ἀποπληροῖς, τοιαύταις περιπεσοῦσα δυστυχίαις. Τ.]

[ΜΕΤΡ. 849. Ἐψαύσας. Ἡ ἀντιστροφὴ αὐτῆ ἐστὶ τῆς δευτέρας στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχὴ. Οἶμαι

μοι γελῶμαι. ἔστι δὲ κῶλων ὁμοίων ιε. πλὴν ἐν μὲν τῷ ἕκτῳ κῶλῳ ἐπίτρειτον τέταρτον ἔχει ἀντὶ τοῦ ἀντισπᾶστος· ἐν δὲ τῷ οὐδῶ ἀντὶ τοῦ ἀντισπᾶστος δίαμβρον καὶ ἀντὶ τοῦ σπονδείου τριχαῖον· ἐν δὲ τῷ δεκάτῳ τὸν τρίτον πόδα τριβραχυν· ἐν δὲ τῷ τεσσαρεςκαιδεκάτῳ ἀντὶ τοῦ ἐπιτρίτου ἀντίσπαστον. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος. Τ.]

851. ΤΡΙΠΟΛΙΣΤΟΝ ΟΪΚΤΟΝ. γράφεται ΟΪΚΟΝ.^{d)} πολλάκις ἀναπεπολημένον· ἢ διάσημον, καὶ πανταχοῦ ἀκούομενον, καὶ πολυόμενον· ἢ τὸν πολλάκις ἐπελθόντα τῷ ἐμῷ οἴκῳ καὶ γένει. λείπει δὲ τὸ εἰπούσα.^{e)} ΤΟΥ ΤΕ ΠΡΟ ΠΑΝΤΟΣ ἌΜΕΤΕΡΟΥ ΠΟΤΜΟΥ. καὶ τῆς προτέρας ἡμῶν δυστυχίας. ΛΑΒΔΑΚΙΔΑΙΣΙΝ. ἀντὶ τοῦ, Λαβδακιδῶν. ΚΟΙΜΗΜΑΤ' ΑΥΤΟΓΕΝΗΤΑ. καὶ συνουσίαι τοῦ πατρὸς αὐτογενεῖς, ἢ συγγενικαί· ἢ ὅτι ταύτη συνεκοιμήθη, ἐξ ἧς γέγονε. τὸ δὲ ἐξῆς· κοιμήματα αὐτογέννητα, κοιμήματα δυσμόρου μητρὸς, ἐμῷ πατρὶ αὐτογέννητα. ὅτι ὁ αὐτὸς πατὴρ ἄμα καὶ παῖς ἦν. ΟΪΩΝ ΕΓΩ ΠΟΘ' λείπει γονέων. ἌΡΑΙΟΣ. ἐπικατάρατος, διὰ τὰ ἐκείνων ἀμαρτήματα. ἘΓΩ ΜΕΤΟΙΚΟΣ ἜΡΧΟΜΑΙ.^{f)} πρὸς τοὺς γονεῖς δηλονότι. ΔΥΣΠΟΤΜΩΝ ΚΑ-
ΣΙ-

d) ΟΙΤΟΝ Brunck.

e) λείπει δὲ εἰπόν. Brunck.

f) ΠΡΟΣ ΟΥΣ Brunck., qui praeterea Scholion priori praeposuit. Paullo ante idem post ἐξ; delevit κοιμήματα αὐτογέννητα et deinde αὐτογέννητα scripsit pro κτήνητα.

ΣΙΓΝΗΤΕ ΓΑΜΩΝ ΚΥΡΗΣΑΣ. διὰ τὴν πρὸς Ἀδραστον ἐπιγαμίαν, ἣτις αἰτία τοῦ πολέμου κατέστη.

[849. ἘΨΑΥΣΑΣ. ἐμνημόνευες.

851. ΤΡΙΠΟΛΙΣΤΟΝ. πολυθρύλλητον, καὶ πάνδημον δυστυχίαν, ἣν πᾶς ἐλεεῖ.

863. ἘΤ' ΟΥΣΑΝ ΚΑΤΗΝΑΡΕΣ. ζῶσαν ἐφόνευσας. διὰ γὰρ τὴν σὴν ταφὴν ζῶσα κατορύτομαι.]

[853. δέον εἰπεῖν, ἡμῖν τοῖς κλεινοῖς Λαβδακίδαῖς, ἩΜΕΤΕΡΟΥ εἶπε πρὸς τὸ ΠΟΤΜΟΥ. ἢ οὕτως· ἐψαυσας τοῦ προπαντος καὶ ὅλου πότμου τοῖς κλεινοῖς Λαβδακίδαῖς, τοῦ ἡμετέρου, ἡγουν τοῦ συγγενικοῦ. Τ.]

[ΜΕΤΡ. 864. ΣΕΒΕΙΝ ΜΕΝ. Σύστημα ἕτερον κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερές, ὅμοιον τῷ μετὰ τὴν δευτέραν στροφὴν συστήματι, οὗ ἡ ἀρχὴ, Προβᾶσ' ἐπ' ἔσχατον θράσους, κῶλων ὁμοίων ἰαμβικῶν διμέτρων δ. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος. Τ.]

864. ΣΕΒΕΙΝ ΜΕΝ, ΕΥΣΕΒΕΙΑ ΤΙΣ. εἰ τοῦ Χοροῦ τὸ μὲν ἔργον τῆς παιδὸς ἐπαινοῦσιν· οὐ μὴν δὲ θαρβέουσιν, ὡς καὶ τὴν γνώμην τοῦ βασιλέως διελέγχειν ὡς μοχθηράν. φησὶν οὖν, ὅτι πέπρακται μὲν δι' ευσέβειαν τὸ ὑπὸ ταύτης· ὧ δὲ ἡ βασιλεία μέλει, τούτῳ οὐκ ἔστι παραβατὴ ἡ ἀρχή, ὃ ἔστι τὰ προστάγματα. παραβαίνουσι δὲ, ὅσοι ἀρχόντων καταφρονοῦσιν. ΑΥΤΟΓΝΩΤΟΣ. αὐθαίρετος, καὶ ἰδιογνώμων τρόπος.

[864. ΣΕΒΕΙΝ. τους θανόντας. ΚΡΑΤΟΣ.
τὸ τοῦ κρατούντος θέσπισμα.

867. ὈΡΦΑ. ἀντὶ τῆς ὀρμῆς.]

[ΜΕΤΡ. 868. ἈΚΛΑΥΤΟΣ. Σύστημα ἐπωδικὸν ἐν ἐκθέσει κύλων ζ. τὸ α ἰαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον τὸν δεύτερον καὶ τρίτον ἔχον πόδα τρίβραχυν· τὸ β ἀντισπαστικὸν ἡμιόλιον καθαρόν· τὸ γ ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐκ τροχαϊκῆς συζυγίας, ἥτοι ἐπιτρίτου δευτέρου, παίανος τρίτου ἀντὶ ἰωνικοῦ καὶ συλλαβῆς· (εἰ δὲ βούλει, ἀκατάληκτον, τοῦ ἰωνικοῦ πεντασυλλαβου) τὸ δ δαιτυλικὸν τετράμετρον καταληκτικὸν εἰς δυσύλλαβον. τὸ ε παιωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐκ παίανος τετάρτου καὶ βακχείου· τὸ ς ὁμοίον τῷ τρίτῳ· τὸ ζ ἰαμβικὸν ἐφθήμερες καθαρὸν. ἐπὶ τῷ τελευταίῳ δύο διπλαῖ δηλοῦσαι τέλος ἔχειν τὰ τοιαῦτα εἶδη τὰ ἀνταποδιδόμενα. Τ.]

873. ἈΔΑΚΡΥΤΟΝ. ἀντὶ τοῦ, πολυδάκρυτον.

[869. ΤΑΛΑΪΦΡΩΝ. ἀθλία. ἘΤΟΪΜΑΝ. πρόχειρον.]

[871. ἸΕΡΟΝ ὈΜΜΑ. ἥτοι τὸν ἥλιον· ἢ τὸ τῆς λαμπάδος ὄμμα, ἀντὶ τοῦ ἡλίου φῶς.

873. τὸ ἈΔΑΚΡΥΤΟΝ σαφηνισμὸς ἐστὶ τοῦ ΟΥΔΕΙΣ ΣΤΕΝΑΖΕΙ. τὸ γὰρ παρ' οὐδενὸς στεναζόμενον, ἀδάκρυτόν ἐστιν. Τ.]

[ΜΕΤΡ. 875. ἌΡ' ἸΣΤ' ἈΟΙΔΑΣ. Αἱ μνοστροφικαὶ αὐταὶ περιόδοι στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων μτ' ὧν τελευτῆ, Πάθειεν ἢ καὶ δρῶσιν ἐκδικίως ἐμέ. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη κορωνίς. Τ.]

875.

875. ἌΡ' ἸΣΤ' ἈΟΙΔΑΣ ΚΑΙ ΓΟΟΥΣ.
πρὸς τοὺς ὑπηκόους τοῦτο φησὶν ὁ Κρέων ὀργιζόμενος, ὅτι μὴ θάπτον αὐτὴν ἀπήγαγον πρὸς εἰρκτὴν. ὁ δὲ λόγος· ἄρα ἴστε, εἰ χρεὶ ἤ^ε) λέγειν αἰοιδὰς καὶ γόους πρὸ τοῦ θανεῖν, οὐδέποτε τις παύσαιτο, δεῖ οὖν ἐκ βίας ἔλκειν αὐτήν. Εἴ' τε ΧΡΗ ΘΑΝΕΙ' Ν. εἰ χρεῖζει καὶ θέλει θανεῖν. μετριάξειν δὲ προσποιεῖται τῇ κολάσει, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ ἨΜΕΙΣ ΓΑΡ ἈΓΝΟΙ, τουτέστιν ἀκοινῶνῆτοι τοῦ φόνου τούτου. φησὶ διὰ τὸ μὴ χερσὶν αὐτὴν ἀνηρηκέναι.

[875. ἌΡ' ἸΣΤΕ καὶ γινώσκετε ὩΣ καὶ ὅτι οὐδεὶς ἂν παύσαιτο, Εἴ' ΧΡΕΙ' ΗἸ, ἢ γουν χρεῖσιμα αὐτῷ, λέγειν πρὸ τοῦ θανεῖν αἰοιδὰς καὶ γόους. τούτο δὲ λέγει ὀργιζόμενος τοῖς ἀγούσιν Ἀντιγόνην, ὅτι εἰσασαν τοιαῦτα περὶ αὐτῆς διεξέρχεσθαι, καὶ οὐ ταχέως ἤγαγον πρὸς ὅπερ κατεδικάσθη ὀρυγμα.

879. ἈΦΕΙΤΕ χρεὶ γράφειν, οὐκ ἄφετε, καὶ ΖΩΣΑ ΤΥΜΒΕΤΣΕΙ. οὕτω γὰρ ἀρμόζει τῷ μέτρῳ. τὸ ἈΦΕΙΤΕ δὲ καὶ ἐν τινὶ τῶν παλαιῶν εὐρηται βιβλίων· συντάσσειν δὲ οὕτως. οὐκ ἄξετο ταχέως αὐτήν, καὶ ἀφεῖτε μόνην ἐρημον, περιπτύξαντες ἐν τῷ κατηρεφεῖ τυμβῳ, ὡς εἰρηκα ἐγώ, εἴτε χρεὶ θανεῖν αὐτήν, εἴτε τυμβεύσει ἐν τοιαύτῃ στέγῃ ζῶσα, ἢ γουν ἐντάφιος κείσεται. ΖΩΣΑΝ δὲ ὀφείλων εἰπεῖν καὶ ΤΥΜΒΕΤΣΕΙΝ πρὸς τὴν ἀνω αἰτιατικὴν καὶ πρὸς τὸ ΘΑΝΕΙ' Ν, ὁ δὲ πρὸς εὐθείαν ἔτρεψε τῇ τοῦ μέτρου ἀνάγκῃ. οὐ γὰρ ΖΩΣΑΝ ὁ ποιητὴς εἰργράψεν, ὡς

ἐν

8) χρεῖη Brunck.

N 2

ἐν πολλοῖς τῶν βιβλίων εὕρηται, ἀλλ' οἱ συντάσσουσιν μὴ δυνήθεντες. Τ.]

881. ἩΜΕῖΣ ΓΑΡ ἌΓΝΟΙ. τὸ κατὰ ταύτην τὴν κόρην, ἀγνοῖ ἡμεῖς ἐσμέν, καὶ οὐδὲν ἐναγέες ἐπράξαμεν. ΜΕΤΟΙΚΙΑΣ Δ' ΟΥ'Ν ΤΗ'Σ ἌΝΩ ΣΤΕΡΗΣΕΤΑΙ. ἀντὶ τοῦ, μεθ' ἡμῶν^{h)} ἄνω οἰκεῖν.

[882. ΣΤΕΡΗΣΕΤΑΙ. ἦτοι τοῦτο αὐτῇ ἔσται στέρησις καὶ ζημία, τὸ μετοικισθῆναι ἀπὸ τῶν ζώντων εἰς τοὺς θανόντας. θεὸν δὲ οὕτως εἶπεν, τῆς ἄνω διαίτης στερήσεται, ἐπειδὴ ἡ') τοῦ κόσμου στέρησις μετοικία ἐστὶ, ΜΕΤΟΙΚΙΑΣ εἶπεν, εἰ καὶ ἀγνοοῦντες τινες τὸ ΜΕΤΟΙΚΙΑΣ ἀντὶ τοῦ, τῆς μεθ' ἡμῶν διατριβῆς λέγουσιν. Τ.]

883. ΚΑΤΑΣΚΑΦΗΣ. κατεσκαμμένη, ὑπόγειος. Οἴκῃσις Αἰείφροτος. τῷ μὴ πρὸς καιρὸν εἶναι τὴν φρουράν, ἀλλὰ διόλου.

[884. Αἰείφροτος. ἐν ἡ αἰεὶ διάζω φρουρούμενη.]

886. ΠΕΡΣΕΦΑΣΣΑ. ἡ Περσεφόνη, ἡ φέρουσα ἄτας καὶ βλάβας, ὡς φησι Πλάτων ἐν Κρατύλῳ. διπλασιάζεται δὲ ἐνταῦθα τὸ σ, διὰ τὴν τοῦ μέτρου ἀνάγκην. Τ.]

887. ΚΑΚΙΣΤΑ ΔΗ' ΜΑΚΡΩ. ἀντὶ τοῦ, πολυ.

889. ἘΝ ἘΛΠΪΣΙ ΤΡΕΨΩ. εὐεπίφορος Σοφοκλῆς εἰς τὸ τρέψω ἀντὶ τοῦ ἔχω λέγειν. ὁ δὲ νοῦς· ἐλπίζω ἀποθανοῦσα πάντας ἔξειν φίλους.

ΚΑ-

h) ἀντὶ τοῦ, τοῦ μεθ' ἡμῶν Brunck.

i) διὰ pro ἡ ed. Turn. et Steph.

ΚΑΣΙΓΝΗΤΟΝ ΚΑ'ΡΑ. ὦ Ἐτεόκλεις. ἐξῆς γὰρ τοῦ Πολυνείκου μετὰ αἵκτου μνημονεύει.

[895. ΠΕΡΙΣΤΕΛΛΟΥΣΑ. ἐνταφιάζουσα. ἌΡΝΥΜΑΙ. λαμβάνω.]

896. ΚΑΪΤΟΙ Σ' ἘΓΩ' ἸΤΙΜΗΣΑ ΤΟῖΣ ΦΡΟΝΟΥΨΙΝ ΕΥ'. παρὰ τοῖς καλῶς φρονούσι δοκῶ σε τετιμηκέναι, ὥστε τοὺς συνετοὺς ἀποδέξασθαι τὰ ὑπ' ἐμοῦ εἰς σὲ γεγόμενα.

[896. ΤΟῖΣ ΦΡΟΝΟΥΨΙΝ ΕΥ'. πάντες γὰρ οἱ νουνεχεῖς καὶ τὰ πράγματα ὡς δεῖ διακρίνοντες, ἠγάσαντό με τῆς περὶ σὲ σπουδῆς. συναπτε δὲ τὸ ΕΥ' πρὸς τὸ ἸΤΙΜΗΣΑ. Τ.]

899. ἈΝΗΡΟΜΗΝ ΠΟΝΟΝ. ἀντὶ τοῦ, ὑπέστην. ΤΙΝΟΣ ΝΟΜΟΥ ΔΗ' ΤΑΥΤΑ. ἀντὶ τοῦ, τίνος νομίσματος καὶ λογισμοῦ.

[900. ΤΙΝΟΣ ΝΟΜΟΥ. ἠγουν τίνι νόμῳ χαριζομένη, καὶ στέργουσα καὶ ἀποδεχομένη τούτον, λέγω ταῦτα; Τ.]

905. ΤΟΙΩΔΕ ΜΕΝΤΟΙ. τῷ τοιούτῳ νόμῳ, ὅς ἀποδείκνυσι τὸ κατὰ τοὺς ἀδελφοὺς δίκαιον ὑπερέχειν ἀπάντων, τιμήσασά σε, ἐδοξα τῷ Κρέοντι ἀμαρτάνειν, διὰ τὴν ἐνδειξιν τῆς βίας αὐτοῦ.

908. ΚΑΙ ΝΥ'Ν ἌΓΕΙ ΜΕ. ἐμφατικώτερον τὸ ἌΓΕΙ. οὐ γὰρ εἶπεν, ὅτι ἐκέλευσέ με ἀχθῆναι, ἀλλ' αὐτὸς ἄγει.

913. ΠΟΙΑΝ ΠΑΡΕΞΕΛΘΟΥΨΑ ΔΑΙΜΟΝΩΝ. ἐπεὶ τὰ τοῦ Κρέοντος, θνητοῦ ὄντος, παρέβη.

915. ΤΙΝ' ΑΥ'ΔΑ'Ν ΣΥΜΜΑΧΩΝ. λείπει καλεῖν. ἌΛΛ' Εἰ ΜΕ'Ν ΟΥ'Ν ΤΑ'Δ' ἔστιν.

εἰ ταῦτα τοῖς θεοῖς ἀρέσκει, παθόντες τὴν τιμωρίαν, γνοίημεν τὴν ἀμαρτίαν. Εἰ δ' οἱ δ' Ἀμαρτάνου-
 Σιν. ἐπὶ τὸν Κρέοντα ἠ ἀναφορά. Ἡ καὶ Ἄρω Σιν
 Ἐνδίκῳς. ἢ Ἐκδικῳς, ἢ γουν ἔξω τοῦ δικαίου.

[915. ΑΥΔΑΙΝ. ἐπικαλεῖσθαι.

916. ΔΥΣΣΕΒΕΙΑΝ Ἐκτῆσάμην. του-
 τέστιν, εὐσεβῆ πράξασα ἔργα, ἀσεβῆς ἐδοξα.]

[ΜΕΤΡ. 921. ἜΤΙ ΤΩΝ ΑΥΤΩΝ. Σύ-
 στημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερῆς ἐν εἰςθεσεὶ κώ-
 λων ἀναπαιστικῶν ιε, ὧν τὸ ε μονόμετρον, τὸ ι
 πενθημιμερές, τὰ λοιπὰ δίμετρα ἀπατάληκτα,
 τὸ δὲ ιε δίμετρον καταληκτικόν, ἢτοι ἐφθημιμερῆς
 παρομοιακόν. ἐπὶ τῷ τέλει κερῶνις μόνη, ἀνεχωρη-
 σάντων τῶν ὑποκριτῶν. Γ.]

921. ἜΤΙ ΤΩΝ ΑΥΤΩΝ. ἐτι ἐν τῷ αὐ-
 τῷ κινήματι εἰσικεν ἢ παῖς εἶναι. οἶον, οὐκ ἐνόεωκεν
 οὐδρομένη.

[921. ἈΝΕΜΩΝ. ἢ γουν τῆς πρὶν ὑπεροφίας
 καὶ τύφου. Ῥιπαί, ὄρμαι, κινήσεις. τὸ ἈΝΕ-
 ΜΩΝ πρὸς τὸ ΨΥΧΗΣ συναπτε, ἢ ἢ, ἐτι αὐτῇ
 αἰ αὐταὶ κινήσεις τῶν ἀνέμων καὶ τῆς ὑπεροφίας
 τῆς ψυχῆς εἰσίν.]

924. ΚΛΑΥΜΑΘ' ὙΠᾶρξει. ἀντὶ τοῦ,
 κλαύσονται οἱ ἄγοντες αὐτὴν, εἰάν ἐτι βραδύνωσι.
 ΒΡΑΔΥΤΗΤΟΣ ὙΠΕΡ. διὰ τὸ ἐν αὐτῇ ἐμβραδύνειν.

925. Οἴμοι Θανάτου. ἀπειληθέντες
 ὑπὸ τοῦ Κρέοντος οἱ ὑπήκοοι, ἄξουσί με λοιπὸν ἐπὶ
 θάνατον,

[925. ΘΑΝΑΤΟΥ ἘΓΓΥΤΑΤΩ Ἀφί-
 κται. θάνατον ἀπειλεῖ.]

927.

927. ΘΑΨΡΕΪΝ ΟΥΔΕΝ ΠΑΡΑΜΥ-
 ΘΟΥΜΑΙ. οὐ παραμυθουμαί σε θαρβεῖν, ὡς μὴ
 κεκυρωμένου σοι τοῦ ἀποθανεῖν. τοῦτο δὲ φησιν, ὡς
 οὐκ ἐνδίδους, ἢνα μὴ ὑπονοήσῃ ἐκείνη μεταπειπεκέ-
 ναι αὐτὸν δακρύουσα. ἢ ὁ Χορὸς λέγει, ὡς τοῦ Κρέ-
 οντος μὴ μεταπεισθέντος.

[927. ΟΥΔΕΝ ΠΑΡΑΜΥΘΟΥΜΑΙ αὐτὴν
 δηλονότι. ἢ γουν, παρηγορίαν οὐ τινα δίδωμι αὐτῇ,
 μὴ τὰ κεκυρωμένα γενέσθαι.]

929. Ω ΓΗΣ ΘΗΒΗΣ. λοιπὸν πρὸς βίαν
 αὐτὴν ἀγούσιν οἱ ὑπήκοοι, τὰ πρῶτα αὐτὴν ἐλεούν-
 τες καὶ αἰδοῦμενοι. Οἱ Κοιρανίδαι. κοιρανιοί.
 τοῖς ἀπὸ τοῦ Χοροῦ φησιν. εἰώθασι γὰρ οὐ μόνον
 τοὺς βασιλεῖς, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐνδόξους τῶν πολι-
 τῶν οὕτω καλεῖν. ἢ πρὸς τὸν Κρέοντα, ἠθικῶς ἀν-
 αὐτὸν εἰς συμμαχίαν προκαλουμένη. ἢ πρὸς τοὺς
 πάλαι βασιλεῖας τοὺς προγόνους αὐτῆς. Τὴν βα-
 σιλιῖδα. τὴν βασιλείαν. Σεβίσασα. τιμήσασα.

[932. ΚΟΙΡΑΝΙΔΑΙ. οἱ πρὸνυχοντες τῶν
 Θηβαίων ἢ κοιρανίδας λέγει τοὺς προγόνους αὐτῆς.

935. Τὴν ἐτσεβίαν γράφε Ἰωνικῶς,
 ἢ ἢ οἰκεῖον τῷ μέτρῳ. ἐκείνοι γὰρ τῶν τοιούτων προ-
 παροξυτόνων θηλυκῶν ὀνομάτων τὰς διφθόγγους συ-
 στέλλοντες, διὰ τοῦ ι μόνου ἐκφέρουσι παροξυτό-
 νως. ἀλλὰ καὶ τὸ Σεβίσασα ἀπὸ τοῦ σεβίζω
 ὀφείλεις λέγειν. οὕτω γὰρ ἀρμόζει τῷ μέτρῳ. Γ.]

[ΜΕΤΡ. 936. Ἐτλα καὶ δανάας. τὰ
 τοιαῦτα εἶδη τῶν Χορῶν καλεῖται κατὰ σχέσιν, ὡς
 εἴρηται. ἐστὶ δὲ τὰ παρὲντα στροφῶν δύο. τῆς πρῶ-
 τῆς στροφῆς τὰ κῶλα ιε καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς
 τοσαῦ-

τοσαῦτα. τὸ α ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικόν, ὃ καλεῖται Φαλαίκειον, ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου καὶ βακχείου· τὸ δεύτερον ὅμοιον, τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου, ἀντισπαστου καὶ ἰάμβου· τὸ γ ὅμοιον, τρίμετρον καταληκτικὸν Φερεκράτειον ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου καὶ βακχείου ἢ ἀμφιβράχους· (εἰ δὲ βούλει, δακτυλικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον) τὸ δ ὅμοιον τῷ πρώτῳ, ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου, διιάμβου καὶ σπονδείου· τὸ ε ἰωνικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν ἀπὸ μείζονος, ἐκ δύο ἰωνικῶν καὶ μολοσσοῦ· τὸ ς ὅμοιον τῷ τρίτῳ· τὸ ζ ἑβδομον ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος δίμετρον καταληκτικόν, ἥτοι ἐφθημιμερὲς ἐξ ἰωνικοῦ καὶ ἀναπαιστού· τὸ η ἀντισπαστικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου, ἀντισπαστου καὶ ἐπιτρίτου πρώτου, ὃ καλεῖται Ἀλκαϊκόν· (ἀλλ' οὐκ ἐνταῦθα κατ' ἐκεῖνο τὸ κῶλον συντέθειται) τὸ θ ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον καθαρὸν· τὸ ι ὅμοιον· τὸ ια ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον, ὃ καλεῖται Σαπφικόν ἢ Ἰππωνάκτειον ἐξ ἐπιτρίτου πρώτου, διιάμβου καὶ συλλαβῆς, πλὴν καὶ τοῦτο κατ' ἐκεῖνο τὸ κῶλον συντέθειται. ἐπὶ τέλει τῆς τε στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς μόνη παράγραφος. Τ.]

936. ἜΤΛΑ ΚΑΙ ΔΑΝΑ΄ΑΣ. ὅϊον, ἡ Δανάη ἔτλη μὴ εἶναι ἐν φωτί, ἀλλ' ἐν σκότῳ· ἐπεὶ καὶ αὕτη ἐν χαλκῷ οἴκῳ ἐκέκρυπτο. ΚΡΥΠΤΟΜΕΝΑ Δ' ἘΝ ΤΥΜΒΗΡΕΙ. κατεκλείσθη ὑπὸ τὸν κιβωτόν. ἢ ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῆς ἀνάγκης ἦλθε καὶ τῆς εἰμαρμένης. ἢ κατεζεύχθη συνελθούσα τῷ Δίῳ. ΤΑ-ΜΙ-

ΜΙΕΥ'ΕΣΚΕ. ἀντὶ τοῦ, ἐν αὐτῇ εἶχε τὰς γονὰς τοῦ Διός· ὃ ἔστιν, ἔγγυος^{κ)} ἦν. ΜΟΙΡΙΑΔΙΑ. εἰμαρμένη. ΟΥ'Τ' ἌΝ ΝΙΝ. αὐτὴν τὴν μοῖραν. ὈΜΒΡΟΣ ΟΥ'Τ' ἌΡΗΣ. Ἄρης νῦν, ὁ πόλεμος. καὶ γὰρ οὗτος κατὰ μοῖραν ἐγείρεται. βούλεται δὲ εἰπεῖν, ὅτι οὔτε τὰ ἐν οὐρανῷ, οὔτε τὰ ἐν τῇ γῇ, οὔτε τὰ ἐν τῇ θαλάττῃ πραττόμενα, παρὰ μοῖραν γίνονται.

[936. ἜΤΛΑ ΚΑΙ ΔΑΝΑ΄ΑΣ. παραμυθούμενος ὁ Χορὸς τὴν Ἀντιγόνην, εἰς παραδείγμα τὴν Δανάην εἰσάγει, ὅτι καὶ ἐκείνην ὁ πατὴρ Ἀκρίσιος, διότι ἐν πύργῳ οὐσα ἔγγυος γέγονεν ὑπὸ Διός, χρυσοῦ γενομένου καὶ καταρρῦέντος ἐπὶ ταύτην ἀπὸ τοῦ τέγγους, ὀργισθεῖς, ἐν χαλκῷ κιβωτίῳ μετὰ τοῦ παιδὸς ἐνέκλεισεν. ἐστὶ δὲ τὸ ΧΑΛΚΟΔΕ΄ΤΟΙΣ ΑΥ΄ΛΑΪΣ καὶ τὸ ΤΥΜΒΗΡΕΙ ΘΑΛΛΆΜΩι ταυτὸ. Τ.]

946. ΖΕΥ΄ΧΘΗ Δ' ὈΞΥΧΟ΄ΛΩι. τὸ ἐξῆς· ζεύχθη πετρῶδει κατὰφρακτος ἐν δεσμῷ. μὴ οὕτω δὲ αὐτὸ λάβωμεν, ὅτι καὶ ἡ Ἀντιγόνη ἀσεβῆς οὐσα πέπονθεν ὅπερ ὁ ἀσεβῆς Λυκούργος· ἀλλ' ἀπλῶς τῇ παραθέσει τῶν ὁμοίων δυστυχιῶν παραμυθεῖται τὴν κόρην. τὸν δεσμὸν δὲ τῆς ἀμπέλου πετρῶδη εἶπεν, ἀντὶ τοῦ, τὸν ἰσχυρόν. ΚΕΡΤΟΜΙ΄ΟΙΣ ὈΡΓΑΪΣ. διὰ τὰς κερτομίους ὀργὰς. ΠΕΤΡΩ΄ΔΕΙ. τῷ στερεῷ δεσμῷ τῆς ἀμπέλου. ΔΕΙΝΟ΄Ν ἈΠΟΣΤΑ΄ΖΕΙ. ἀντὶ τοῦ πολυ.!) ΟΥ'ΤΩ ΤΑ΄Σ ΜΑΝΙ΄

κ) ἔγγυος Brunck. Mox post αὐτὴν punctum posuit.

!) ΔΕΙΝΟ΄Ν· πολλῷ Brunck. ante ἈΝΘΗΡΟ΄Ν δὲ collocavit.

ΝΙΑΣ ΔΕΙΝΟΝ. οὕτω καὶ τοῦ Λυκούργου ἀπὸ τῆς μανίας ὀργὴ ἀποβαίνει. ΜΕΝΟΣ γὰρ, ἡ ὀργή. ἌΝΘΗΡΟΝ δέ, τὸ ἀκμαῖον καὶ ἀνδρῶν ἐν καιροῖς. ΚΕΪΝΟΣ ἘΠΕΓΝΩ. τὸ ἐξῆς· κείνος ἐπέγνω τὸν θεὸν κερτομίσις γλώσσαν^{m)} μανίαις ψαύων. ΕΝΘΕΟΥΣ. τὰς θεολήπτους βάκχας. ΕΥΪΟΝ ΤΕ ΠΥΡ. τὸ ὑπὸ τῶν βακχῶν αἰρόμενον ἐν ταῖς Διονυσιακαῖς δαδουχίαις. ΦΙΛΑΥΛΟΥΣ ἨΡΕΘΙΖΕ ΜΟΥΣΑΣ. κακολογῶν αὐτάς, ἠρέθιζε καθ' αὐτοῦ. λέγει οὖν, ἐτάρασσε καὶ ἐσκάρπιζε τὰς τῶν αὐλῶν ᾠδὰς. ἢ οὕτως· τὰς Μούσας, τὰς περὶ τὸν Διόνυσον, ἐχλεύαζε, τουτέστι τοὺς ὕμνους, ἢ τοὺς λόγους. τινὲς δὲ φασιν, ὅτι καὶ τὰς Μούσας ὕβρισε.

[946. Λυκούργος ὁ Δρύαντος παῖς, βασιλεὺς Μακεδόνων, τιμῶν πάντας τοὺς θεοὺς, ἀθέως διέκειτο πρὸς Διόνυσον, καὶ ἐπειράτο τὰς τε βάκχας αὐτοῦ καὶ τοὺς χοροὺς καθαιρεῖν. ἐξενεχθεὶς οὖν ποτὲ εἰς πόλεμον καὶ τροπῆς γενομένης, ἐπεὶ φεύγειν ἤρξατο, συνεποδίσθη ἐν κλήματι ὑπὸ Διονύσου, καὶ ἀποβριθεὶς εἰς κρημνόν, τὸ ζῆν ἀπολώλεκεν. ἕτεροι δὲ φασιν, ὡς λαβόντες αὐτὸν οἱ πολέμιοι συμποδίσθιντα, καὶ εἰς ἀντρον ἐμβαλόντες, καὶ τὴν εἰσοδὸν κλείσαντες, ἐλιμαγχόνησαν, ὃ καὶ κρεῖττον· συναῖδει γὰρ τῷ ΠΕΤΡΩΔΕΙ ΔΕΣΜΩ. ΚΑΤΑΦΡΑΚΤΟΣ. εἰ δὲ πρὸς τὸ ἄνω εἶποις τὸ ΠΕΤΡΩΔΕΙ, ἀντὶ τοῦ στερεῶν κήσεις. λέγει δὲ τὴν Λυκούργου ἱστορίαν, οὐχ ὅτι ἡ ἄντιγονη ἀσεβὴς ἦν, ὥσπερ ἐκεῖνος, ἀλλὰ διὰ μόνον τὸ πάθος.

931.

m) γλώσσης Brunck.

951. ἘΠΕΓΝΩ ΜΑΝΙΑΣ. ἐπέγνω τὰς οἰκείας μανίας, ὡς εἰς κακὸν αὐτῷ ἐτελεύτησαν. λέγει δὲ ὅτι ταῦτα ἀποκερδαίνουσιν οἱ κακοὶ καὶ ἀσεβεῖς. T.]

[ΜΕΤΡ. 956. ΠΑΡΑ ΔΕ ΚΥΤΑΝΕΩΝ. Ἡ δευτέρα αὕτη στροφή κῶλων ἐστὶν ἰα, καὶ ἡ ἀντι-στροφή τσεύτων. τὸ α ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἀντισπᾶστου πεντασυλλάβου, διαλελυμένης τῆς πρώτης καὶ μακρᾶς, διὰ μβου καὶ συλλαβῆς· τὸ β ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττωνος τρίμετρον καταληκτικὸν ἐκ παίανος τρίτου ἀντὶ ἰωνικοῦ, δισπενδείου καὶ ἀναπᾶστου· τὸ γ ἰωνικὸν ὁμοῖον δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάττωνος καὶ ἐπιτρίτου δευτέρου ἢ τροχαϊκῆς συζυγίας· τὸ δ ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικόν, ἐφθημιμερές Φερεκράτειον, ἐξ ἀντισπᾶστου καὶ ἀναπᾶστου· (ἐν δὲ τῷ τῆς ἀντιστροφῆς ἐπιτρίτον ἔχει δ ἀντὶ τοῦ ἀντισπᾶστου) τὸ ε ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον· (εἰ δὲ βούλει, ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος ἡμίολιον ἐξ ἐπιτρίτου τρίτου καὶ σπενδείου) τὸ ζ χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐφθημιμερές ἐκ χοριαμβου καὶ βακχείου ἢ ἀμφιβράχους· τὸ ζ συνθετὸν ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας, ἥτοι μονομέτρου καὶ ἰδυφαλλικοῦ, ἥτοι τριῶν τροχαίων· τὸ η ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτο ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας πεντασυλλάβου, ἀντισπᾶστου καὶ συλλαβῆς· ἐν δὲ τῷ κῶλῳ τῆς ἀντιστροφῆς παίανος δευτέρου ἔχει ἀντὶ τοῦ ἀντισπᾶστου τὸ θ ὁμοῖον δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ διὰ μβου καθαρῶ καὶ ἐπιτρίτου πρώτου· ἐν τῷ πρώτῳ κῶλῳ συνίησις ἐστὶ· τὸ ι τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον

ληκτον· τὸ ἰα ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικόν, ἤτοι ἐφθήμερες Φερεκράτειον ἐξ ἀντισπαστου καὶ μολοσσοῦ. ἐπὶ τῷ τέλει μὲν τῆς στροφῆς παράγραφος· ἐπὶ δὲ τῷ τῆς ἀντιστροφῆς κορωνίς, δηλοῦσα ὡς τὸ ἄσμα τετέλεσται καὶ ὡς χορὸς ὑπεχώρησε. Γ.]

956. ΠΑΡΑ ΔΕ ΚΥΑΝΕΩΝ ΠΕΛΑΓΕΩΝ. ἀντὶ τοῦ, παρὰ δὲ τοῖς κυανέοις πελάγεσι τῆς διδύμης θαλάττης, γέγονεν ἐμφύλια κακὰ περὶ τοῦ Φινείδας. ΚΥΑΝΕΟΙΣ^{η)} δὲ πελάγεσιν εἶπε, τοῖς ὑπὸ τῶν Κυανέων πετρῶν περιεχομένοις. ΔΙΔΥΜΗΣ ἌΛΟΣ. ἢ διὰ τὸ διαχωρίζεσθαι ὑπ' αὐτῶν τὴν θάλασσαν, ἢ διὰ τὸ συνιέναι αὐτάς καὶ ἐνούσθαι, διδύμους φησίν. ἌΚΤΑΙ ΒΟΣΠΟΡΙΑΙ. αἱ ὑπὸ τοῦ Βοσπόρου τοῦ πελάγους περιεχόμεναι. ἩΔ' Ὁ ΘΡΗΚΩΝ ΣΑΛΜΥΔΙΣΣΟΣ. ὁ Θρακικὸς Σαλμυδισσός.^{ο)} πέλαγος δὲ ἐστὶ δυσχέιμερον περὶ Θρακίην. Αἰσχύλος· (Προμ. 732.)

Σαλμυδισσία γνάθος

ἐχθρόζενος ναύτησι, μητριά νεῶν.

[956. Βορέας κῆδος συνῆψε τοῖς Ἀθηναίοις, ἀρπάσας Ὠρείθυιαν Ἐρεχθέως, ἐξ ἧς ἔσχε Ζῆθον καὶ Κάλαϊν, καὶ Κλεοπάτραν, ἣν γήμας Φινεύς δύο παῖδας ἐγέννησε, Πλήξιππον καὶ Πανδίωνα. μετὰ δὲ τὸν Κλεοπάτρας θάνατον ἐπέγημεν Ἰδαίαν τὴν Δαρδάνου, κατὰ δὲ τινὰς, Εἰδοθέαν τὴν Κάδμου ἀδελφὴν, ἣτις ἐξ ἐπιβουλῆς τυφλώσασα τοὺς Κλεο-

η) Κυανέοις Brunck.

ο) Brunck. hic et superius Σαλμυδισσί. Paulo post autem Σαλμυδισσία.

Κλεοπάτρας παῖδας, ἐν τάφῳ καθεῖρξε ζῶντας. ἢ δὲ ἐπιβουλή τοιαύτη. κατεψεύσατο αὐτῶν πρὸς Φινέα, ὡς δῆθεν πειρώντων αὐτήν. ἀπατηθεὶς οὖν Φινεύς, ἐξουσίαν αὐτῇ τούτων ἔδωκεν. ἕτεροι δὲ Φασιν, ὅτι Φινεύς ζῶσαν τὴν Κλεοπάτραν ἀπαξιώσας, τὴν Ἰδαίαν ἐγημε. Κλεοπάτρα γοῦν ἀμυνομένη τοῦτον, τυφλοῖ τοὺς παῖδας αὐτῆς. ἢ σύνταξις· αἱ δὲ ΒΟΣΠΟΡΙΑΙ καὶ Θρακικαὶ ἀκταὶ τῆς ἀλός, τῆς ἀπὸ τῶν κυανέων πετρῶν ΔΙΔΥΜΑΣ καὶ διπλῆς· εἰς δὶχα γὰρ αἱ κυανέαι πέτραι τὴν ἐκεῖ θάλασσαν τέμνουσιν· ἢ διότι αἱ πέτραι δύο, καὶ ἡ θάλασσα διδύμη ἐστὶ· καὶ Ὁ ΣΑΛΜΥΔΗΣΣΟΣ ποταμὸς τῶν Θρακῶν, ἵΝΑ καὶ ὅπου ὁ ἌΡΗΣ ἈΓΧΙΠΤΟΛΙΣ καὶ γείτων ἐστὶν· ἐκεῖ γὰρ τὸ ἱερόν ἦν Ἄρεος· Εἶ ΔΕ καὶ ἐθεάσατο ἘΛΚΟΣ καὶ πῆρωσιν ἌΡΑΤΟΝ καὶ καταράσιμον τοῖς ΔΙΣΣΟΪΣ καὶ διπλοῖς ΦΙΝΕΪΔΑΙΣ καὶ Φινέως παισὶ, Πλήξιππον καὶ Πανδίωνι, τυφλωθὲν ἐκ τῆς ἀγρίας ΔΑΜΑΡΤΟΣ καὶ γυναικὸς τοῦ Φινέως, τῆς Κλεοπάτρας τῆς ἑαυτῶν μητρός, ἢ τῆς μητριάς αὐτῶν, τῆς Ἰδαίας τῆς θυγατρὸς Δαρδάνου. ἄμφω γὰρ, ὡς εἴρηται, λέγεται. ΤΥΦΛΩΘΕΝ, ἀλαὸν καὶ τυφλόν, ἈΡΑΧΘΕΝ καὶ πληγὴν οὐκ ἐν ἌΚΜΑΪΣ καὶ ὀξύτησιν ΕἶΓΧΕΩΝ καὶ ξιφῶν, ἀλλ' ὑπὸ αἵματηραῖς τε χερσὶ, καὶ ἐν ἀκμαῖς ΚΕΡΚΙΔΩΝ, ἤτοι σιδηρῶν ἀτρακτῶν, ἀραχθὲν ἐν τοῖς κύκλοις τῶν ὀμμάτων τοῖς ἀλαστόροις. Γ.]

959. ἼΝ ἌΓΧΙΠΟΛΙΣ ἌΡΗΣ. παρὰ γὰρ Θραξὶ τιμᾶται ὁ Ἄρης, ὡς καὶ ὁ ποιητῆς· (Ιλ. Ν. 301.)

Τὼ μὲν ἄρ' ἐκ Θερύκης Ἐφύρην μετὰ θω-
ρήσσεσκον. ρ)

τὸ δὲ ἵΝΑ τοῖς ἀνω συνάπτεται ἵνα ἀκταὶ Βοσπό-
ριαι. καὶ οὐδὲν λείπει. ἔσοι δὲ γράφουσιν ὈΝ
ἌΡΗΣ, περιττὸν λαμβάνουσι τὸ ὄνομα. ΔΙΣΣΟΪ-
ΣΙ ΦΙΝΕΪΔΑΙΣ. τῶν δισσῶν Φινειδῶν, Πληξίππου
καὶ Πανδίωνος, ἢ Γηρύμβας καὶ Ἀσπίνδου. ΤΥ-
ΦΛΩΘΕΝ ἘΞ ἈΓΡΙΑΣ. τὸ ἐξῆς· τυφλωθὲν ὀμ-
μάτων κύκλοις. ἈΛΑΣΤΟΡΟΙΣΙ. τοῖς ἄλαστα πε-
πονθόσιν, ἢ τοῖς δυστυχέσι κύκλοις τῶν ὀμμάτων.
ἌΡΑΧΘΕΝ ἘΓΧΕΪΩΝ. ἀντὶ τοῦ, τυφλωθὲν.
ἀραχθὲν αἱματηραῖς χεῖρεσσιν, ὑπ' ἐγχείων καὶ
κρηκίδων ἀκμαῖς, τούτεστι γυναικείαις.

[961. Εἶδεν. ἐπειδὴ ὁ Σαλμυδισσοῦ ποτα-
μος εἰς τὰς Βοσπορίου ἀκτὰς εἰσβάλλει, διὰ τοῦτο
πρὸς αὐτὸν τὴν σύνταξιν ἀπέδωκε, τὸ Εἶδεν.

963. ἈΛΑΣΤΟΡΟΙΣΙΝ. δέον εἰπεῖν ἀλα-
στόρωε, ἀλαστόροις εἶπε πρὸς τὸ κύκλοις. ΛΙ-
ΜΑΤΗΡΑΪΣ ΧΕΪΡΕΣΣΙ. ἀντὶ τοῦ, χερσὶ ξίφῃ
ἐχούσαις αἱματηραῖς.]

966. ΜΕΛΕΟΙ ΜΕΛΕ'ΑΝ ΠΑ'ΘΑΝ. ὅτι
πελευτήσασα ἀφῆκεν αὐτοὺς ὑπὸ μητρυιάν· ἢ ὅτι
αὐτὴ αὐτοὺς ἐξετύφλωσεν. ἈΝΥΜΦΕΥΤΟΝ ΓΟ-
ΝΑΝ. κακόνυμφον γεννῆν. ὅτι ἐπὶ κακῷ νυμφευ-
θεῖσα δυστυχεῖς αὐτοὺς ἔτεκεν. ἢ τὴν ἀνυμφευτον
ἐαυτῶ ρ) κοινωῖαν, αἰὼν τῆς πρὸς γυναῖκας συνου-
σίας ἀπειροὶ ὄντες. Ἀ ΔΕ' ΣΠΕΡΜΑ ΜΕΝ ἌΡ-
ΧΕ-

ρ) Ἐφύρουε et θωρήσσεσκον.

η) ἐαυτῶν Brunck.

ΧΕΟΓΟ'ΝΩΝ. Βορέας κῆδος συνῆψε τοῖς Ἀθη-
ναίοις, ἀρπάσας Ὠρεΐθυαν τὴν Ἐρεχθεῶς, ἐξ ἧς
ἔσχε Ζήτην καὶ Καίλαιν καὶ Κλεοπάτραν. ταύτην
ὁ Φινεύς ἐγημεν, ἐξ ἧς αὐτῶ δύο παῖδες ἐγένοντο,
Πλήξιππος καὶ Πανδῖον, κατὰ δὲ τινὰς, Τηρύμ-
βας ρ) καὶ Ἀσπονδος. μετὰ δὲ τὸν Κλεοπάτρας
θάνατον ἐπέγημεν Ἰδαίαν τὴν Δαρδάνου, κατὰ δὲ
τινὰς, Εἰδοθεῖαν τὴν Κάδμου ἀδελφὴν, ἧς καὶ αὐ-
τὸς Σοφοκλῆς μνημονεύει ἐν Τυμπανισταῖς, ἧτις ἐξ
ἐπιβουλῆς τυφλώσασα τοὺς τῆς Κλεοπάτρας παῖ-
δας, ἐν τάφῳ καθείρξεν· ὡς δὲ τινὲς φασιν, ὅτι
κατεψεύσατο αὐτῶν, ἅτε δὴ πειρασάντων αὐτὴν
ἐφ' οἷς ἀπατηθεῖς ὁ Φινεύς, ἀμφοτέρους τυφλοῖ.
ταῦτα δὲ ἱστορεῖ Ἀπολλοδώρος ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ.
τινὲς δὲ ἱστοροῦσιν, ὅτι περιούσαν τὴν Κλεοπάτραν
ὁ Φινεύς ἐκβέβληκε, καὶ τὴν Ἰδαίαν ἐπέγημεν ἢ
δὲ ὀργισθεῖσα τοὺς ἐαυτῆς ἐτύφλωσε παῖδας.

[970. ἌΝΤΑΣ'. ὑπῆρξε.]

[968. ἈΝΥΜΦΕΥΤΟΝ. ἡγουν κακόνυμ-
φεύτου μητρὸς γέννημα ὑπάρξαντες. δέον δὲ εἰπεῖν,
ἀνυμφεύτου μητρός, ἈΝΥΜΦΕΥΤΟΝ πρὸς τὸ
ΓΟΝΑΝ εἶπε. τ.]

973. ἈΜΙΠΠΟΣ. ταχεῖα, ἴσον ἵππῳ δυνα-
μένη τρέχειν. εἰ δὲ γράφεται ἈΜΙΠΠΟΙΣ, πρὸς
τὸ θυελλαῖς· τράφη θυελλοῖσιν ἀμίπποις, ταῖς
ἐξισουμέναις ἵπποις, ὡς καὶ Ὀμηρὸς (Ιλ. Κ. 437.)
θεῖειν δ' ἀνέμοισιν ὁμοῖοι. ἈΛΛΑ ΚΑΠ' ΕΚΕΙ-
ΝΑΙ.

ρ) Γηρύμβας Brunck.

ΝΑΙ. ἀλλὰ κατ' ἐκείνης, τῆς θυγατρὸς Βορέου, τῆς ἐξ Ἐρεχθιδῶν γενουσίας, ἐνέσκηψαν αἱ πολυχρόνιοι Μοῖραι, καὶ μεγάλα δυστυχῆσαι αὐτὴν πεποιήκασιν. ἢ μεγάλαι δυστυχίαι καὶ ἐπ' ἐκείνη τῇ Κλεοπάτρα ἦλθον. ΜΑΚΡΑΙΩΝΕΣ. ἀθάνατοι καὶ πολυχρόνιοι. ἜΣΧΟΝ δέ, ἐπέσχον, ἐπετέθησαν, ἐπεβάρησαν.

[975. ἜΣΧΟΝ. ἐπέθεντο. ἦγουν, καὶ ταύτην τὸ μεμοιρασμένον κατέσχεν.]

[ΜΕΤΡ. 976. ΘΗΒΗΣ ἌΝΑΚΤΕΣ. Αἱ περίοδοι αὐταὶ πᾶσαι στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ρκζ' ὧν τελευτὴ, Ἄριστον ἢ σώζοντα τὸν βίον τελεῖν. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς μόνη. Τ.]

976. ΘΗΒΗΣ ἌΝΑΚΤΕΣ. καὶ νῦν ἀνακτὰς φησι τοὺς ἀπὸ τοῦ Χοροῦ ἐντίμους. ἘΚ ΠΡΟΗΓΗΤΟΥ ΠΕΛΕΙ. ἢ ὁδὸς τοῦ τυφλοῦ μετ' ἄλλου ἐστίν.

[976. ἮΚΟΜΕΝ. ἐγὼ τε καὶ ὁ ἐμὸς παῖς.]

981. ΟΥ΄ΚΟΥΝ ΠΑΡΟΣ ΓΕ. αἶον, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν τῆς σῆς καταλιγώρου μαντείας.

[981. ἈΠΕΣΤΑΤΟΥΝ. ἐχωριζομένην. ἀλλ' ὅπερ ἐλεγες, ἠδέως ἐδεχομένην, ὥστε καὶ νῦν πείσομαι σοι.

984. ΒΕΒΩ΄Σ ἘΠὶ ΞΥΡΟΥ ΤΥΧΗΣ. ἦγουν εἰς κίνδυνον καθιστάμενος.]

985. ΤΟ΄ ΣΟ΄Ν ΦΡΊΣΣΩ ΣΤΟ΄ΜΑ. ἀντὶ τοῦ, τὸν σὸν λόγον.

[985. ΤΟ΄ ΣΟ΄Ν ΦΡΊΣΣΩ ΣΤΟ΄ΜΑ. Φοβῶμαι μὴ τι κατ' ἡμῶν λέξης.]

987.

987. ΕἶΣ ΓΑΡ ΠΑΛΑΙΟΝ ΘΑ΄ΚΟΝ. Θαῖκος, τόπος οὕτω καλούμενος. ΟἶΩΝΟΥ ΛΙΜΗΝ. λιμὴν, ὄρμος καὶ ἕδρα, ὅπου πάντα τὰ ὄρνεα προσέρχονται. ΚΑΚΩΊ ΚΛΑ΄ΖΟΝΤΑΣ. λείπει ἐπὶ κακῶ. ΒΕΒΑΡΒΑΡΩΜΕΝΩ. ἐρμηνευθῆναι μὴ δυναμένω, ἀλλὰ ἀσαφεῖ.

[987. ὈΡΝΙΘΟΣΚΟ΄ΠΟΝ. ἐφ' οὗ καθήμενος σκοπῶ τοὺς ὄρνιθας.

990. ΟἶΣΤΡΩ. μανία. ΒΕΒΑΡΒΑΡΩΜΕΝΩ. ἀτάκτῳ.]

[988. ΛΙΜΗΝ, ἦγουν συναγωγὴ. ἐκεῖ γὰρ συνάγων τοὺς ὄρνιθας, ὅταν τι βούλωμαι μαντεύσασθαι, σκοπῶ τὴν αὐτῶν πτῆσιν καὶ τὰς φωνάς.

990. δεῖν εἰπεῖν κλαζόντων πρὸς τὸ ὈΡΝΙΘΩΝ, ΚΛΑ΄ΖΟΝΤΑΣ εἶπε πρὸς τὸ σημαίνον. τὸ γὰρ ἈΚΟΥ΄Ω ΦΘΟ΄ΤΤΟΝ ὈΡΝΙΘΩΝ, ἀντὶ τοῦ, ὄρνιθας. οἱ δὲ λέγοντες τὸ ΚΛΑ΄ΖΟΝΤΑΣ πρὸς τὸ ἘΓΝΩΝ, ψυχροὶ τινὲς εἰσιν. Τ.]

991. ἘΝ ΧΗΛ΄ΙΣΙΝ. ἀντὶ τοῦ, τοῖς ὄνυξι. ΦΟΝΑ΄Σ. ταῖς αἱματικαῖς.

[991. ΣΠΩ΄ΝΤΑΣ. σπαράττοντας ἀλλήλους Φονικοῖς ὄνυξι.

992. ΡΟΊΒΔΟΣ ΟΥ΄Κ ἌΣΗΜΟΣ. ἦχος οὐχ ἡσυχος, ἀλλὰ σφοδρὸς καὶ ψοφώδης.]

993. ἘΜΠΥ΄ΡΩΝ ἘΓΕΤΟ΄ΜΗΝ. ἀντὶ τοῦ, ἀπεπειρώμενη τῆς διὰ πυρὸς μαντείας.

[993. ἘΜΠΥ΄ΡΩΝ ἘΓΕΤΟ΄ΜΗΝ. θυμάτων ἠπτόμενην.

994.

3) λείπει ἢ ἐπὶ. ἐπὶ κακῶ. Brunck.

994. ΠΑΜΦΛΕΪΚΤΟΙΣΙΝ. ἐν οἷς πάντα
θύματα φλέγεται.]

996. ΜΥΔΩΨΑ. δίνυρος οὔσα ἢ καῦσις.
ΚΗΚΙΣ δέ, ἢ ἀνάδοσις ἐνταῦθα· κυρίως δέ ἢ
λιγνύς τοῦ καπνοῦ, ἢ ἀπὸ τῶν καιομένων γιγνομένη.
ἌΝΕΠΤΥΞΕΝ. ἀνέβαλε. ᾿) ΚΑΪΤΥΦΕ. καὶ ἐτυ-
φε. τυφειν ἐστὶ, τὸ ἡρέμα ὑποσμίχθαι. ἌΝΕ-
ΠΤΥΞΕ δέ, ἀνέβαλε. τὰ μῆρια ἐκ τοῦ λίπους. ΚΑ-
ΤΑΡΡΥΓΕΪΣ. καταρρέομενοι, καθυγραίνομενοι, ἐκ
τοῦ λίπους τῆς καλυπτούσης πιμελῆς ἐξέπιπτον.

[996. ΚΗΚΙΣ. ὑγρὰ καὶ λιπαρῆς ἀνάδοσις.
ἘΤΗΚΕΤΟ. κατέρχεται. ΚΑΪΤΥΦΕ. χωρὶς ἀνάψεως
ἐκαίετο. ΚΑΪΝΕΠΤΥΞΕ. ἤγουν ἐξέπιπτε τῶν μηρῶν
ἢ κεκαλυμμένη πιμελή.

998. ΔΙΕΣΠΕΪΡΟΝΤΟ. ἀτάκτως εἰς αἴερα
ἐφέροντο. ἘΞΕΚΕΙΝΤΟ. ἐγυμναῖοντο.]

[997. ὅτι μετὰ τῶν μηρῶν καὶ τὴν χολὴν
τοῦ ζώου καὶ τὴν κύστιν παρετίθουν, ἀκριβοῦς ἐν
Διοσχύλῳ εἶπομεν εἰς τοὺς ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις. ᾿)
δέον δὲ εἰπεῖν, μεταρσίως, καί, καταρρύσεισθαι τῆς
πιμελῆς, ΜΕΤΑΡΣΙΟΙ εἶπε πρὸς τὸ ΧΟΛΑΪ, καὶ
ΚΑΤΑΡΡΥΓΕΪΣ πρὸς τὸ ΜΗΡΟΪ. Τ.]

1000.

ϛ) ἌΝΕΠΤΥΞΕΝ. ἀνέβαλε omittit Brunck.

υ) Valcken. ad Eurip. Phoen. 1261. ubi hoc Scholion excitat,
hoc in dramate, (S. c. Theb.) inquit, quantum com-
memini, nusquam istiusmodi fuit adnotationi
locus; in Prometheo Vincito memorat Aeschylus
v. 494. (495. ed. Schütz.) χολῆς λοβοῦ τε ποικίλην ἐπιμαρ-
φίαν. Quod Kingius in hunc Phoenissarum lo-
cum evulgavit ex Barocc. Codice, Scholion
fortassis est Triclinii, quem in Sophocle ver-
santem memoria fefellerit. In tres ille Tragi-
cos Scholia quaedam scripsisse videtur.

1000. ΤΟΙΛΥΤΑ ΠΑΙΔΟΨ. τοῦ ὀδηγοῦν-
τος δηλονότι. ΦΘΙΝΟΝΤ. ἢ φθοροποιά· ἢ διὰ
τοῦ πυρὸς ἀσήμεως φθειρόμενα. ἘΣΧΑΡΑΙ. αἱ
ἐστὶαι. ΠΑΝΤΕΛΕΪΣ. αἱ τὰ τέλεια τῶν ἱερείων δε-
χόμεναι ἢ ὄλαι· ἢ δὲ ὧν πάντα τελειοῦται. ΠΛΗ-
ΡΕΙΣ ᾿ΤΠ' ΟἶΩΝΩΝ ΤΕ, ΚΑΪ ΚΥΝΩΝ ΒΟ-
ΡΑΣ. ἀντὶ τοῦ, οἱ κύνες, καὶ οἱ ὄρνιθες διασπά-
σαντες τὸ τοῦ Πολυγέικου σῶμα, ἐπὶ τοὺς βωμούς
ἐκόμισαν, καὶ οὕτως ἐκόλυναν ἅπαντας.

[1001. ἌΣΗΜΩΝ. κακοσήμεων, ἢ ἀφ' ὧν
οὐχ οἶον ἵτ' ἦν σημειώσασθαι.

1004. ἘΣΧΑΡΑΙ. τόποι, ὅπου τὰ θύματα
καίονται.

1005. ΒΟΡΑΣ. ἑπαράξεως εἰς βορᾶν.]

[1001. εἰκότως εἶπε τὸ ΟΡΓΙΩΝ. ὥσπερ
γὰρ τὰ μυστήρια οὐδεὶς εἶδεν, εἰ μὴ οἱ πεπειραμέ-
νοι, οὕτω καὶ τὰ μαντεύματα οἱ μάντιες μόνοι
γιγνώσκοντες τοῖς ἄλλοις διασαφῶσιν.

1004. ἢ πρὸς τὸ ΠΑΝΤΕΛΕΪΣ ὑποστικτέον,
οὕτω, καὶ αἱ ἐσχάραι αἱ παντελεῖς, ἦτοι ἐν αἷς πᾶ-
σαι αἱ θυσίαι τελούνται. ἢ πρὸς τὸ ΠΛΗΡΕΙΣ. οὕ-
τως· οἱ γὰρ βωμοὶ ἡμῖν καὶ αἱ ἐσχάραι, ΠΛΗΡΕΙΣ
καὶ πέπληρωμένοι εἰσὶ, ΠΑΝΤΕΛΕΪΣ καὶ τέλειαι,
ΤΟΥΤ' ΙΟΝΟΥ καὶ τοῦ υἱοῦ Οιδίποδος, τοῦ ΠΕ-
ΠΤΩΤΟΣ καὶ πεσόντος ΔΥΣΜΟΡΟΥ καὶ Ἄθλιου.
τὸ δ' ᾿ΤΠ' ΟἶΩΝΩΝ ΤΕ ΚΑΪ ΚΥΝΩΝ ΒΟΡΑΣ
ἐρμηνεία ἐστὶ τοῦ πῶς εἰσὶ πλήρεις. Τ.]

1007. ΘΥΣΤΑΪΔΑΣ ΛΙΤΑΣ. τὰ διὰ θυ-
σιῶν γιγνομένας λιτάς. ἈΠΟΡΡΟΙΒΔΕΪ. ἀπηχέει,

Ο 2

ἀφή-

ἀφίησιν. ἌΝΔΡΟΦΘΟΡΟΥ ΒΕΒΡΩΤΕΣ. ἀπὸ τοῦ ἐνίκου ἐπὶ τὸ πληθυντικὸν μετέβη.

[1009]. Ἰστέον ὅτι ἐνίκως πρῶτον εἰπὼν τὸ ὈΡΝΙΣ, ἐπειδὴ οὐχ εἰς ἣν ὁ ποιῶν τὴν βῆσιν, ἀλλὰ πολλοί, πρὸς πληθυντικὸν ἀπέδωκε τὸ ΒΕΒΡΩΤΕΣ, εἰ καὶ ἀμαθεῖς τινες τὸ ὈΡΝΙΣ ἀντὶ τοῦ ἐρ-
νιθῆς φασί, καὶ τὸ ΡΟΙΒΔΕΙ ἀντὶ τοῦ ρειβδοῦσιν, οὐκ εἰδότες ὅτι μόνον ἐν ουδετέροις πληθυντικαῖς τὰ ἐνικά τριτὰ πρόσωπα τῶν ρημάτων ἀντὶ πληθυντι-
κῶν λαμβάνεται, ὡς ἄλλα τε πολλὰ μαρτυρεῖ, καὶ τὸ παρὰ Λιβανίῳ· Ἡρα γὰρ, Φησί, τὰ μειρά-
κια τοῦ γέροντος. εἰ καὶ ἐν Πινδάρῳ που εὐρηται μό-
νω· (Πυθ. δ'. 100.) ἢ ἔα Μηδείας ἐπέων στίχες. Γ.]

1015. ἈΚΕΪΤΑΙ. ἰάται, θεραπεύει. ΑΚΙ-
ΝΗΤΟΣ. ἀμετάθετος. ΑΥΘΑΔΙΑ. ΤΟΙ. διὰ τὴν
αὐθαδεῖαν εἰς σκαιότητα πίπτουσιν οἱ ἄνθρωποι.

1018. ΤΙΣ ἈΛΚΗ ΤΟΝ ΘΑΝΟΝΤ'. καὶ
Ὅμηρος· (Ἰλ. Ω. 54.)

Κωφὴν γὰρ δὴ γὰσαν ἀεικίζει μενεαίνων.

1022. ΤΟΞΕΥΕΤ' ἈΝΔΡΟΣ ΤΟΥ ΔΕ.
ἤγουν ἀποπειρασθε μου, ὡς τοξόται σκοποῦ. ἈΝ-
ΔΡΟΣ ΤΟΥ ΔΕ. ἀντὶ τοῦ, ἐμοῦ. ἈΠΡΑΚΤΟΣ
ΥΜῖΝ Εἶμι. ὑφ' ὑμῶν τῶν μάντεων, καὶ τῶν
συγγενῶν. ἘΞΗΜΠΟΛΗΜΑΙ. ἀνεμπόλητος, μὴ
πεπραγματευμένος. καὶ Ὅμηρος· (Ὀδ. Θ. 162.)
οἱ τε περηκτῆρες εἰσιν. Ἡ ΠΕ ΠΡΑΓΜΑΙ. πε-
πραγματεύμαι. *) ΚΑΜΠΕΦΟΡΤΙΣΜΑΙ. προ-
δέδο-

*) Brunck. sic: ΕΞΗΜΠΟΛΗΜΑΙ. ἤγουν πείραμαι, πεπραγματεύμαι.
καὶ Ὅμηρος — ἰατω. ἀνεμπόλητος, μὴ πεπραγματευμένος. Wakef.
(Silv.

δέδομαι, ἰφόρτος γεγένημαι· ἐπείσαντό με ἰφόρ-
τον.

[1022. μὴ λάβης εἰς τὸ ΤΟΥ ΔΕ ἐξωθεν
ἐπὶ ἢ κατὰ· ἀλλ' ἐστὶν ἡ γενικὴ πρὸς τὸ ΣΚΟ-
ΠΟΥ. τὸ δὲ ΣΚΟΠΟΥ πρὸς τὸ ΤΟΞΟΤΑΙ. οἱ
γὰρ τοξόται, σκοποῦ τοξόται εἰσιν. Ὡ ΠΡΕΣΒΥ,
ΠΑΝΤΕΣ ὩΣ ΤΟΞΟΤΑΙ ΣΚΟΠΟΥ ΤΟΥ ΔΕ
ΤΟΥ ἈΝΔΡΟΣ, τούτέστιν, ὡςπερ σκοπὸν πει-
σάμενσί με, τοξεύετε.

1024. ΠΑΛΑΙ. υἱὸς αὐτοῦ Μεναικούς, Τει-
ρεσίου πρόσθεν εἰπόντος, ὡς εἰ πρὸς τὸ σπήλαιον
τοῦ δράκοντος ἐκὼν ἑαυτὸν ἀναιρήσει, σωτηρία
ἔσται τῇ πόλει, ἀπελθὼν ἐκεῖσε, ἑαυτὸν διεχρή-
σατο. Γ.]

1025. ΤΟΝ ΠΡΟ' ΣΑΡΔΕΩΝ ἩΛΕ-
ΚΤΡΟΝ. Σάρδεις, πόλις Λυδίας, παρακειμένη τῷ
χρυσόφορῳ Πακτωλῷ. ἀντὶ τοῦ, εἴ τι βούλεσθε εἰς
χρήματα νεῦον, δέχεσθε. τὸν γὰρ Πολυνεΐκη εὐ-
δαΐσετε.

[1025. ΠΡΟ' ΣΑΡΔΕΩΝ. ἐν γὰρ τῇ Λυδία
πλησίον Σάρδεων ὁ Πακτωλὸς ἐστὶ ποταμὸς ψήγμα-
τα χρυσοῦ τοῖς ἐκεῖ χορηγῶν. καλεῖ γοῦν τὸν χρυ-
σὸν ἩΛΕΚΤΡΟΝ, διὰ τὸ καθαρόν. τοιοῦτος γὰρ
ὁ ἤλεκτρος. ἐστὶ δὲ καὶ ἐν τῇ Ἰνδία τόπος χρυσοῦ
ψήγματα ἔχων, ἐν ἀνορύττουσι θηρία τινά, μύρ-
μηκες

(Silv. Crit. P. IV. p. 134.) hunc in modum verba putat or-
dinanda: καὶ τῶν συγγενῶν οὐκ ἀνεμπόλητος, μὴ πεπραγματευμέ-
νος, Ἐξημολήμαι· ἤγουν κτλ.

μηκες καλούμενα, πτεροῖς χρώμενα, ἀφ' ὧν οἱ Ἴνδοι μηχαναῖς τισὶ λαμβάνουσι τὸν χρυσόν. Γ.]

1032. ΘΕΟΥΣ ΜΙΑΪΝΕΙΝ ΟΥΤΙΣ ἌΝΘΡΩΠΩΝ ΣΤΕΪΝΕΙ. ἀμίαντον γὰρ τὸ θεῖον.

1037. ΠΟΪΟΝ ΤΟΥΤΟ ΠΑΓΚΟΙΝΟΝ, τῷ βίῳ κοινόν. ἐπεὶ εἶπεν ἌΡ' ΟἶΔΕΝ ἌΝΘΡΩΠΩΝ ΤΙΣ, καὶ καθόλου εἶλαβε πᾶσι κοινόν καὶ φανερόν.

[1037. ΤΟΥΤΟ ΠΑΓΚΟΙΝΟΝ. τὸ ΤΙΣ. ἐπειδὴ γὰρ ἀορίστως ἐλέχθη, ἕκαστος ἑαυτὸν ὑποπτεύει εἶναι.]

1040. ΤΗΣ ΝΟΣΟΥ ΠΛΗΡΗΣ ἘΦΥΣ, ἀντὶ τοῦ, τῆς ἀβουλίας.

[1041. ἌΝΤΕΙΠΕΙΝ ΚΑΚΩΣ. ἐξ ἐναντίας κακολογήσειν.]

[1041. ὡσπερ τὸ λέγω μόνον πρὸς δοτικὴν συντάσσεται, μετὰ δὲ τοῦ κακῶς συντεθέν, αἰτιατικῇ, οὕτως ἔχει καὶ τὸ ἌΝΤΕΙΠΕΙΝ, καὶ τὸ ΚΑΚΩΣ ἌΝΤΕΙΠΕΙΝ· τὸ μὲν δοτικῇ, τὸ δὲ κακῶς ἀντειπεῖν, αἰτιατικῇ. Γ.]

1045. ἌΡ' ΟἶΣΘΑ ΤΑΓΟΥΣ ὄΝΤΑΣ, οἰσθα, φησί, βασιλέας ὑβρίζων.

[1045.. ἌΡ' ΟἶΣΘΑ. ἀρα γινώσκεις λέγων ἡμᾶς ὄντας ταγούς, ἐκεῖνα ἃ λέγεις; τουτέστιν, ἀρα γινώσκεις σὺ τοὺς τυχεύοντας ὑβρίζων, ἀλλὰ βασιλεῖς; Γ.]

1048. ὍΡΞΕΙΣ ΜΕ ΤΑΚΙΝΗΤΑ. τὰ ἀβήγητά με δημοσιεύειν ἀνακινεῖς.

[1048.

[1048. ΤΑΚΙΝΗΤΑ *χρη* γράφειν, ἢ ἢ μακρὸν τὸ α, ὡς ἐκ κράσεως ὄν· εἰ δ' ἄλλως γράψεις, οὐκ ὀρθὸν ἔσται. Γ.]

1050. ΟΥΤΩ ΓΑΡ ἮΔΗ. οὕτω νομίζεις, ὅτι ἐπὶ κέρδεσι λέγω;

1051. ὩΣ ΜΗ ἘΜΠΟΛΗΣΩΝ. μὴ ἐξαπατήσων.

[1051. ἘΜΠΟΛΗΣΩΝ. κερδήσων, ἢ γουὴν καταπέισων καὶ πρὸς τὸ σὸν θέλημα ἄξων.]

1052. ΜΗ ΠΟΛΛΟΥΣ ἘΤΙ ΤΡΟΧΟΥΣ. μὴ πολλοὺς ἡλίου δρόμους τελέσων, ὃ ἔστιν, ἡμέρας. ἈΜΙΛΛΗΤΗΡΑΣ δὲ, τοὺς ἀλλήλους διαδοχομένους. ΤΡΟΧΟΥΣ δὲ, ἀντὶ τοῦ κύκλους, δρόμους. ΤΕΛΩΝ δὲ ἀντὶ τοῦ τελέσων. Ἰσθί, φησίν, οὐ πολλοὺς δρόμους ἡλίου τελέσων.]

[1053. ΤΡΟΧΟΥΣ. περιόδους. ἈΜΙΛΛΗΤΗΡΑΣ. ὡσπερ ἐξ ἀμίλλης περιιόντας. λέγει δὲ τὰς ἡμέρας καὶ νύκτας. περιστρέφοντος γὰρ τοῦ οὐρανοῦ τὸν ἥλιον αἰεὶ, ἡμέρα καὶ νύξ γίνεταί.]

1056. ἘΧΕΙΣ ΒΑΛΛΩΝ, ἀντὶ τοῦ, ἔβαλες. ΨΥΧΗΝ Τ' ἈΤΙΜΩΣ. τὴν τῆς Ἀντιγόνης.

[1056. ἌΝΘ' ὩΝ, διότι. ΤΩΝ ἌΝΩ, ἀπὸ τῶν ἄνω.]

[1057. τὸ ΨΥΧΗΝ καὶ πρὸς τὸ ΒΑΛΩΝ καὶ πρὸς τὸ ΚΑΤΩΚΙΣΑΣ λάμβανε κατὰ συνεκδοχὴν. Γ.]

1059. ἌΝΟΣΙΟΣ. νῦν τὸν μὴ τυχεύοντα τῶν δόσιων λέγει. ὩΝ ΟΥΤΕ ΣΟΙ ΜΕΤΕΣΤΙΝ. ἐξουσία

γ) ἴσθι — τελέων omitt Brunck.

σία δέδεται. λέγει δὲ τῶν νεκρῶν. ἘΚ ΣΟΥ² δὲ ΒΙΑΖΟΝΤΑΙ καὶ οἱ ἄνω θεοὶ ἔχειν αὐτὸν ἄνω αἵταρον.

1062. ὙΣΤΕΡΟΦΘΟΡΟΙ. αἱ ὕστερον μέλλουσαι βλάβαι. καὶ τὸ ΛΟΧΩΣΙ γὰρ τὴν οὐ παρὰχρημα, ἀλλὰ τὴν ἐς ὕστερον ἀψοφητὶ τιμωρίαν δηλοῖ. τὸ ἀρσενικὸν δὲ ἀντὶ τοῦ θηλυκοῦ εταξεν, ὡς καὶ τὸ (Οἶδ. Τ. 81.) σωτῆρι ψύχη.²⁾

06. ΚΑΤΗΡΓΤΡΩΜΕΝΟΣ. ἀργύρω πεισθεῖς. ΦΑΝΕΙ³. δείξει. ΧΡΟΝΟΥ ΤΡΙΒΗ³. ἀντὶ τοῦ, ἀναβολή. ἈΝΔΡῶΝ ΓΥΝΑΙΚῶΝ. λείπει ὁ καὶ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν.

1078. ἘΧΘΡΑΙ ΔΕ Πᾶσαι. ἢ Θηβαίους ἐχθραί, ἢ τοῖς θεοῖς. αἱ πόλεις δὲ, Φοινῶν, ὧν ἀρχαί, ἐπαναστήσονται σοι. ΚΑΘΗΓΝΙΣΑΝ. μετὰ ἄγους ἐκόμισαν.³⁾ ἘΣΤΙΟΥΧΟΝ ἘΣ ΠΟΛΙΝ. ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ τὴν ἐστίαν τῆς πόλεως. ἘΣΤΙΟΥΧΟΝ δὲ, τὴν ἔχουσαν ἐστίαν καὶ βωμούς.

[168. δὲν ἐχθρῶς εἰπεῖν, ἘΧΘΡΑΙ εἶπε πρὸς τὸ ΠΟΛΕΙΣ. ἀπορήσει δ' ἂν τις, πῶς εἶπε ΣΥΝΤΑΡΑΣΣΟΝΤΑΙ, καὶ οὐ, συνταραχθήσονται. οὐπὼ γὰρ ἐταράχθησαν, ἀλλ' ἐμελλον. καὶ φημὲν ὅτι ὁ ταραγμὸς αὐτῶν, εἰ καὶ μήπω γέγονεν, ἀλλ' ἐξ ὅτουπερ εἰς αὐτάς παρὰ κυνῶν, ἢ οἰωνῶν, τὰ σπαράγματα γέγονεν, ἐξ ἐκείνου τοῦ καιροῦ ἢ φθορᾶ αὐταῖς ἐπεκρέματο. εἰς δὲ τὸ ὍΣΩΝ, μὴ λάβης ἐξῶθεν ἐπὶ, ἀλλὰ πρὸς τὸ ΚΑΘΗΓΝΙΣΑΝ,

2) τὴν Brunck.

3) ἐκίμισαν corrigat Toup. Em. in Suid. P. III. p. 214.

ΣΑΝ, οὕτω, καθ' ὅσον ἠγνισαν, ἠγουν μεμιασμένως ἐφερον. ἄγος γάρ, τὸ μίασμα. Τ.]

1072. ΤΟΙΑῦΤΑ. ΛΥΠΕῖΣ ΓΑΡ. τοιαῦτα κατὰ τῆς καρδίας σου τοξέματα ἀφῆκα μετὰ θυμοῦ ἢ τῷ θυμῷ τῆς καρδίας σου. λείπει δὲ ἢ κατὰ. ΤῶΝ ΣΥ' ΘΑΛΠΟΣ. τὴν δριμύτητα, τὸν ἐμπρησμόν, τὸν ἰόν. ΘΑΛΠΟΣ γάρ, τὸ καῦμα, ἐκ μεταφορᾶς δὲ τῶν ἐρπετῶν. ἐκεῖνα γὰρ θερμαινόμενα, τὸν ἰόν ἀφίησι· διὸ καὶ ἐν θέρει μᾶλλον ἰσχύουσιν.

[1072. ὩΣΤΕ ΤΟΞΟΤΗΣ. τοῦτο λέγει, διὰ τὸν λόγον αὐτοῦ, ὃν ἀνωθεν εἶπε (1033.) πάντες, ὥστε τοξόται σκοποῦ, τοξεύει ἀνδρῶν τευδῶ. διὸ προσέθηκε καὶ τὸ ΒΕΒΑΙΑ, δεικνύς ἐντεῦθεν, ὅτι ἂν σὺ ὑπολαμβάνεις ἐξ ἡμῶν ἐπὶ σοὶ φέρεσθαι κέρδους χάριν, ψευδῶς λογίση. Τ.]

1070. ἘΞ ὍΤΟΥ ΛΕΤΚΗΝ ἘΙΩ ΤΗΝΔ' ἘΚ ΜΕΛΑΙΝΗΣ. ἀντὶ τοῦ, ἀπὸ νεότητος ἄχρι γήρως. ΛΑΚΕῖΝ. φθέγγασθαι.

1081. ΤΟ Τ' ΕἶΚΑΘΕΙΝ. τὸ μὲν ὑποχωρεῖν, δεινόν· τὸ δὲ ἀντιστάντα βλαβῆναι, πάρεστι.

[1084. καὶ γὰρ τὸ ΕἶΚΑΘΕΙΝ καὶ ὑποτάσσεσθαι τῷ μάντει, καὶ θάπτειν ἐὰν Πολυνεΐκην, καὶ Ἀντιγόνην ἐξελαύνειν τοῦ τάφου, ΔΕΙΝΟΝ. πολλοὺς γὰρ εἰσαῦθις ὁμοίους εἶναι προτρεψεται, εἰδότας ὡς οὗτοι κακοὶ ὄντες οὐκ ἐκολασθησαν. τὸ δ' ἈΝΤΙΣΤΑΝΤΑ με αὐτῷ ΠΑΤΑΐΖΑΙ τὸν ΘΥΜΟΝ αὐτοῦ ἐν ἈΘΗΙ καὶ ἐν βλάβῃ, τοῦτέστι, τὸ διὰ μάχης ἐλθεῖν με αὐτῷ, καὶ τὴν ἀναίδειαν καὶ θρασύτητα αὐτοῦ, ἣν πρὸς ἐμὲ ἐνεδείξατο, τιμωρήσασθαι, ἘΝ ΔΕΙΝΩΙ ΠΑΡΑ καὶ πάρεστι. θεῖον γὰρ

γὰρ τὸ τῶν μάντεων γένος, καὶ οὐχ οὕτω δεῖ πρὸς αὐτοὺς ἀπαντᾶν, ἀλλὰ γεραίρειν τιμαῖς. Γ.]

101. ΣΥΝΤΕΜΝΟΥΣΙ ΓΑΡ. συντόμως κατακόπτουσι καὶ βλάπτουσι.

103. Οἴμοι μόλις μέν. μόγις μεθίσταμαι τῆς προτέρως γνώμης. ΔΥΣΜΑΧΗΤΕΨ ΟΝ. περιπτύχει τὸ ΔΥΣ.

1095. ΔΡΑΨ ΝΥΨΝ. ἀντὶ τοῦ, δραῖσον.

[1095. ΜΗΔ' ἘΠ' ἌΛΛΟΙΣΙ ΤΡΕΨΟΥ, ἦγουν μὴ μεταβουλεύου.]

1098. Εἰς ἔποψιον τόπον. Φανερόν, διὰ τὸ ὕψος. Φησὶ δὲ τὸν τάφον. ΔΟΞΑ ΤΗΨ Δ' ἘΠΕΣΤΡΑΨ ΦΗΝ. δοκῆσει μετεστράφη. ΔΕ ΔΟΙΚΑ ΓΑΡ ΜΗ'. δίδοικα γάρ, φησὶ, μὴ οὐκ ἐστὶ καλὸν τὸ νομοθετεῖν καινά· ἀλλ' ἀριστόν ἐστὶ τὸ πείθεσθαι τοῖς ἀρχαίοις νόμοις.

[1100. ἘΔΗΣΑ. ἐδέσμευσα, καὶ εἰσήγαγον εἰς τὸ ὄρυγμα αὐτήν. ἢ δεσμὸν λέγει, ὅπερ εἰς τὴν αὐτήν καὶ τὸν Πολυνεΐκην ἐκύρωσεν. Γ.]

[ΜΕΤΡ. 1103. ΠΟΛΥΩΨΝΥΜΕ. Τὰ τριαυτὰ εἶδη τῶν χορῶν καλεῖται κατὰ σχέσιν, ὡς εἴρηται. ἐστὶ δὲ τὰ παρόντα στροφῶν δύο. τῆς πρώτης στροφῆς τὰ κῶλα ιβ, καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τσσαῦτα. τὸ α ἀναπαιστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον· τὸ β ἰαμβικὸν αἰμετρον ἀκατάληκτον· τὸ γ ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, τοῦ δευτέρου ποδὸς ἀναπαισίου· (εἰ δὲ βούλει, ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἀπὸ μείζονος, ἐκ παλαιοῦ δευτέρου ἀντὶ ἰωνικοῦ καὶ δακτύλου· ἐν δὲ τῶ τῆς ἀντιστροφῆς μόλοσπον εἶχει τὸν τελευταῖον) τὸ δ ἰαμβικὸν δίμετρον βρα-

βραχυκατάληκτον καθαρόν· τὸ ε χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ χοριάμβου καὶ διιάμβου· (τοῦτο εἶη ἀν' ἰαμβικὸν ἐφθήμερες Εὐριπίδειον, τοῦ πρώτου ποδὸς δακτύλου) τὸ ζεκτον περιόδες καταληκτικὴ· (οὗο γὰρ εἰσιν ἰαμβοὶ καὶ δύο τροχαῖοι καταληκτικοί, ἦτοι ἑλλίπεις μιᾶ συλλαβῆ) τὸ ζ δακτυλικὸν πενθήμερες ἐκ σπονδείων· τὸ οὐδοον δακτυλικὸν δίμετρον ἐκ σπονδείων· τὸ θ χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ χοριάμβου καὶ δισπονδείου· (τὸ δὲ τῆς ἀντιστροφῆς κῶλον διτροχαῖον εἶχει ἀντὶ τοῦ χοριάμβου) τὸ ι ἀναπαιστικὸν πενθήμερες· (ἀλλ' ἐν τῶ πρώτῳ κῶλῳ σπανδεῖον εἶχει τὸν δευτέρου ποδὸς· ἐν δὲ τῶ τῆς ἀντιστροφῆς καθαρόν ἐστὶ) τὸ ια ἀντισπαστικὸν ἡμιόλιον ἐξ ἐπιτρίτου πρώτου καὶ ἰαμβου· (τὸ μὲν τοῦ τῆς ἀντιστροφῆς κῶλον δισπόνδειον εἶχει ἀντὶ τοῦ ἐπιτρίτου) τὸ ιβ ἰαμβικὸν ἐφθήμερες καθαρόν. ἐπὶ τῶ τέλει τῆς τε στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς παράγραφος μόνη. Γ.]

1103. ΠΟΛΥΩΨΝΥΜΕ. ὦ Διόνυσε. οἱ μὲν γὰρ Βάκχον, οἱ δὲ Ἴακχον, οἱ δὲ Λύαιον, οἱ δὲ Εὐΐον, οἱ δὲ Διθύραμβον αὐτὸν καλοῦσιν. ἌΜΦΕΨ ΠΕΨΣ ἸΤΑΛΛΨΑΝ. διὰ τὸ πολυάμπελον τῆς χώρας. ΠΑΓΚΟΨΝΟΥΨ ἘΛΕΥΨΙΝΨΑΣ. ἐν οἷς πάντες συνάγονται διὰ τὰς πανηγύρεις. ἢ διὰ τὸ τὴν θεὸν πάντας τρέφειν. ἢ ὅτι κοινὰ τὰ μυστήρια Δήμητρος καὶ Διονύσου. ΔΗΨΟΥΨ ἘΝ ΚΟΨΛΠΟΨΣ. ἀντὶ τοῦ, ἐν τοῖς^{b)} πεδίοις. Ὡ ΒΑΚΧΕΨ ΒΑΚΧΑΨΝ,

b) τὴς omittit Brunck.

τῶν Βακχῶν Βακχευτά. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΝ. τὴν πόλιν τῆς μητρὸς σου. ἈΓΡΙΟΥ Τ' ἘΠΙ ΣΠΟΡΑΪ ΔΡΑΚΟΝΤΟΣ. παρὰ τὸν τόπον, ἐν ᾧ ἐσπάρησαν οἱ ὀδόντες τοῦ δράκοντος.

[1103. ΠΟΛΥΩΝΥΜΟΣ ἐστὶν ὁ Διόνυσος, ὅτι οἱ μὲν Βακχεῖον, οἱ δὲ Ἰακχῶν, οἱ δὲ Εὐϊον, οἱ δὲ Λύαιον, οἱ δὲ Εἰραφιώτην, οἱ δὲ Δημήτριον, οἱ δὲ Διθύραμβον αὐτὸν καλοῦσιν. ἈΓΑΛΜΑ δὲ Σεμέλης αὐτὸν καλεῖ, ὡς ἀπ' ἐκείνης ἐπ' εὐδαιμονία καὶ λαμπρότητι Θηβῶν γεννηθέντα. ἐπικαλεῖται σὺν αὐτῷ ὁ Χορὸς, φοβούμενος διὰ τοὺς τοῦ μάντεως λόγους.]

1109. ἐπεὶ ἐν Θήβαις ὁ Διόνυσος μὲν γέγονεν, οὗτος δὲ τὰς Βακχὰς πεποίηκε, διὰ τοῦτο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΝ αὐτὴν τῶν Βακχῶν λέγει. Τ.]

1112. ΣΕ' Δ' ὙΠΕΡ ΔΙΛΟΦΟΥ ΠΕΤΡΑΣ. τοῦ Παρνασσῶ δηλονότι. τοιοῦτο γὰρ ἐστὶ τὸ ὄρος. ΣΤΕΡΟΨ. ἢ λαμπρά. ὈΠΩΠΕ ΛΙΓΝΥΣ. σὲ ὄρα ὁ λαμπρὸς καπνός. ἀντὶ τοῦ, σοὶ θυσιᾶς κατὰ Παρνασσὸν γίνονται. ἢ παρόσον αὐτόματι πυρ ἐκείσε ἀναδίδεται. ΚΩΡΥΚΙΑΙ. αἱ Παρνασσίδες. Κωρύκιον γὰρ ἄντρον ἐν Παρνασσῶ. ΚΑΣΤΑΛΙΑΣ ΤΕ ΝΑΪΜΑ. Κασταλία, πηγὴ ἐν Παρνασσῶ. ΝΥΣΣΑΪΩΝ ὈΡΕΩΝ. Νύσσα, ὁ Φακίδος ὄρος. εἰς δὲ καὶ ἄλλαι πολλαὶ Νύσσαι. ΚΙΣΣΗΡΕΙΣ. κισσοφόροι. ΧΛΩΡΑ' Τ' ἈΚΤΑ'. ἢ τὸ ἐν Εὐβοίᾳ Φησίην ἄλσος, ἢ τὸ ἐν Παρνασσῶ. ἐν ἀμφοτέροις γὰρ τοῖς

τοῖς

τόποις ἢ ἄμπελος, ἢ καθ' ἐκάστην ἡμέραν περὶ μὲν τὴν ἑὸ βότρυας φέρει· περὶ δὲ τὴν μεσημβρίαν, ὄμφακας· ἐτρύγατο δὲ πεπαυθεῖσα περὶ τὴν ἑσπέραν. ΕΥΨΟΝΤΩΝ. ὕμνωντων, μετὰ εὐφημίας εὐοὶ λεγόντων, ὅς ἐστιν ὕμνος Διονύσου.

[114. Κωρύκιον ἄντρον ἐν Παρνασσῶ. ἄλλοι δὲ φασὶ πόλιν παρακειμένην αὐτῷ οὕτω καλουμένην.]

1117. Νύσσα, πόλις ὑπὲρ Αἰθιοπίαν παρακειμένην ἔχουσα ὄρος, ἐφ' οὗ ἐτιμάτο ὁ Διόνυσος.

1119. ΧΛΩΡΑ' Τ' ἈΚΤΑ'. ἤγουν αἰεθαλῆς, διὰ τὴν ἐκεῖ ἄμπελον, τὴν καθ' ἐκάστην ἡμέραν βότρυς πεπαμομένους ἐκφέρουσαν, ὅθεν καὶ ἡ σπονδὴ τῷ Διονύσῳ· διὸ καὶ τὸν τόπον καλεῖ πολυστάφυλον, ὅς ἐστιν ἐν τῷ Παρνασσῶ, ὡς Εὐριπίδης Φησί. (Φησίσι. 236.) συντακτέον δὲ τὸ μὲν ΠΕΜΠΕΙ πρὸς τὸ ΣΕ', τὸ δὲ ΣΕ' πρὸς τὸ ΘΗΒΑΪΑΣ ἈΓΓΙΑΣ ἘΠΙΣΚΟΠΟΥΝΤΑ, τούτεστιν, ἐκ Παρνασσῶ εἰς Θηβῶν χωρεῖς ἐπιτήρησιν. τὸ δ' ἈΒΡΟΤΩΝ ἘΠΕΩΝ ΕΥΨΟΝΤΩΝ διὰ μέσου, ἀντὶ τοῦ, θείων ὕμνων εἰς σὲ φερμένων. Τ.]

[ΜΕΤΡ. 1122. ΤΑ'Ν ἘΞ ἈΠΑΣΑ'Ν. Ἡ δευτέρα αὕτη στροφὴ κώλων ἐστὶ θ, καὶ ἀντιστροφὴ τοσοῦτων. τὸ αἰ ἰαμβικὸν ἐφθημιμερὲς καθαρόν· τὸ β ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττους διμετρον καταληκτικὸν ἐφθημιμερὲς ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας καὶ ἰωνικοῦ καταληκτικοῦ, ἢτοι ἀναπαίστου· (τούτο καὶ ἰαμβικὸν εἶη ἂν διμετρον βραχυκατάληκτον, τοῦ τρίτου ποδὸς ἀναπαίστου) τὸ γ τροχαϊκὸν ἐφθημιμερὲς καθαρόν, ὃ καλεῖται Εὐριπίδειον ἢ Ληκύθειον· τὸ δ' ὅμοιον διμετρον βραχυκατάληκτον, ὃ καλεῖται ἰδυ-

ἰδυ-

ἰθυφαλλικόν· τὸ εἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττωνος δὴμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ καὶ ἐπιπέτου τρίτου· ἐν τῷ πρώτῳ δὲ κῶλῳ ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος ἔχει τὸν δευτερον, ἀδιαφόρου τῆς τελευταίας εὐσης· τὸ εἰ χοριάμβικον δὴμετρον καταληκτικὸν ἐφθήμερες ἐν χοριάμβου καὶ ἀμφιμάκρου· τὸ ζ' ὅμοιον τῷ δευτέρῳ· τὸ ὄγδον ὅμοιον τῷ τρίτῳ· τὸ θ' χοριαμβικόν, ὅμοιον τῷ ἕκτῳ ἐκ χοριάμβου καὶ ἀμφιβραχέουσι· ἐπὶ τῷ τέλει μὲν τῆς στροφῆς παραγράφος· ἐπὶ δὲ τῷ τῆς ἀντιστροφῆς κορωνίς δηλευσα ὡς τὸ ἄσμα τετέλεσται. Γ.]

1125. ΚΕΡΑΤΝΙΓΛι κεραινοβλήτω. ἘΠΙ ΝΟΣΟΥ ΜΟΛΕΙ Ν. λείπει θέλησον. ἢ ἀπαρέμφατον ἀντὶ προστακτικῷ. ΠΑΡΝΗΣΙΑΝ ἘΠΕΡ ΚΛΙΤΥΝ. ἀντὶ τοῦ, Παρνησίας ὑπὸ κλιτύς· ὄον, διὰ γῆς, ἢ δι' ὑγρασίας. Ἡ ΣΤΟΝΟΈΝΤΑ ΠΟΡΘΟΜΟΝ. ἢ στονέντος διὰ πορθμοῦ. καὶ ὁ ποιητής· (Ἰλ. Ψ. 230.) ὁ δ' ἔστενεν αἰδματι θυῶν. ΣΤΟΝΟΈΝΤΑ δὲ, τὸν ἠχώδη, διὰ τὰ κύματα. ΠΟΡΘΟΜΟΝ δὲ ἐνιοί, τὸν ἀπ' Εὐβοίας εἰς Βοιωτίαν· εἰ δὲ, τὴν Σικελικὴν θάλασσαν.

1131. ἸΩΝ ΠΥΡΠΝΕΟΝΤΩΝ ΧΟΡΑΓΕ'. τῶν πυρπνῶν ἀστρων ἐπίσκοπε. καὶ γὰρ αἰθέριος τιμάται, ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Βακχαις^{d)} φησὶν αὐτὸν ἐν αἰθέρι κατακτεῖν. Ἄλλως. ΧΟΡΑΓΕ'. τὸν χορὸν ἄγων· ἢ τῶν ἀστρων χορηγέ. κατὰ γὰρ τινὰ μυστικὸν λόγον, τῶν ἀστέρων ἐστὶ χορηγός. ΚΑΙ ΝΥ-

d) Verba ἐν Βακχαις omittit Brunckius

ΝΥΧΙΩΝ ΦΘΕΓΜΑΤΩΝ. τῶν ἐν νυκτὶ εὐφημιῶν, καὶ ὕμνων. ἐν νυκτὶ γὰρ αἱ Διονυσιακαὶ χορεΐαι γίνονται. ὅθεν καὶ νυκτέλιος. καὶ Εὐριπίδης·^{e)}

Νυκτὸρ τὰ πολλὰ, σεμνοτήτ' ἔχει σκότος. ΠΕΡΙΠΟΛΟΙΣ. ταῖς ἱεραῖαις, ταῖς σαῖς ἀκολούδοις. καὶ ἐν Νάξῳ γὰρ τιμάται, ὅτι ἐκεῖ τῇ Ἀριάδνῃ συνεγένετο. ΔΙ' ΣΕ ΜΑΙΝΟΜΕΝΑΙ. λείπει ἢ περὶ, ἢ ἢ, αἵτινες περὶ σέ.

[1135. ΝΑΞΙΑΙΣ. ταῖς ἐν Νάξῳ. καλεῖ γὰρ ἐτιμάτο, συμμιγείς Ἀριάδνῃ.

1138. ΤΟΝ ΤΑΜΙΑΝ. τὸν χορηγὸν καὶ δοτῆρα τῆς αὐτῶν μανίας.]

[1146. οὕτω χρῆ γράφειν ΠΥΡ ΠΝΕΟΝΤΩΝ ἌΣΤΡΩΝ ΧΟΡΑΓΕ', ἢ ἢ τὰ κῶλα ὅμοια τοῖς τῆς στροφῆς. ἀμαθεῖς γὰρ τινες τῶν μέτρων τοῦτ' ἐνήλλαξαν, ΧΟΡΑΓΕ' ἌΣΤΡΩΝ γράψαντες. καλεῖ δὲ πῦρ πνεόντα ἀστρα, τὰς λαμπάδας, ὡς ἐν νυκτὶ αἱ βάνχαι κατέχουσι. ΦΘΕΓΜΑΤΩΝ. τῶν ὕμνων τῶν βακχικῶν, ἐπεὶ κατὰ τὴν νύκτα ἐγένοντο.^{f)}

1135. ΕΥΝ ΝΑΞΙΑΙΣ γράφε. οὕτω γὰρ αἰρμόζει τῷ μέτρῳ· καὶ ΣΑΙ Σ ΘΥΑΣΙ ΠΡΟΣΠΟΛΟΙΣ. εἰ δ' ἄλλως γράψεις, οὐκ ὀρθῶς γράψεις. Γ.]

[ΜΕΤΡ. 1139. ΚΑΔΜΟΥ ΠΑΡΟΙΚΟΙ. αἱ μονοστροφικαὶ αὐταὶ περίοδοι στιχῶν εἰσὶν ἰαμβικῶν

e) Brunckius omittit verba ἔδιν καὶ νυκτέλιος. Post ἔδιν. addit: ἐν Βακχαις· (478.)

f) τὰ τοῦ Διονύσου μυστήρια addunt Turn. Steph.

κῶν τριμέτρων ρα, ὧν τελευταίη, καὶ τῆς ἀγαν γὰρ
ἔστι που σιγῆς βάρυς. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς. Τ.]

1140. ΟΥΚ ἜΣΘ' ὍΠΟΙ'ΟΝ ΣΤΑΝΤΑ.
ἐπασδήποτε βεβιωκότα, εἴτε καλῶς, εἴτε ἐναντίως.

1142. ΚΑΙ ΤΥΧΗ ΚΑΤΑΡΡΕΠΕΙ ΠΙΠΤΕΙ,
καταβάλλει. γράφεται δὲ καταβρέπειν,^{β)} ὃ ἔστι,
πίπτειν πειεῖ.

[1143. τὸ ἌΕΙ πρὸς τὸ ὍΡΘΟΙ' καὶ τὸ
ΚΑΤΑΡΡΕΠΕΙ συναπτέον.

1144. ΚΑΘΕΣΤΩΤΩΝ. τῶν συμβαινόντων,
γινομένων. ὅποια ἔσται, ἢ εἰ αἰεὶ ὡσαύτως ἔξουσι.
ΖΗΛΩΤΟΣ. μακαριστός.]

1145. ὩΣ ἘΜΟΙ' ΠΟΤΕ. λείπει, ἐδῶκει.

1149. ΚΑΙ ΝΥΝ ἈΦΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΑ.
ἀπολέλυται, ἀπόλλυται. Ἄλλως. ἢ μεταφορᾷ
ἀπὸ τῶν παιζόντων τοῖς κύβοις, ἢ ἀπὸ τῶν ἀλιέων.
βόλος γάρ, ἢ τοῦ δικτύου ἀφῆσις. ὍΓΑΝ ΠΡΟ-
ΔΩΣΙΝ. ἀπολέσωσιν. ΟΥ ΠΙΘΗΜ' ΕΙΩ. οὐ
τίθημι, φησίν, ἐν τοῖς ζῶσι τὸν τοιοῦτον. οἶον, οὐ
νομίζω ζῆν ἐκείνον τὸν ἄνδρα, ὃν ἂν προδῶσιν αἱ
ἡδοναί.

[1149. ἈΦΕΙΤΑΙ ἀπολέλυται πάντα τὰ
ποιοῦντα αὐτὸν μακαριστόν.]

1153. ΚΑΙ ΖΗ. ἀντὶ τοῦ ζῆθι, προστακτι-
κῶς. ΤΑ' ἌΛ' ἘΓΩ' ΚΑΠΝΟΥ ΣΚΙΑΣ. τὰ ὑπό-
λοιπα οὐδ' ἂν ἀχρήστου τινὸς περιαιμην.

[1153. ΤΥΡΑΝΝΟΝ. βασιλικόν.

1156. ἈΧΘΟΣ. συμφοραίν.]

1157.

β) καταβρέπει Brunck.

1157. Οἱ ΔΕ ΖΩΝΤΕΣ ΑἲΤΙΟΙ. τού-
τοις δὲ τοῦ θαναεῖν αἰτίοι ἐγένοντο οἱ ζῶντες.

116. ΠΟΤΕΡΑ ΠΑΤΡΩΙΑΣ. τὸ χ, ὅτι
ἐρωτᾷ πότερα πατρώας ἢ πρὸς οἰκείας χερσός,
ἀκούσας ἤδη, ὅτι ΑΥΤΟΧΕΙΡ ἀπέθανεν.

[161. ΜΗΝΙΣΑΣ ΦΟΝΟΥ. ὀργισθεῖς
ἐνεκα τοῦ φόνου τῆς Ἀντιγόνης.

1162. ὍΡΘΟΝ. ἀληθές.]

[1160. ΠΟΤΕΡΑ ΠΑΤΡΩΙΑΣ. ἀπερήσειεν
ἂν τις ἐνταῦθα, πῶς, τοῦ ἀγγέλου εἰπόντος ΑΥ-
ΤΟΧΕΙΡ, ὁ Χορὸς ἐρωτᾷ περὶ τοῦ φονεύσαντος.
καὶ φημέν, ὅτι οἱ δεχόμενοι συμφορῶν λόγους πα-
ρὰ τινός, ὡσπερ ἐκπληττόμενοι τῷ ἀκούσματι, οὐ
πάντα τὸν λόγον ἀκριβῶς ἀκούουσιν, ἀλλὰ μόνην
τὴν ἀρχὴν δεχόμενοι, αὐτοῖς τὸν λέγοντα ἐπανε-
ρυνται. Τ.]

1164. ΤΑΛΑΙΝΑΝ ΕΥΡΥΔΙΚΗΝ. Ἡσίο-
δος Ἠνίοχην αὐτὴν καλεῖ

Ἴκετο δ' ἐς Κρέοντα^{h)} καὶ Ἠνίοχην.

ὍΜΟΥ. ἐγγύς. ΚΛΥΟΥΣΑ ΠΑΙΔΟΣ. λείπει ἢ
περὶ, ἢ ἢ, περὶ τῆςⁱ⁾ παιδός. Ἡ ΤΥΧΗ ΠΑΡΑ.
ὃ ἔστιν, ἐκ τύχης.

[1167. ΤΩΝ ΛΟΓΩΝ ἘΠΗΣΘΟΜΗΝ.
τῶν λόγων τοῦ ἀγγέλου ἤκουσα. ἔμαθον.]

[1166. μὴ λάβης εἰς τὸ ΠΑΙΔΟΣ ἐξωθεν
τὸ ΠΕΡΙ, ἀλλὰ πρὸς τὸ ΚΛΥΟΥΣΑ ἔστιν ἡ γε-
νική.

h) Κρέοντα Brunck.

i) τοῦ προ τῆς Brunck. cum Valcken. ad Phoen. p. 720

νική. τὸ γὰρ κλύειν, τοῦ παιδὸς ἦν· τούτέστιν, ἐκεῖνος παρέσχε τούτο καὶ αἴτιος γέγονεν.

1168. ἡ τοιαύτη γενική, τὸ ΠΑΛΛΑΔΟΣ πρὸς τὸ ἜΞΟΔΟΝ ἐστίν. αὕτη γὰρ ἦν ἡ τῆς ἐξόδου αἰτία. ἢ πρὸς τὸ ΣΤΕΪΧΟΥΣΑ ὑπεστικτέον, ἢ ἢ τὸ ΠΡΟΣΗΓΟΡΟΣ πρὸς τὸ ΠΑΛΛΑΔΟΣ. οὐ γὰρ μόνον προσήγορος τῷ δέινι, ^{k)} ἀλλὰ καὶ τοῦ δεινὸς Φαμέν. οὕτω ΣΤΕΪΧΟΥΣΑ καὶ πορευομένη πρὸς ἐξοδον, ὍΠΩΣ καὶ ἵνα ἸΚΟΪΜΗΝ καὶ ελθοῖμι ΠΡΟΣΗΓΟΡΟΣ καὶ συνόμιλος τῆς Παλλάδος θεᾶς, ΕΥΤΓΜΑΤΩΝ καὶ εὐχῶν, τούτέστιν ἵνα εὐχὰς αὐτῇ προσφέρω. μὴ ξεισθῆς δὲ πρὸς τὰς δύο γενικάς, τὸ ΠΑΛΛΑΔΟΣ καὶ τὸ ΕΥΤΓΜΑΤΩΝ. ὥσπερ γὰρ Φαμεν, διδάσκαλος τῶν παιδῶν εἰμι μαθημάτων, οὕτως καὶ τούτο. T.]

1169. ΕΥΤΓΜΑΤΩΝ ΠΡΟΣΗΓΟΡΟΣ. δι' εὐχῶν πρόσταγορεύουσα. ἈΝΑΣΠΑΣΤΟΥ. δυσχερῶς ἀνασπασμένης, καὶ ἀνοικομένης. ἈΠΟΠΛΗΣΣΟΜΑΙ. ἐκπλήττομαι.

[1170. βιαίως τὰ κλείδρα τῶν πυλῶν ἀνεσπασα. l) οὐ γὰρ ἠδυνάμην φέρειν τὴν ἀκοήν. δέον δὲ εἰπεῖν ἀνασπαστῶς, ἈΝΑΣΠΑΣΤΟΥ πρὸς τὸ ΠΥΛΗΣ εἶπεν.

1171. ΟΪΚΕΪΟΥ. τοῦ περὶ τοῦ παιδός.]

1176. τούτο οὕτω συντάξεις· ὦ ΦΙΛΗ ΔΕΣΠΟΙΝΑ, ἜΓΩ ΠΑΡΩΝ ἑνταῦθα ΚΑΙ ἜΡΩ

k) οὐ γὰρ μόνον τὸ πρόσταγε πρὸς τὸ δέινον ed. Turn. et Steph. Paullo ante eadem εἶ, πρὸ ἢ.

l) ἀνεσπασ ed. Turn. et Steph.

ἜΡΩ καὶ εἶπω, ὅσα δηλονότι προεῖπον, ΚΑΙ ΟΥΔΕΝ ἘΠΙΟΣ ΤΗΣ ἈΛΗΘΕΙΑΣ ΠΑΡΗΣΩ καὶ καταλείψω. T.]

1177. ΠΑΡΗΣΩ. παραλιμπάνω. m) ΜΑΛΘΑΣΣΟΙΜ ἌΝ, ἀπατήσομαι.

[1180. ἀπορήσειεν ἂν τις, πῶς, τοῦ ἔπασθαι καὶ ὀδηγεῖν ἐναντίων ὄντων, οὕτως φησιν ἜΓΩ ΔΕ ΣΩΓΙ ΠΟΔΑΓΟΣ ἘΣΠΟΜΗΝ ΠΟΣΕΙ. καὶ Φαμέν, ὅτι διὰ τούτο λέγει τὸ ἘΣΠΟΜΗΝ, διότι δούλος ἦν, οἱ δὲ δούλοι τῇ τῶν δεσποτῶν ἄγονται γνώμη· τὸ δὲ ΠΟΔΑΓΟΣ, διότι οὗτος τότε τὸν αὐτοῦ δεσπότην προέπεμπεν. T.]

1181. ἘΝΘ ἘΚΕΙΤΟ ΝΗΛΕΕΣ. ἀντὶ τοῦ, ἐλέους μὴ τυχόν.

[1182. τὸ ἘΠΙ πρὸς τὸ ἘΚΕΙΤΟ συναπτεόν. T.]

1183. ΚΑΙ ΤΟΝ ΜΕΝ. πρὸς τὸ ἐξῆς· καὶ τὸν μὲν λούσαντες. ἘΝΟΔΙΑΝ ΘΕΟΝ. τὴν Ἐκάτην, ἢ τὴν Περσεφόνην. ΘΑΛΛΟΪΣ. ξύλοις. ΣΥΓΚΑΘΙΘΟΜΕΝ. συγκατεκαίομεν. ὍΡΘΟΚΡΑΝΟΝ. ὑψηλόν. ΝΥΜΦΕΪΟΝ. τὸν νυμφῶνα.

[1183. ἘΝΟΔΙΑΝ ΘΕΟΝ. τὴν Περσεφόνην, τὴν ἐν ταῖς τριόδοις πορευομένην. αὕτη γὰρ ἐστίν ἡ Ἐκάτη, ὡς ἄλλοις τε πολλοῖς δοκεῖ, καὶ Λυκόφρονι.]

[1184. δέον εὐμενῶς εἰπεῖν, ΕΥΜΕΝΕΪΣ εἶπε πρὸς τὸ ὍΡΓΑΣ. ΚΑΤΑΣΧΕΘΕΙΝ δὲ λέγει

m) παραλιμπανῶ Brunck.

ΕΥΜΕΝΕΪΣ τὰ ὄργα'ς, διότι τὸ τὴν ὀργὴν ἐπέχειν, εὐμενεϊά ἐστίν.

1189. τὸ ΝΥΜΦΕΪΟΝ πρὸς τὸ ΚΟΡΗΣ· τὸ δὲ ΚΟΡΗΣ πρὸς τὸ ΑἴΔΟΥ. τὸ γὰρ ὄρυγμα, εἰς ὅπερ εἰσβέβληται, ὡσπερ θάλαμος ἦν αὐτῇ αὐτῇ δὲ τοῦ Αἴδου. θάνατος γὰρ αὐτὴν ἐνταῦθα κατέλιφε, καὶ οἶονεὶ ὁ Αἴδης αὐτὴν ἐνυμφεύσατο. Γ.]

1191. ἈΚΤΕΡΙΣΤΟΝ. τὸν κακοκτέριστον τῆς Ἀντιγόνης τόπον. ἢ τὸν μὴ δεξάμενον ἐνταφία. ἌΣΗΜΑ ΠΕΡΙΒΑΪΝΕΙ ΒΟΗΪΣ. τὰ κακὰ σύμβολα τῆς βοῆς περιστοιχίζεται.

1199. ἸΤ' ἌΣΣΟΝ. προσέλθετε δηλονότι. ἌΡΜΟΝ ΧΩΜΑΤΟΣ. τὴν ἐκ λίθων ἀρμονίαν τοῦ τάφου, ἢ τὸ ὑψηλὸν μέρος τοῦ χώματος, τὸ ἤρμωσμένον λίθοις. ΛΙΘΟΣΠΑΔΗ. ὡς λίθου ἀποσπασθέντος, ἔπως εἰσέλθῃ ὁ Αἴμων. ἢ ὑμεῖς ἀποσπάσαντες ἀθρήσατε. Ἡ ΘΕΟΙΣΙ ΚΛΕΠΤΟΜΑΙ. ἢ ἀπατάμαι ὑπὸ τῶν θεῶν.

[1203. ἈΘΥΜΟΥ. ὀλιγοψύχου. τὸ ἔξ πρὸς τὸ ἠΟΡΟΥΜΕΝ ἔχει τὴν δύναμιν. ἘΝ ΛΟΙΣΘΪΩ. ἐν ἐσχάτῳ τόπῳ τοῦ τάφου.]

204. ἠΟΡΟΥΜΕΝ. ἐθεωροῦμεν. ΒΡΟΧΩ ΜΙΤΡΩΔΕΙ. μιτρώδῃ βρόχον λέγει, ὅστις ἦν αὐτῇ ζώνῃ ἀπὸ σινδόνας. ΚΑΘΗΜΜΕΝΗΝ. τὸν τραχηλὸν δεδεμένην.

[208. ἈΠΟΙΜΩΖΟΝΤΑ. ἀποκλαιόμενον πᾶς, θανούσης αὐτῆς, τοῦ ταύτης λέχους ἐστρέφεται. ἢ ΦΘΟΡἈΝ ΕΥ'ΝΗ'Σ λέγει τὴν ἐν Αἴδου αὐτῆς οἴκησιν.

1215.

1215. ΠΑΠΤΗ'ΝΑΣ. πρὸςβλέψας.]

[1205. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ΑΥΧΕΝΟΣ ἐξάθεν τὸ ἐξ. ἀλλ' ἐστίν ἡ τοιαύτη γενικὴ πρὸς τὸ ΚΡΕΜΑΣΤΗ'Ν.

1206. βρόχον μιτρώδῃ σινδόνας, κυρίως τὴν ἀρεπεδόνην τὴν ἐν τοῖς ὑφάσμασι φασίν. ἐνταῦθα δὲ λέγει τὴν ζώνην αὐτῆς, ἣτις στενοεπίμηκες ἦν τμήμα σινδόνας. ἄλλοι δὲ φασι τὸ αὐτῆς κρήδεμον· οἱ δὲ, τὸ τῆς σινδόνας μέρος μεθ' ἧς αὐτὴν ἐνήκων ἐκείσε.

1210. τὸ ΣΤΥΓΓΟ'Ν ἢ ἀρσενικὸν νοητέον πρὸς τὸ ΣΦΕ', ἢ οὐδέτερον πρὸς τὸ ΟἶΜΩ'ΞΑΣ. Γ.]

1216. ΠΥΤΣΑΣ ΠΡΟΣΩ'ΠΩ. εἶον ἀποστραφεῖς καὶ σκυθρωπάσας, καὶ ἐκ τοῦ προσώπου καταμεμφάμενος. οὐ κυρίως προσπύσας τῷ πατρὶ, ὡς καὶ ἡμεῖς ἐν συνηθείᾳ φασίμεν, Κατέπτυσεν αὐτοῦ, ὅ ἐστι, κατεφρόνησε τῶν λόγων αὐτοῦ. οὐχ εἴλακε δὲ τὸ ξίφος κατὰ τοῦ πατρὸς, ὡσπερ ἄετο. εἶπε γὰρ ἄνω· (151.)

Ἦδ' οὖν θανεῖται, καὶ θανούσ' ὀλεῖ τινα. ὁ ἄγγελος δὲ οὕτω νομίζων ἀπαγγέλλει. ΔΙΠΛΟΥ ΣΚΝΩΔΟΝΤΑΣ. ἀντὶ τοῦ, διπλᾶς ἀκμάς. ἀμφηκες γὰρ τὸ ξίφος. κνάδων δὲ, τὸ ὄξυ τοῦ ξίφους, παρὰ τὸ καίνειν τοῖς ὀδοῦσι.

[1216. ΠΡΟΣΩ'ΠΩ. τῷ ἑαυτοῦ. ἈΝΤΕΙΠΩ'Ν. ἀνταποκριθεῖς. ΞΪΦΟΥΣ ΔΙΠΛΟΥΣ ΣΚΝΩΔΟΝΤΑΣ. ἢ τοὶ τὸ δίστομον ξίφος.

1218. ΗΜΠΛΑΚΕ. ἀπέτυχες.]

1220. ΜΕ'ΣΟΝ ἘΓΧΟΣ. τὸ ἘΓΧΟΣ οἱ τραγικοὶ καὶ ἐπὶ ξίφους λαμβάνουσι.

[1220.

[1220. ὙΓΡΟΝ. ἐξ αἵματος. ἈΓΚΩΝ. τὸν αὐτοῦ. ΠΡΟΣΗΠΤΥΣΣΕΤΑΙ. περιπλέκεται.

1222. ἘΚΒΑΛΛΕΙ ῬΟΗΝ. ἐκπέμπει τῶν ῥινῶν καὶ τοῦ στόματος αἷμα πρὸς τὸ πρόσωπον τῆς παρεθένου.]

1223. ΦΟΙΝΙΟΥ ΣΤΑΛΑΓΜΑΤΟΣ. τὴν πνοὴν τοῦ φοινίου σταλάγματος ἐκβάλλει τῇ λευκῇ αὐτῆς παρεΐᾳ, ὃ ἐστίν, αἷμα ἐξέπνευσε. ΤΕΛΗ ΔΑΧΩΝ. τοὺς γὰρ γαμῦντας, τελείους ἐκαίλου.

1230. ἘΛΠΪΣΙ ΔΕ' ΒΟΨΚΟΜΑΙ. νομίζω αὐτὴν μὴ βούλεσθαι δημοσίᾳ θρηνεῖν, ἀλλ' ἐν τῷ οἰκήματι μετὰ τῶν θεραπανίδων. ΓΝΩΜΗΣ ΓΑΡ ΟΥΚ ἈΠΕΙΡΟΣ. οὐκ ἀνόητος, φησίν, ὑπάρχει, ὥστε δημοσίᾳ οὐδύρεσθαι. ἈΜΑΡΤΑΝΕΙΝ δὲ λέγει νῦν, τὸ ἐμφανῶς θρηνεῖν.

[1233. ΔΜΩΛΓΨ ΠΡΟΘΗΣΕΙΝ. δούλαις προβαλέσθαι.]

[1233. τὸ ΠΡΟΘΗΣΕΙΝ καὶ πρὸς τὸ ἜΣ ΠΟΛΙΝ ἐκληπτέον.

1234. ἈΜΑΡΤΑΝΕΙΝ. ἀνείκεια ἑαυτῇ ἔργα ποιεῖν. λέγω δὴ τὸ δράσαι τι περὶ αὐτὴν δυσχερὲς ἐπὶ τῷ παραδόξῳ τῆς τοῦ παιδὸς συμφορᾶς ἀκούσματος. Γ.]

1237. ἌΛΛ' ἘΙΣΟΜΕΣΘΑ. ἀλλ' ἔστω ἀπελθόντες μαθησόμεθα, μὴ τι καὶ μανιώδες κρύφα βουλευέται, ἀνελεῖν ἑαυτὴν πειρωμένη.

[ΜΕΤΡ. 1241. ΚΑΙ ΜΗ'Ν ὈΔ' ἈΝΑΞ. Σύστημα κατὰ περιμοτὴν ἀνομοιομερὲς προωδικὸν κώλων ἀναπαιστικῶν δ', ὧν τὰ μὲν τρία δίμετρα ἀκα-

τά-

τάληκτα, τὸ δὲ τέταρτον καταληκτικόν, ἦτοι ἐφθήμερες παροιμιᾶκόν. ἐπὶ τῷ τέλει μόνῃ παρὰ γραφός. Γ.]

1241. ἘΦΗΚΕΙ. ἀντὶ τοῦ ἦκει. ΜΝΗΜΑ. τὸν νεκρὸν. ΟΥΚ ἈΛΛΟΤΡΙΑΝ. ἈΘΗΝ. οὐ δὲ ἄλλον ἀποθανόντα, οὐκ ἐξ ἄλλου νεκρωθέντα.

[1242. ΜΝΗΜ' ἘΠΪΣΗΜΟΝ. τὸ τοῦ παιδὸς σῶμα φανερόν.

1243. ΟΥΚ ἈΛΛΟΤΡΙΑΝ. αὐτὸς γὰρ αἴτιος τῷ παιδί τοῦ θανάτου ἐγένετο. τὸ δὲ Εἰ Θέμις εἰπέιν λέγει, διότι βασιλεὺς ἦν, καὶ ἠδεῖτο αὐτόν.]

[ΜΕΤΡ. 1245. ἸΩ' ΦΡΕΝΩΝ. Ἐὰ τοιαῦτα εἶδη καὶ αἱ περιόδοι πᾶσαι καλοῦνται ἀλλοιοστρεφᾶ, ὡς εἴρηται. ἐστὶ δὲ τῆς παρούσης στρεφῆς τὰ κῶλα ζ. τὸ α ἀντισπαστικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον (ὃ καλεῖται Ἀσκληπιάδειον, ἐξ ἰαμβικῆς καὶ τροχαϊκῆς συζυγίας καὶ ἐπιτρίτου τρίτου ἢ ἰωνικοῦ συγκεῖμενον διὰ τὴν ἀδιάφορον) τὸ β ὁμοιον, τὸν πρῶτον ἔχον πόδα ἐξάβραχυν, διαλελυμένων τῶν μακρῶν τοῦ ἀντισπαστοῦ συλλαβῶν· τοὺς δὲ λοιποὺς ὁμοίους τῷ πρώτῳ. τὸ γ τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐξ ἀντισπαστοῦ, ἐπιτρίτου δευτέρου καὶ ἰάμβου· τὸ δ ὁμοιον, τρίμετρον καταληκτικόν, ὃ καλεῖται Φαλαίκειον ἐξ ἐπιτρίτου τρίτου, διὰ μβου καὶ κρητικοῦ· τὸ ε ὁμοιον ἐξ ἐπιτρίτου πρώτου, διὰ μβου καὶ κρητικοῦ· τὸ ς δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου τέταρτου, διὰ μβου πεντασυλλαβου, διαλελυμένης τῆς πρώτης μακρᾶς, καὶ συλλαβῆς· τὸ ζ ὁμοιον τῷ τρίτῳ κατὰ πάντα.

ἐπὶ

ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος καὶ διπλαῖ, ἢ μὲν ἐν ἀρχῇ τοῦ κώλου, ἢ δὲ μετὰ τὴν παράγραφον. Τ.]

1247. ΘΑΝΑΤΟΈΝΤΑ. θανάτου ἄξια, ἢ θανάτου αἰτία. ἌΝΟΛΒΑ. ἀνωφέλῃτα. ΝΕΟΣ ΝΕΪ, ΖΥΜΜΟΡΩι. νέα ἡλικία καὶ καινοπρεπεῖ θανάτω τετελευτήκας.

[ΜΕΤΡ. 1255. ΟΙ΄Μ' ὩΣ ἜΟΙΚΑΣ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερῆς μονόστιχον· ἰαμβος γὰρ ἐστὶ τρίμετρος. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος μόνη. Τ.]

1255. ΔΙΚΗΝ ἸΔΕΪΝ. γράφεται ἘΧΕΙΝ.

[1255. ΤΗΝ ΔΙΚΗΝ. τὸ δίκαιον. λέγει δὲ τὸ μὴ χρεῖναι πρὸς Ἀντιγόνην τοιαῦτα ποιεῖν.]

[ΜΕΤΡ. 1256. ΟΙ΄ΜΟΙ. Ἡ δευτέρα αὐτῆ στροφῆ κώλων ἐστὶν ζ. τὸ α ἰαμβικὸν κόμμα μονόμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ β ἰαμβος τρίμετρος καθαρὸς· τὸ γ ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικόν, τοῦ πρώτου ποδὸς διάμβου, τοῦ δὲ δευτέρου ἔξασυλλάβου· τὸ δ ὁμοῖον τῷ δευτέρῳ· τὸ ε ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικόν, οἱ ποδὲς ὁμοιοὶ τοῖς ῥηθεῖσιν ἄνω· τὸ ς τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἀντισπαστικὸν ἐκ ποδῶν ὁμοίων. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος καὶ διπλαῖ, ὡς εἴρηται. Τ.]

1259. ἈΓΡΙΑΙΣ ὈΔΟΙΣ. ἀγρίαις ὁρμαῖς. ΛΑΚΠΑ΄ΤΗΤΟΝ. τὴν μεθ' ὕβρεως ἀπαθουμένην. ἢ τὴν μεγάλως καταπατουμένην. ἈΝΤΡΕΠΩΝ ΧΑΡΑΝ. τὴν χαρὰν λαζ πατήσας.

[1259. τὸ ἘΠΑΙΣΕ με ἘΝ τῷ ἘΜΩΪ ΚΑ΄ΡΑι, ἀντὶ τοῦ, ἐξέστησε τὰς ἐμὰς φρένας, καὶ τῷ

τοῦ λελογισμένου παρατρῆπὴν εἰργαστο.^{η)} οὐ γὰρ ἐγίνωσκον κατ' ἐμαυτοῦ κινῶν τὸν Ἀνάγυρον, τοιαῦτα κατ' Ἀντιγόνης ἐψηφισμένους. ΧΑΡΑΝ δὲ Φησιν, ἣν εἶχε δηλονότι, τῆς ἀρχῆς ἐγκρατῆς γεγενημένος.^{ο)} Τ.]

[ΜΕΤΡ. 1263. Ὡ ΔΕ΄ΣΠΟΘ'. Σύστημα ἕτερον κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερῆς, στίχων ἰαμβικῶν τρίμετρων ἀκαταλήκτων ἐξ. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος μόνη. συγκοινοῦνται δὲ οἱ στίχοι οὗτοι ἐξ ἰαμβῶν, σπονδαίαν καὶ χορείαν· ἐν τισὶ δὲ ἐν τῷ τέλει καὶ πυρρίχιος εἴληπται. Τ.]

1264. ΤΑ ΜΕΝ ΠΡΟ΄ ΧΕΙΡΩΝ. ὡς τοῦ Κρέοντος τὸν παῖδα βαστάζοντος.

[1264. ΠΡΟ΄ ΧΕΙΡΩΝ ΤΑ ΔΕ ΦΕ΄ΡΕΙΣ. ἦτοι τὸν παῖδα. ΤΑ Δ' ἘΝ ΔΟ΄ΜΟΙΣ. τὰ ἐνεστώτα τῆς γυναίκος.]

[1263. τοῦτο οὕτως εἴποις. Ὡ ΔΕ΄ΣΠΟΤΑ, ἜΟΙΚΑΣ καὶ φαίνῃ ἠΚΕΙΝ καὶ ἐλθεῖν ὈΨΕΣΘΑΙ καὶ ἰδεῖν ΚΑ΄ ΤΑ ΓΕ^{ρ)} ἘΝ ΔΟ΄ΜΟΙΣ ΚΑΚΑ ΤΑ ΔΕ, ἦγουν τὸν Εὐρυδίκης θάνατον, ὩΣ ἘΧΩΝ ΓΕ ΚΑ΄ ΚΕΚΤΗΜΕΝΟΣ, ταῦτα δ' ἐκ παραλλήλου εἴρηται, ΤΑ ΜΕΝ, κακὰ δηλονότι, ΠΡΟ΄ ΧΕΙΡΩΝ καὶ ἐμπροσθεν τῶν χειρῶν, ἦγουν τὸν Αἴμονα θανόντα, τὸν σὸν παῖδα, ΤΑ ΔΕ, ἦγουν τὴν τοῦ γένους συμφορὰν, ΦΕ΄ΡΩΝ καὶ ὑπομένων.

η) εἰργάστο ed. Turn. et Stephani. Recte.

ο) ἣν εἶχε δὲ τὴν τῆς ἀρχῆς ἐγκρατῆς γεγενηθεῖσαι. ed. Turn. et Steph.

ρ) τὰδε ed. Turn. et Steph.

μένων. *τριπλά γὰρ ἐπῆλθε αὐτῷ κακά. ὁ τε Ετεοκλέους καὶ Πολυνείκους,*^{η)} *καὶ τῆς ἀδελφῆς αὐτῶν Ἀντιγόνης θάνατος· ὁ τε τῶν δύο υἱῶν αὐτοῦ Μενοικέως καὶ Λίμονος, καὶ τελευταῖος πάντων ὁ τῆς αὐτοῦ γυναῖκος Εὐρυδίκης. Τ.]*

1267. ΠΑΜΜΗΤΩΡ. ἢ κατὰ πάντα μήτηρ. ἐμφαντικῶς δὲ εἶπεν, ὅτι καὶ μέχρι θανάτου μήτηρ ἐδείχθη, μὴ ἐλομένη ζῆν μετὰ τον τοῦ παιδός θάνατον.

[ΜΕΤΡ. 1269. ἸΩ' ἸΩ'. Ἡ ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς πρώτης ἐστὶ στρεφῆς, ἢς ἡ ἀρχή, Ἰώ Φρενῶν. ἐστὶ δὲ καὶ αὕτη κῶλων ὁμοίων ἐκείνη ζ καὶ ἐξ ὁμοίων ποδῶν συγκεῖνται, καὶ τινὰς αὐτῶν διαλελυμένους ἔχουσιν ὡς ἐκεῖνα. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος. Τ.]

[1270. ΔΥΣΚΑΘΑΡΤΟΣ. ὁ γόων καὶ συμφορῶν ἀδυνάτως ἔχων καθαιρέσθαι Αἰδῆς, εἰς ὃν πάντες μετὰ τὴν ἐνδένδε ἀπαλλαγὴν συνάγονται, ὡς περ εἰς λιμένα. Τ.]

1272. ΚΑΚΑΓΓΕΛΤΑ. κακὴν ἀπαγγελίαν ἔχοντα. ΕΠΕΞΕΙΡΓΑΣΩ. ἐπέσφαξας. ΣΦΑΓΙΟΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝ. τὸν ἀπὸ σφαγῆς τῆς γυναῖκος μόρον. ΕΠ' ὈΛΕΘΡΩ. τοῦ Λίμονος.

[1273. ΤΙΝ' ΑΥΔΑΪΣ ΛΟΓΟΝ γράφει, ἢ οἰκείον ἢ τὸ κῶλον πρὸς τὸ τῆς στρεφῆς. τὸ γὰρ ΤΙΝΑ ΘΡΟΕΙ οὐκ ἔχει ὀρθῶς. Τ.]

[ΜΕΤΡ. 1279. ὍΡΑΤ' ἸΝ ΠΑΡΕΣΤΙΝ. ΣΥΣΤΗΜΑ ἕτερον κατὰ περικοπὴν ὁμοίον τῷ μετὰ τὴν πρώ-

η) Turn. et Steph. addunt: καὶ τῆς αὐτῶν μητρὸς Ιακέτης.

πρώτην στροφὴν συστήματι. ἐστὶ δὲ καὶ τοῦτο μονόστιχον ὡς ἐκεῖνο· Ἰαμβος γὰρ ἐστὶ τρίμετρος. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος μόνη. Τ.]

1279. ΟΥ' ΓΙΑΡ' ἘΝ ΜΥΧΟΪΣ ἜΤΙ. ἐγκλείσται ἡ γυνή.

[ΜΕΤΡ. 1280. ΟΙ' ΜΟΙ. Ἡ ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς δευτέρας ἐστὶ στρεφῆς, ἢς ἡ ἀρχή, Οἴμοι. ἐστὶ δὲ κῶλων ὁμοίων ἐκείνη κατὰ πάντα ἢ ὧν τὰ μὲν ἐστὶν ἰαμβικά, τὰ δὲ ἀντισπαστικά. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος. Τ.]

128. ΤΑ Δ' ἘΝΑΝΤΙΑ. γράφεται ΤΟ'Ν Δ' ἘΝΑΝΤΑ.

[ΜΕΤΡ. 1287. Ἡ Δ' ὈΞΥΘΗΚΤΟΣ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερές, στίχων ἰαμβικῶν τρίμετρων ε. συγκεῖνται δὲ ἐκ τε ἰαμβῶν καὶ σπονδαίων καὶ χορείων καὶ δακτύλων. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. Τ.]

[ΜΕΤΡ. 1292. ΑΙ' ΑΙ' ΑΙ' ΑΙ'. Ἡ τρίτη αὕτη στροφὴ κῶλων ἐστὶ ε. τὸ α ἰαμβικὸν μονόμετρον· τοιοῦτον γὰρ ἐστὶ τὸ τῆς ἀντιστροφῆς· (χερῆσιν τὸ μὲν αὶ τὸ πρῶτον τοῦ ποδὸς ὀξύνει· τὸ δὲ β περισπᾶν, ἢ ἡ ἰαμβος ὁ πους) τὸ β ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐξ ἀντισπάστου, ἐπιτρίτου δευτέρου καὶ ἰαμβου· τὸ γ ὁμοίον κατὰ πάντα τὸ δ ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, τοῦ πρώτου ποδὸς χορείου· τὸ ε ὁμοίον τῷ δευτέρῳ (ἔχει δ' ἐν τῷ πρώτῳ κῶλῳ ἀμφοτέρους τοὺς ποδάδας ἐπιτρίτους· ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ τὸν πρῶτον ἀντισπαστον. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος καὶ διπλαῖ, ὡς ἀνω εἴρηται. Τ.]

1287. ὈΞΥΘΗΚΤΟΣ. ὄξειαν λαβοῦσα πληγὴν. ἮΔΕ ΒΩΜΙΑ ΠΕΡΙΞ. ὡς ἱερῶν περι τὸν βωμὸν ἐσφάγη προπετής. ΛΥΕΙ ΚΕΛΑΙΝΑ. ἀπόλλυται. ΤΟΥ ΠΡΙΝ ΘΑΝΟΝΤΟΣ ΜΕΓΑΡΕΩΣ. ὡς αὐτῆς προγαμηθείσης Μεγαρεῖ τινι πρὸ τοῦ Κρέοντος· οἱ δὲ Φασι τοῦ Μενοικέως, τοῦ ἀποσφάξαντος ἑαυτὸν. πρότερον γὰρ Μεγαρεὺς ἐκαλεῖτο. ἐν δὲ τῷ Τυράνῳ Οἰδίποδι καὶ αὐτὸς Μενοικέα αὐτὸν καλεῖ. ἘΦΤΜΝΗΣΑΣΑ. καταρσαμένη σοι, ὡς παιδοκτόνα.

1293. ἌΝΕΠΤΑΝ ΦΟΒΩ. ἐσείσθην, ἐταράχθην. ἌΝΤΑΙΑΝ. γράφεται ΚΑΙΡΙΑΝ.

[1293. ἌΝΕΠΤΑΝ. ἐξέστην, καὶ πόρρω ἑμαυτοῦ γέγονα. ἌΝΤΑΙΑΝ. πληγὴν.

1294. ἌΜΦΙΘΗΚΤΩ. διστόμα. οὐ γὰρ δύναμαι φέρειν τὸ τῶν συμφορῶν πέλαγος, ὥστε θανάτων ἀναισθησίαν ἐσχον ἀεὶ τούτων.]

[1287. ΒΩΜΙΑ. ἴστέον, ὅτι ἡ τοῦ Κρέοντος γυνὴ περὶ βωμῶν, ὄντα τῶν βασιλείων ἐντός, μαχαίρα ἑαυτὴν ἀπέσφαξεν. ἐδήλωσε δὲ τὴν σφαγὴν διὰ τοῦ ὈΞΥΘΗΚΤΟΣ. δεῖν δὲ εἰπεῖν ὄξυθήκτως, ὈΞΥΘΗΚΤΟΣ εἶπε πρὸς τὸ ἮΔΕ. ὡς περ ἐστὶ καὶ τὸ ΚΕΛΑΙΝΑ. δεῖν γὰρ εἰπεῖν κελαιῶς, ΚΕΛΑΙΝΑ εἶπε πρὸς τὸ ΒΛΕΦΑΡΑ, οὕτω, λύει τὸ ΒΛΕΦΑΡΑ καὶ τοὺς ὀφθαλμούς. ποταπὰ; ΚΕΛΑΙΝΑ. τουτέστιν, ἐκάλυψε τοὺς ὀφθαλμούς αὐτῆς σκότος θανάτου. ἐκλυσις γὰρ καὶ ἀπαλλ-

λαγή

ε) ἔν προ δει) Turn, Steph.

λαγή Φωτός, ὁ θάνατος. Μεγαρέα δὲ λέγει ἐνταῦθα, ὡς μὲν τινὲς Φασι, ἄνδρα αὐτῆς πρὸ τοῦ Κρέοντος ὄντα οὕτω καλούμενον· ὡς δ' ἄλλοι λέγουσιν, ὁ ἐν τῇ χειρὶ τοῦ δράκοντος ἀποσφάγεις πρῶτος υἱὸς αὐτῆς Μενοικεύς, κατ' ἀρχαίς Μεγαρεὺς ἐκαλεῖτο. εἰ μὲν οὖν τὸ πρῶτον εἶποις, ΛΕΧΟΣ νοήσεις τὴν πρὸς ἐκεῖνον γαμικὴν συνάφειαν· εἰ δὲ τὸ δεύτερον, Λέχος κωκυῖσαι αὐτὴν ἔρεϊς, τὸ^{ε)} παρὰ καιρὸν αὐτὸν ἀπελθεῖν, καὶ μὴ τυχεῖν ὑμεναίου, ὁ καὶ κρείττον. μαρτυρεῖ δὲ καὶ τὸ ΤΟΥ ΔΕ λαμβάνον τὸ ΛΕΧΟΣ κατὰ συνεκδοχὴν.

1295. ἌΘΛΙΟΣ καὶ γράφειν ἐνταῦθα, ἴν ἢ τὸ κῶλον ὁμοίον τῷ τῆς ἀντιστροφῆς. τὸ γὰρ ΔΕΙΛΛΙΟΣ οὐκ ὀρθόν. Τ.]

[ΜΕΤΡ. 1297. ὩΣ ΑἴΤΙΑΝ ΓΕ. Σύστημα ἕτερον κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερῆς στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων ε. ἐπὶ τῷ τέλει παρὰ γράφος μόνη. Τ.]

1297. ΤΩΝΔΕ ΚΑ'ΚΕΪΝΩΝ. τοῦ τὴν γυναῖκα καὶ τὸν υἱὸν ἀποθανεῖν. ἘΠΕΣΚΗΠΤΟΥ. κακῶς ἐλέγου, τελευτώσης αὐτῆς ἐνομίζου, ἐπεγράφου.

[1297. ΤΩΝΔΕ ΚΑ'ΚΕΪΝΩΝ. τῶν τοῦ Αἴμονος μόρων, καὶ τῶν τοῦ Μενοικέως, διότι εἰσάσας αὐτὸν ἀπολέσθαι, καὶ οὐκ ἐκώλυσας.

1298. ἘΠΕΣΚΗΠΤΟΥ. πρόφασιν καὶ κατηγορίαν ἐδέχου.]

[1298.

ε) αὐτὴν ἔρεϊς τῇ Turn, Steph.

[1298. *σύναπτε τὸ ΜΟΨΩΝ πρὸς τὸ ΤΩΝΔΕ· τὰ δὲ λοιπὰ διὰ μέσου λέγε. Τ.]*

1299. ΠΟΪΩΙ ΔΕ. *τίνι τρόπῳ, Φησίν, ἐλύετο καὶ ἐφέρετο εἰς Φονίαις; ἀντὶ τοῦ, ποῖῳ τρόπῳ εἰς Φόνον ἔπεσε;*

[1300. ὍΠΩΣ. ἐπεί.]

[1301. τὸ ὈΞΥΚΩΚΥΤΤΟΝ ἀντὶ τοῦ, τὸ ὀξέος καὶ μεγάλου θρήνου δεόμενον· ἢ τὸ ὀξέως καὶ ταχέως καὶ ἐξαίφνης θρήνον ἐγείραν. Τ.]

[ΜΕΤΡ. 1301. ὩΜΟΙΜΟΙ. *Ἡ τέταρτη αὕτη στροφὴ κώλων ἐστὶν ἀντισπαστικῶν 5. εἰσὶ δ' πάντα τριμέτρα βραχυκατάληκτα ἐξ ἀντισπαστικῶν καὶ ἐπιτρίτων καὶ διτροχαίων συγκείμενα· τὸ μὲντοι τέταρτον τὸν δεύτερον ἔχει πόδα πεντασύλλαβον ἐπιτρίτον, τὸ δὲ πέμπτον τὸν μὲν πρῶτον πόδα ἐξασύλλαβον, ἢτοι ἐξάβραχυν· τὸν δὲ δεύτερον πεντασύλλαβον, δίαμβον. ὁ δὲ γε τελευταῖος αὐτῶν πούς ἀδιάφορός ἐστι. ποτὲ μὲν γὰρ ἰαμβός ἐστι, ποτὲ δὲ πυρρίχιος. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος καὶ διπλαῖ, ὡς εἴρηται. Τ.]*

1302. ΤΑΔ' ΟΥΚ ΕΠ' ἌΛΛΟΝ. *οὐδεὶς ἀνθρώπων ταῦτα ἐπὶ ἄλλον ἀπὸ τῆς ἐμῆς αἰτίας μεθαρμόσει. ὁ ἐστὶ, τοῦ σου Φόνου. ἢ) οὐδεὶς ἀν εἴποι ἕτερον τῶν ἀνθρώπων αἴτιον, ἀλλ' ἐμέ. ΤΟΝ ΟΥΚ ὄΝΤΑ. τὸν οὐκ ὄντα ὅλως, μάλλον δὲ μηδὲνα.*

[1306. ἌΓΕΤΕ' Μ' ἘΚΠΟΔΩ'Ν. *καλῶς εἶπεν ἀναχωρῆσαι. τὰ γὰρ ἐκποδῶν κακὰ, καὶ μεγάλα*

1) Interpunctionem ac vocem ἢ omisit Brunck.

γάλα ὄντα, ἐλάχιστα φαίνεται· ὡς περ οὖν ἐκ τοῦ ἐναντίου τὰ ἐν ποσὶ καὶ μικρὰ ὄντα, μείζω φαίνεται.]

[ΜΕΤΡ. 1308. ΚΕΨΔΗ ΠΑΡΑΙΝΕΪΣ. *Σύστημα ἕτερον κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερῆς στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων δυο. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος. Τ.]*

1308. ΚΕΨΔΗ ΠΑΡΑΙΝΕΪΣ, ΕΪ' ΤΙ ΚΕΨΔΟΣ ἘΝ ΚΑΚΟΪΣ. *κέρδας μεταφωνεῖς τὸν θάνατον. παρὰ τούτου γὰρ τὰ κράτιστα κακὰ ἀπαλλάσσεται, καὶ βράχιστα γίνεταί, τούτεστιν ἐλάχιστα γίνεταί. ἐν ἄλλοις δὲ οὕτω· τὰ μικρὰ τῶν κακῶν λυσιτελεστέρα ἐστὶν ὡς ἀν κακὰ ἢ οὕτως· τὰ ἐν ποσὶ κακὰ, ἀν ἐλάχιστα ἢ, κράτιστά ἐστι. ἢ οὕτως· βραχέα γὰρ τὰ κακὰ, εἴαν τις ἀναχωρῇ. ἢ τὰ μικρὰ τῶν κακῶν λυσιτελεστέρα ἐστὶ. τὸ γὰρ ταχέως φεύγειν τὰ ἐν ποσὶ κακὰ, κράτιστόν ἐστι.*

[1308. ΚΕΨΔΗ. *τὸ ἀπαχθῆναι ἐντεῦθεν, ἵνα τῆς τούτων θέας ἀπὸν ὀλίγην ὀδύνην ἔχῃς. ΒΡΑΧΙΣΤΑ ΓΑΡ ΚΡΑΤΙΣΤΑ. ἤγουν ελαττον λυποῦσιν, εἰ πόρρω τις τούτων γένοιτο.]*

[ΜΕΤΡ. 1310. ἸΤΩ ἸΤΩ. *Ἡ ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς τρίτης ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχὴ, Αἰ αἰ αἰ. ἐστὶ δὲ κώλων ὁμοίων ἐκείνη 5. ἐν μὲντοι τῷ πέμπτῳ κώλῳ ἀντίσπαστον ἔχει τὸν πρῶτον πόδα, οὐκ ἐπιτρίτον. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος. Τ.]*

1311. ΦΑΝΗΤΩ ΜΟΨΩΝ. *ὁ ἐμὸς θάνατος μείζων τούτων τῶν κακῶν. ΤΕΡΜΪΑΝ. τῆς τελευτῆς παρασκευαστικὴν. τέρμα γὰρ, τὸ τέλος.*

[1311.

[1311. τὸ ἘΜΩΝ ἀντὶ τοῦ ἡμερῶν νηπτεόν πρὸς τὸ ΤΕΡΜΙΑΝ, οὕτως ἌΓΩΝ καὶ Φέρον ἘΜΟΪ ΤΕΡΜΙΑΝ καὶ ἐσχάτην ἩΜΕΡΑΝ τῶν ἘΜΩΝ ἡμερῶν. ἢ τὸ ἘΜΩΝ πρὸς τὸ ΜΟΡΩΝ, οὕτως ὁ ὙΠΑΤΟΣ καὶ ἐξοχος τῶν ΜΟΡΩΝ, τουτέστι, τὸ τέλος τῶν ἐμῶν δυστυχιῶν. μέχρι γὰρ ἂν τις ἐν ζῶσι τυγχάνῃ, καὶ συμφερῶν μέτοχος ἔσται· ἐπὶ δὲ ἀπογένῃται, καὶ τοῦ δυστυχεῖν παύεται· ὥστε ὁ θάνατος καὶ τέλος ἐστὶ συμφερῶν, καὶ συμφορὰ ὑπερτάτη. τὸ γὰρ ζῆν, ὁ μέγιστόν ἐστι κέρδος, ἀφαιρεῖται. Τ.]

[ΜΕΤΡ. 1315. ΜΕΛΛΟΝΤΑ ΤΑΥΤΑ. Σύστημα ἕτερον κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερῆς στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων πέντε καθάρων. ἐπὶ τῷ τέλει μόνῃ παραγράφος. Τ.]

1315. ΜΕΛΛΟΝΤΑ ΤΑΥΤΑ. δεύτερα. ὍΤΟΙΣΙ ΧΡΗΊ. τοῖς θεοῖς.

[1315. ὍΤΟΙΣΙ. οἷστισιν, ἤγουν σοί. σὲ γὰρ ἀξίον φροντίζειν, ὅπως Εὐρυδίκη καὶ Αἴμων τεθάψεται.]

1317. ἌΛΛ' ὦΝ ἘΡΩ. ὣν βούλωμαι τυχεῖν, ταῦτα ηὐζάμην.

[1318. ΜΗ ΝΥΝ ΚΑΤΕΥΧΟΥ ΜΗΔΕΝ. μηδὲν εὐχου κατὰ σοῦ. τουτέστι τὸ θανεῖν. οὐδεὶς γὰρ αὐτὸ ἐκφευξέεται.]

[1318. ΠΕΠΡΩΜΕΝΗΣ. μεμικρασμένης, ὥστε ἐπειδὴ καὶ σοὶ τὸ τοιαῦτα παθεῖν πεπρωτο, μὴ δυσχέραϊνε, μηδὲ κατεύχου θανεῖν. Τ.]

[ΜΕΤΡ. 1320. ἌΓΟΙΤ' ἌΝ. Ἡ ἀντιστροφὴ αὐτῆ τῆς τετάρτης ἐστὶ στροφῆς, ἢς ἡ ἀρφή, Ω

μοι

μοι μοι. ἐστὶ δὲ κώλων ἑμοίων ἐκεῖνη ε, πλὴν ἐν μὲν τῷ πρώτῳ κώλῳ ἀντίσπαστον ἔχει ἀντὶ ἐπιτρέτου τὸν πρώτον πόδα, ἐν δὲ τῷ τρίτῳ καὶ τετάρτῳ καὶ πέμπτῳ τὸν β' πόδα πεντασυλλαβὸν ἐπιτρέτου. ἐπὶ τελευταίῳ κώλῳ δύο σπλαῖ, ἢ μὲν ἐν ἀρχῇ, ἢ δὲ ἐπὶ τῷ τέλει, δηλοῦσαι ὅτι τετέλεστοι τὰ ἀνταποδιδόμενα. Τ.]

1324. ΠΑΝΤΑ ΓΑΡ ΔΕΧΡΙΑ. ἤγουν πλάγια καὶ πεπτωκότα τὰ μὲν ἐν χερσὶ, τὰ δὲ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ. ΔΥΣΚΟΜΙΣΤΟΣ. ἀφόρητος.

[1321. ΟΥΧ ἘΚΩΝ. οὐ γὰρ ἦδειν ὡς διὰ τὸν τῆς Ἀντιγόνης θάνατον καὶ αὐτὸς τεθνήξῃ. ὁ]

1324. ΔΕΧΡΙΑ. ἀνατετραμμένα. ἤγουν καὶ ἢ πράξις καὶ ὁ νοῦς μου ἐξησθῆνσε.]

[1323. Πᾶ ΚΛΊ ΘΩ. ἦτοι τί ποιήσω; οὐ γὰρ ἔχω πότερον θρηνητῶ πρότερον. πότερον τὸ τῆς γυναικὸς πάθος, ἢ τὸ τοῦ παιδὸς; Τ.]

[ΜΕΤΡ. 1326. ΠΟΛΛΩΊ ΤΟ ΦΡΟΝΕΊΝ. Σύστημα ἀνομοιομερῆς ἐπωδικῶν ἐν ἐκδέσει τοῦ δράματος κώλων ἀναπαιστικῶν ε, ὧν τὰ μὲν ὁ δίμετρος ἀκατάληκτος, τὸ δὲ ε μονόμετρον, ὁ καὶ παρατέλειτον ὀνομάζεται· τὸ ε δίμετρον καταληκτικὸν ἐφθήμερες παραμιαικόν. ἐπὶ τῷ τέλει μόνῃ κορωνίς τὸ δράμα ἐπισφραγίζουσα. Τ.]

1326. ΠΟΛΛΩΊ ΤΟ ΦΡΟΝΕΊΝ. τὸ καλῶς φρονεῖν, πρῶτόν ἐστιν εὐδαιμονίας, καὶ τοῖς ἀνθρώποις ἐξοχώτατον. ΜΕΓΑΛΟΙ ΔΕ ΛΟΓΟΙ.

αἰ

α) οὐ γὰρ ἦδειν διὰ τὸν Ἀντιγόνης θάνατον καὶ αὐτὸν καὶ αὐτὴν εἰς τὴν ἀνάγκην. Ed. Turn. et Steph.

αἱ μεγαλοβημονίαι τῶν ὑπερηφάνων, τιμωρίας με-
γίστας τοῖς κεκτημένοις ἐπάγουσαι, τελευταῖον δι-
δάσκουσι τὸ φρονεῖν. καὶ ὁ ποιητής· (Ιλ. Ρ. 32.)
βραχὺ δὲ τε νήπιος ἔγνω.

Ιστέον δέ, ὅτι διαφέρει τῆς Εὐριπίδου Ἀντι-
γόνης αὕτη, ὅτι Φωραθεῖσα ἐκεῖνη, διὰ τὸν Αἴμο-
νος ἔρωτα ἐξεδόθη πρὸς γάμον· ἐνταῦθα δὲ τοῦ-
ναντίον.

[326. ΤΟ ΦΡΟΝΕΪΝ. τὸ φρόνιμον εἶναι
τινα. ΠΡΩΤΟΝ ὙΠΑΡΧΕΙ. προτιμώτερον καὶ
κρείττον ἐστίν.*) ἢ γὰρ ἀρχὴ κρείττων τῶν μετ'
αὐτήν, ἐπειδὴ αἰτία ἐστίν.

1329. ὙΠΕΡΑΥΧΩΝ. τῶν ὑπερηφάνων.

1331. ΓΗΡΑΙ. ἡγουν ὕστερον.]

[1328. ἈΣΕΠΤΕΪΝ. ἀσεβεῖν. τοῦτο δὲ λέ-
γει διὰ τὸ παροργίσει τὸν Κρέοντα Πλούτωνα καὶ
Περσεφόνην, διὰ τὸ Πολυνεΐκην ἀθάπτου εἶψαι. Τ.]

*) ἡ φρόνησις πολλῶν προτιμώτερα καὶ κρείττων ἐστὶ τῆς εὐδαιμονίας, ὡς
οὐκ αὐτῆς ἀρχή. Ed. Turn. et Steph.

V. 1. Non multum differunt κοινὸν et ἀντάδελφον, recteque docet Scholiastes Sophoclem pro germano κοινὸν non raro posuisse. Vide infra v. 207. (202.) Oed. Tyr. 269. (261.) Musgr. Afferit hunc versum Eustath. p. 612, 22.

v. 2. Quid sibi velit vulgatum ὅτι, vix, puto, erit, qui explicet. Nihil certius Hermanni emendatione ὅτι, qua exquisitior quaedam elegantia loco restituitur. Amant enim Graeci diversas confundere structuras, veluti cum particulam ὅτι vel ὅπως Infinitivo jungunt, quem ab ellipsi verbi alicujus pendere perperam statuit Zeunius ad Viger. p. 547. 435. Eadem ratione illustrari debet locus Platonis in Apologia 27. citatus H. Stephano de dialecto Attica p. 77. et Hoogeveno de particulis p. 880. ἀντι τούτου ἔλωμαι τι ἂν εὖ οἶδ' ὅτι κακῶν ὄντων. Denique non aptius exemplum afferri potest, quam Oedipi R. v. 1402. 199.

ἀρά μου μίμησθ', ὅτι
οἷ' ἔργα δρῶσας ὑμῖν, εἶτα δεῦρ' ἰὼν
ἄποι' ἔπρασσον αὐθις;

quae lectio quamquam et nonnullorum codicum et Aldinae editionis auctoritate nititur, adeo tamen displicuit Brunckio, ut omissa ejus mentione μίμησθ' ἔτι ex edd. Turn. et Cant. recipiendum judicaret.

v. 4. οὐτ' ἀτήριον. Libri omnes scripti et impressi οὐτ' ἀτη; ἀτερ, quod absurdum est et plane contrarium ejus, quod sententia postulat. Manifesta est lectionis depravatio, librarii socordiae tribuenda. De

hoc

hoc loco egi ad Aeschyli Prom. 1021. ubi conjecturam protuli, vulgata lectione, qua nihil deterius esse possit, sane meliorem, οὐτ' ἀήσυλον. Postmodo vero sagaciori investigatione genuinam lectionem deprehendere mihi visus sum, οὐτ' ἀτήριον. Legitimae formae sunt ἀτηρός, ἀτήριος: ut ἀλιτηρός, ἀλιτήριος: ἐπάνυμος, ἐπώνυμος apud Pindarum: ἐντοπος, ἐντόπιος: et alia multa. Frequenter occurrit ἀτηρός: rarior est altera forma, cujus exemplum in promptu non habeo. Citatur quidem ex Aeschylō in Eumen. 1010. Sed metri anapaestici lex ostendit pro ἀτήριον ibi reponendum esse ἀτηρόν. Satis est vocem esse probi commatis, et analogiae regulis haud repugnare. Brunck. οὐτ' ἀτης ἀτερ. Manifeste hoc cum loci sententia pugnat, nec sani quidquam attulerunt Interpretes. Mihi non spernendum videbatur, οὐτ' ἀτη σαγέν, nec infortunio cumulatatum, a σάττω, onero. Aeschyl. Agam. 653. πημάτων σεσαγμένων. Noster Philoct. 767. (745.) τοῦπίσαγμα τοῦ νοσήματος. Musgr. Lenissima locum medicina persanavit D. Coray in Gallici interpretis levesque animadversionibus ad Thucydidem, Tom. III. pag. 261. restituendo οὐτ' ἀτης ἀτερ. Suidas et Etym. Magnum: ἀγη' — ζήλος. Hefychius: ἀγαίς' (Scrib. ἀγαις. Vid. Etym. Magnum l. c.) ζηλώσειν. λιγύλος θρησσαις. Herodot. VI, 60. ὡς φέρονται καὶ ἀγη χρεώμενος. Patet igitur ἀτης ἀτερ idem significare quod ἀφθονον, ἀζηλον, i. e. ἀναλβον, δυστυχές, ut priori hemistichio posterius ex asse respondeat. Sic Eurip. Iphig. T. ἄζυλα, κοῦκ εὐδαίμων. Ridicule lapsus est amicus scilicet Purgoldi reprehensor, Astius, οὐτ' ἀκης ἀτερ scribendum esse conjiciens laudato Oed. Col. 1270. ubi ἀκη, nominativum pluralem ab ἀκος, pro nominativo singulari habuit substantivi, quod Graecis ignotum est.

v. 7. καὶ οὖν τοιοῦτ' αὖ. Reisk.

v. 10.

v. 10. τῶν ἐχθρῶν κακά, ea quae in inimicissimos edi et patrari solent. Musgr. Imo injuria ab inimicis illata.

v. 14. διπλῆ χερί, mutua manu. Confer v. 176. (170.) Musgr.

v. 20. καλχαίνουσ' — Eurip. Heracl. 40.

ἐγὼ μὲν ἀμφὶ τοῖσδε καλχαίνα τέκνοις. Brunck. καλχαίνουσ'. Κάλχαν piscem, de quo hic Scholiastes, commemorat Nicander Alexipharm. 393. Eundem esse quem alias περιφύραν dicunt, ex Lycophrone conjicere licet, qui πέπλους Κάλχη φορούτους habet v. 864. Verbum καλχαίνα apud Euripidem quoque legitur Heraclid. 40. Musgr.

v. 21. τὰ κασιγνήτω — τὸν μὲν, τὸν δέ. Pro τῶν κασιγνήτων τὸν μὲν, τὸν δέ. Simile est schema in his Homeri versibus, quibuscum hunc Tragicum locum comparat Eustathius p. 517.

Τρώες δὲ μεγάθυμοι ἐπεὶ ἴδον οἷε Δάρετος

τὸν μὲν ἀλευόμενον, τὸν δὲ κτάμενον παρ' Ὀχισφιν.

Sic infra 561. (559.) τὰ παῖδε φημι τῶδε, τὴν μὲν, τὴν δέ — pro τῶν παιδων τῶνδε τὴν μὲν, τὴν δέ — Brunck.

v. 24. σὺν δικῆ. Abundat praepositio, ut alibi, v. gr. hujus fab. 1235. (1251.) Philoct. 61. Musgr. Verba σὺν δικῆ χρησθεῖς δικαία καὶ νόμιμ vertit Brunckius: jus et fas observans, vocula σὺν prorsus neglecta. Eam ne absolute positam putes vertendamque simul, proxime sequentes dativi vetant: multo minus etiam otiosa videri debet. Si sana est lectio, vix aliter locus explicari potest, quam ut ad χρησθεῖς subaudias αὐτῶ, i. e. Ἐπεικλειῖ. „agens cum eo, tractans eum.“ Ac sane Graeci, cum verba duo, diversos casus regentia, ad idem nomen aequae referuntur, ne nomen proprium aut pronomem minus suaviter repetatur, in utrovis regimine semel ponunt, altero omisso.

Exem-

Exemplis a Porfono ad Eurip. Med. 734. citatis adjungere libet Eurip. fragm. incert. IV.

ἀρετὴ δ', ὅσπερ μάλλον ἂν χρῆσθαι θέλοι;

τοσώδε μάλλον αὖξεται τελευτούμενη.

Ubi mireris Celeberrimorum virorum, Valckenarii et Musgravius audaciam, quorum alter Diatr. p. 163.

αὖξεται ἠγλασιμένη, alter αἰθετομ λαιουμένη reponit. Sufficiffet, ni fallor, corrigere τελουμένη hoc sensu: tanto magis augetur et consummatur. Sic τέλος της ἀληθείας in Platonis Gorg. §. 94. de veritate perfecta et consummata recte accipit Heindorffius. Sed revertamur ad locum Sophocleum. In eo χρησθεὶς dictum est pro χρησάμενος eadem ratione qua μνησθεὶς et alia ejusmodi occurrunt. Nec male me habet insolentior illius verbi usus relate ad mortuum adhibiti, praesertim cum non omnino absumilis sit locus in Eurip. Hec. 311. 312. οὐκ οὖν τὸ δ' αἰσχροῦν, εἰ βλέποντι μὲν φίλω χρώμεσθ', ἐπεὶ δ' ὄλωλε, μὴ χρώμεσθ' ἔτι; His fere de causis vulgatam lectionem retineri posse putavi. Nescio tamen an verior sit Hermannii sententia, in Notis Mss. proposita, qui postquam χρησθεὶς necessario cum δίκην jungendum esse monuit, οὖν ex interpretatione natum suspicatur, quum quis verba δίκην χρησθεὶς per οὖν δίκην exponeret, scribendumque conjicit ὡς λέγουσίν μοι; qua formula utitur Sophocles in Oed. Col. 1161. Sic ἀγγέλλουσίν μοι Ai. 1026. Unum addo, quod ad intellectum loci facere potest, ἐγκριστῶν habitam fuisse rationem in justis solvendis, unde dicti sunt ταφῆς, κηδεσταί. Vid. Valcken. ad Ammon. p. 6. 7.

v. 25. Non probandus est Brunckius θεοῖς reponens coll. v. 77. 745. (737.) 1070. (1058.) Recte enim Musgravius sic: ἐντιμον νεκροῖς. Veteres, si quis aut inhumatus jaceret, aut non rite post mortem coleretur, contemptui inter mortuos habitum credebant. Hinc Electra apud Aeschylum Choeph. 482.

παρ'

παρ' εὐδείπνοισι ἔση Ἄτιμος. Clytaemnestra quoque Eumenid. 97.

Ὀυσιδοε ἐν φθιτοῖσιν οὐκ ἀπέλλεται.

v. 27. τὸ μὲν τέλος καλέβω. Sic libri omnes, sine οὖν, quod infra 544. (542.) additam. Vide notam ad priorem Oedipum 1387. Brunck. τὸ μὴ. Vide ad Electr. 1036. (1026.) Musgr.

v. 30. εἰσορῶσιν. Sic optime creditus Britannus in nova editione Pentalogiae Jo. Burton. Vulgo εἰσορῶσι sensu nullo. Conjecerat Valckenarius ad Phoen. p. 5, 9. εἰσορῶσι, minus feliciter. πρὸς χάριν valet εἰκα, ut infra 908. (900.) τίνος νόμου πρὸς χάριν, id est τίνος εἰκα νόμου. Apud Euripidem Med. 541. πρὸς ἰσχύος χάριν, idem est ac πρὸς βίαν, κατ' ἰσχόν, seu, ut loquitur hoster Philoct. 594. (592.) πρὸς ἰσχύος κρατός. Brunck. Interpungo: — σίανοις γλυκύν

Θησαυρὸν, εἰσορῶσι πρὸς χάριν, βορᾶς.

Hesychius: πρὸς χάριν, πρὸς τέρψιν. Nec damno tamen Valckenacrium, ἐσορῶσι πρὸς χάριν βορᾶς legentem ad Eurip. Phoeniss. 1628. Musgr. Wakef., qui phrasin πρὸς χάριν βορᾶς per se nimis affectatam, cum vero praecesserit γλυκύν θησαυρὸς, inepte etiam tautologam pronuntiat, audacter pro more corrigit: θησαυρὸν ὀμβροῦσι καὶ κυσὶν βορᾶν, excitata nube locorum, ubi „alutibus in hoc negotio canes dantur comites.“ Vid. Silv. Crit. P. I. p. 164 sq. Unice verum est εἰσορῶσιν. Sic δεῶν τε, et δεμῶν τε in codicibus permutantur Aeschyl. Perf. 392. 463. § 11. δεωμέναν et δεμωμέναν in ejusd. Suppl. 435. Vulgatam tamen agnoscit Eustathius p. 719, 19. τοῖς πρὸς χάριν ερῶσι βορᾶς τῆς ἀπὸ σαρκῶν. — Ceterum hinc mutuatus videtur Euripides in Suppl. v. 282. μὴ ἀτάφου; Χάριματα θηρῶν παιδάς κατὶδης. Conf. etiam Aeschyl. Sept. c. Theb. 015. τόνδε Πολυμήκευς νεκρὸν ἔσω βαλεῖν ἀθαρτον, ἀρπαγὴν κυσίν.

v. 35.

v. 35. παρ' οὐδέν. Euripides Orest. 569.

Παρ' οὐδέν αὐταῖς ἦν ἂν ὀλλύναι πρῶσις Musgr.

v. 36. φόνον — δημβλευστον. Eadem poena his verbis denuntiatur apud Aeschylum Sept. c. Theb. 201.

λευστήρα δήμου δ' οὔτι μὴ φύγη μέρον.

Ad quem locum vide quae notavit Stanlejus.

v. 38. ἐσθλῶν κακῆ, i. e. ἐξ ἐσθλῶν κακῆ. Musgr.

v. 40. Legitur vulgo λούσ' ἂν ἢ θάπτουσα, manifesta depravatione: nam quae inter duo verba oppositio debet esse, nulla hic est, quum λύνει τὸν νόμον prorsus idem sit quod θάπτειν. Mendam esse in alterutra voce nemo non vidit. Priori eam subesse pronuntiavit Tourpius Cur. Nov. in Suidam p. 104. et legendum esse κλύουσ' ἂν ἢ θάπτουσα. *) Sed cui hoc placere possit, is nullum elegantiae sensum habuerit. Quis non intelligit poetam duobus epithetis uti debuisse, qualia sunt latina assentire et contradicere? Longe acutius Canterus viderat in Scholiastae interpretatione genuinum verbum latere, quod pro θάπτουσα reponendum esset: verum e depravatis scholiis, quibus utebatur, nihil boni eruere potuit. Nos e Regiis membranarum scholion emendatum dedimus, et inde Tragici manum restituimus: εἰ δὲ γένοιτο ἢ φάπτουσα, ἀντὶ τοῦ λύουσα τὸν νόμον, ἢ ἐπιβεβαιούσα αὐτόν. Opposita sunt λύειν et ἐθάπτειν, solvere et adstringere. Librarii error ex φάπτουσα fecit θάπτουσα, eo proclivore lapsu, quo magis ei obverfabatur sepulturae cogitatio, cujus tam frequens in hac fabula, et statim ab initio, mentio. Dubitari non potest, quin haec sit vera lectio, quam si mihi membranae Regiae non obtulissent, aliorum conjecturis praetulissem Eldickii facilem et elegantem emendationem, etiam,

*) Eadem Reiskii est conjectura, Erf.

etiam si a veteri scriptura paullo longius recedat: λέγους' ἂν ἢ πρῶσιουσα. Brunck. λούουσ' ἂν ἢ θάπτουσα. Heraldus ad Tertulliani Apolog. I. Digress. XXVII. emendabat λούουσ' ἂν. Sed cum nondum Antigone consilium suam patefecerit, in generalibus versari debet Ismenes responsio. Lego igitur:

Λέγους' ἂν ἢ πρῶσιουσα προσβέβηκεν πλέον;

Quid ego vel dicendo vel agendo proficere potuero?

Cantero placebat γάπτουσα pro θάπτουσα, quomodo olim a nonnullis scriptum fuisse testatur Scholiastes. Musgr. Equidem, cur opposita requirat Brunckius, non magis intelligo, quam qua ratione ἐθάπτειν seu simpliciter sive addito νόμον significare possit legem adstringere. Imo persuasum mihi est scribendum esse λούουσ' ἂν ἢ θάπτουσα, in quod dudum incideram, antequam sic ab Heraldus emendatum cognovissem. Commemoratur quippe lavatio tamquam mos funerationem praecedere solitus. Sic in Eurip. Phoen. 1661. Antigone a Creonte petit, ut Polynicis cadaver sibi saltem lavare liceat — Σὸ δ' ἄλλὰ νεκρῷ λουτρὸν περιβαλεῖν μ' εἶα. Debilis et infirma est Musgravii obiectio. Quid enim aliud velle poterat Antigona, quam lavare fratrem vel sepelire? Λύνει autem et λούειν alibi quoque confusa reperiuntur, ut Orphei Lithic. 380. et Aeschyl. Choeph. 291. ubi ex Hermannii emendatione scribendum: εἰχισθῆν δ', αὐτὰ συλλούειν τινά. Denique ne quis particula ἢ sententias disjuncte offendantur, faciet locus ex Eurip. Phoen. 1647.

ὅς ἂν νεκρὸν τῷδ' ἢ καταστέρων ἄλλῃ,

ἢ γῆ καλύπτων, θάνατον ἀνταλλάσσεται.

Miro iudicio Astius Brunckianam lectionem ita sequitur, ut imaginem repetitam putet a ludo puerorum, ubi puer aviculam manu tenet filo alligatam, quam altera manu evolare finit, altera retrahit.

Ibid.

Ibid. *προςθεῖμην πλέον*. In alias saepe formas haec locutio, paullo rarior illa, variari solet, ut *πλέον τι μοί ἐστι, πλέον τι ποιῶ, πλέον τι ἔχω*. Vid. Valcken. Diatr. p. 150.

v. 44. *νοεῖς θάπτειν σφ'*, sepelire hunc medicaris, id quod publice prohibitum est; vel, nunc cum publice prohibitum est? Musgr.

v. 53. *ἔπος* h. l. eodem sensu dictum, quo Tragicis vocem *ὄνομα* frequentant. Iacobus in specim. emendat. p. 30. citra necessitatem emendabat *ἀγος*, laudato Senecae Herc. F. 388. „Quid geminum nefas Mistumque nomen conjugis, nati, patris.“ Soph. Oed. T. 1424. *φλόγα Αἰδείειθ' ἀνακτος Ἥλιου, τοῖνδ' ἀγος Ἀκάλυπτον οὕτω δεικνύνομαι*. Eurip. Med. 1315. *Ἐκλύειθ' ἀγρους ὡς ἴδω διπλοῦν κακόν*. Quorum locorum primus tantum abest ut saveat viro docto, ut vulgatam potius confirmet ob verba: *mistumque nomen*: reliqui parum conveniunt. Praeterea duplicis piaculi commemorationem ab hoc quidem nexu alienam esse intelligitur.

v. 55. *Αὐτοκτενοῦντε* D. Coray in Animadv. ad Heliodor. p. 7. in *αὐτοκτενοῦντε* mutat. Ejusmodi enim composita servare solere antepenultimam perfecti medii, a quo derivantur, ut, *λέγω, λέλογα, πραιτολογῶ, Νέω, νένομα, αὐτονομοῦμαι* (ab inusitato *αὐτονομῶ*), *Δρέμω, ἔδρεμα, παλιδρεμῶ*. Sic etiam a *κτείνω, ἔκτονα*, in mari *αὐτοκτονῶ. Αὐτοκτενοῦτε* autem idem esse quod *εὐτοκτενοῦντε, ἀλληλοκτενοῦντε*. Vid. Brunckii notam ad v. 145. Ego Hermannum secutus sum haec in Notis Mss. momentem: „*Αὐτοκτενοῦντε* scribendum esse puto. *Αὐτοκτενοῦν, αὐτονομοῖσθαι* vereor ne numquam aut fuerint in usu, aut esse potuerint.“

v. 57. Caudam trahit *χειρῶν* sine epitheto *πρόσ-* tum. An legendum?

κοινῶν κατειργάσαντ' ἐπ' ἀλλήλοις χειρῶν.

κοινῶν χειρῶν. fraternis manibus. Vide ad v. 1. Musgr. *χειρῶν* sine epitheto positum satis defendit Sophocles ipse Aj. 1281. *ὄν σὸ δ' αἰμοῦ φῆς οὐδὲ εὐμβῶναι ποδί*, et magis etiam Aj. 10, 7. *τῶνδε τὸν νεκρὸν χειρῶν μὴ ξυγκαμίζειν*. Aliam ob causam vulgata offensionem fuit Hermannus in Notis Mss. haec momenti: „Nemo diffitebitur, non eleganter jungi *ἐπ' ἀλλήλοις χειρῶν*. Vide an scripserit Sophocles *ἐπαλλήλοις χειρῶν*, continuis caedibus, ita ut haec verba ad praegressam matris necem spectent. Quamquam exemplum hujus vocabuli ex antiquo scriptore non habeo in promptu.“ Mihi istud quidquid est asperitatis, condonandum potius videbatur, quam emendatione conjecturali tollendum.

v. 59. *νόμω βίαι*. Bona locutio, sed hoc forte loco superflua. An legendum *νόμω βίαις*, vi: quo sensu non infrequens est *χειρῶν νόμω*, quod et Suidas habet. Musgr.

v. 64. *ἐκούσειν*, parere, obedire. Vide ad Oed. Col. 167. (172.) 1716. (1645.) Regitur autem ab *ἔφωμεν*, quod ex superioribus repetendum. Musgr. Imo supplendum *ἄρτε* et vertendum cum Brunckio: tum (sc. cogitare oportet) subditas nos esse potentioribus, ita ut nobis necesse sit ... obtemperare.

v. 67. Verba *τοῖς ἐν τέλει βεβῆσι πείσομαι* affert Eustathius p. 818, 59. 881, 29. sine nomine scriptoris, et tamquam Euripidis p. 789, 19. Idem sequentia, *τὸ γὰρ — οὐδένα* affert p. 484, 7.

v. 70. Amplector Brunckii interpretationem: *lubens te utar adjutrice*. Ad *ἠδέως* subintelligendum *ἐμοί*. Minus commode alii explicant: *lubens mecum facies*.

v. 71. *ἴσθ'*, i. e. *ἴσθι* ab *εἰσι* sum. Aliter est
v. 98. Musgr. Cave ab *ἴσθι* derivandum putes,
quod Brunckius fecisse videtur.

v. 74. Palladas epigr. CXLIV.

*πόπον χρένον ἐνθάδε μέμεις,
ὡς πρὸς ἐκείνον ὄλον τὸν μετὰ ταῦτα βίον;*

Cicero ad Atticum 12, 18. Longum illud tem-
pus, cum non ero, magis me movet, quam
hoc exiguum. Quem locum e Sophocleo expressum
esse suspicatur Muretus Var. Lect. Lib. XI. cap. XII.

v. 75. *τῶν ἐνθάδε*, id est, *τοῦ, ὃν δεῖ μ' ἑρέσκον*
τοῖς ἐνθάδε. Vid. Hermann. ad Viger. p. 714.

v. 78. *πεισῶμαι*, habeo, aestimo? ut in phrasi
ἐν οὐδενὶ λόγῳ ποιῶμαι. Musgr.

v. 79. *βίη πολιτῶν*, invitis civibus. In re-
centioribus edit. additum fuit ad hunc locum satis
ineptum scholion, *βίη, ἀντὶ τοῦ βιαιῶς*. quo auctore
nescio. Ista nec in Romana, nec in Florentina ed.
leguntur. Brunck.

v. 80. *προὔχοι*. Hesychius: *πρόχαιο, προφασίζοις*,
quo sensu hic accipiendum. Musgr. Conf. Valcken.
Callimach. p. 224. — *προὔχαιο* ex hoc loco affert Eu-
stathius p. 1109, 37. et *τάφον χῶσαι* p. 652, 29. *εὖ*
μὲν τὰδ' ἂν προὔχαιο Thomas M. in *πρόσχω*.

v. 82. H. Stephanus interpungi vult: *οἱ μοι, τα-*
λαίης; ὡς ὑπερδέδοικά σου.

v. 83. *ἴσθου βίον*, cura, ut vita tua recto
stet talo: i. e. cave tibi ipsi, ne in infortunium
aliquod incidas. Scholiastes legit *πῶτμον*, quod eodem
recidit. Musgr.

v. 84. *προμηνύσεις*. Sic loqui solent, qui vere-
cunde imperant. Vide Oed. Tyr. 1540. (1517.)
Musgr.

v. 86. Porfonus ad Eurip. Hecub. 624. ed.
rec. haec notat: „In Sophoclis Antig. 86. *πλείον ἰχθύων*
si le-

si leges, Joannis Clerici (Praef. ad Philargyr. Can-
tabr. p. 31.) cadet objectio. Potes et *μᾶλλον*, sed
illud melius.“ Abstinui a mutatione: quandoquidem
ea Tragicis licentia patuisse videtur, ut poeticas vo-
cabulorum formas etiam in senarios inferrent, si vul-
garium usus metri ratione prohiberetur. Id si verum
est, jure ac merito retinui *μέσσον* infra v. 1207. et
1220.: corrigi autem debet Eurip. Helen. 1246. *πιστὴ*
γὰρ ἐστὶ σὺ πόσει, φεβύουσά με. Quid erat enim, quod
ἐσαι mailer poeta scribere, quam *εἴ σὺ*?

v. 88. *θερμὴν*, audacem. Sic *θερμὸν ἔργον κἀ-*
νόσιον Aristoph. Plut. 415. Conf. ad Philoct. 950.
(913.) Musgr. Affert hunc versum Eustathius p.
1140, 28. — *θερμὴν*. Hinc ductum conjicit Iacobus
Dioscoridis epigr. XXVI. versum ultimum:

θερμὰ κατὰ ψυχρῶ δάκρυα χεῖτε τάφον.

ψυχρὰ Graecis vocantur vilia et inutilia (*περισσὰ* v.
68.) omnia, ut *ψυχρὰ καὶ ἀνοφέλῃ ὀνόματα* ap. Lucian.
T. I. p. 155. *ψυχρὰ ἐπικουσίη* ap. Herodot. VI. 488. 72.
quos locos laudavit Iacobs Anthol. Gr. Vol. I. P. I. p.
98. Illaetabilia et metum excitantia in-
telligit Astius coll. fragm. Sapphus ap. Schol. Pindari
ad Pyth. I, 10. p. 490. V. II. Heyn.

v. 92. Alludit ad hunc versum Eustathius p.
1089, 20.

v. 94. *προσκείσθαι* saepe adhibetur de quavis rei
vel personae ad aliam relatione. Sic infra v. 1227.
de temeritate: *ὅσα μέγιστον ἀνδρὶ πρόσκειται κακόν*. Eurip.
Troad. 185. Hecuba de se: *τῷ πρόσκειμαι δούλῃ*.

v. 100. Verba *ἀκτις ἀελίου* affert Eustath. p.
161, 17.

v. 103. *ἐφάθησ' ποτ'*. Haec majorem elegan-
tiam habebunt, si statim post solis exortum dicta esse
concipias. Musgr.

v. 104.

v. 104. Sol vocatur *ἡμέρας βλάστην*, ut Luna *νοκτὸς ἀφίγγει βλάστην* Eurip. Phoen. 546. — *Δικαίων — ἰολοῦσα*. Primum conspiciebatur sol trans Dirceum fluvium prope Thebas manantem.

v. 106. Aldus et codd. veteres τὸν λεύκασπιν Ἀργύθην, metro claudicante. Inepto additamento Triclinius defectum supplevit, *πρίν*. Legendum τὸν λεύκασπιν ἐξ Ἀργύθην. Sic Homerus *Il. O. 304.*

τὸν β' ἐξ *Λισόμην* οὐτιομένη τέκε μήτηρ.

ad quem versum Eustathius: *περὶ οὐδὲ δὲ κείτῃ η' ΕΕ πρὸ θείας καὶ ἐν τῷ ἐξ *Λισόμην*, ὡς καὶ ἐν τῷ ἐξ *οὐρανόθεν*, καὶ ἐν ἄλλοις*. Ceterum numero singulari τὸν *φῶτα*, Argivos omnes significat, quo schemate nihil magis obvium. Brunck. Illustravit hanc numeri enallagen Musgr. ad Eurip. Hippol. 1268. Suppl. 379. Heracl. 807. Idem Ἀργύθην *πρίν* legit, citans *ἄτροθε* ex Pind. Pyth. 18. *ἀντίστρ. 5.* et *λειμωνόθε* e Theocrit. VII. 80. ἐξ Ἀργύθην improbat Hermannus ad Viger. p. 812. epicorum poetarum usu in Sophoclem intruso offensas. Quae ratio minus me movet: multa enim Tragicis ex Epicis adoptasse reperiuntur. Atque, ut Grammaticus Sangermanensis teste Bastio (Lettre critique p. 153.) monet, *καθόλου περιττὰς προλαμβάνειν προθέσεις, οὐκ ἦν ἀφθες τοῖς ἀρχαίοις*. At metrum illam mutationem repudiat, quippe cum non possint in antistrophico carmine sibi respondere versus hujusmodi:

— — — — | — — — —
τὸν λεύκασπιν ἐξ Ἀργύθην

— — — — | — — — —
πενκάενθ' ἠψαιστον ἔλειπ.

Vide quae de versibus Glyconicis in libro de metris vernacula lingua scripto §. 187. monuit Hermannus. Reposito ἀπ' Ἀργύθην nihil difficultatis residet.

v. 109.

v. 109. *ὄξυτέρω*. Non spernendum esset *ὄξυτέρω*, ut *ἀκυπέρω*, *ταχυπέρω*. Sed praestat, quod editor Oxoniensis ex Scholiaste reponit, *ὄξυτέρω*, ut sarcastice significet Chorus eos celerius fugere quam advenerant. Musgr.

v. 111. *ἀρθείς*. Hoc si passive accipiatur, nihil erit a quo *ὄν* regi possit, quod perspicuus Scaliger reponerat *ὄς*, incertum qua mente. Verba passiva potestatem activam obtinere non sine exemplo est. Vide Aj. 208. 621. (617.) Neque ab ea lege immunis est hic ipse aoristus. Infra utique habes *ἐπιπταθείς* pro *ἐπιπταίνας* v. 1249. (1235.) Herodotus IV. 76. *τις τῶν Σουθέων καταφρασθεὶς αὐτόν*. V. 92. *φρασθέντα τοῦτο*. Hactenus de vocum enallage. *Ἐπαίρεσθαι στρατόν* dicitur ut *ἐπαίρειν στόλον* Aeschyl. Agam. 47. Pers. 797. Eurip. Hecub. 1141. Electr. 2. Musgr. Non probo. Afferenda enim erant exempla ipsius passivi *ἀίρεσθαι* active significantis. Reiskius non nisi *ὄν* in *ὄν* mutabat.

v. 112. *ἐς γᾶν*. Constructio est: *ὄξεια κλάζων ἐς γᾶν*, acutum stridens adversus terram, more aquilarum, cum hostem vel praedam involant. Aeschylus Agam. 48.

Μέγαν ἐκ θυμοῦ κλάζοντες Ἄρη

τρόπον αἰγυπιάων. Musgr.

Imo jungenda sunt: *ἐς γᾶν ὑπερέπτα*.

v. 113. *ὑπερέπτα*. Steinbrychel in Mus. Turic. Vol. I. P. I. reddendum putat ad volavit. Vide not. ad v. 117. Sed quis non videt, poetam in metaphora perstitisse, ut recte verti possit: superne ad volavit.

v. 114. *πτέρυξ λευκῆς χιόνος*, notat τὴν λευκὴν ἄσπινδα. Vide Eustathium p. 1055. l. 28. Hesychius: *πτέρυγες, σκέπη*. Brunck.

v. 117. Steinbrychel l. c. expressum suspicatur ex Aeschyli S. adv. Th. 88. *βοᾶ ὑπὲρ τειχέων ὁ λεύκασπις*

R

ὄξυ-

θενται λέας, ἐπὶ πῶλιν διώκων. Idem in utroque loco ὑπὲρ non super, sed prope vertit, quo significatu occurrere monet apud Arrian. de Exped. Alex. II, 9. οἱ ὑπὲρ τοῦ ὄρους τεταγμένοι, prope montem s. ad montis radicem constituti; Ioseph. Archaeol. XIV, 23, 5. ὑπὲρ θαλάττης, prope ad mare; Pind. Pyth. I, 24. ται 9' ὑπὲρ κύμας ἀλλήλοισι ὄχθου; Eur. Hec. 3. ὕπερ μητρὸς φίλης λίσσων. Excitat etiam Homeri στῆ δὲ ὑπὲρ κερκλήσ, expressum et a Quinto Smyrn. XIV, 180. et ab Herodoto VII, 17. ὑπερῶν (τὸ ὄνειρον) τοῦ Ἀρταβάνου. Adscripti loca, ut, si quibus visum fuerit, ipsi examinare possint. Mibi quidem persuasum est, praepositionem ὑπὲρ illo significatu numquam a Graecis adhibitam fuisse, nostro autem in loco verba σταῦ ὑπὲρ μελάθρων non alium sensum habere, quam quum a Romanis scriptoribus hostes supra caput esse dicuntur, v. c. Liv. III, 17. allust. Catil. 2.

v. 119. ἐπτάπυλον στόμα. Septem utique urbis portas. Eurip. Phoeniss. 629. ἐπτάστομόν πύργωμα. Musgr.

v. 126. δυσχεῖρωμα. Contra analogiam peccare videtur, ut vix dubitem quin scripsit Auctor δυσχεῖρωμα (adverbialiter) ab adjectivo δυσχεῖρωτος, quod rariusculum quidem, sed extat apud Diodor. Sic. V, 33. Sensus est: talis strepitus Martis circa tergum (aquilae) intendebatur ab adversario ejus dracone, adeo ut haudquaquam subigi posset. Draconem hic Thebanos significare et docet Scholiastes, et satis per se perspicuum est. Musgr. Equidem cur voc. δυσχεῖρωμα h. l. damnem, causae nihil video. Neque vero etiam adduci possum, ut ἀντιπῶλα δράκοντι de Thebanis dictum arbitrer. Cum enim δυσχεῖρωμα nihil aliud significare queat nisi difficultatem objectam, quae victoriam prohibet, Thebani suo sibi impetu
ipsis

ipsis dicerentur nocuisse, quod quidem absurdissimum foret. Argivos itaque appellatione illa designari existimo propter saevitiam et periculum Thebanis intentatum. Similiter usurpatam occurrit voc. λέων et apud Latinos oratores bellua. Eademque de causa Tydeum cum dracone comparat Aeschylus S. adv. Theb. 382. et 83.

v. 127. Ad hunc locum observante Burtono alludit Libanius, qui in oratione sua super Iuliani Imperatoris necē p. 288. ed. Morel. haec habet; Ζεὺς, δὲ κατὰ Σοφοκλέα μεγάλης γλώττης κόμπους ὑπερεχθαίρων, νέσση πειθήσας ἀκήνεγκα. — Eandem sententiam habes apud Aeschyl. Pe s. 829. Ζεὺς τοι κολαστής τῶν ὑπερέδωκων ἀγαν φρονιμάτων ἐπέσιν, εὐθύνας βαρούς. et Herodot. VII, 10. Φίλοι γὰρ δὲ θεοὶ τὰ ὑπερέχοντα πάντα κολοῦσιν.

v. 129. βεύματα Eurip. Iph. Taur. 1448. βεύμα τ' ἐξορμῶν στρατοῦ. Musgr.

v. 130. ὑπεροπλία apud Homerum occurrit penultima producta, Il. A. 208.

ἢς ὑπεροπλήσει τάχ' ἂν ποτὲ θυμὸν ἄλειασθ. Brunck. ὑπεροπτείας. Utrum sic legas, an cum Dorvillio (in Chariton. p. 608.) ὑπεροπλίας, parum interest. Editi male ὑπεροπτίας. Musgr.

v. 131. βαλβίδων. Proprie significat carceres (ἄρῃσι) unde cursam auspicabantur Athletae: hinc ad metam sive finem cursus nonnulli transtulerunt. Pollux lib. III, sect. 147. ἵνα δὲ καύονται, τέλος, καὶ τέρμα καὶ βατήρ' ἔνιοι δὲ καὶ βαλβίς. Posteriori notione hic adhibet Sophocles, sed metaphorice ad significandam victoriam: Ἐπ' ἄριστ' βαλβίδων, ad summam metam. Musgr.

v. 133. δερμῶν. Pro δερμῶντας, dualis pro plurali. Sic Oppianus Cynege. I. 72. θηροθήρη λύκουσ' ὄλισσαν. II. 164. θηροῦν μέδοντα λέοντες. Aratus Prognostic. 966. κούρανος κούρανος. Vide et Ernestium ad Homer. Iliad. 4.

566. Musgr. Singularis est *δρμῶντ'*. Significat Sophocles Iovem totius exercitus insolentiam in uno ejus duce punire voluisse, ut bene monuit H. Stephanus. Παιτὸν πῦρ ex hoc loco commemorat Eustathius p. 674, 13.

v. 134. *ἀντίτυπος*. Ed. Ald. et Scholiastes *ἀντίτυπα δ' ἐπὶ γῆς*. Fortasse verum: *ἀντιτύπῳ δ' ἐπὶ γῆς*. Quamquam malim *ἀντίτυπον δ' ἐπὶ γῆν*.

τανταλωθεὶς. Nec vocem hanc alibi invenio, nec quidquam de ea docent veteres grammatici, si Scholiastem excipias, qui *διασειθεὶς* exponit, ex Anacreonte excitans *τανταλίζει*. Sed qui fragmentum illud Tejiensis attentius legit, facile intelliget *τανταλίζειν*, licet pro *διασειεῖν* forte positum, non talem tamen agitationem significare, qualis erat Capanei fulmine e scalis dejecti. Optime hic conveniret *πίσει αἰθαλωθεὶς*, nisi nimia esset mutatio. Legendum puto, *ταρταρωθεὶς*. Verbum *ταρταρῶν* habet Scholiastes Euripidis ad Phoeniss. 1192. Apollodorus lib. I. c. 2. *τοὺς καταταρταρωθέντας*. Capaneus apud Statium XI. 71.

— Insignem Stygiis fovet amnis
bus umbram. Musgr.

Hermannus in Notis Mss. haec monuit: „Codicum et Eustathii lectio *ἀντίτυπα* non modo metro repugnare videtur, sed sententiam quoque reddit arguram. Si aliqua hic caussa reperiretur, quare feminina forma usus esset Sophocles, facile corrigi posset *ἀντιτύπῳ*. Malim tamen *ἀντιτύπῳ*. Praesidium huic conjecturae aliquod ipse Eustathius praebet, ita scribens p. 1701, 17. — *τὸ τανταλωθῆναι, κείμενον παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ ἀντίτυπα δ' ἐπὶ γῆς πέσει τανταλωθεὶς ἤγουν τὸ τοῦ Ταντάλου παιδῶν· τὸ δὲ ἦν φασὶ κατασεισθῆναι, μάλιστα μὲν οὖν τὸ ἀνωθεν κάτω πεσεῖν κατὰ γῆς ἀντιτύπου. ἢ τιμὴ πτώσει παρεμολούθητε καὶ ἐπικρυφίς ἐπικαταστραφέντος αὐτῷ τοῦ Σιτύλου, ὅπερ οὐκ ἔξ ἀνάγκης καὶ δ*
τοῦ

τοῦ Σοφοκλέους ἔπαθε Καπανεύς· ἐτανταλώθη γὰρ ἐκεῖνος μὲν τῷ τῆς πτώσεως ἀντιτύπῳ (similitudine), οὐ μὲν καὶ τῷ λόγῳ τῆς ἐπικρύψεως.“ Non minus tamen verisimile videtur *ἀντίτυπος*. Certe nihil proclivius, quam a proos scribi et vice versa. Vid. Porson. ad Hecub. p. 50. ed. rec. ubi plura ejusmodi confusionis exempla reperiuntur. Iis unum alterumve addere liceat. Aeschyl. Agam. 1459. 60. metri caussa scribendum:

φεῦ τίς ἄν ἐν τάχει,
μὴ περιώδυνα, μὴδὲ δεμιοτήρης —

Vulgo *περιώδυνας*. Eurip. Andr. 1180. *σχέτλιος παίδων* e membr. reg. recte scripsit Brunckius, *σχέτλια παίδων* metro adversatur: notandum enim versibus 1174 — 1184. stropham contineri, antistropha inde a v. 1187. incipiente. In fragmento incerti poetae ap. Stobaeum, Ecl. L. I. p. 34. ed. Heeren.

γεννᾷ τὸ θεῖον εὐτυχή δωρήματος

audacter Heynius correxit *διὰ βήματος*, cum nullo negotio posset *δαρήματα* reponere. — *τανταλωθεὶς* immerito suspectum habuit etiam Wakefieldius Silv. Crit. P. II. p. 92. aut *αἰθαλωθεὶς* aut *ἀνδρακωθεὶς* legendum esse arbitratus. Repugnat Eustathii locus itemque Scholion, quod teste Valcken. ad Phoen. 1193. in cod. Regio Paris. adest: *ἀντίτυπος διασειθεὶς*. Denique *πυρφόρος* appellatur Capaneus, quod urbem incendio delere parabat, unde apud Aeschylum S. Theb. 438. insigne in clypeo gestasse perhibetur *γυμνὸν ἄνδρα πυρφόρον*. Eurip. l. c. *εἰς γῆν δ' ἔμπυρος πίπτει νεκρός*.

v. 136. *ἐπέπνευ*. Euripides Androm. 555. *ὡς περ ἰστίοις· Ἐμπνεύσομαι τῆδ'*. Idem Rhéf. 387. *πᾶλος αἰδοῦ — καταπνέει σε*. Musgr.

v. 137. *ῥιπαῖς ἰχθύστων ἀνέμων*, i. e. odii acerbissimi flatu. Eadem metaphora infra v. 942. (921.)

(921.) ἔτι τῶν αὐτῶν ἐνέμων αὐταὶ θυγαῖς ῥίπαι — Musgr. Aeschylum noster imitatus est S. Theb. 342.

ἄλλος δ' ἄλλον ἄγει,
φογεύει, τὰ δὲ καὶ πυρφορεῖ.
καπνῷ χραίνεται πόλισμ' ἅπαν'
μεινόμενος δ' ἐπιπνεῖ λαοδάμας
μιαίνων εὐσέβειαν Ἄρης.

Unde apparet in nostro loco pariter Capaneum fisti urbis incendium sufflantem.

v. 138. Musgr. corrigit:

εἶχε δ' ἄλλα τὰ δεινὰ ἄθλα δ' ἐπ' ἄθλοισι —

in antistrophico versu recte παννουχλοῖς scribens. „Alio- qui (air) legendum erit ἄθλα δ' ἄθλοισι, deleto ἐπ', quod sententiam non juvat. τὰ δεινὰ interpretor mala a Capaneo denunciata, de quibus Aeschyl. Sept. Theb. 432. πύργοις δ' ἠπειλεῖ δεινὰ. Confer et Eurip. Iphig. Aulid. 53. hujus fab. 414. (406.) Ἄθλα, labores, aerum nas. Insolentior haec vocis notio, neque tamen Hesychio incognita, qui ἄθλα per ἀγῶνας expli- cat: et sic habet Noster Philoct. 515. (508.)“

v. 140. δεξιόχειρες. Ita olim lectum esse testatur Scholiastes; nec dubito quin ea Poetae scriptura sit, cui δεξιόσειρος suffecerunt homines imperiri, δεξιόχειρες genitivum esse et a recto δεξιόχειρ fluere existimantes. Est ea quidem usitatio forma; sed neque alteram poe- tis repudiata fuisse ostender Homerus Iliad. 4. 402.

Ἰσὺς ἐκαιτόχειρον καλέσασ' ἐς μακρὸν Ὀλυμπον.

Valet id et in aliis vocibus. Sic a κέρως formatur εὐκέρου- θος Oppian. Cyneg. I. 362. a ῥις nasus, εὐρίνοιο Ejusd. Halieut. IV. 275. Plura similia vide infra ad v. 985. (963.) Musgr. Voc. δεξιόσειρος explicuit Hermann. in Comm. soc. philol. Lips. Vol. IV. P. I. p. 50. Nimirum sic appellavit Martem Sophocles, ut impetuofum, dextrī equi more, significaret. Pariter Aeschylus, quum for- tem et validum vellet indicare, σιραφόρον κριθῶντα πῶλον dixit

dixit Agam. 1651, 2. — δεξιόσειρος Ἄρης hinc memo- ratus Eustathio p. 675, 41. — εἶχε δ' ἄλλα τὰ μέν. Ancipitem syllabam in fine versus nihil offensionis habere arbitror. Sensus est: alia alibi fors. Minus bene vertit Brunckius: aliter quidem in alios graf- fatus est (Mars.) Vocibus τὰ μὲν poeta subjunxit ἄλλα δε, ut Pindarus Ol. II. 132. τὰ μὲν χερσέθεν, ὕδωρ δ' ἄλλα φέρει. Nem. VIII. 51. τὰ μὲν ἔμφ' ἄρχιλει, ἄλλων δὲ μέχθλαν ἐν ἀμέραις. — Sic non opus videtur paulo audaciore Hermanni conjectura in No- tis Mss. proposita:

εἶχε δ' ἄλλα τὰ μὲν

τῷ, τὰ δ' ἐπ' ἄλλοις ἐπενώμα —

„Sed aliter cecidit res. Haec in hunc, (Capaneum) alia in alios mala contulit Mars.“

v. 142. Euripides Phoen. 757. Ἰσους ἴσοισι πο- λεμίοισιν ἀντιθεῖς. Apollodor. III. p. 154. Ἐτεοκλῆς, κα- ταστήσας ἡγεμόνας, ἴσους ἴσοις ἔταξε.

v. 143. τέλη. Dona diis oblata significare videtur Trachin. 242. Eurip. Med. 1393. Hinc arma ab Argivis ducibus gestata, postquam ab ipsorum cor- poribus derepta tropaeum ornabant, sarcastice dicun- tur dona Jovi Tropaeo oblata. τέλος donum habet Aeschyl. Sept. c. Theb. 266. Euripides apud Athen. p. 40. D. μικρὰ θύοντες τέλη. Musgr. Eustath. p. 686, 19. Σοφοκλῆς δὲ καὶ τὰς στρατιωτικὰς παντευχίας ἐν Ἀντιγόῃ πάγκρατα τέλη λέγει, διὰ τὸ τελευταίους ἴσας πο- εῖν τοὺς ἔχοντας αὐτήν. εἰ μὴ τι ἄρα καὶ ἐκεῖ οὕτως ἐκάλεσε τὰ ἐπι- τικὰ τᾶγματα. Posterior interpretatio vera. Her- mann. in Notis Mss. „Et confirmatur simili loco Aeschyli Persf. 295. Ἰσ. ἄς τ' ἐπὶ σκηπτουχίᾳ ταχθῆς ἀνα- δρον τάξιν ἡγήμου θανάων.“

v. 145. κατ' αὐτῶν. Id est, ut a Scholiasta recte expositum, κατ' ἑλλήλων. Non itaque solus Menander

δευ.

ἑαυτοῦς pro ἀλλήλους adhibuit, et praedem criminantī Eustathio Sophoclem dare potest. Sic enim ille in V. Odyssaeae p. 1547. ὅτι οὐ ταυτὸν ΑΛΛΗΛΟΙΣ εἰπεῖν καὶ ΕΛΤΟΙΣ, τὸ μὲν γὰρ ἑαυτοῦς, ὡς φασιν οἱ παλαιοί, ἐπὶ τῶν καθ' αὐτὰ λεγομένων τέθειται· οἶον, Αἴας καὶ Μενοικεύς, φασίν, ὁ Κρέωντος ἑαυτοῦς ἀνεῖλον. ἤγουν ἑκάτερος ἑαυτόν. τὸ δὲ ἀλλήλους ἐπὶ τινῶν συμπλεγμένων κείται. οἶον, οἱ τοῦ Οἰδίποδος παῖδες ἀλλήλους ἀπέκτειναν, ἦτοι ἕτερος τὸν ἕτερον. Μένανδρος οὖν, φασίν, ἀμαρτάνει λέγων, οὐκ ἠρέεσκαμεν ἑαυτοῖς. ἐχρήν γὰρ ἀλλήλοις εἰπεῖν. [Ex ed. rec.] Brunck.

v. 147. κοινῶ. Malim κοινῶν, communem vel aequalem partem. Reliqui sc. Argivorum duces plenam atque indivisam adversariis concesserant victoriam: soli Eteocles et Polynices sociata morte interibant. κοινῶ pro ἴσα habet Noster Trachin. 964. Electr. 1141. Musgr.

v. 151. τῶν νῦν non videtur ad πόλεμον pertinere; nam et languidum foret nec dicitur ἐκθέσθαι λησμοσύνην, sed θείσθαι. Quare jungenda censeo verba sic, ἐκ πόλεμων, post bellum, θείσθαι λησμοσύναν τῶν νῦν, obliviscamini praesentia, i. e. funera fratrum.

v. 154. ἐλελίχθων, terrae agitator vel concussor. Defendi potest ex Eurip. Bacch. 585. et 623. Hic tamen non magnam emphasin habet; nec, si sic accipias, facile est reliqua expedire. Mihi, ut et veteri Grammatico apud Scholiasten, ὁ Θήβας Βακχεῖος valet Bacchus Thebis oriundus, sive ὁ Θηβαγενῆς Διόνυσος. Eurip. Cyclop. 660. τὸν Αἴτνας μολοβμόν. Phoeniff. 1197. Μαινέλου κέρεμ. Pro ἐλελίχθων autem legerim non ἐλελίξων, quod habet Aldina, sed ἐλελιχθεις clamoribus et vociferatione invocatus. Constructio et interpretatio est: ὁ Θήβας Διόνυσος Bacchus Thebarum indigena ἄρχοι ἐλελιχθεις auspiciū det invocatus, i. e. ab eo initium fiat. Musgr. Ἐλελίχθων cum genitivo Θήβας tam est exquisitum,

situm, ut nesciam, an praeferri mereatur, praefertim quum sic Romana scholia habeant. Hermann. in Notis Mss. Brunckius hanc lectionem a Triclinio non male defensam esse dicit. ἄρχοι, choream incipiat, unde ἐξάρχος dicitur Eurip. Bacch. 141. Spanhem. ad Callim. H. in Del. v. 17. „notum est, inquit, cum ἄρχειν, ἀρχισθαι, tum composita ἐξάρχειν, κατάρχεσθαι, de iis dici, qui in veterum sacris et choreis primi canendo aut saltando etiam reliquis auspiciū faciebant.“ De voce κατάρχεσθαι et κατάρχειν eodem sensu tametsi rarius occurrente vid. Valcken. ad Phoen. p. 216. Schneiderus in lex. Gr. f. v. ἐλελίξων jungi vult ἐλελίξων ἄρχοι, laetum clamorem incipiat.

v. 156. Brunckii, qui τῆσδε Κρέων ὁ Μενοικέως νεοχμῶς edidit, haec nota est: „τῆσδε. Haec vox ab omnibus libris abest: addit eam Heathius; et sic quidem integris pedibus versus procedit, sed inventus. In Μενοικέως fit synizesis, at non in νεοχμῶς, quae vox anapaestus est: media corripitur ante tenuem et liquidam. Philoct. 751.

τί δ' ἔστιν οὕτω νεοχμῶν ἐξαίφνης οὔτω,

Eurip. Bacchis 212.

κλύω δὲ νεοχμῶν τήνδ' ἀνὰ πτόλιον κακῶ.

Idem Troasin 233.

κῆρυξ νεοχμῶν μύθων ταμίαις.

Equidem mallet totum hunc versum abesse, et legi:

ἄλλ' ὅδε γὰρ δὴ βασιλεὺς νεοχμῶς
νεοχμῶσι θεῶν ἐπὶ συντυχίαις
χάρεϊ —“

τῆσδε vel τῆσδε Κρέων ὁ Μ. v. legendum putabat Musgr. versu non invento tantum, ut Brunckius ait, sed prorsus illegitimo. Caesuram enim Tragici, ut primus observavit Seidlerus meus, in systematicis anapaestis non violant, nisi sic, ut vocabulum, in quo cae-

caesura esse debebat, ultimam syllabam eamque brevem in proximum pedem transmittat. Porro adjectivum *νεοχμῶς*, si simpliciter et absque ulla relatione positum est, a substantivo suo nimium distat; sin autem cum iis, quae statim sequuntur, arctius cohaerere putetur, eo nomine displicebit, quod, ubi duae notiones se invicem excipiunt, quarum altera alteri respondet, ejusdem familiae vocabulo uti consueverunt Tragicis. Audacior visa est altera Brunckii ratio, cui haud dubie praestat, quod Seidlerus reponendum suspicabatur:

·ἀλλ' ὅδε γὰρ δὴ βασιλεὺς χῶρος

παῖς ὁ Μενονικῶς

νεοχμοῖσι θεῶν ἐπὶ συντυχίαις —

κρέων enim vix retineri poterat ob *synizesin*, quam hoc nomen, cum in thesi est *anapaestici* versus, jure suo deprecatur. Mea ipsius correctio non leve praesidium habet a Scholiastae Romani interpretatione, qui cum his verbis utatur: *νεωστὶ κατασταθεὶς εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ τυραννίδα*, participium et adverbium invenisse videri potest. Nec displicere sibi eam rationem ait Hermannus in Notis Mss. ubi tamen sic pergit: „Sed quam hic locus in iis sit, in quibus ultra probabilitatem progredi non liceat, vide an tua me conjectura ad suspicionem etiam probabiliorem adduxerit. Rationes meae sunt hae. Etsi *κρέων* facile ex *κρέων* pro *κραιῶν* scripto oriri potuit, simplicius tamen et ideo fortasse verius putabimus nomen regis ab interpretibus adjectum fuisse. Deinde scholiastae *νεωστὶ καινὸς βασιλεὺς* suspicari jubet, eum et adverbium et adjectivum in codice suo habuisse. Atqui adverbio nullus locus est, nisi cum participio. Hinc colligas ita scripsisse poetam,

·ἀλλ' ὅδε γὰρ δὴ κραιῶν χῶρος,

παῖς ὁ Μενονικῶς, νεοχμῶς ποχμῶς.

In

In qua emendatione hoc percommodum accidit, quod non opus est ordinem verborum mutare. Caeteram compara Aesch. Prom. 963. *νέον νέον κρατεῖτε.*“

v. 158. *ἐρέσων*. Confer Aj. 251. Aeschyl. Supp. 550. *εἰς τὸν ἐρέσσομένα*. Musgr.

v. 159. 160. Respexit ad haec Eustathius p. 172, 10. 732, 53.

v. 163. *πολλῶ σάλω*. Plutarchus in Fabio de Africano loquens Sophocleam hanc metaphoram adhibuit: *τῆν ἡγεμονίαν ὡς ἀληθῶς πολλῶ σάλω σεισθηΐσαν ἀρῆωσε πάλιν*. [Ex ed. rec.] Brunck.

v. 168. Non video, cur Eteocles et Polynices haud potuerint *παῖδες* appellari et Laii, qui avus, et Oedipi, qui pater erat.

v. 178. *γὰρ* h. l. non causam reddit, sed explicationem ejus, quod praecesserat, continet, ut Oed. T. 711. Vid. Matthiae Misc. philol. Vol. II. P. 1. p. 14. sqq.

v. 182. Wakef. in Silva Crit. P. V. p. 20. sine ulla necessitate corrigit *μείζον*.

v. 183. *οὐδαμοῦ λέγω*. Supplendum *εἶναι*: in nullo honoris loco esse dico, *οὐδαμοῦ εἶναι λέγω*. Musgr.

v. 190. *τοὺς φίλους ποιούμεθα*. Facilius intelligerem, detracto articulo, *φίλους ποιούμεθα*. Quamquam neque illud commodam hic sententiam efficeret, quae hujusmodi debet esse: Patria est, cui salutem omnes debemus, et quamdiu illa salva vivimus (*ταύτης ἐπι πλεοντες δεῖξες*) facile amicos comparamus, vel facile amicorum numerum redintegramus. Postremum Graece non male significaverit *τοὺς φίλους πληροῦμεθα*. Non dissimili notione *τὰς ναῦς ἐπληροῦτα* dixit Xenophon Hellen. lib. VI.

Pro

Pro δεῖξαι, teste Stephano, legitur et δεῖξαι. Sed alterum tuetur Cicero bene hic ab editore Oxoniensi excitatus: Una navis est jam bonorum omnium: quam quidem nos damus operam ut rectam teneamus. Ad Famil. XII. epist. 25. Plato p. 896. B. πάντα ἡμῖν κατ' ὄρθον φλεῖ. Libanius vol. II. p. 165. δεῖξαι μενούσης τῆς πόλεως. Musgr. τοὺς φίλους ποιούμεθα significat: comparamus nobis eos amicos, quos nobis comparamus. Eadem ratione dicitur τοὺς θεοὺς ἠγείσθαι, credere deos esse, quos esse credi solet. Vid. Hermann. ad Eurip. Hecubam p. 145. 69.

v. 196. ἀγνίσαι. Ita in calce ed. Turnebianae, meritoque probat Heathius: ἀγνίσαι utique Graecis valet non lustrare tantum vel expiare, verum et sacrificare, diis offerre. Vid. Eurip. Aicest. 76. Iph. Taur. 711. ubi ἀγνίσαι et ἀγνίσθαις in ἀγίσει et ἀγισθίς mutari non sinit metrum. Adde πέλανος ἐπὶ πυρὶ καθαρῆσας Ion. 720. ἠγνίσαν ἔντομα μήλων Apollon. Rhod. II. 928. ubi non pariter a metro firmatur Mss. scriptura. Similem notionem habet verbum ἐφαγιστεύω, cujus participium ἐφαγιστεύσας cum copulā καὶ in unam vocem coalescit infra v. 253. (247.) ἀφανίσαι frustra tuctur Tonpius ad Suidam in voce, reponens τὰ πάντα γ' ἀφανίσαι. Cantero placebat ἀφαγίσαι. Musgr.

v. 197. ἔρχεται κάτω. Credebantur libamina sub terram et ad mortuorum usque sedem penetrare. Hinc Chorus apud Aeschylum Pers. 626.

Εὐ τε πέμπει χόος θαλάμου ὑπὸ γῆς.

Philostratus vit. Apollon. VI. cap. II. θεοὶ γὰρ χθόνιοι βεθροὺς ἀπελάττονται καὶ ἐν κοίλῃ τῇ γῆ δρώμενα. Conf. Porphyrium citatum M. Delrio ad Senecae Oedip. 556. Musgr.

v. 199.

v. 199. τοὺς ἐγγενεῖς. Noster Electr. 430. (421.) Πρὸς νῦν θεῶν σε λίσσομαι τῶν ἐγγενῶν, ubi alia huc pertinentia. Aeschylus θεοὺς τοὺς ἐγγενεῖς, Sept. c. Theb. 588. Musgr.

v. 201. πρῆσαι κατέκρας. Malim πέρσαι κατέκρας. Subfrigidum mihi saltem videtur πρῆσαι πυρὶ. Musgr. Mihi non item.

v. 202. κοινῶ, fraterni vel cognati. Vid. ad v. 1. Musgr.

v. 203. ἐκκεκρήχθαι. Si de futuro odieto loqueretur, obvia emendatio esset ἐκκεκρήχθω, promulgatum esto. Verum id jam antea promulgatum erat: vide v. 198. (192.) adeoque malim ἐκκεκρήχται. Musgr. Brunckius vertit: hunc interdictum esse AIO, ut λέγω vel simile quid supplevisse videatur. Sed absolutam ejusmodi verti ellipsin nulla niti auctoritate affirmanti credo Wyttenbachio in animadvv. in Iuliani or. I. p. 51 — 53.

v. 206. αἰκιστὸν τ' ἰδεῖν. Sic optime in E. αἰκιστὸς verbale ejusdem formae qua ἰδεσθός. Aldus edidit αἰκισθέντ'. Melior est membran. scriptura αἰκισθέντ' — Sane copulam flagitat structuræ ratio: et αἰκισθέν ad θέμας relatum Grammaticae regulis consentit. Nam ordo sic instituendus: ἔαν δ' ἀθαρτον, καὶ ἰδεῖν θέμας ἰδεσθόν καὶ αἰκισθέν πρὸς οἰωνῶν καὶ πρὸς κυνῶν. Brunck. Mihi cum Hermanno in Notis Mss. αἰκιστὸν multo deterius visum est quam αἰκισθέντ'. Verto autem locum sic: et corpore alitibus canibusque ad devorandum projecto turpatum. Ad αἰκισθέντ' subaudiendum ex antecedentibus ἔαν: etenim αἰκισθέντ' ἰδεῖν dictum est ut ἔαν λαβεῖν et alia similia. Αἰκισθέντ' conjecerat Reiskius.

v. 211. σοὶ ταῦτ' ἀρέσκει. Sic scribendum esse vidit eruditus Britannus apud Heathium. Perperam vulgo ταῦτ', quorum confusionem jam observavimus ad Oed.

Oed. T. 284. Tantilla scripturae menda doctis viris fraudi fuit, Toupio ad Suidam I. p. 60. et Koenio ad auctorem de Dialectis p. 27. qui σε in hoc versu legendum putarunt. σοι non ad ἀρέσκει, sed ad τὰ αὐτὰ refertur, subaudio alio pronomine με. Constructio est, ἀρέσκει με τὰ αὐτὰ σοι. Hand melior est alius Britannii conjectura legentis μὲ τὰυτ' ἀρέσκει — Vera est, opinor, Marklandi observatio, με initio senarii tragici nusquam reperiri. Brunck. Scriptura σοι ταυτ' ἀρέσκει nihil, si quid video, proficimus: aliena enim a Chori mente videtur ejusmodi assensus declaratio. Alia res foret, si post κρέον plenius interpungi liceret, quo facto Chorus in universum, eadem sibi quae regi placere, obsequenter significaret. Accedit quod omnino anceps est de loco deplorato iudicium. Tutius itaque putavi vulgatam tenere, quam si quis eo quoque nomine improbaret, quod ἀρέσκει dativum sibi junctum habet, egregie falleretur. Fortasse hoc dicere voluit Chorus: quae tibi placeant, ea quominus efficiantur, nihil est quod impediat. Jam quod ad sequentem versum attinet, eum qui antecedenti sic annectunt, ut εις vel ἐπι supplendum esse statuunt, talem ellipsin nullo exemplo neque confirmarunt neque confirmare potuerunt. Hinc in Scaligeri et Reiskii sententiam concessi unum versum desiderari existimantium, cujus hanc ferme sententiam fuisse conjicio:

μη ἐπιβάντας ἐξίωμ' ἔχειν ἴσον.

Hermannus in Notis Mss. „Fortasse,“ inquit; „nam in hoc loco omnia incerta sunt, non opus est de lacuna cogitare, si ita scripserit poeta:

σοι ταυτ' ἀρέσκει, παῖ Μενουκίως, κρέον,

τὸν τῆδε ἴσον, ἀμφὶ τ' εὐμενῆ πύλαι.

Chorus certe in hac fabula valde sectatur Creontis partes, ἀμφὶ cum accusativo legitur supra v. 68.

apud

apud Aeschylum Suppl. 261. et Euripidem Hecub. 706.^f

v. 213. νόμω χρῆσθαι παντί, quavis lege uti, i. e. quamvis legem ferre. Musgr. In vulgata scriptura σου τ' quid sibi velit particula τε, nemo expectaverit. Reposui τούτ', quae vox interdum abundat, ut infra v. 698. Oedip. Col. 504. et τὸδε ejusdem fabulae v. 640.

v. 217. ἀλλὰ refertur ad suppressam sententiae partem, quam supplet glossa: οὐ λέω ὑμᾶς φυλάσσειν, ἀλλὰ — Nimirum senes, minus percepta Creontis mente, onus custodiendi cadaveris, quod sibi imponi rebantur, deprecari fuerant. Brunck.

v. 218. Codd. et Aldus hunc versum sic exhibent: τί δῆτ' ἀν' ἄλλω τούτ' ἐπειτέλλοις ἐτι; falsa et inepta sententia. ἀλλο hic olim lectam fuisse evincit observatio in veteri cod. scripta: οἱ μεγαλοφρονεῖς τὸ ἄλλο, id est, qui pro ἄλλο scribunt ἄλλω, μεγάλως ἀγνοοῦντες ἀρεῶν παρ' ἄλλων ἀκούουσιν. unde sponte sua nascitur sequentis vocis τούτ' emendatio. Legendum ἄλλο τούτ', quod vidit etiam novus editor Pentalogiae, aliud praeter hoc. Est enim haec sententia: quandoquidem nobis non mandas cadaver custodire ne sepeliatur, quid est quod praeter hoc nos facere jubeas? Brunck. ἀλλω. Emendandum forte ἄλλο, ut et interpretum aliqui legisse videntur. Musgr. Temere Brunekius τούτ' in τούδ' mutavit. Sensus vulgatae hic est: quid hoc aliud est quod nobis mandas? Vide supra v. 7.

v. 231. ἤνυτον, adveni, viam confeci. Vid. ad Oed. Col. 1632: (1562.) Musgr. Praetuli cum Hermanno in Notis Mss. ταχύς. Βραδύς enim explicatio esse videtur verborum σχολῆ ταχύς, quamquam non pugnaverim, ne quis ἐκ παραλλήλου positus esse has voces existimet,

v. 232.

v. 232. ὀδὸς βραχέϊα γίνεται μακρὰ hinc laudat Plutarch. de recta rat. audiendi p. 181. ed. Oxon.

v. 234. Vulgata ferri nequit, in qua σοὶ non modo male in initio positum est, sed etiam nexum orationis turbat. Hermannus in Notis Mss. legi vult τῷ, quare, coll. Aeschyl. Prom. 237. Ego transpositis tantum vocibus dedi καὶ σοὶ. καὶ interdum significat et quamquam, ut et simpliciter quamquam, v. c. Aeschyli Choeph. 295. καὶ μὴ πίπειθῃ, τοῦργον ἔστ' ἐργαστέον.

v. 236. τὸ μὴ παθεῖν. Vid. ad Electr. 1036. (1026.) Musgr.

v. 238. Parmeno servus apud Terentium in Eunuchio V. 5.

Here, primum te arbitrari id quod res est velim:

quicquid hujus factum 'st, culpa non factum 'st mea.

Pari modo Sofstrata marito suo ait in Heautontim. IV. 1.

Primum hoc te oro, ne quid credas me adversum editum tuum

facere esse ausam. Brunck.

v. 241. Nihil mutandum. στοχάζει ad ea refertur, quae custos v. 240. dixerat, hoc sensu: belle, i. e. commodum tuum probe respiciens, conjicis si judicas te non dignum esse, qui in malum quodpiam incidas.

v. 242. Apud Terentium Syrus servus, audita praemunitione Sofstratae, eadem conjecturam facit:

Nescio quid peccati portat haec purgatio. Brunck.

v. 246. Διψίαν κόριν e Sophocle memorat Eustathius p. 666, 57. quod et ad hunc v. et ad v. 429. pertinet.

v. 247.

v. 247. παλύνας, spargens. Vide Hesychium in voce, et Gregorium de Dialectis p. 262. Musgr.

v. 249. γενῆδος. Hesychius: γενῆδα, ἄξιον, πέλεκυν. quae interpretatio non optime huic loco convenit, ut potius ligonem intelligi putem, diversum quidem a δικάλλῃ, ut sunt ubique duo ligonum genera, unum, quod supra caput elevatur, aliud, quod pedis ope deorsum in terram deprimitur. Musgr.

v. 251. χίρσος. Non satis distinguitur a γῆ, ve-reorque ne scribendum sit χίρσος ἄρσος, non manuum ope fractum. Musgr. Pleonasmus est minime sollicitandus. Vid. Porson. ad Eurip. Phoen. 22.

v. 256. λεπτή — κόβις. Commode citat editor Oxoniensis Aeliani Var. Hist. V. 14. cui adde Horatium lib. I. od. 28. Musgr.

v. 258. Iacobf. in Spec. Emendd. p. 32. malit ἔλκοντες ἢ σπάσαντες, haec verba sic a veteribus jungi molitens, ut a Platone de Republ. VIII. p. 539. χαίροντες ἄστερ σκυλάκια τῷ ἔλκειν καὶ σπαράττειν τοὺς πλησίον αἰεί. Ἐλκειν autem solemne de canibus verbum esse ex Homer. Il. X. 335. et Eurip. Herc. F. 567. docet. Ipse tamen vulgatam defendi posse fatetur.

v. 260. φύλαξ ἐλέγχων φύλακα, pro φύλακος ἐλέγχωντος. Nominativus absolutus per ablativum absolutum latine reddendus. Hujus schematis exempla protuli ad Aeschyli Persas 120. quibus adde Eurip. Iphig. T. 701. Ione 945. Hippol. 23. Utrumque casum eleganter in eadem phrasi jungit Lysias p. 812. ed. Reiskii: ὥστε οὐκ ἔτι ὧν οὗτοι κλέπτουσιν ἀργιζοῦσι, ἀλλ' ὧν αὐτοὶ λαμβάνετε, χάριν ἔστι, ὥστε ὑμεῖς τὰ τούτων μεθοροῦντες, ἀλλ' οὐ τούτων τὰ ὑμέτερον κλεπτόντων. Brunck.

v. 263. τὸ μὴ εἶδέναι. Devarius de particula μή: „Si verbum negativae vel prohibitivae facultatis praecesserit infinitum, tunc μή, indefinito appositum, ex

S

περι-

περιορισίας apponitur; ut *ἤρησαντο μὴ λαβεῖν*. Sic *ἄπυροσώ μὴ ποιεῖν ἐκκλησίαν* etc." p. 143. Confer infra v. 541. (533.) Musgr. Porson. ad Eurip. Med. p. 362. ed. Lipsf. hunc versum sic citat: *κοῦδεῖς ἐναργής, ἀλλ' ἐφυγε τὸ μὴ εἰδέσθαι*. At enim nullus hic locus est aoristo, sed imperfectum requiritur.

v. 264. Nescio an antiquius aliud existet superstitionis illius testimonium, qua diu captae fuerunt septentrionalium omnium populorum mentes. Nihil in historia notius, quam purgationes, quibus, adhibito sacramento, rei objecta crimina amoliebantur, et innocentiam suam comprobabant. Earum diversa erant genera, quae omnia communi nomine indigebantur, Iudicium Dei. Sollemnis fuit purgatio per ferrum candens: alia per medium ignem incessus, qualis fuit Hirporum *Ἰαομαετὶς Ἱεροποία*, cujus meminit Virgilius Aen. XI. 787.

et medium freti pietate per ignem cultores multa premimus vestigia pruna.

Brunck.

ἔτοιμοι, i. e. *πρόθυμοι*, non invitati, si quis exigeret. — *μόδρους αἶρειν*. Confer Plutarchum in Aristide, p. 234. Horat. epod. 16. Cyrill. in Julian. p. 359. Archaeolog. Gr. lib. II. cap. 6. Musgr.

v. 271. *καλῶς πράττειν*, i. e. *εὐτυχῆσαι*, prospera vel laeta sorte uteremur. Musgr.

v. 272. *ἀνοιστόν*. Sic Eurip. Phoen. 1722. Σφιγγὸς ἀναφέρεις ὄνειδος.

v. 275. *καθαίρει*, damnat. Vocem forensis esse ostendit Pollux lib. VIII. 15. Lysias adv. Agoratum: *τὴν μὲν καθαίρουσαν [ψῆφον] ἐπὶ τὴν ὑστέραν, τὴν δὲ σώζουσαν, ἐπὶ τὴν προτέραν*, p. 467. Eurip. Orest. 862. *καθίλον ἡμᾶς*. Musgr.

v. 277. Aeschyl. Pers. 251. *ὦ μοι, κακὸν μὲν πρῶτον ἀγγέλλειν κακῶ*.

v. 280.

v. 280. Ordo est, *παῦσαι λέγων, πρὶν* — Brunck. Non admitti posse Brunckianam interpunctionem eversa numerorum concinnitas arguit. Falluntur etiam editor Oxoniensis et Musgr. *λέγων* pro *λέγοντα* positum esse putantes. *λέγων* pertinet ad *μυστῶσαι*. Graeci enim, ubi Participium vel Adjectivum Infinitivo jungunt, casum, qui praecesserat, ad quemque illud refertur, servare solent. Hic itaque Sophocles nominativum adhibuit, quia Imperativo *παῦσαι* Nominativus *σὺ* continetur. Vid. Matthiae Miscell. Philol. Vol. II. P. I. p. 5.

v. 285. seq. spectavit Eustathius p. 706, 22.

v. 287. *γῆν ἐκείνων*. Digna notari locutio, utpote quae ostendit deos cujuslibet gentis tanquam mancipis ejus habitos esse. Musgr.

v. 289. *πόλιος ἄνδρες*. Vide notata ad A. 424. Musgr.

v. 290. *ἔρροθουν* — *ἐμοί*. Hoc qui Creonti coram dicebant, mirum si clanculum capita moverent, tanquam pusillanimi repente facti. Legendum, ni fallor, *ἔρροθουντ'* dicebantur. Hesychius: *ροθῆν*, — *λέγειν*. Musgr. Conjectura plane *ἄπροσβύουσι*.

v. 293. *τούτους*, hos excubitores. Musgr.

v. 296. *Νόμισμα* quo sensu hic accipiendum sit, Euripidei Oedip. fr. V. docet:

*οὔτοι ὑμισμα λευκὸς ἀργυρὸς μόνον
καὶ χρυσὸς ἔστιν κτλ.*

v. 299. *ἴστασθαι*. Herodot. VIII. 60. *οὐκ ἐθέλει οὐδὲ ὁ θεὸς προσχωρῆσειν πρὸς τὰς ἀνθρωπίνης γνώμας*. Thucyd. IV. 56. *πρὸς τὴν ἐκείνων γνώμην αἰεὶ ἔστασαν*. Idem VI. 34. *τῶν δὲ ἀνθρώπων πρὸς τὰ λεγόμενα αἰ γυῖμῃ ἴστανται*. Philippus rex apud Demosthenem p. 283. *κατὰ τὸ συμφέρον ἴσταμένων*. Plutarchus vol. II. p. 74, A. *πρὸς δεξιὴν τινα βίαιον ἴσταμένους*. Musgr.

S 2

v. 301.

v. 301. *δυσέβειαν εἰδέναι*. Afflatim illustravimus ad Eurip. Helen. 932. Musgr.

v. 309. *δηλώσῃ*. An legendum *διαλύσῃ* ex foliatis? Pollux VIII. 147. *εἰσνεγκῆ ζήμιαν, ἀποδοῦναι, διαλύσαι, ἀποτίσαι*. Musgr. Vulgatae sensus est antequam... indicaveritis, quae ratio fuerit hujus injuriae.

v. 313. H. Stephanus de Dial. Attic. p. 177. ubi de articuli pleonasmō loquitur, „sequente particula ἢ, inquit, nequaquam articulo uteris. dices enim *πλείονα χρόνον καθέσθαι ἢ ἀγροπνεῖ*, non *τὸν πλείονα*. At Sophocles tamen ausus est *τοὺς πλείονας* dicere sequente hac particula ἢ, in Antigone, *Ἐκ τῶν γὰρ αἰσχροῦν λημμάτων τοὺς πλείονας ἄτωμένους ἴδοις ἢ σσεωσμένους*.“ Adde Oed. Col. 795. *Ἐν δὲ τῷ λέγειν κάκ' ἂν λάβοις τὰ πλείον ἢ σωτήρια*. — Hermannus in Notis Mss. haec monuit: Stephani adnotatio explicatione indiget. Non enim ubique *δ πλείων* ante ἢ dici potest, sed tum demum, quam aliud quid additur, quo comparativus re vera spectat. In locis Sophocleis haec subest sententia: *τοὺς πολλοὺς vel πλείστους ἴδοις ἢ μάλλον ἄτωμένους ἢ σσεωσμένους; τὰ πολλὰ vel πλείστα λάβοις ἢ κακὰ μάλλον ἢ σωτήρια*. Ubi hujusmodi explicatio locum non habet, ibi abesse debet articulus.

v. 318. Hunc versum Grotius nescio unde, sed mire depravatum, inter Sophoclis incerta fragmenta retulit:

τί δαί, ἡπίστις τὴν ἔμην λύπην ὀπί.

eumque sic vertit:

Tua verba vero fuscitant luctus meos.
Brunck.

ὅπου. Confer citata ad Aj. 33. Musgr.

v. 320. *λάλημα*. Id est *καλητής*. Rēs pro persona. Sic in Aj. 381. 389. Ulysses *ἄλημα* appellatur. Brunck. *λάλημα δῆλον*. Legendum, ni fallor, *λά-*

λημα

λημα δειλόν, miser garritor. *ἄλημα* pro *λάλος*, ut Euripid. Androm. 939. Vide citata ad Aj. 381. Musgr. *δειλόν* etiam Reiskii est conjectura. Beckius in diatribe critica de Rheso (editionis tragoediarum Eurip. Vol. III. p. 461.) restituendum suspicabatur *δοῦλον* ex Eurip. Iphig. Aul. 313. *μακροῦς δέ, δοῦλος ὄν, λέγει; λόγους*. In eandem opinionem ego quoque incidere, offensus voc. *δῆλον* inutilitate. Nunc autem cum Hermanno servandam puto vulgatam, cujus explicatio est *δῆλος* in cod. Augustano. Haec lectio quamquam ipsa probari non potest, quia deberet etiam *ἐκπεφυκώς* scribi, quod metro adversatur, habet tamen hanc virtutem, quod monet, ne corrigamus. Ceterum Schneiderus in Lexico Graeco (s. v. *ἄλημα*) Scholiastam h. l. *ἄλημα* legisse putat, quoniam in expositione sua verbis *περίτριμμα τῆς ἄγορας οἷον πανούργος* utatur, Ajaeis autem v. 381. *κακοπιστάτων ἄλημα στρατοῦ* per *κακοπιστάτων κολλέκευμα, τρίμμα*, et v. 389. *αἰμινώτατος, ἐχθρὸν ἄλημα* per *πλάνη, παραλογιστικὸν πανούργημα ἢ περίτριμμα* παρὰ τὸ *λέπειν* interpretetur.

v. 321. Brunckianam lectionem non esse Sophocleam, quovis pignore contenderim. Primum enim *εἰμὶ* in cod. August. supra *ποιήσας* scriptum est tamquam interpretatio. Deinde cur *ποτέ*? cur, quod majus est, omissum pronomen *ἐγώ*, sine quo nullus cum praecedentibus nexus inveniri potest. Id quidem praebet Brunckii cod. T. Scribe:

οὐκ οὖν τό γ' ἔργον τοῦθ' ὃ ποιήσας ἐγώ.

Nec tamen repugnem, si cui magis placeat,

οὐκ οὖν ποτ' ἔργον τοῦθ' ὃ ποιήσας ἐγώ.

Sed *ποτέ* sic etiam ab librariis fortasse additum v. 390. (388.) Hermann. in Notis Mss. *τό γ' ἔργον* conjecerat etiam Reiskius. Valcken. ad Phoen. v. 269. legi jubebat *τοῦτο ποιήσας ἐγώ*.

v. 323. Distinguendum:

⁷Ἡ δεινόν, ἣν δοκῆ γὰ καὶ ψευδῆ, δοκεῖν.

Dirum vel magnum est (i. e. magnam vim habet) opinari, etiam cum quis falso opinetur. Musgr. Reiskio placebat: ἢ δεινὸν ἢ δόκη γὰ, καὶ ψευδῆ δοκεῖ. res gravis est opinio, etiam si falsa opinetur.

v. 332. τὰ δεινὰ, astuta, solertia. Musgr.

v. 334. τοῦτο. id est κατὰ τοῦτο. Brunck. τοῦτο, i. e. κατὰ τοῦτο, itaque. Frequentat hanc ellipsin Herodotus. Musgr. Wakefield. ad Lucret. III. 493. male construit πολλοῦ νότου, πέραν πόντου. Χειμερίῳ νότῳ dictum, ut nimboso vento Ovid. ex Ponto II. 3, 27.

v. 337. ἢ π' αἰδμασι. Hoc, licet non usquequaque verum, dixisse videtur Poeta ad augendum rei terrorem: aliis fortasse magis placeat ἢ π' αἰδμασι. Musgr.

v. 338. θῆῶν τὰν ὑπερτάτων. Sic Terram vocat propter vetustatem, quum Deorum pariter atque hominum mater esse perhibeatur.

v. 341. ἔτος ἔξ ἔτους, annum ex anno. Optimum hanc lectionem Scholiastae debemus. Notandum ἔτος hic accusativum esse, nam H. Stephanus pro nominativo habuisse videtur: alioqui nulla ratio erat, cur πολεῖον in proximo versu legeret. Apoll. Rhod. IV. 1774. εἰς ἔτος ἔξ ἔτους γλυκερώτερη. Nonnus lib. III. 270. εἰς ἔτος ἔξ ἔτους παφόρημένος. Musgr.

v. 343. Κουφονέων. Vox mihi ignota, ut quae maxime. Lubens adeo suffecerim κουφοδέων timidorum, Musgr. Κουφονέων retinet Wakef. ad Lucret. VI, 743. vertens celeriter navigantium.

v. 345. Aldinam lectionem praetuli, quia θῆς magis poeticum est vocabulum quam θηρίων.

v. 346.

v. 346. ζῴων, sobolem, gentem. Sic Lucretius lib. I. 16. natura animantium. Idem I. 57. Omnis divum natura. Musgr.

v. 348. Eustathii locum in varr. lectt. excitatum attulit etiam Brunckius in Lexico Sophocleo p. 710, verum non indicato loco, quo ἀριφραδῆς ἀνῆρ pertineat.

v. 351. ἀγερ' ἀμφιλοφον. Malim: ἀγερ' ἀμφι λῶφον. Musgr. Hermannus in Notis Mss. reponendum putabat, λασιζύχενά θ' ἵππιον ἀξεται ἀμφιλοφον ζυγόν, iusto audaciore, ut videtur, metaphora. Quid, si reponatur: λασιζύχενά θ' ἵππιον ἀξεται ἀμφι λῶφον ζυγόν.

v. 354. ἠμεῖον. Hesychius: ἠμεῖον, ὑψηλόν, μετέωρον. ἠνεμόεντα λαγῶν pernecem leporem habet Nicander Theriac. 453. καυλοῦς ἠνεμόεντας Ibid. 616. Musgr. ἀνεμόεν φέρνυμα non cum Brunckio de sublimium rerum scientia, sed de celeritate consilii intelligendum iuxta Hermanni sententiam in libro de metris p. 438. propolitam, ubi Ovidianum vento si equi (Fastor. IV. 392.) comparat. In Notis Mss. ἠνεμῶεις de pedibus equorum inveniri monet apud Opianum Cyneg. I. 284. de tigribus ibidem v. 431. et III. 98. de sagittis apud Nonnum Dionys. XXIX. 52. p. 742, 29. et XXXIII. 314. p. 838, 7. Pro φέρνυμα Valcken. ad Ammon. p. 70. φόνυμα reponi jubet auctore Scaligero in notis Mss. quod ego, quid sibi velit praecedente φθίγμα, non intelligere me fateor. Receptam scripturam Stephano deberi suspicatur, nam in veteri Sophoclis editione legi φόνυμα. Mox pro φόνυμα Scholiastam legisse conjicit ἕρξας: verum et hic praefenda vulgata, licet eam utroque in loco alteri posthabeat Corayus in Prodomo Bibliothecae Graecae, pag. 45. ubi simul ἐδιδάχτο per αὐτὸς αὐτὸν ἐδίδαξε interpretatur. Multo minus etiam probari potest Musgravianum ὄρχμας, i. e. secundum Hesychii expositionem,

φραγμαῖς. ἀστόνομοι ὄργῃ civiles mores et omnino civilia instituta denotant. Adfini significato vocem ὄργῃ adhibuit Sophocles Ajax. 640. οὐκ ἔτι συν-τροφοῖς ὄργῃς ἐμπέδος. Voc. ἀστόνομος extat Pind. Nem. IX. 74.

v. 357. αἰθρία. Metrum postulare videtur αἰθρία. Sic Homerus συβέσεια pro συβέσια Iliad. λ'. 678. Odyss. ξ'. 101. Euripides ποταμεία pro ποταμίᾳ Troad. 1074. Alii πολεμῖα et κεραμῖα pro πολέμια et κεράμια. Homerus. Nicander. Idem κούθεια Theriac. 591. Ἰδενδρείου 832. καυλιῶν 882. σπερμεία 599. 894. 900. Solon tamen αἰθρία ἀυθρία ἔδωκεν ἰδεῖν v. 22. Aristoph. Nub. 370. καίτοι ἄλλοι γ' αἰθρία οὐσης. Musgr. Defectum duabus syllabis ver- sum restituit Hermannii sagacitas addita voce ἰθρία, quam verisimillimum est a Sophoclis manu profectam esse. Non solum enim simile quid Scholiastam legisse colligere licet ex illius interpretatione: ΕΤ'ΑΙ-ΣΘΗΤΟΣ ἔστι καὶ οἰκοδομημάτων, sed ipsam vocem ἰθρία ab eo expositam esse probabile facit Scholion ad Ajax. 910. ubi vocc. κωφός et αἰθρία declarantur per ἀναίσθη-τος. Utranque enim vocem respici docet Suidas, qui scholion hoc s. v. αἰθρία exscripsit. Mox et me- tro et poeticae orationis ingenio gratificans αἰθρία pro αἰθρία καὶ reposui cum eodem Hermanno. Is enim tum in dist. de differ. poetico et profae orat. P. I. p. 31. tum nuper ad Orph. Lith. 8 t. intelligenter mo- nuit antiquos poetas sedulo cavisse, ne duo epitheta ornantia per copulam conjungerent, languidum id esse ratos. Iam quidem ut nihil non tersum est et elegans in hoc loco, ita inprimis exquisita verbi sub-stantivi post copulam omisso, cui praesidium afferam ex Odyss. Δ. 834.

ἴτου ἔτι ζῶει, καὶ ἔρα φάος ἡελίοιο,
ἢ ἦον τέθνηκε, καὶ εἰν ἔϊδαο δάμοισιν.

ei

et Sophocl. Oed. R. III2. ἐν τε γὰρ μακρῷ γῆρα ξυνάδει, τῶδε τ' ἀνδρὶ σύμμετρος, ubi tamen scribendum videri possit τῶδε τανδρὶ σύμμετρος. Ipse nuper in aliam incidi suspicionem, fortasse non improbabilem. Quid, si legatur:

πάγων ἀλεξαιθρία
δύσομβρα φεύγειν βέλη.

Substantivum ἀλεξαιθρία e Sophocle laudatur ab Hefy- chio. Adjectivum quidem non memini me legere, sed satis defenditur analogia vocis ἀλεξάνειμος et si quae sunt ejus generis aliae. In Brunckiana editione pro- fus αἰμετρος est locus inde a v. 356 — 359. Distin- guitur enim sic:

ὄργῃς ἐδιδάξατο, καὶ
δυσάυλων πάγων αἰθρία
καὶ δύσομβρα φεύγειν βέλη.

Quibus haec, si Diis placet, respondent in anti- stropha:

ποτὲ μὲν κακὸν, ἄλλοτ' ἐπ' ἰσθ-
λὸν ἔρπει' νόμους παρέρων
χθονός, θεῶν τ' ἔναρκον δίκαν.

Ceterum verba δυσάυλων πάγων significant gravium cubantibus pruinarum. Vide Gataker. ad An- tonin. p. 232. a. B.

v. 358. δύσομβρα βέλη, nihil amplius, ex hoc loco commemorat Eustathius p. 692, 55.

v. 364. Hermannus in libro de metris p. 439. e Triclinii scholio reponendum putat μηχανῶν, quo admissio τέχνης accusativus pluralis est. In Notis Mss. autem non audet vulgatam lectionem mutare.

v. 364, 5. Horum versuum non satis expedita est sententia. Mihi post τέχνης distinguendum vide- tur, et pro ὑπὲρ ἐλπίδ' legendum ὑπέρελπι δ'.

Δεινὸν τι τὸ μηχανῶν
Τέχνης ὑπέρελπι δ' ἔχων

Ποτὲ

Ποτὲ μὲν κακόν, ἄλλοτ' ἐπ' ἄσθ-

λὸν ἔρπει, νόμους — Musgr.

v. 366, 7. in Aldina, ut hic dedi, exhibentur. Nec aliter invenit Triclinius, sed cum metrum non satis congruere videretur, ita interpolare sustinuit, perfrictae frontis homuncio:

Καὶ γὰρ ποτὲ μὲν κακόν, ἄλ-

λοτ' αὐτίς δ' ἐπ' ἄσθλὸν ἔρπει

Νόμους —

Neque hoc tantum, sed post *χλοῖς* integrum satisque elegantem versum resecurit *θεῶν τ' ἐνορκον δίκαν*. Quorum facinorum cum ipse ultro index testisque sit, qualis videri debet H. Stephani negligentia atque socordia, qui rejecta MStorum scriptura, adulterina haec pro Sophocleis venditavit? Musgr.

v. 367. *παρείρων*. gl. ὁ φυλάττων τοὺς ἐν γῆ ὄντας νόμους. Verum non video, qui significationem hanc verbum *παρείρειν* induere possit. Alias significat inferere. Locus vitii suspectus esse possit, tamen in codd. scripturae nulla observatur varietas. Legendum forte *νόμους εὐαρεῶν*. Brunck. *νόμους παρείρων*. Sententiae non convenire *παρείρων* recte judicat Heathius. Emendaverim, si per metrum liceret, *γεραίων*. Verum cum nullum hic locum habeat Bacchius, legendum fortasse *φρουρεῶν* custodiens. Etiam *γεραίων* stare potest, si in stropha legeris *διαίθρια*. Musgr. *γεραίων* tentavit etiam Reiske. Brunckii *εὐαρεῶν* sensum plane contrarium ejus, qui requiritur, dare vidit Goes in comment. in Aeschyli Agam. p. 46. cujus conjectura *ἀρεῶν* id cum Brunckiana commune habet, quod metro adversatur. Quod olim Hermannus conjecerat, *ῥύων*, dudum ab ipso metri causa improbatum amplectitur Astius. Vulgata lectio pisce sanior est. Verbum *παρείρειν*, quod praeter hunc locum occurrit in fragm. Aeschyli apud Longin. de sublim. III,

I. in Xenoph. Sympof. VI, 2. et Polybii Hist. XVII I 1, 13. verti debet conferere, connectere, a quo significato parum differt is, qui in Aeschyleo fragmento locum habet. „Qui leges patriae et sacratam Deorum justitiam conre-ctit,“ i. e. qui leges patriae tales esse vult, quae sanctae Deorum justitiae convenient, Sermo est de principe.

v. 374. *ἐς δαιμόνιον*. Hunc et sequentem versum nondum expedire potui. An legendum?

Εἰ δαιμόνιον τέρας ἀμφισπῶ

Τόδε πως, οὐδ' ὡς ἀντιλογήσω

Τήνδ' οὐκ εἶναι —

Dubius quodammodo sum, utrum hoc ostentum divinum sit; verum neque sic inficias eo, hac non esse (i. e. hoc non patrasse) puellam Antigonen. Hoc attem dicere videtur nondum in scenam prodeunte Antigona. Vel,

Εἰς δαιμόνιον τέρας ἀμφισπῶν

Τόδ' ἐπῆσ' [i. e. ἐπάεισα] ἢ πως. Musgr.

Offendere Musgravium potuisse tanto magis demiror, quanto difficilius est sensum vulgatae lectionis praetervidere. Veritas: de incredibili hocce prodigio ambigo, si conjecerat etiam Reiskius, et mox *πως δ'*.

v. 378. Distinguo:

τί ποτ', οὐδέ που.

Exclamat Chorus *τί ποτ'*; quid autem? visa deridente Antigona; quam idem, qui Creonti nuncius fuerat, exhibitor captivae ritu adducit. Musgr.

v. 385. *τίτι*. Legendum forte,

— ποινὰ ξύμμετρος προσβη δίμη;

An poena justitiae aequalis et accommodata processit? Musgr.

v. 387. *ψεύδει*. Legendum putem *ψέγεις*, culpam, reprehendit. Quomodo enim secunda cogitatio priorem decipiat, non intelligo. Musgr. Nihil muto, sed *ψεύδειν* insolentius adhibitum arbitror pro falsum esse aliquid ostendere. Pari significato *ψευδοποιεῖν* a Pólybio usurpatur. De sententia conferri potest Eurip. Hippol. 436. et Cressl. fragm. IX.

αἱ δευτέραὶ πῶς φροντίδες σοφώτερον.

v. 388. Exquisitam codicis Dresd. scripturam merito suo recepi. Suidas, *σχοχὴ γ' ἄν, ἀντὶ τοῦ, οὐδ' ὄλωσ, βραδέως, οὐδαμῶς*. Σοφοκλῆς (Oed. T. 433.) *ἐπεὶ σχολὴ γ' ἄν οἴκους τοὺς ἐμοὺς ἐστειλάμην*. Vid. Perizon. ad Aelian. V. H. IX, 24.

v. 389. *ταῖς σαῖς ἀπειλαῖς*, propter minas tuas. Vide ad Oed. Col. 1345. (1280.) Musgr.

v. 391. *μήκος*. Valet *μέγεθος*, ut in *μήκος ὄλβου* apud Plutarch. vol. II. p. 607, E. Subaudiendum autem *κατὰ*. — *οὐδέν*. Sic si scribas, valet *οὐδαμῶς*. Cum nota elisionis *οὐδέν*, erit per enallagen generum pro *οὐδεμιᾶ*, de qua vide ad Trachin. 794. Musgr.

v. 392. Optime sic distinguit Zach. Mudgius:

ἦκα, δι' ὄρκων καίπερ ἄν ἀπώμοτος.

Constructio est: *ἦκα, καίπερ δι' ὄρκων ἀπώμοτος ἄν*. Plato: *ἄν οὐδέν ἀπώμοτον* p. 896, D. Musgr.

v. 400. *ἐπίστασσι* reponendum putat etiam Hermannus in Notis Mss. Frequenter nuntii in peroranda narratione hac formula utuntur: *πάντ' ἔχεις λόγον, πάντ' ἀκήκοας λόγον*.

v. 402. *ἴδον*. Rarissime Attici augmentum abjiciunt, lubensque ego assentior Dawesio Miscell. Crit. p. 267. emendenti *ἴδων*, quod et multo elegantius est vulgata. Musgr.

v. 403. Verba *ὃν σὺ τῶν νεκρῶν ἀπέπας* affert Eustathius [p. 148, 33. H. Stephan. de dial. Att. p. 178. aut redundare putat articulum praepositivum, aut, si arti-

articulorum ordo mutetur in eum, quem simplex et vulgò recepta orationis structura postulat, utriusque locum esse.

v. 407. In verbis *ἢ κατεῖχε τὸν νέκυν*, articulus verbum finiens meis certe auribus molestus est. Neque usquam alibi Sophocles eum sic collocat. Saepius quidem apud Sophoclem articulus in praecedente versu, nomen in sequente est, sed semper interjecta aliqua particula, vel adjectivo: Oed. T. 553. *τὸ δὲ Πάθῃμ'*. 995. *τὸ τε Πατρῶν αἷμα*. 1056. *τὰ δὲ Ῥηθέντα*. Oed. C. *τὸ γε Σῶμ'*. 290. *τὰ δὲ Μεταξὺ τούτου*. 577. *τὰ δὲ Κέρδῃ*. Trach. 383. *τὰ δὲ Λαθραῖ'*. Phil. 423. *τὰ γε Κείνων κἀκ'*. Aj. 1015. *τὰ σὰ Κράτη*. El. 619. *τὰ σὰ Ἐργ'*. Antig. 953. *τὰ τὰ Κηρύγματ'*. Oed. C. 351. *τὰ τῆς Οἴκοι διαίτης*. Phil. 263. *ὃν οἱ Διστοὶ στρατηγοί*. Quare nescio an scribendum sit, *ἢ κατεῖχετο νέκυν*. Hermann. in Notis Mss. Nihil huc pertinet ejusdem fabulae v. 1266. ubi perperam Brunckius edidit: *ἰ-εὶ δὲ γ' ἢ Τλήμων ἔκειτο, δεῖνὰ τάνθ' ἢν δρᾶν*. Scribendum: *ἰ-εὶ δὲ γῆ Ἐκειτο τλήμων, δεῖνὰ γ' ἢν τάνθ' ἢν δρᾶν*. — *δεῖνὰ γ'* habent duo codd., T. et Barocc. I.

v. 409. *ἄκρον ἐκ πάγων*. Sic *Τρωάδος ἀπὸ πέτραις σταλαεῖς* Eurip. Troad. 527. ubi alia elegantis hujus formulae exempla attulimus. — *ὑπήμεροι*. Malim, *ἐπήμεροι*, vento propiores. Id enim maxime curae erat, ne ventus odorem ad eos deferret. *Ἐπήμερος* extat Xenoph. Oeconom. p. 503. Musgr. De praepositione *ἐκ* posita *κατὰ τὸ σημερινῶν*, quando in verbo adjecto, praeter propriam, alia etiam notio inest, quae *τὸ ἐκ* proprie adsciscat, vid. docta Matthiae nota in Misc. philol. Vol. II. P. II, p. 87. *ὑπήμεροι* quare a Musgravio in suspicionem vocatum sit, nescire me fateor. Eo ipso enim, quod *ὑπήμεροι*, i. e. vento non expositi, confidebant custodes, id quod volebant consequerentur necesse erat. Quod reponi vult vir doctus,

doctus, ἐπὶνέμοι, quantum ego scio, nusquam occurrit; longe alio autem sensu ἐπηνέμοιος, de quo vide, si placet, Suidam.

v. 410. Constructio est: πεφευγότες ὄσμην ἀπ' αὐτοῦ, μὴ βάλαι, fugientes odorem ejus, ne nos feriret. Male ergo, meo quidem iudicio, Dorvillius reponerat ἐφ' αὐτοῦ in Chariton. p. 328. Musgr. Musgravius sententiam probat etiam Hermannus in Notis Mss. — Nec βάλῃ sollicitari debebat, quandoquidem καθήμιθα eodem jure pro praesente, quam pro imperfecto haberi potest.

v. 411. Schneiderus in Lexico Gr. s. v. ἔγερτι nescio qua necessitate scribendum iudicat ἔγερτικόν. Eum si hoc fortasse movit, quod in Rheso alius est praestatis voc. ἔγερτι, at major Sophoclis esse debet auctoritas quam ejus qui illam fabulam scripsit. Neque aliud mihi notum est verbum, quod ab ἔγερσι incipiat.

v. 413. ἐν αἰθέρῳ μέσον οὐρανὸν. Adumbratum hoc ex Homericis versu 11. Θ.

ἦμος δ' ἥλιος μέσον οὐρανὸν ἐμφιβεβήκει.

observante Eustathio p. 698. Brunck.

v. 416. Hermannus in praef. ad Hecub. p. XXXVIII. legi jubet ἄχος, quo vocabulo proprie significari putat, quod quis stupet et a quo prae metu refugit. Vid. Obsl. crit. in locos quosdam Aeschyl. et Eurip. p. 101. Sed ea significatio vereor ne nulla possit auctoritate confirmari. οὐράνιος ἄχος esse videtur ingens malum. Sic οὐράνια ἄχη Aeschyl. Pers. 571. ἄταν οὐρανίαν Soph. Aj. 196. ἄχος autem cum proprie dolorem denotet, nihilo audacius de ipso malo adhibetur, quam αἷμα de ense Soph. Electr. 1394. aut τροφή de arcu alimenta parante Philoctet. 1126. et γῆς τινάκτειρα νόσος Aeschyl. Prom. 932. de tridente. Hinc Aeschyleum quoque locum Choeph.

584.

584. mutari nolim, in quo Hermannus δεινὰ δειράταν ἀγῆ reponit.

Non accidit, quod maxime optaveram, ut Hermannus in sententiam meam perduceretur. In Notis enim Mss. haec monuit: οὐράνιον ἄχος ex h. l. commemorant Eustathius, p. 151, 18. 345, 41. (quem locum in lexicon suum Favorinus transtulit in v. τρυφήα) 1196, 50. Hesychius, Photius in lex. Ms. Non tamen, si centeni auctores istam scripturam teneantur, adduci possum, ut veram esse putem. Grammatici quum pulverem significari tradunt, quid aliud quam explicare se locum non posse fatentur? Solus Eustathius, sed ridicule, de sole per pulverem quasi contristato cogitavit. Nec tibi assentior, ἄχος de malo intelligenti, quae significatio aliquot certe et tutioribus locis firmari debebit, quam is est, quem ex Aeschyl. Choephoris protulisti. Et quod addis, nihilo audacius ἄχος de malo ipso dici, quam in Electra αἷμα de ense, et in Philocteta τροφή de arcu alimenta parante, non magis me assentientem habes. Nam in Philocteta v. 1126. quum τροφῶν de arcu dicit, satis usitata translatione, cujus exemplum est etiam v. 953. id nominat, cui parando maxime inferviat arcus. In Electra autem v. 1394. si concedatur, quod et veteres et recentiores interpretes contendunt, αἷμα enim significare, tum equidem credam etiam ξίφος de sanguine dici posse. Dicitur ibi Orestes ad matrem occidendam intro abiisse

νεακόνητον αἷμα χιρτὴν ἔχοντα ἰσχυροῦς

Quae verba, si sana est lectio, cur non malimus de caede, quam de ense intelligere? Caedes certe facilius dici potest νεακόνητος, id est, si sensum spectes, parata, quam ensis αἷμα. Sed, nisi me omnia fallunt, in illo loco idem, quod in Antigona, accidit, ut veretur error deciperet interpretes. Versus enim, qui

dochmi-

dochmiacus est, (nam in stropha μεταδρομοι secundam brevem habet) male legi docet νεοκόνητον. Vide ne vera sit lectio, quam non intellectam servavit Scholiastes Romanus, νεοκόνητον, recens necantem. Viderur hoc vocabulum ejusdem esse originis, ut κατὰκονα Euripidis in Hippol. 821. in quo haerent grammatici. Utrumque puto a κῶ, unde κῆνω est, et fortasse aliquando κένω fuit, derivatum esse. Hinc Sophocles κέκονα dicit, teste Etym. M. p. 500, 55. Et Hesychius: κέκονεν, πεφόνευκεν. Idem κόννη, ζῆνοι. Sic a φῶ φένω et φῆνος est. Ex isto κένω factum κτείνω. Ita cum integritate metri sensus erit optimus, sublata insulsa metaphora. Hoc dicit poeta: adest ab inferis mortuorum adjutor, novam caedem manibus gerens. Eodem modo paullo ante dixerat, τὸ δυσέρειστον αἶμα φουσάν Ἄρης.

v. 420. τοῦδ' ἀπαλλαγέντος. gl. τοῦ σκηπτῶ ππαυμένον. Nullam causam video, cur a librorum omnium lectione discedatur. Brunck.

v. 421. πικρὰς ὄρνιθος, moestae volucris. Qui sic praeter Sophoclem locutus sit, neminem novi. Musgr.

v. 422. Notandus, sed neutiquam sollicitandus est pleonasmus plane singularis, κενῆς εὐνῆς ὀρφανὸν λέχος. Similia quodammodo sunt Euripidea, θρήνη δέουμαι Troad. 609. κοίτας λέκτρον Med. 436. λέκτρον κοίτας Alc. 946. quae loca Porsonus, nec Sophoclei immemor, congestit ad Hecub. 302.

„Pleonasmi istius exempla apud Aeschylum non pauca sunt, veluti Prometh. 812. νῆμα Πλούτωνος πέρον, vel, quae magis quadrant, ibidem δεσμῶν πεδῆν v. 6. et δυσμαί φθινασμάτων Perf. 230.“ Hermann. in Notis Mss.

v. 428. εὐκροτήτου, malleo bene indurati. Vere sic explicat Dorvillius ad Chariton. p. 86. conferens Eurip. Electr. 819. Musgr.

v. 429.

v. 429. χαῖσι τρισπένδοισι. Ea quaeenam fuerint docebit Euripides Iphig. Taur. 163. et seq. Musgr.

v. 439. σὶ δῆ. Subauditur καλῶ, ἀνακρίνω, vel simile verbum. Vide Musgravium ad Eurip. Helenam 555. Brunck.

v. 441. τὸ μῆ. Vide notata ad v. 269. (263.) Musgr. ναί, φημι δεῖται Reiskius.

v. 449. Hunc et sequentem versum Wakef. in Silv. Crit. P. III. p. 12. ita corrigit:

οὐδ' ἦν ξύνοικος τῶν κάτω θεῶν Δίκη,
ἢ τοῦςδ' ἐν ἀνθρώποισιν ὤρισαν νόμους.

Nihil mutandum censet Hermannus in Notis Mss. „Sanissima, inquit, vulgata, si reputes indignationem Antigoniae. Hoc dicit: „violavi leges tuas: quidni enim? nam nec Iuppiter, nec sacratum inferorum deorum fas has scripsit mortalibus leges, ut fratrem soror ne sepeliret.“ Ita esse facile apparet e praegressis Ζεὺς κηρύξας τὰ δε. Ex ἦν repete in versu seq. ἦσαν.“ Mihi vulgata lectio et olim displicuit, et, fateor, etiamnum displicet. Nam cum verba τοῦςδε νόμους non intelligi possint nisi de ijs legibus, quarum paullo ante vv. 444. 446. 447. mentio facta erat, nominatim de edicto, quo Polynicem sepeliri vetuerat Creon, haud equidem video, qua ratione hic versus cum antecedentibus conciliari possit. Quippe dicitur in eo lex illa Deorum auctoritate niti, a quibus constitutam esse poeta modo negaverat. Deinde quae Thebanis data fuerat, quo jure ἐν ἀνθρώποισι condita vocatur? Fortasse pro τοῦςδ' scribendum τοῦς, quo admisso οἱ ἐν ἀνθρώποισι νόμοι, ut cum Xenophonte Memor. IV, 4, 19. loquar, erunt οἱ ἐν πάσῃ χώρᾳ κατὰ ταῦτα νομιζόμενοι. Sic πᾶν τὸ ἐν ἀνθρώποις χρυσίον, in toto orbe terrarum, Xenoph. Ages. 8, 6. τῶν et τῶνδε permutantur supra v. 193.

T

v. 452.

v. 452. *ἀγραπτα*. Vide de his disputantem Xenophontem in Memor. l. l. τὸν τῆς φύσεως νόμον et τὸν τοῦ Διὸς θεσμὸν observante Burtono vocat Dio Chrysofostomus Orat. LXXX. p. 667. B. C. ed. Morel.

v. 453. A sensu hujus loci Brunckius in versione aberravit, verba θνητὸν ὄνθ' ὑπερδραμεῖν, quae manifesto de se dicit Antigona, referens ad Creontem. Masculinum singularis numeri adhibetur, ubi de choro feminarum sermo est, vel ubi, ut nostro in loco, univérse aliquis intelligitur, seu vir, seu femina sit, licet femina nunc innuatur. Vid. Hermann. ad Viger. p. 713. δύνασθαι autem non raro idem esse quod θάλειν, vix est, cur moneam.

v. 454. „Repugnat sensui ὄν γε. Scribe νῦν τε κἀχθές, ut νῦν τε καὶ πρῶτην in Aristoph. Ran. 726. ed. Brunck.“ Hermann. in Notis Mss. Burtonus conferri jubet Catull. in Epithal. Iul. et Maul. v. 137. Erasmi Adagia chil. 2. cent. 5. in Heri et nudius tertius. Gatakerum ad Antonin. l. 10. s. 7. et Casaub. ad Strab. l. 1. p. 7. ed. Amstel. — Sensu non abfimilis nostro locus est Oedip. R. 865. sqq.

v. 456. Vertit Brunckius: has quod violassem, cujusvis hominis fastu perterrita, sane non debui Diis poenas luere. Haec, ne quid gravius dicam, difficilius intelligas quam Graeca, quorum hic sensus est: harum ego, nullius hominis decreta metuens, nolebam diis iudicibus poenas dare, i. e. nullius hominis metu adduci poteram, ut his legibus violandis divinam mihi poenam contraherem.

v. 461. Ὅστις γὰρ ἐν πολλοῖσιν. Eandem rem expressit Noster apud Stobaeum Serm. 120.

Θανεῖν ἀριστόν ἐστιν, ἢ ζῆν ἄλλως.

Et apud Aeschylum Io in Prometh. v. 749.

— κρείσ-

— κρείσσον γὰρ εἰς ἀπαξ θανεῖν,

ἢ τὰς ἀπάσας ἡμέρας πάσχειν κακῶς.

Quibus affinia loquitur Andromache in Eurip. Troad. v. 632.

Τοῦ ζῆν δὲ λυκρῶς κρείσσον ἐστὶ καταθανεῖν.

Burton. Sententia ubivis obvia, ut vel hanc ob causam repudiari debeat Mureti opinio in Var. Lect. XIX, 22. e loco nostro haustum existimantis, quod ait C. Caesar apud Sallustium in Catil. 51, 20. in luctu atque miseriis mortem aerumnarum requiem, non cruciatum esse.

v. 467. δρῶσα. Vulgo δρᾶσα, quod a διδράσκω esset, non a δράω facio. Musgr.

v. 469. δηλοῖ, id est δηλοῦται. Activum pro passivo: ut Aj. 878. ἄνῆρ οὐδαμοῦ δηλοῖ φανείς. Brunck.

v. 473. περισκελή. Vide ad Aj. 658. (651.) Musgr.

v. 476. καταρτυθέντας. Verbum hac in re signatum. Themistoclis dictum a Plutarcho refertur: τοὺς τετραχυτάτους πάλους, ἀρίστους ἵππους γίγνεσθαι, ὅταν ἢς προσῆκει τύχῳσι παιδείας καὶ καταρτύσεως. [E. x. ed. rec.] Brunck. καταρτυθέντας. Plutarch. vol. I. p. 31, D. ἵππους — προκαταρτύοντες ἐπὶ τοὺς ἀγῶνας ἄγουσιν. Ibid. 38, D. καταρτύει τὴν φύσιν. — ἐκπέλει. Hesychius, hunc ipsum forte locum respiciens: ἐκπέλει, ἐξέστιν. Malim nihilominus: οὐ γὰρ εὖ πέλει, non enim expedit. Musgr. Vulgatam tuetur Eustathius p. 55, 27. citans: οὐ κενπέλει φρονεῖν μέγα, ὅς δούλος ἐστὶ τῶν πέλας.

v. 477. ὅστις δούλος ἐστὶ τῶν πέλας. Insulbide vertit Johnsonus, qui servus est proximi, οἱ πέλας sunt quivis alii: ὁ πέλας, alius quivis. Vide Gatakerum Opp. T. I. p. 526. Brunck.

v. 478. ὑβρίζειν — ἐξηρίστατο. Vide supra ad v. 307. (301.) Musgr.

T 2

v. 484.

v. 484. *δμαιμονεστέρως*. Margo Turnebianae *δμαιμονεστέρως*, quod vulgata non deterius. Musgr.

v. 485. *τοῦ παντὸς Ζηνὸς Ἐρκίου*. Id est, cognatis omnibus, qui mecum in iisdem aedibus converfantur, et eundem Iovem Penetralem colunt. Vide auctores laudatos ad Hefychii glossam Ἐρκίου Διός. Ceterum ordo est: ἀλλ' εἴτε κυρεῖ ἀδελφῆς, εἴτε δμαιμονεστέρως ἡμῖν τοῦ παντὸς Ζηνὸς Ἐρκίου. Meras nugae agit novus editor Pentalogiae in longa ad hunc locum nota, quam bene saltem conclusit merita derisione Gallici interpretis [Dupuis]. *δμαιμονεστέρως* in codd. meis omnibus reperi. Si qui sunt alii, in quibus *δμαιμονεστέρως* scriptum sit, librarii errori varietas imputanda est. Tragici verba non aliter interpretamur ac Eustathius p. 1930. *χρήσις δὲ Ἐρκίου Διὸς καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ, ἐνθά Ἐρκίον Δία ἐκείνος τοὺς ἐν οἴκῳ πάντας δηλοῖ*. Brunck.

v. 486. *ἀλύξετον*. gl. ἐκφεύξετον. Quo significare voluit grammaticus, patrios casus *μέρου κακίστου* pendere a suppressa praepositione *ἐξ*. Ellipsin non agnoscit Eustathius p. 710. *ὅτι δὲ τὸ ἀλύξει οὐ μόνον κοινότερον αἰτιατικῆ συντάσσεται, ἀλλὰ καὶ γενικῆ, δηλοῖ Σοφοκλῆς ἐν τῷ, οὐκ ἀλύξετον μέρου κακίστου*. Brunck.

v. 487. *μέρου κακίστου*. Vide ad Electr. 628. (619.) Musgr.

v. 490. *ἐπήβολον φρενῶν*. Porphyrius Quaestion. Homer. I. τῷ, ἐπήβολος σημαίνει τὴν ἐπιτυχῆ καὶ ἐγκρατῆ. Citat deinde *ἐπήβολον φρενῶν* ex Nostri Alcmaeore. Maximus Tyrius differt. XXIV. 3. *ἀρετῆς ἐπήβολον*. Musgr. Verba *ἐπήβολον φρενῶν* spectavit Eustathius p. 625, 37.

v. 491. *κλοπέως*. Conjungo cum *πρῶθεν ἤρῃσθαι*, ut constructio sit: *ὁ δὲ θυμὸς τῶν ἐν σκότῳ μὴδὲν ὀρθῶς τεχνωμένων, φιλεῖ πρῶθεν κλοπέως ἤρῃσθαι*. Mens autem eorum, qui in tenebris pravi aliquid moluntur, solet prius malefica convinci, i. e. male.

maleficii convinci. Margo Turnebianae *κλοπαῖς*, quod bene repudiat H. Stephanus. Musgr. Paulo aliter vertit H. Stephanus: „Mens eorum, qui aliquid sceleris clam moluntur, quum alioqui sit illius occultatrix, solet tamen prius deprehendi, i. e. solet vultus eorum, qui scelus moluntur, certis quibusdam indicibus detegere mentem et trepidam conscientiam eorum, qui etc. Huc pertinere videntur hi senarii Menandrei: Ὁ συνιστορῶν αὐτῷ τι, καὶ ἢ θρασύτατος, ἢ σύνεσις αὐτὸν δειλότατον εἶναι ποιεῖ. Cicero de Finibus I. Esti vero impietas molita quippiam est, quamvis occulte fecerit, nunquam tamen confidet id fore semper occultum. Plerumque improborum facta primo suspicio insequitur, deinde sermo atque fama, tum accusator, tum iudex. Ovid. Metam. II, 447.

Heu quam difficile est crimen non prodere vultu.“

v. 507. *ὑπίλλουσι*. Erotianus: *ὑπέλλει, ὑποστρέφει ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Οἰδίποδι Φησί, οὐδὲν ὑπέλλει ὑπὸ λεοντόπικον φύσιν*. Mihi, loco hoc perpenso, non convenire videtur *ὑπίλλουσι*, sed legendum *ἐπίλλουσι*. Confer tamen eundem Erotianum v. *φωναί*. Musgr. *ὑπίλλουσι*. Eustathius ad Odyss. σ. pag. 1834. *ἐκ τοῦ ἴλλειν γίνεται — τῷ, σοὶ δ' ὑπίλλουσι στόμα, ἦγουν ὑποβάλλουσι κλείοντες οἷα ὀδᾶξ ἐν χεῖλεσι φύσιν*. Hemsterhuis apud Ruhnkenium ad Timaei Lex. Plat. p. 72. explicat: tibi subjiciunt, subvolvunt quasi atque adeo obnoxium habent os dicendique libertatem.

v. 510. *χῶ καταπίον*. Ita omnino legendum cum Aldina. Herodot. *Χαλκιδὸς καταπίον* VI. 118. Ἄβυδρον *καταπίον* VII, 33. Vulgo, *κατὰ χεῖρας*. Musgr.

v. 512. Non temere rejiciendum esset *τιμᾶς χάριν*, si recte procederet reliquorum constructio. Vide Eurip. Orest. 829. Nunc malim:

Πῶς δὴτ' ἐκείνω δυσσεβῆ τιμῶν χάρις;

Quomodo ipfi gratum erit impios honore rare? Musgr. Vulgatam sic optime interpretatur Reiskius: quapropter illi (Polynici) honorem tribuis impium, legibus adversantem.

v. 513. ὁ καταβανῶν νέκυσ ineptum est, quum de utroque fratre perinde intelligi possit. At hic significatur Eteocles, cui justa peracta fuerant, quique proinde perspicue designatur his verbis, ὁ κατὰ χθονὸς νέκυσ. Brunck. Legendum; οὐ μ' ἀρτυνῆ [vel ἀρτύσει] σοι ταῦθ', non eadem quae tu corrigit me. Hefychius: ἀρτυνος, ἀρχων. Idem in ἀρτυν: ὁ Τητῶν ἀρτυνεν, ἀντὶ τοῦ, δικάσσειν, ἐβασίλευεν. Confer omnino v. 484. (476.) Oed. Col. 72. (71.) — ὁ καταβανῶν νέκυσ. Non spernendum quod dat margo Turnebianae ὁ κατὰ χθονὸς νέκυσ. Vulgatam tamen non male defendit H. Stephanus ex Homeri νεκῶν καταβενειῶτων Odyss. λ'. 37. et νεκῶσι καταβημένοισιν ibid. v. 490. Musgr. Non debuit sollicitari μαρτυρήσει, quod, ut hic, legitur in Eurip. Hippol. 977. οὐ μαρτυρήσει μ' Ἰσθμιος Σίνις ποτὲ κτανεῖν ἑαυτὸν, ἀλλὰ κομπάζειν μάτην. — Ὁ καταβανῶν autem vera lectio est, altera versus anapaesto vitiante. Uter fratrum significetur, e nexu satis apparet. Sic supra v. 94. τῷ βασιλεῖ de Polynice.

v. 517. τοὺς νόμους ἴσους. Ἰσοτιμία γὰρ ἐν Διδου κοίμοιοι ἅπαντες. Lucian. Mort. Dial. XXV. 2. et Dial. XXIV. Chiron τὴν ἐν Διδου ἰσοτιμίαν laudat ut rem plane popularem. Vid. Jacobs. Anthol. Gr. Vol. IX. p. 243.

v. 519. εὐαγῆ. gl. ἀποδεικτά, εὐσεβῆ. Brunck.

v. 521. Laudat hunc versus Plutarch. de discr. amici et adulatoris, p. 202. ed. Oxon.

v. 524. sqq. De hoc loco sic Wakef. in Silv. Crit. P. II. p. 12. „Voces τέγγουσι εὐῶπα παρειῶν post δάκρυ' εἰβρομένη statim venientes frigore lethali feriant omnes loci venustates, atque etiam Demetrio videntur

scru-

scrupulum iniecit. Et quid ineptius fingi potest aut cothurno Sophocleo magis indignum, quam Scholiastae interpretatio? Αἱματόεν βέθος, τὸ ἐπὶ τῷ προσώπῳ ἐξὺσημα. Ante illum scilicet corruptus ferebatur tragicus, nunc demum, si vere auguror, sanitate pristina redonandus:

νεφέλη δ' ὀφρύων ὕπερ, αἱματόεν

βέθος αἰσχροῦναι,

ἔλκευσι εὐῶπα παρειῶν.

Sic Eurip. Troad. 280. ἔλκε' ὀφρύων παρειῶν. Vid. etiam Suppl. 77. Hec. 655. Il. A. 393. τ. 285. — Mihi nil praeter interpunctionem mutandum videbatur, in quo consentientem mihi esse Valcken. ad Eurip. Hippol. 173. non sine voluptate mea intellexi. Tautologia, quam vituperat Wakef., minime illa inanis est atque iners, sed quum puella lacrimas effundere bis dicitur, priore loco adjunctum est caulīae, quare manent, indicium, posteriore autem effectus, quem habuerint. Illa in sororis desiderio, hic in deformata pulchritudine versabatur. Qua utraque re quid efficacius fingi poterat ad spectatorum animos leni benevolentiae et commiserationis sensu permulcendos? Nec male me habet insolentior usus voc. αἱματόεις, novandi studio, quod in Sophocle erat, defendendus. Praeterea Wakefieldianae mutationi hiatus obstat, altero versu in vocalem desinente, altero a vocali incipiente. — εὐῶπα παρειῶν hinc assert Eustath. p. 768, 40.

v. 527. βέθος, faciem: ut Apollon. Rhod. II. 68. Musgr.

v. 529. ὕφαιμένη. Sic legisse videtur antiquus enarrator; et proba est haec lectio. Libri omnes nostri praefereunt ὑφαιμένη, quod non profus damnandum. Eurip. Herc. fur. 71.

οἳ δ' Ἡράκλειοι παῖδες, οὓς ὑπὸ πτεροῖς

βῶζω γεσσούς, ἔρως ὡς ὑφαιμένη.

He-

Hesych. ὑφειμένος, καθειμένος, ταπεινός. Brunck. ὑφειμένη unice verum putat Hermannus in Notis Mss. Musgravius vertit: furtim subrepens.

v. 535. καὶ ξυμμετίσχω καὶ φέρω τῆς αἰτίας. In φέρω praepositio σύν e praecedente verbo repetenda ἀπὸ κοινοῦ. Est enim tamquam si dixisset καὶ ξυμμετίσχω καὶ ξυμφέρω. Brunck. Eadem constructio in Aeschyli Prom. 331.

πάντων μετασχῶν καὶ τετολμηκῶς ἔμοι.

Hermann. in Notis Mss.

v. 539. ξύμπλου — τοῦ πάθους. Euripides Iph. Taur. 603.

Ὁ ναυστολῶν γὰρ εἰμ' ἐγὼ τὰς συμφοράς,

οὗτος δὲ συμπλεῖ τῶν ἐμῶν μόχθων χάριν. Musgr.

v. 541. Post λόγοις subaudiendum est μένον. Thucyd. I. 89. Πάντες γὰρ αὐθιμερῶν ἀξιοῦσιν οὐχ ὅπως ἴσται, ἀλλὰ καὶ πολὺ πρῶτος αὐτὸς ἕκαστος εἶναι. Videatur de hujus voculae ellipsi H. Stephanus de Dial. Att. p. 104.

v. 543. ἀγνίσαι. Bene Scholiastes per τιμήσαι interpretatur. Sic contrarium μιλίνειν Euripidi ἀτιμάζειν valet Suppl. 380. Heraclid. 265. Musgr.

v. 549. ἀλγοῦσα μὲν — gl. εἰ, ὡςπερ οἶει, σύν γέλωτι ταῦτα προφέρω σοι, λυπουμένη προφέρω. Brunck. εἰ γέλωτ' ἐν σοι γελῶ. Probabiliter Heathius εἰ γελῶ γ' ἐν σοι, γελῶ. Nec spreverim tamen, εἰ γελῶμ' ἐν σοι, i. e. ἐγγελοῦμί σοι. Musgr. Nihil mutandum. Conf. v. 652.

v. 555. μὲν τοῖς. Inverso ordine pro τοῖς μὲν. Mox legendum τοῖς δ', disjunctim. Musgr.

v. 558. τοῖς θανούσιν ὠφελεῖν affert Eustath. p. 725, 55.

v. 561. οὐ γὰρ ποτ'. Adulatoria oratio, et tanquam veniam deprecantis. Musgr.

v. 561. 62. paucis mutatis laudat Gregorius Corinthius in libello de dialecto Ionica §. XXIX.

v. 565.

v. 565. ἀλλ' ἦδε μέντοι μὴ λέγ'. Sic legendum. Materialiter, ut ajunt, positum est hic ἦδε, repetitum ex τῆσδ' in praec. versu. Optima glossa est in August. τὸ ἦδε. Id est, ἀλλὰ μὲν τοι μὴ λέγε τὸ ἦδε. In membr. et T. ut apud Aldum, ἀλλ' ἦδε μὲν σοι μὴ λέγ'. In E. ἀλλ' ἦδε μὲν τοι σοι μὴ λέγ'. Nemo non videt μέντοι unice verum esse. Saepissime σοι et τοι commutantur, unde orta obscuritas Aldinae lectionis, quae tamen longe praeferenda absurdae conjecturae nuperi Parisini editoris, qui post μέν σοι, reticentiam esse fingit et pro μὴ λέγε, μὴ ἀλεγε legit, duplici elisione, hoc sensu: sed haec quidem tibi... desine curare. non enim jam est. Ἀποσιωπήσεως plurima exempla sunt apud hunc Tragicum. Verum quotiescumque hac figura utuntur poëtae vel oratores, quis vel obtusior ex ante dictis, vel ex affectu loquentis personae, perspicit quidnam sit, quod supprimatur. At hic nemo, opinor, divinaverit quid additurus erat Creon post haec verba Sed haec quidem tibi... nisi ejus sermonem emendator abruptisset. Brunck.

v. 575. μὴ τριβάς ἐτ'. Sic libri omnes, quos corruptos esse pronuntiat Toupius ad Suidam III. 163. legendum statuens, μὴ τριβάζετ'. Mihi cum erudito viro non amplius convenit; quin sinceram esse vulgatae lectionem ajo. Supprimitur verbum nomini τριβάς aptum, ἐμβάλλετε, ποιεῖτε, vel simile. Estque haec ellipsis elegans, in familiari sermone valde usitata. Sic Cicero libro de Finibus II. 6. Tum ille, Finem, inquit, interrogandi, si videtur. et IV. extremo: Scrupulum, inquam, abeunti: sed videbimus. Ubi verba itidem supprimuntur. Iratum autem et festinantem Creontem maxime convenit quam paucissimis mandata sua complecti. Brunck. μὴ τριβάς ἐτ'. Mihi subaudiendum videtur ποιεῖτε vel ἀγετε.

ἀγεται. Nec ullus aptior ellipsis locus, quam ubi festinantia hominis iracundi depingenda est. Toupio tamen placet τριβάζετ', a verbo nondum satis cognito τριβάζω.

Aristoph. Acharn. 344. μή μοι πρόφασιν. Vesp. 1174. μή μοι γε μύθους. Cic. de fin. II. 6. finem interrogandi, si placet. Vid. et Electr. 371. (362.) Musgr. καὶ σοὶ γε καί μοι, et tibi et mihi decretum est, i. e. recte conjicis Antigoniae supplicium a me constitui. Moram inique ferentis aspera et acerbae cavillationis plena oratio. Nugas agit Wakef. in Silv. Crit. P. I. p. 34. reponens τί σοὶ γε καί μοι; quid mihi tecum rei est?

v. 577. γυναῖκας εἶνα, i. e. intus in thalamis agere. Sarcastica phrasis, qua significat eas indecore, nec pro honestarum mulierum more, extra aedes vagari. Vide quae Toupius notavit ad Suidam v. Ἀμπαλιώρος. — ἀνειμένας. Clytaemnestra apud Nostrum Electr. 518. (509.) ἀνειμένη μὲν, ὡς εἰσικας, αὐ στρέφῃ. Musgr. Sic recte interpretatur etiam Wakef. in Silv. Crit. P. I. p. 34. Male Brunckius: mulieres istas dehinc libere vagari nequaquam convenit. Quippe non μή, sed μὴδὲ in textu est.

v. 581. σεισθῆ. Sic πολλὰ σάλη σεισαντες supra v. 169. (163.) Musgr.

v. 582. Wakefield. in Silv. Crit. P. II. p. 35. οὐδὲν ἀλλέπει γενεῶν rescribi jubet invito loquendi usu, qui verbum ἀλλέπειν cum dativo personae strui postulat.

v. 584. ὅταν ἔρεβος ἐπιδράμῃ, cum caligo invaserit. Musgr. ὅταν ἔρεβος ὕφαλου ἐπιδράμῃ, cum tenebrae ex imo mari prodeunt, hiscentibus sc. undis. Ad verba δυσπνόοις Θρησσαι πνοαῖς alludit Eustathius p. 732, 28.

v. 587. δυσήμερον, ventorum vehementiorum comitum. Sic malim interpretari, quam ven-

ventis valde vexatum, quod de sabulo, fundum maris occupante, non temere affirmandum. Quanquam Epigr. Philippi Anthol. p. 41.

— ἐκ δὲ νεώτων

Μυχῶν βυθίτις ψάμμος ἔξερύγεται. Musgr.

Iacobii emendatione locus carere non potest, tum quod δυσήμερον εἶνα post δυσπνόοις Θρησσαι πνοαῖς egregie langueret, tum quod antiqui poetae non solent epitheta ornantia per copulam conjungere. Vide notam ad v. 357.

v. 592. Defectus versiculi variis modis suppleri potest. Olim conjeceram addendum esse κακῶν, quam in vocem conjurasse videtur librariorum foecordia. Abest ea Aeschyl. Pers. 463, et 811. in codice Mosqu., omittitur etiam a Suida, cum v. δύσφορα Sophocleum locum Electr. 140. asserit. Hermannus, ut syllabarum mensura quam accuratissime congrueret, in Notis Mss. κακὰ praeferebat. Nihil tamen facilius excidere potuit quam τινά, quod ipsum additur in Oed. T. 921. ὅπως λύσειν τιν' ἡμῖν εὐαγγὴ πόρησθ. Scidlerus in Novo Mercurio Germanico, 1804, Partic. 3, p. 169. ubi perpolitam dedit hujus carminis versionem vernaculam, nihil hic deesse arbitratur, in strophico versu omittens δημοῖον. Urut haec sint, repudianda fuit Brunckii lectio οὐδ' ἔχει μίαν λύσειν, cui nihil praesidii inest in El. 142. ἐν οἷς ἀνάλυσις ἐστὶν οὐδεμία κακῶν. οὐδεμία significat nulla, οὐδὲ μία ne una quidem.

v. 594. φάος. Hesychius: φῶος, φῶς, χαρά, σωτηρία. Eurip. Bacch. 608. ὦ φάος μέγιστόν ἡμῖν. Idem Iph. Taur. 856. δέμοις ἔξερύγῃ φάος. Musgr.

v. 595. κατ' praetuli, ut metro convenientius. Copula ἰμφοτικῶς omissa.

v. 596.

v. 596. *κοις*. Vulgo *κόνις* ineptissime. Meritis laudibus extollit egregiam hanc emendationem Heathius, qua nihil verius. Vide Fragm. inc. LXXXIV. Brunck. *κμ̄*. Bene Dorvillius, excindit, perdit interpretatur ad Chariton. p. 367. — *κόνις*. Dorvillio significat, pulverem ob deorum manium reverentiam Polynici injectum. vll. 253. 262. et 436. (247. 256. et 428.) Speciose tamen *κοις* reponunt alii non indocti Viri. Musgr. *κοις*; Reiskii et teste Burtono Askewii est emendatio. Ejus apud Heathium ne mentionem quidem se invenisse ait Hermannus in Notis Mss. addito hoc judicio: „Equidem etsi non pugnaverim ne legatur *κοις*, non putem tamen vulgatam, in qua admirabilis est poetici sermonis audacia, damnandam esse.“ Ceterum ne gladius Diis inferis tributus offensionem moveat, notandum Iovi *μάκελλον* adsignari Aeschyl. Agam. 538. Aristoph. Av. 1240. et Marti *μάστιγα* Aeschyl. Agam. 654.

v. 598. *τῶν εἰν*. Scholiastes et ed. Ald. *τῶν*, quod metro minus quam videri potest adversatur. Musgr.

v. 599. *ὑπερβασις*. Hesychius: *ὑπερβασις* — *ὑπερφανίας*. — *κατάσχοι*, superaverit. Hesychius: *κατασχέιν*, κατακρατεῖν. et alibi: *κατέσχεσ* — *περικράτησας*. Musgr.

v. 601. Non congruunt metra,

*οὐτ' ἀκάματοι θεῶν,
εἰδοῖσι δ' οὐδὲν ἔρπει.*

Uterque numerus hoc loco aptus. Facile forsitan in mentem veniat, antistrophicum versum mutare, *οὐκ εἰδοῖσι δ' ἔρπει*. Sed quis credat, si ita scripserit Sophocles, hinc ortum esse *εἰδοῖσι δ' οὐδὲν*? Vide ergo ne in stropha scribendum sit:

ἀκά-

ἀκάματοι θεῶν οὐ

μήνης.

οὐ, praegresso *οὔτε*, aliquot Aeschyli exemplis confirmari poterit: sed haec praetereo, quum ipsa Antгона sic loquatur, v. 250. 258. Hermann. in Notis Mss. Amplexus essem hanc emendationem, si de sede voculae *οὐ* mihi constitisset.

v. 605. *ἔπειτα* plerumque valet postea: nonnunquam tamen posthac vel in posterum, ut *εἰ*: *τὸ ἔπειτα* Thucyd. IV. 18. *τὰ τ' εἰσέπειτα* Noster Aj. 35. Dubites forte utram potestatem habeat Eurip. Alcest. 247. Legendum omnino:

*τὸ τ' ἔπειτ', αἰεὶ τε μέλλον,
'Ὡς τὸ πρὶν, ἐπαρκέσει
Νόμος ὄδ', οὐδὲν ἔρπων
Θνατῶν βίωται, πάμ-
πολυς, ἐκτὸς ἄτασ.*

τοῦ ἔπειτα, τοῦ μέλλοντος, et deinceps, Plato Parmenide p. 1120, A. *'Ὡς et καὶ* in Mss. saepe confundi docet Marklandus ad Iph. Aul. 173. citans Montfauconium Palaeograph. Graec. p. 345. 346. *'ἔρπων* dat Scholiastes. *οὐδὲν*, i. e. *οὐδενί*. ita ed. Ald. Musgr. Verbis *τὸ ἔπειτα* tempus instans significatur. Mirificus est Musgr. *ἔπειτ' αἰεὶ* pro *ἔπειτα καὶ* et mox *ὡς* pro *καὶ* rescribens, quod fecisse videtur futuro *ἐπαρκέσει* tres illas temporis partes, quas poeta modo memoraverat, simul designante sine causa offensus. *οὐδὲν* vero ex Ald. non adoptasset, si literam *ι* in dativis elidi non posse compertum habuisset. Afferamus jam, quo de hoc loco Hermannus in Notis Mss. monuit. „Facillima (inquit) lectio ad sensum esset, *νόμος ὄδ', οὐδὲν ἔρπει θνατῶν βίωται πάμπολύ γ' ἐκτὸς ἄτασ*. Sed quum consensu libri habeant *πάμπολυς*, quumque *ἔρπων* praebeat scholiastes, exquisitius quid latere probabile est. Ac quo-

quoniam ἔρπον, quantum equidem intelligo, ad νόμος referri nullo pacto potest, non video, quid reliquum fit, quam ut interpunctio corrigatur:

ἑγώ τις δὲ χρέων δυνάστας
κατέχει; Ὀλύμπου
μαρμαρῶεσσιν αἴγλαν,
(τὸ τ' ἔπειτα, καὶ τὸ μέλλον,
καὶ τὸ πρὶν ἐπαρμέσει
νόμος οὐδ') οὐδὲν ἔρπον
θνατῶν βιότῳ πάμπαν ἐκτὸς ἄστας.

Iovi tribuuntur, quae alias simpliciter δαίμονι. “Mihī, fateor, non satis placebat parenthesis: quapropter alteram correctionem praetuli. ἔρπον conjecerat etiam Reiskius.

v. 612. πύρρ' Ἰερμῶ. Non de nihilo est Ἰερμῶ nam ἐν πύρρ' βέβηκας, teste Suida, ad eos dicitur, qui in magno discrimine versantur, non qui jam calamitate afflicti sunt. — πρόσρρη. Ed. Ald. πρόσψαύση. An verum fuerit πρόσψη? Musgr.

v. 614. πέφανται. ἀπέφανθη, ἐγνωματεύθη. Eustathius p. 1728. Brunck. Verba κλεινὸν ἔπος πέφανται affert Eustathius p. 189, 25.

v. 615. Eustathius p. 453, 26. κατὰ γὰρ τὴν τρηγυδίαν τὸ κακὸν δοκεῖ ποτ' ἐσθλὸν εἶναι τῷδε, ὅτῳ θεὸς φρένας ἀγει πρὸς ἄτην. — Versus a Scholiasta citati leguntur etiam apud Athenagoram in Legat. p. 106. ed. Oxon. Eandem sententiam expressit Aeschylus in fragmento, quod servarunt Plutarchus de audiend. poetis p. 63. ed. Oxon. et Euseb. praep. evang. lib. 13. cap. 3.

— θινὸς μὲν αἰτίαν φύει βροτοῖς,

ὅταν κικύσει δῶμα παμπήδην θέλει.

Addi possunt jambi a Lycurgo c. Leocratem p. 198. R. excitati:

ὅταν γὰρ ὄρη δαϊμόνων βλάττη τινά,
τοῦτ' αὐτὸ πρῶτον ἐξαφαιρείται φρεσῶν

τὸν

τὸν νοῦν τὸν ἐσθλόν, εἰς δὲ τὴν χεῖρα τρέπει
γνώμην, ἐν εἶδη μὲν ὦν ἀμαρτάνει.

Comparavit eos Heynius ad II. IX. 116. una cum Archilochi fragmento:

ἡμπλακον, καὶ ποῦ τιν' ἄλλον ἢδ' ἄλλ' κικύσαστο.

Quem locum trochaicum esse et pro ἄτη scribendum ἄλη docuit me Hermannus.

v. 620. τῆς μελλογάμου τάλιδος. Aldus et veteres codices τῆς μελλογάμου νόμφης τάλιδος. Vox νόμφης interpretatio est nominis τάλιδος et ex interlineari glossa in textum irrepsit. Voces τῆς μελλογάμου Triclinius rejecit, quae etiam pro glossamate haberi possunt. At obstat Pollux, qui eas pro genuinis agnoscit III. 45. et probabile est hoc epitheto rarius nomen ποῖταν ipsum interpretari voluisse. Hesych. Τάλις ἢ μελλογάμος παρθένος, καὶ κητωνομασμένη τινί· οἱ δὲ, γυναῖκα γαμετήν· οἱ δὲ, νόμφην. Vox est Aeolica: nugatur Eustathius, qui eam a verbo τάλω deducit, p. 962. ἐκ τοῦ τάλω γίνεται καὶ τάλασσιν, καὶ τάλασσιον ἐπὶ γυναικῶν, τὸ ἐμμένειν ἐργαῖς καὶ τάλασσιν. ἴσως δὲ καὶ ἡ παρὰ τῷ τραγικῷ τάλις, τοῦτέστι μελλογάμος παρθένος, μελλονόμφη, ἃς καὶ αὐτὴ τάλασσιν ἀσκουσα. Brunck. ἀχνόμενος. Post hanc vocem addit ed. Aldina τῆς μελλογάμου νόμφης. Aliter Iul. Pollux III. sect. 45. et Suidas v. τάλις, quorum hic τῆς μελλογάμου, ille μελλογάμου tantum agnoscit. Si a vulgata discedimus, legendum cum Suida,

— ἢδ' ἀχνόμενος

τῆς μελλογάμου

τάλιδος ἦκει.

Verum cum Hesychius τάλις per ἢ μελλογάμος παρθένος interpretetur, praestat totum triada, ut Grammatici glossema, rejicere. Musgr. Eustathii loco, quem Brunckius allegavit, alius addi potest, p. 699, 26. ἴσως δὲ καὶ ἡ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ μελλονόμφος τάλις· τάλαινα γὰρ αὐτὴν ἠρμήνευσάν τινες, εἰ καὶ ἕτεροι ἄνομα ἡλικίας νέας αὐτῆς

αὐτῆς

αὐτὸ φασιν. Quod μελλονύμφος citat, memoriae errore factum puto.

v. 621. μέρον. Regitur ab ἀχνόμενος. Pindar. Pyth. VII. epod. I. τῆδε ἄχνυμι. Comparari potest εὐσεβεῖς — Θνήσκοντας οὐ χαίρουσι Eurip. Hippol. 1354. χαίρω δὲ εὐτυχούντα Rhel. 391. Musgr.

v. 623. Μάντεων ὑπέρτερον affert Eustath. p. 711, 16. et πατρὶ λυσσαίναν πάρι p. 792, 35.

v. 624. ἀρα μὴ κλύων. Perabsurda est quaestio: num decretum meum nondum audiens ades ob sponsam succensens? Neque hic locum habet pleonasmus negativae: non enim πλεονάζειν dixeris, quae contrariam prorsus sententiam efficit. Legendum utique:

— τελείαν ψῆφον ἀρ' ἔμην κλύων; Musgr.

Hermannus ad Viger. p. 789. Sophoclem scripsisse putabat ἀρὰ μοι κλύων — ut redundaret pronomem μοί. At recte monuit Hoogeveen. ad eundem Viger. p. 163. dativum illum semper ita παρέλκειν, ut latentem secum adferat significationem quandam, vel imperiose prolatum aliquid vel tenerum affectum notans: quod utrumque hujus loci ratio non admittit. Quare non minus leni conjectura δὴ rescripti. In Notis Mss. Hermannus vulgatam defendit hoc sensu: num forte iratus mihi es? Sic tamen exempla desidero, in quibus altera interrogationis pars a disjunctiva vocula ἢ incipiat.

v. 625. τῆς μελλονύμφου. Regitur a λυσσαίνων. Sic θυγατρός θυμώμενος Eurip. Orest. 751. Musgr.

v. 626. Vocula μὲν temere offensus Purgoldus importunis locum conjecturis vexat, ἢ σοὶ ἴσμεν, vel ideo ἢ σοὶ ἴσμεν, quod esse vult ἴσμεν pro ἴσμεν, reponens. μὲν si dicitur, non sequente δέ, aut intelligi potest δέ, aut o m i t t i t u r i l l a p a r s o r a t i o n i s, i n
q u a

qua sequi debebat δέ. Hermann. ad Viger. p. 800.

v. 628. ἀποδοῖς, dirigas, oro. Optativo enim modo accipiendum, non indicativo. Musgr.

v. 629. ἄξιως ἔσται. Legendum haud dabit ἀξιώσιμη. Musgr. Minime. Adverbia saepenumero locum adjectivorum sustinent. Sic Homer. H. Δ. 14. ὅπως ἔσται τὰδε ἔργα. Eurip. Hecub. 732. εἴ τι τῶνδ' ἔστιν καλῶς. Thucyd. II. 14. χαλεπῶς αὐτοῖς ἢ ἀνάστασις ἐγίγνετο. ibid. IV. 20. μὴ ῥαδίως αὐτῶ πάλιν οὐσίας ἀναχωρήσεις. Lucian. I. p. 211. ὁλως πρὸς τῷ τοιοῦτῳ ἐστί.

v. 630. μείζων φέρεσθαι. Legendum μείζον φέρεσθαι. Sic πλέον ἢ ἴσμεν φέρεται Oed. Tyr. 509. (501.) Musgr. Recte.

v. 631. διὰ στέρονων ἔχειν, in animo habere, sentire, animatum esse. Hesychius: στέρον· διάνοια, φρένας.

v. 632. ἐστάναι, stare. Non videtur huic loco convenire. Quare malim ἐπάσαι, statuere. Musgr. Nihil mutandum. Conf. v. 697. 8.

v. 637. φιτίει. Ita legendum esse bene monet Heathius, auctorem citans Scholiasten Sophoclis ad Aj. 1313. (1296.) Vide et Trachin. 315. (312.) Musgr. Eustathius p. 767, 30. καὶ μὴ ἀναφέλητα, κατὰ τὸν εἰπόντα, ἐκφῶσι τέκνα.

v. 640. τὰς φρένας. Legendum τὰς φρένας γ', nisi malit aliquis τὰς φρένας' α φρένας. Musgr.

v. 643. τί γὰρ γένοιτ' ἄν. Locum hunc observante Burtono citat Clemens Alex. in Stromat. lib. 6. c. 2. — ἔλκος, dolor. Hesych. ἔλκη, λύπη. Eodem significatione occurrit in Aeschyl. Agam. 651.

v. 645. Schützius ad Aeschyl. Choëph. 194. legendum conjicit ὡς εἰς τὰ δυσμενῆ. Frustra. πτόειν enim pariter atque ἀποπτέειν abominandi significatione adhiberi potest, quod vel ex adjectivo δυστυστὸς apparet.

U

v. 646.

v. 646. συμπεδόν. Conf. v. 827. (808.) Musgr.

v. 652. Si post *ἄκοσμα* interpungimus, *θρέψω* significabit fovebo, amplectar, pro confanguineis habebō: quod, licet infrequens, non displicet. Heathio contra commodius videtur post *θρέψω* distinguere:

— εἰ γὰρ δὴ τὰδ' ἐγγενῆ φύσει

ἄκοσμα θρέψω, κάρτα τοῦς γ' ἔξω γένους.

Si hos, qui natalibus mihi conjuncti sunt, parum morigeros habuerō, reliquos, quibus nulla mecum generis necessitudo, omnino habebō. Musgr. τὰ γ' ἐγγενῆ. γε nonnumquam idem fere valere, quod etiam, monet Porfōnus in praef. ad secundam edit. Hecubae p. XXXVII. coll. Hecub. 606. οἶδεν τὸ γ' αἰσχρὸν, et 842. φίλους τιθέντες τοῦς γε πολεμιοτάτους. Aristoph. Nub. 400. ἀλλὰ τὸν αὐτοῦ γε νεὸν βέλλει. Addo nostrae fab. v. 517. ὄμως δ' γ' Αἰδῆς τοὺς νόμους ἴσους ποθεῖ, ubi Aldus δὲ Αἰδῆς habet. Alcmaeonis fragm. VII. ὅταν οἱ γ' ἀγαθοὶ κατανικῶνται.

v. 655. sqq. Verba, ut vulgo, collocata nullum plane sensum praebent. „Quem civitas summae rerum praefecerit, ei parere oportet — atque hunc ego virum confidam recte imperare, aliisque subjectum imperio iusta rite exsequi velle.“ Quatenam ista est sententiarum cohaerentia? quis tandem designatur verbis *τοῦτον τὸν ἄνδρα*? num is, quem civitas regem constituit? minime; siquidem nemo eam ipsam ob causam, quod a civitate rex est creatus, bonus rex futurus est. Atqui non aliud assuit in iis quae proxime praecesserunt subjectum, quo voces illae referri possint: quod si quis e verbis *τοῦδε χρὴ κλύειν* eruendum putet, admitta Scholiastarum interpretatione, *τὸν τῶ βασιλεὶ πειθόμενον, τὸν κλύοντα τοῦ ὑπὸ τῆς πόλιος σταθέντος ἀρχοντος*, eum iudicio suo quominus fruatur non impedio.

pedio. Transponendis versibus salutem loco restituendam esse pulcre vidit Seidlerus meus.

v. 657. Hinc iudice Valekenario ad Phoen. 248. expressum illud Platonis in Apol. Socrat. p. 28. D. οὐ ἂν τις — ταχθῆ, ἐνταῦθα δὲ μένοντα κινδυνεύειν. „προστεταγμένον, iustum, i. e. ubi iustus est.“ Musgr.

v. 662. *στήσις*. Herodotus: *στήσωμεν ἡμέων αὐτῶν βασιλέα*, I. 97. ὡς βασιλέα στήσοντι III. 84. ἐστήσαντο βασιλῆα V. 42. Vide et Oed. Tyr. 959. (940.) Musgr.

v. 663. καὶ δίκαια καὶ τῶναντία. Sic Corinthius rex Medae ait apud Senecam:

aequum atque iniquum regis imperium feras. *τῶναντία* notat καὶ μεγάλα καὶ ἀδίκαια. Brunck.

v. 666. *δορός*. Regi videtur a *τροπᾶς*. Confer Aeschyl. Agam. 1246. Eurip. Rhes. 116. Musgr.

v. 667. *καταρρήγνυσι*. Propria constructio est, cum sequitur accusativus rei quae *βῆξιν* sustinuit; ut apud Plutarchum in Fabio: *κατέρρηξεν ἐς τὸν χέρακα τοὺς πολέμιους* Vol. I. p. 179. A. Herodot. IX. 69. *τοὺς δὲ λοιποὺς κατέρηξαν* — ἐς τὸν Κιθαιρῶνα. Verum hic enallage est constructionis, de qua vide ad Oed. Col. 1532. (1462.) Electr. 122. — *τῶν ὀρθουμένων*, eorum qui recti steterunt: i. e. quibus prospere cecidit eventus: *ὀρθοῦν* enim Sophocli est *fospitem*, beatum reddere vel servare. Vid. Oed. Tyr. 39. 51. Electr. 418. (409.) huius fab. 169. (163.) 1172. (1142.) Sensus est: *Ii autem qui recti in acie steterunt salutem plerumque obedientiae suae debent.* Musgr. Simili plane modo loquitur Eteocles in Aeschyl. Sept. Theb. v. 226. *Πειθαρχία γὰρ ἐστὶ τῆς εὐπραξίας Μήτις, γυνὴ σωτήρης.*

v. 668. Non parum languere mihi videtur *σάματα*. Multo aptius esset *δῶματα*, quod egregie opponeretur *ἀναστάτοις οἴκοις*. Hermann. in Notis Mss.

Mihi quidem fecus videtur. Vereor enim, ne obedientiae laus non unius, sed reliquorum etiam licentiae incommodorum commemorationi opposita esse debeat. τὰ πολλὰ σώματα nihil aliud est quam τοὺς πολλοὺς. Sic in Eurip. Hecub. 305. τὸ μὲν σὸν σῶμ', ὕφ' οὐπὲρ εὐτόχου, nihil aliud est quam σέ, ὕφ' ἧς περ —.

v. 669. κοσμουμένοις, iis, quae decreta et edicta sunt. Enallage est constructionis, de qua vide ad v. 686. (667.) nam proprie κοσμοῖσθαι dicitur populus. Musgr. Afferit hunc versum Eustathius p. 59, 28. 759, 38.

v. 670. ἡσσητέα. An supplendum ex versu praecedenti τὰ κοσμούμενα? Neque finendum, ut mandata mea a foemina vincantur. Musgr. Eustathius p. 759, 39. hinc affert οὐ γυναικῶν ἡσσητέα.

v. 673. Simillimus est locus Euripideus, Phoen. 500. et 501. ubi Chorus sic:

ἔμοι μὲν, εἰ καὶ μὴ καθ' Ἑλλήνων χθόνα
τεθράμμεθ', ἀλλ' οὖν ξυνετά μοι δοκεῖς λέγειν.

Eum ex nostro fuisse derivatum non dubitat Valckenarius; nam aliquot annis ante actam esse Sophocles Antigona, quam Euripidis committerentur Phoenissae.

v. 675. θῆοι φύουσιν ἀνθρώποις φρένας. Non apparet, quid hoc ad argumentum vel occasionem faciat. Satis commode sequeretur: Ergo nec superbia efferrī aequum est, qui alium erroris convincit, nec angī, qui vincitur. Verum hoc fortasse Sophocles consulto reticuit, ut non satis pro Haemonis ingenio verecundam. Musgr.

v. 678. Non absurde hoc interpretatur Heathius, quem vide. Sensus non malus esset: Tu quin recte dicas, non negaverim. Quamquam et alia ratione recte fortasse se habeat res. Sic tamen legendum forte χ'ἄτερος. Musgr. Vertit Heathius: fieri quidem id possit ab alio

alio (qui filius non sit tuus) et quidem non indecore. Qui sensus mihi quidem ab omni hoc loco alienus videtur, quoniam non dixerat Haemon dedecere se a patris sententia discedere, sed sibi eam probari ostenderat. Brunckii autem interpretatio: est tamen ut alius etiam vera dicere queat, quomodo e Graecis exculpi possit, non videre me fateor. Scribendum aut χ'ἄτερος aut χ'ἄτερος, quod Scholiastes habuit: ex alterutro enim corruptum est χ'ἄτερος monente Hermanno in notis Mss.

v. 681. πρᾶσσει τις. Friget τις sine emphasi repetitum. An legendum:

λέγει τις, ἢ πρᾶσσει, τάχ' ἢ ψέγειν ἔχει.

Vel, λέγει τις, ἢ πρᾶσσειτο σ', ἢ ψέγειν ἔχει. Musgr. Non inusitata est pronominis repetitio. Sic noster Trach. 943. ὡς τ' εἴ τις ὄσο ἢ καὶ πλέους τις ἡμέρας λογιζέται, Μάταιός ἐστιν· οὐ γὰρ ἴσθ' ἢ γ' αὐρίον, πρὶν εὐπέθῃ τις τῆν παρούσαν ἡμέραν. Quem locum propter hanc ipsam repetitionem citat Eustathius ad Il. κ. p. 801, 1. = 719, 12. quo minus a me sollicitari debebat. Sexies repetit τις in tribus versibus Philemon p. 358. (Stob. CVIII. p. 455. ed. Grot.) Eurip. Orest. 1216. φύλασσε δ', ἢν τις, πρὶν τελευτηθῆν φόνος, ἢ ξύμμαχος τις, ἢ κασίγνητος πατρὸς Ἑλλάνων ἐς οἴκουσ φθῆ. Indicavit haec loca Porfonus in secunda ed. Hecubae p. 82.

v. 682. τὸ γὰρ σὸν etiam in Scholiis Romanis. Sed et usus, et maxime res ipsa postulare videntur τὸ σὸν γὰρ. Hermann. in Notis Mss. Saepius tamen vocabula, quae in icu collocanda fuisse putes, obscurata reperias. Oed. R. 671. τὸ γὰρ σὸν, οὐ τὸ τοῦδ', ἐποικτεῖρω στόμα. Ibid. 1024. ἢ γὰρ πρὶν αὐτὸν ἐξέπαισ' ἀπαίδια. Eurip. Hecub. 305. (ed. Porf.) quem locum modo excitavi: 593. καὶ νῦν τὸ μὲν σὸν, ὥστε μὴ στένειν, πάθος κτλ. coll. 1185. Sane quidem hi loci eorumque similes mutationem non respuunt: sed quid talibus facien-

dum,

dum, qualis est Eurip. Hecub. 382. ἢ ζῆν. τὸ γὰρ ζῆν μὴ καλῶς, μέγας πόνος: porro in ipsa fabula nostra v. 45. τὸν γοῦν ἐμὸν καὶ τὸν σὸν, ἢν οὐ μὴ θάλης, Ἀδελφόν. Aj. 104. ὄγωγ' Ὀδυσσεά, τὸν σὸν ἐνατάτην λέγω. Ibid. 996. ὦ φίλτατ' Ἀίας, τὸν σὸν ὡς ἐπιστάτην Μῆρον.

v. 683. λόγοις τοιοῦτοις. Impedita constructio merito interpretes offendit. Simplicissima emendatio est:

Λόγους τοιοῦτους, οἷς σὺ μὴ τέρψῃ, κλύον. Musgr.

H. Stephanus hunc versum aut parenthesi includendum aut sequenti postponendum esse censebat. Nihil videtur minus: nam verba λόγοις τοιοῦτοις explicari debent: propter ejusmodi sermones. Sic supra v. 389. ταῖς σαῖς ἀπειλαῖς.

v. 695. εὐκλείας. Optime Johnsonus εὐκλεία. Sic παρθένια θάλλοντες Eurip. Hippol. 422, Musgr. εὐκλείας ἔγαλμα dictum ut εὐκλείας στέφανος Aj. 465. Eurip. Suppl. 315, Antiop. fr. IV. 4. Vulgatam tuetur etiam Dorvillius ad Charit. p. 227. ed. Lips.

v. 698. ὡς φῆς σὺ, i. e. τοὺς σοὺς λόγους.

v. 699 — 701. affert Eustathius, paucis mutatis, p. 237, 22. — οὔτοι. A singulari transiit ad pluralem, ut infra 1010. Xenoph. Cyrop. IV, 5, 39. δεῖς δὲ εἰς ἐνδεόμενά του κατεσκύησες, τούτους ὑμεῖς σκεψάμενοι τὸ ἄλλεῖπον ἐκπληρώσατε: ubi vid. Zeunius. Excitari solet etiam Aj. 725. verum ejus loci alia est ratio. Ibi enim verba οὐ τίς ἐστ' ὅς οὐ tamquam in parenthesi addita sunt, nec cohaerent cum sequente participio, ut Hermannus monuit ad Viger. p. 729. Graecos imitantur Latini. Sic Terentius in Eunuchi prologo v. I, 149.

Si quisquam est, qui placere se studeat bonis Quamplurimis, et minime multos laedere, In his poeta hic nomen profitetur suum.

Ad

Ad quem locum Donatus: „Cum dixisset, quisquam, intulit in his. Et alibi: (Heaut. 2, 4, 13.) Cujus mos maxime est consimilis vestrum, hi se ad vos applicant.“

v. 702. Non probo Wakefieldium in Sily. Crit. P. IV. p. 167. ἀνδρὶ corrigentem. Constructio est: αἰτχρὸν οὐδὲν τὸ μανθάνειν ἄνδρα πολλά. Similem articulum positum habes Trachin. 65.

σὲ πατρός οὕτω θαρρὸν ἐξενομήνου

τὸ μὴ πυθέσθαι πού' σπιν, πλοχόνην φέρειν.

quem ego locum, assumpta partim Valekenarii correctione, praeter necessitatem sollicitavi. Pertinet huc etiam nostrae fabulae v. 33. ταῦτα τοῖς μὴ οὐκ εἶδῶσι. 715. τῶν λεγόντων εὐ καλὸν τὸ μανθάνειν. Electr. 1486. (1482.) θυήσκειν ὁ μέλλων. Eur. Androm. 214. χίβι τῆν κατἄρρητον.

v. 704. Comparationem hanc, verbis ex parte mutatis, traduxit ad vinolentiae laudem Antiphanes, cujus paroediam profert Eustathius p. 1612. ex Athenaeo p. 23.

τὸ δὲ

ζῆν εἰπέ μοι τί ἐστὶ — τὸ πίνειν, φήμ' ἐγώ,

δραῖς παρὰ βείθροισι χειμάρροισι ὅσα

δένδρων ἀεὶ τὴν νύκτα καὶ τὴν ἡμέραν

βρέχεται, μέγας καὶ κάλλος οἷα γίγνεται

τὰ δ' ἀντιτείνουθ', οἶονεὶ δίψαν τινὰ

ἢ ξηρασίαν σχόντ' αὐτόπρεμν' ἀπόλλυται. Brunck.

Bene interpretatur Heathius: videsne prope fluenta, quotquot arbores hibernis torrentibus cedunt? nisi praestiterit: videsne arborum propter fluenta, quotquot — Dorvillius in Chariton. p. 723. conjunctim legit a παραβροθρος, adjectivo mihi incognito, deducens. Musgr.

v. 707. ναὸς ἐγκρατής, gubernator navis, eodem modo dictum ut alicubi apud Platonem ἐγκρα-

τής

της τῶν ἡνίων. Non spernendum tamen ἐκκερτῆ ad πῶλα relatum, quo significatur validus pes nauticus.

v. 709. σέλμασιν. Proprie transfris, i. e. scamnis, quibus remiges insident. Ἔπιτα haec dicuntur; cum diversum a vero, i. e. communi situm obtinent: ut ὄρθά, quaecumque recte se habent. Constructio videtur esse: στρέψας κάτω τὴν νῆα, ὑπὸ τοῖς σέλμασι τοιοῦτον ναυτίλλεται. Postremum hoc valet οὐ ναυτίλλεται. Vide ad Oed. Tyr. 1304. (1273.) De re conf. Eurip. Orest. 706. Musgr.

v. 711. sqq. Obversabatur Sophocli, quod nec Scholiastes notare praetermisit, locus Hesiodus Eργ. 290.

Ὅυτος μὲν πανάριστος, ὅς αὐτῷ πάντα νοήσει
φρασσάμενος τὰ κ' ἔπειτα καὶ ἐς τέλος ἦσιν ἀμείνω
Ἐσθλὸς δ' αὐτὸ κλέϊνος, ὅς εὐ εἰπόντι πίθηται.
Ὅς δὲ κε μήθ' αὐτῷ νοήη, μήτ' ἄλλου ἀκούειν
Ἐν θυμῷ βάλλεται, ὅδ' αὐτ' ἀρχήϊος ἀνήη.

„Sententia est plurimorum imitatione nobilitata: ex quibus duos excitasse satis est. Cicero Orat. pro Cluentio 31. Sapientissimum esse dicunt eum, cui quod opus sit ipsi veniat in mentem: proxime accedere illum, qui alterius bene inventis obtemperet. Livius XXII, 29. Saepe ego audivi, milites, eum primum esse virum, qui ipse consulat, quid in rem sit: secundum eum, qui bene monenti obediat: qui nec ipsi consulere, nec alteri parere sciat, eum extremi ingenii esse.“ Bibl. Crit. Amstelod. Vol. II. P. II. p. 49.

v. 713. πάντ'. An subaudiendum κατὰ? ἐπιστήμης πλέω κατὰ πάντα. Vel etiam sine ellipsi regi potest ab ἐπιστήμης πλέω. Vide annotata ad v. 798. (779.) Quod infra dicit φιλεῖ γὰρ τοῦτο μὴ ταύτη ἴσται, sic disertius enuntiat Auctor Rhesi v. 106.

— οὐ γὰρ ὡυτὸς πάντ' ἐπίστασθαι βροτῶν
Πέφυκεν.

Sed

Sed Haemoni verecundior oratio conveniebat, quam quidem Aeneae persona postulabat. Musgr.

v. 714. εἰ δ' οὖν. Par apud Euripidem ellipsis Ion. 456.

Εἰ δ', οὐ γὰρ ἔσται, τῷ λόγῳ δὲ χρήσομαι. Musgr.
εἰ δ' οὖν elliptice, negativa sententia, ob negationem e posteriori membro in prius ἀπὸ κοινοῦ reperendam. εἰ δ' οὖν μὴ τοιοῦτος ἔφυ, οὐ γὰρ φιλεῖ ταύτη βέπειν τοῦτο, ἦγουν τῆ εἰναι ἐκ φύσεως τινὰ τοιοῦτον. Brunck.

v. 719. τὴν φύσιν, aetatem. Musgr.

v. 721. ἔργον. Frequentant Graeci ἔργον ἐστὶ pro χρεία ἐστὶ opus est, ejusque notionis exempla aliquot dedimus ad Aj. 12. Nec aliter hic acceperim, licet τάργῃ verba praecedenti alia potestate adhibitum sit. Verum in ἀναδιπλώσεσιν non semper cavisse videntur Veteres, ut vox repetita eandem utrobique potestatem consequeretur. Musgr. Imo sic locus intelligendus: scilicet ejusmodi ἔργον, quod tu spectandum putas, est, legibus non parentes honore afficere.

v. 723. Dicitur εὐσεβεῖν εἰς τινὰ et εὐ σέβειν τινὰ. Vid. Valcken. ad Phoen. 1331.

v. 724. τοιῶδ' pro τῶδ' positum, ut οἶον pro ὦν infra v. 878. (858.) Musgr.

v. 728. Thomas M. in Χρή. Χρή με ποιῆσαι πάντοτε λέγε, οὐ χεῖ μοι, εἰ καὶ Σοφοκλῆς ἀπαξ. Ad nostrum locum pertinere hanc observationem recte monuit Oudendorpius comparato Luciani loco in Hermotimo T. I. p. 798. χεῖ γὰρ, οἶμαι, σοι τῷ πρώτῳ χρηστῷ καὶ ἄξιῳ ἐντυχόντι ἀποφέρεσθαι. — γε post χεῖ hunc fere sensum habet: si verum est, quod dicis.

v. 731. Legendum, sublata distinctione post καλῶς:

Καλῶς ἐρήμης γ' ἂν σὺ γῆς ἀρχοῖς μένος.

Pulchre scilicet tu in deserta terra regnaveris, i. e. nihil valet sine populo rex. Musgr.

v. 732.

v. 732. συμμαχίῳ, quod codex E. praebet, haud deterius esse recte iudicat Brunckius coll. Trachin. 1238. (1240.)

κνήρ ὄδ' ὡς ἔοικεν οὐ νεμεῖν ἐμοὶ
φθίνοντι μοῖραν.

Haec constructio non mihi tantum fraudi fuit in Trachiniarum loco, sed multo me doctioribus viris, Porfono et Schützio, Aeschyli Perf. 187. ubi vulgata lectio: τούτω στάσει τιν', ὡς ἐγὼ δόκουν δεῖν, τεύχειν ἐν ἀλλήλοις non magis est follicitanda quam v. 563. τυτθὰ γ' ἐκφυγεῖν ἀνακτ' αὐτόν, ὡς ἑκούμεν. Diversas constructiones eadem ratione confadit Herodot. IV. 5. ὡς δὲ Σκύθαι λέγουσι, νεώτατον ἀπάντων ἐθνέων εἶναι τὸ σφέτερον. IV. 76. ὡς δ' ἐγὼ ἤκουσα Τίμνω — εἶναι αὐτόν (τὸν Ἀναχρασιν) — IV. 85. ὡς δὲ ἐγὼ πυνθάνομαι τῶν τὸν Ἑλλήσποτον οἰκόντων Ἑλλήνων καὶ Πόντον, τὸν Ζάμολεξιν τοῦτον εὐντα ἀνδρωπον, δουλεύσασιν ἐν Σάμω. Plato Phileb. p. 20. D. τὰ δὲ γε μὴν, ὡς οἶμαι, περὶ αὐτοῦ ἀναγκαῖάτατον εἶναι λέγειν. Idem Phaedr. p. 128. D. παντάπασιν γάρ, ὃ καὶ κατ' ἀρχὰς εἴπομεν τοῦδε τοῦ λόγου, ὅτι οὐδὲν ἀληθείας μετέχειν δεῖσι — ubi vid. Heindorfius.

v. 734. Porfonus ad Orest. 301. pro, ὡ παγκάκιστα, legi iubet, ὡ καὶ κάκιστα, ex Plutarcho T. II. p. 483. Cui scripturae non modo Trachiniarum obstat versus 1126. ubi Hyllum filium Hercules itidem alloquitur ὡ παγκάκιστα, sed multo magis etiam loquendi usus, ex quo dicendum fuerat ὡ κάκιστα καὶ ὡ enim articuli constructionem sequitur. Obverti quidem possunt duo loci ex ipso petiti Sophocle, Electr. 86. ὡ φάος ἀγνόν, et Oed. R. 58. ὡ παῖδες οἰκτροί: verum ii tantum abest ut illam labefacient regulam, ut stabiliant potius et confirmant. Rationem sic declaravit Hermannus ad Homer. h. in Apoll. 14. „Non dicitur οἱ παῖδες οἰκτροί, sed οἱ οἰκτροὶ παῖδες. At quum οἱ οἰκτροὶ παῖδες dicimus, primarium est οἰκτροί; quum οἱ παῖδες οἱ οἰκτροί, potius est παῖδες. Itaque qui a οἰκτροὶ
παῖδες

παῖδες dicit, miseros alloquitur, qui sunt pueri; qui ὡ παῖδες οἰκτροί, pueros, qui sunt miseri. Aperta est causa, quare haec formula articuli exemplum deserat, neque ὡ παῖδες ὡ οἰκτροὶ dicatur. Multum autem refert, utra loquutione utaris. ὡ μάκαρ Ἀτρείδῃ, μοιρηγε- νῆς, ὀλβιδάμιμον felicem praedicantis est. ὡ τοῦ στρατηγῆ- σματος ἐν Τροίᾳ ποτὲ Ἀγαμέμνονος παῖ, claro patre ortum compellantis. Opponuntur infelix et ignobili patre natus. Quod si ὡ Ἀτρείδῃ μάκαρ, ὡ παῖ Ἀγαμέμνονος dicas, opponuntur, qui non sunt Atridae, et qui cum Agamemnone alia fuerunt necessitate iuncti, quam quae inter filium et patrem est. Contra recte Sophocles, αὐ φάος ἀγνόν: opponuntur enim tenebrae, non lumen impurum. In Homericis illo ὡ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδῃ adiectivi loco esse puto haec, πάτερ ἡμέτερε. Sed etiam si cui placeat post ἡμέτερε interpungere, ὡ πάτερ ἡμέτερε dici, non ὡ ἡμέτερε πάτερ debebat, quod esset, noster, non aliorum pater.“

v. 735. εὐ — δίκαια — ἐξαμερτάνουθ'. Comparandum τοιαῦθ' ἀμαρτάνουσιν ἐν λόγοις ἔπη Aj. 1115. (1096.) Musgr.

v. 737. οὐ γὰρ σέβεις. Malim εὐ γὰρ σέβεις — sarcastice ut supra 750, et 752. (731. et 733.) Musgr. Cur tandem?

v. 739. Probe factum, quod cod. August. γ' post ἀν omittit. Particula ista bis posita merito non delectabatur Brunckius, at non magis nos delectamur temeraria eius emendatione. Nihil in toto loco mutavi, quam in οὐκ ἀν literam, Elidi non potest diphthongus in ται, sed per crasin vocalem longam efficit. Vid. Porfonus ad Med. 863. quem locum pari cum nostro depravatione laborantem eadem egregius vir medicina restituit.

v. 748. γυναικὸς ἀν δούλεμα, id est δούλος. Res pro persona, ut Oedip. T. 85. Sic Eurip. Bacchis
792.

792. δουλεύοντα δουλείαις ἡμῶν. Id est δούλαις. Idem Or. 924.

εἰ τάνδον οἰκουρήματ' οἱ λελειμμένοι
φθείρουσιν.

id est τὰς ἔνδον οἰκουροὺς γυναίκαζ. Androm. 446.

Σπάρτης ἔνοικοι, δόλια βουλευτήρια.

Ibidem male curiosae mulieres, prava dantes consilia, appellantur *παικίλα λαλήματα*. Hoc schema Latinis etiam usitatum. Cicero de Oratore III. 42. Quo item in genere et virtutes et vitia pro ipsis, in quibus illa sunt, appellantur. Brunck. *κώμιλλαι*. Quando transitivum est, plerumque adulari significat. Potest tamen duas contrarias fere notiones habere, plane ut *ὄνειδιζω*. Musgr.

v. 751. *δενάζει*; *ὕβρισις*. Hesych. *δινέζων*, *λοιδορῶν*. Quae glossa pertinet ad Aj. 243. a nomine *δένος*, quo utitur Herodotus L. IX. cap. 107. *παρὰ δὲ τοῖς Πέρσῃσι, γυναῖκας κενία ἀκούσῃ, δένος μέγιστός ἐστι*. Eustathius laudato Herodoto ad I. II. p. 668. addit *δένον δὲ λέγει τὴν ὕβριν, ἐξ οὗ τὸ δενάζειν παρὰ Σοφοκλεῖ*. Occurrit hoc verbum etiam in Eurip. Rheso 928. 954. et in Theognidis Gnomis 1163. Brunck. *ἐπιψόγοι*. Sic legendum conjunctim. Vulgo male, *ἐπὶ ψόγοις*. Musgr. Si hoc damnat, cur non mutavit Eurip. Phoen. 1549. *οὐκ ἐπ' ὀνειδέσειν, οὐδ' ἐπὶ χάρμασιν, ἀλλ' ὀδύνησι λέγω*. Troad. 316. *ἐπὶ δάκρυσι καὶ γόοις τὸν θανόντα — καταστένουσ' ἔχεις*.

v. 757. *τοῖς θέλοισι*. Supplendum *ξυνεῖναι*: ut infanias cum iis amicorum degens, quibus tecum degere gratum fuerit. Musgr.

v. 766. *κρύψω* — *ζῶσαν*. In arcam inclusos tradunt non dissimili genere poenae Danaen: Cycni liberos (Lycophr. 239.) Comatam (Theocrit. VII. 78.) denique Sotadem poetam (Athen. XIV. cap. IV.) Musgr.

v. 773.

v. 773. *ἀίματ', ἀμάχαν' ἔρας*. Libri omnes *ἀνίκατε μάχαν*. De Sophocle male meritis fuisset, nisi elegantissimam emendationem Tib. Hemsterhusii recepisset, Valckenario ad Hippol. 525. merito probatam. Quae sequuntur verba, *ὃς ἐν κτήμασι πίπτεις, α* veteri enarratore male fuerunt accepta. Parum valet ad vim Amoris declarandam, si dicatur opulentos invadere. Libidinem fovent divitiae; sed vel pauper amare possit: aliena est prorsus a poetae sententia opulentiae mentio. Grotius hunc sensum merito damnavit, quumque e propositis verbis non aliam meliorem elicere posset, ea male affecta censuit, et bene sibi visus est emendare, reponendo, *ὃς εἰν ὀμμοσιν ἵπτῃ*, quod quidem nemini Sophocleum videri possit. Non melior est Heathii conjectura, *ὃς ἐν γλήνεσι πίπτεις*. Alia sunt aliorum somnia, quae si reticeam, lectorum saltem gratiam initurum me confido. Summa sententiae est, Amor omnia domat, quod ostenditur enumeratione animantium omnium, quorum varia genera vel discrete nominantur, vel a sedibus quas incolunt, innuuntur. Primo loco *τὰ κτήματα*, seu *τὰ κτήνη* nominat poeta. Si quid contra librorum fidem mutandum esset, pro *κτήμασι* legerem *κτῆνεσι*. Hesych. *κτῆνη, βεσκήματα*. Sed non video cur eadem significatio nomini *κτῆμα* tribui non potuerit, maxime in chorio cantico, cujus indoles pene dithyrambica ejusmodi metonymias allectat. Servata hac lectione venuste repetitur articulus *ὃς*, cujus infubida iteratio esset, si vel *ὀμμοσι* vel *γλήνεσι* legeretur, quorum utrumlibet ad *νεάνιδος* referendum esset. Nemo non sentit scripturum fuisse poetam, *ὃς ἐν γλήνεσι πίπτεις, μαλακαῖσι τ' ἐν παρειαῖς νεάνιδος ἔννεχευεις*. Postrema haec expressit Horatius in carmine ad Lycen:

Ille

Ille virentis et
doctae psallere Chiae
pulchris excubat in genis.

Ad quem locum Bentlejus Plutarchum in Amatorio emendat, quem diu ante eum suppleverat et elegantissimis observationibus illustraverat Bernardus Martinus Var. Lect. II. G. Brunck. Hemsterhusii emendationem *ἀμάχαν'* jure suo rejicit Musgravius metri causâ. Librorum autem lectio mihi etiam displicet. „Quorsum enim *μάχαν'*? Quis armis congreditur cum amore? Non sermo est de debellando amore, sed de debellante omnia, cujus vim effugere nemo possit. Nec pugnat ipse amor, sed clam sese pectoribus insinuat. Non poterit *μάχαν'* defendi loco Trachiniarum v. 441.

ἔρωτι μὲν νῦν ἄστις ἀντανίσταται
πόκτης ἔπος δ' ἄλλως, οὐ καλῶς φρονεῖ."

Haec Hermannus in Notis Mss. cujus praeclaram emendationem *ἀνίκατ' ἀμάχανατ'* recipiendam putavi in libro de metris vernacula lingua scripto §. 448. propositam. De versu sequente peculiaris exstat Io. Jacobi Steinbrychelii Epistola ad Villoisonum in Museo Turicensi. Eundem antea examini subjecerat Villoisonus ipse in Epistola ad Lorryum, Paritiensem medicum. Ille duas ponit correctiones: alteram, *ὄτ' εἰν ἡμασι πίπτεις*, quando per tela ruis: alteram, *ὄς ἐν λήμασι πίπτεις*, qui altos spiritus invadis: quod ipsum nuper in mentem venit Astio. Deinde, relicta emendatione, ab interpretatione auxilium repetit, vulgatam sic vertens, qui opibus insultas. Villoisonus lectionem triplici ratione tentat; ut legatur, vel, *ὄσα πήματα τίκταις*, quanta mala gignis: vel, *ὄς ἐν πήμασι πίπτεις*, qui cum malis irruis, qui irruendo mala tecum affers, qui incidis in mala: vel, *ὄς ἐν τ'* (vel *ὄς εἰν*)

εἰν) *ἡμασι πίπτεις*, qui in cor s. hepar irruis. Non multo melior est Musgravii conjectura, legendum suspicantis *ἐν σχήμασι πίπτεις*, titulos dignitatesque invadis, coll. Eurip. Hecub. 619. *ἄσχηματ' οἰκων*, et Senecae Hippol. 208.

Cur in penates rarius tenues subit

Haec delicatas eligens pestis domos?

Δίμασι pro *κτήμασι* corripbat Hermannus ad Orph. Argon. 934. *Δίμα* est terriculamentum. Hesychius: *δίμα, φεθιτρον*. Ac sane quemadmodum mari terra (777. 778.) et Diis homines opponuntur, sic puellae, cujus infirma est ac debilis natura, validum quiddam et potens opponi debuisse videtur: sed displicet tamen belluarum cum puella consociatio. Equidem iis assentior, qui vulgatam negant sollicitandam esse, ita tamen ut neque Brunckii sequar interpretationem, nomini *κτῆμα* significatum tribuentis, qui nullo confirmari potest exemplo, neque Anonymi opinionem, qui nuper in ephem. Ionenibus 1804. n. 257. p. 179. sq. *κτῆματα* de Amoris mancipiis capiebat, non sentiens deficiente pronomine *σοῦ* vel *σοῦς* durè aliquid et contorti loco inesse: imo Hufschkii amplector sententiam in Analectis Criticis p. 49. propositam. Is apposite confert Propertium I. Ecl. XIV. 15. seq.

Nam quis divitiis adverso gaudet Amore?

Nulla mihi tristi gaudia sint Venere!

Illa potest magnas heroum infringere vires,

Illa etiam duris mentibus esse dolor.

Illa neque Arabium metuit transcen-
dere limen,

Nec timet ostrino, Tulle, subire
toro,

Et miserum toto juvenem versare cubili.

Quid relevant variis serica textilibus?

Deina-

Deinde ad Brunckii verba: Parum valet ad vim Amoris declarandam, si dicatur opulentos invadere, haec adnotat: „Illic reponas cum poeta:

Quid? non Antigonae tumulo Boeotius
Haemon

Corruit ipse suo saucius ense latus?
Et sua cum miserae commiscuit ossa puellae,
Qua sine Thebanam noluit ire do-
mum?

Nonne Amor iste adversus recte dici potuit ἐν κτήμασι πίπτειν, aut Arabium, sive aeratum transcendere potentiorum limen, qui tot regias stirpes pessum dederat? qui Oedipum Iocastae, filium matri, junxerat? cujus vi ac consiliis factum, ut Phaedra desiderio Hippolyti, cum summa utriusque pernicie, exardesceret? Scholiastes commemorat Herculem, cui Venus Iolen dederat conjugem σὺν αἵματι, σὺν καπνῷ, φοιτῶντις δ' ὑμεναίοις, ut est apud Eurip. Hippol. 551.“ Sic oppositionem continent versus laxiorem quidem, sed ipsa laxitate sua tanto similiorem iis, quae statim sequuntur. Verbis enim ὅς ἐν κτήμασι πίπτειν formidolosa dei potentia, proximis autem versibus blandissimum ejus lenocinium graviter ac venuste describitur. Nec jam opus est cum Wyttenbachio in Biblioth. Crit. Vol. II. P. III. p. 100. et p. 107. medicinam expectemus vel ab integriori codice, vel a vetere Scriptore, aut Grammatico, qui veram lectionem servaverit.

v. 777. sq. Amoris in maria terrasque imperium celebratur significatis animantium generibus potestati ejus subjectorum. Ita enim capiendum esse locum persuadet comparatio versus 349. ubi ferae epitheto ἀγρῶλος designantur. Eadem, si qua est, ambiguitate Amorem dixit Noster ἐπὶ πό-

του

τον Ἰρχισθῆν in Phaedrae fragm. IV. clarius loquens de Venere in fragm. incert. XXIII.

εἰς ἐρχεται μὲν ἰχθύων πλωτῶ γένει·
ἔντες δ' ἐν χέρσου τετραποδῶ γένει.

In primis autem comparari debet Euripides Hippol. 1272.

Ποτᾶτον δ' ἐπὶ γαῖαν, εὐάχρητόν
δ' ἄλμυρον ἐκὶ πόντον.
θάλπει δ' Ἐρωσ, ᾧ μανομένα κραδίη
πτανὸς ἐφορμάσει,
χευσοφαγῆς, φύσιν
ὄρεσκῶν σκυλάκων,
| πελαγίων δ' ὅσα τε γὰρ τρέφει —

Qui locus notabilis est ob descriptionem et generalem et specialem junctim exhibitam.

v. 779. καὶ σὲ οὐδέεις φέξιμος. Verbale casum verbi sui regit, quod utriusque linguae scriptoribus sollemne est. Plaut. in Aulul. Quid tibi ergo meam, me invito, tactio est? Perperam hinc glossa σ' interpretatur σοί. Brunck. σ'. Regitur a φέξιμος, transitiva verbi potestate ad adjectivum translata. Sic Isocrates adv. Callimachum: τὴν δίκαιαν μέλλειν ἐξερῶν εἶναι. Plato Alcibiad. II. οὐκ ἀνήκοον εἶναι ἕνια p. 453, F. Idem Charmide p. 465, D. ἐξέρῶν εἶναι τὰ ἐρωτώμενα. Herodotus III. 52. ἐγὼ αὐτῆς τὸ πλεῦν μετοχῆς εἶμι. Aeschylus Agam. 1099. πολλὰ ξυνίστορα αὐτόφωνα κακά. Musgr. φέξιμος, si vera est lectio, significat, qui effugere potest, non, qui fugare potest, quam vocis potestatem esse in Nicandri Theriac. 54. perperam opinatur Schneiderus in Lexico Graeco: ibi enim φέξιμος ὀσμὴ odor est, quem quis effugiat, teter odor. Sed corruptam esse in loco nostro scripturam apparet e versu antistrophico, in quo voci φέξιμος respondere debet πάριδρος ἰν. Quippe diligenter caverunt Tragici, ne arsin in dactylicis numeris

X

sol.

solverent: quam observationem impugnari nolim verbis, quales sunt Aj. 402. *ὀλέθριον αἰκίζεις*, et 420. *εὐφρονος Ἀργείους*. In illo erim choriambi vicem tenet diiambus soluta syllaba secunda. Nec pertinet huc Aeschyli S. Theb. 745. ubi haud dubie *παρὰ βασιάν*, vel, quod numeris plane repugnat, *παρὰ βασιάν*, mutari debet in *παρὰ βασιάν*. Pro *φύξιμος* vere, ni fallor, rescripsi *φυλάξιμος*, quod vocabulum cum *φύξιμος* confusum reperitur in Plutarchi Vita Pompeji c. 76. ut *φυλαξάνορα* cum *φυζάνορα* Aeschyl. Suppl. 9. Quamquam autem *φυλάξιμος* alias eum denotat, qui defendi custodiri que potest, nec, quod ego quidem sciam, activa potestate usquam occurrit, nihil tamen obstat, quominus de eo accipiamus, qui devitare potis est. Sic quae prorsus praecaveri vel evitari nequeunt, Graeci pariter *ἀφύλακτα* vocant, et *ἀφυκτα*. Amor hominibus *ἀφύλακτος* dicitur, inevitabilis, Anthol. T. II. p. 238. n. IX. ed. Brünck. et ibid. p. 263. n. VIII. Cupidinis sagittam *βέλος* vocat *ἀφύλακτον* Statyllius Flaccus.

v. 781. 32. vulgo sic distinguuntur:

οὐδ' ἀμερίων ἐπ' ἀν-
θρώπων· ὁ δ' ἔχων μέγιστε.

antistrophici autem (791. 792.):

Θεσμῶν. ἄμαχος γὰρ ἔμι-
παίζει θεός Ἀφροδίτα.

Qui numeri quantopere sublimem carminis vim frangant, in utroque libro de metris, sed accuratius in eo, qui germanice scriptus est, exposuit Hermannus meus, quocum aliter divisionem institui.

v. 781. ἐπ'. gl. ἐπισσι. Brunck. ἐπ' ἀνθρώπων. Aristides Panathenaeico: *μὲνη τῆ πόλει* — ἐπ' τῶν Ἑλληνικῶν, tom. I. p. 96. Pindar. Olymp. VII. epod. 4.

σοφώ-
τατα νοήματ' ἐπὶ προτέρων
ἀνδρῶν παραδειξιμένουσ. Musgr.

quocum ego faciendum puto. Reiskius reponebat *ἔτ'*, Belin de Ballu ad Oppian. p. 296. *ἔστ'*, perverso metro, cui tanto magis parcere debebat, quod ibidem ἐπ' pro *ἐπισσι* accipi posse monuit.

v. 783. ἀδίκους. Malim, *ἀδίκους*. Musgr. Reiskius, servato *ἀδίκους*, in seq. v. *λάβρος* corrigebat. Neuter probandus: vulgata enim ingenti similibus locorum copia defenditur. Unum saltem asseram ex Oed. Col. 1200. *τῶν σὺν ἀδέρκτων ὁμιματων τητῶμενος*.

v. 785. νεῖκος ἀνδρῶν ξύνικμον. Pro *νεῖκος ἀνδρῶν ξύνικμων*. Sic τῶ ἐμὸν ὠδῶν πόνον Eurip. Phoeniss. 30. Vid. et Aj. 1005. (986.) Oed. Tyr. 1421. (1400.) Musgr.

v. 786. ταραξία. Plutarchus in Themistocle p. 114, A. *δίκας τῷ ἀνθρώπῳ ταραξίει*. Aristide p. 331, B. *συνταράξει πόλεμον ἐμφύλιον*. Idem Vol. II. p. 417, D. *πολέμους καὶ στάσεις ταραττοῦσιν*. Musgr.

v. 787. ἴσῃ. sic vertit Brunckius: praepollet autem palam erumpens desiderium expetiti connubii pulchrae sponsae: quod cum maximis inter initia rerum legibus pari praeditum est potestate. Perperam, si quid video. Nam primum quidem *ἴμερος* multo aptius intelligitur de oculorum blando nitore. „*ἴμερος* (sic scribit H. Stephanus in Thesauro) est etiam id in oculis quo intuentium amor conciliatur. Pollux libro 2. de oculis loquens, postquam docuit oculos posse describi *πυρῶδεις* κτλ. subjungit, *καὶ τὸ ἀπ' αὐτῶν ἰστέλλον, ἴμερος*." Deinde quis credat vocabulo *ἀρχὴ* simpliciter posito rerum initia significari? Haec evitaveris incommoda sensu loci hunc in modum constituto: Ac vincit manifesto oculorum formosae sponsae blandus nitor, ma-
X 2 gno-

gnorum affessor inter principes judicio-
rum. *νικᾶ* sc. Haemonem, quippe cui puellae amor
potior esset atque antiquior, quam reverentia patris.
Vocabulum *ἄρχαι* non raro magistratus ac princi-
pes significare vix est, quod moneam.

v. 797. *ἀνύτουσαν*. gl. *ἐρχομένην εἰς τὸν θάλαμον*. —

Vide ad Oed. Col. 1562. Brunck.

v. 799. *τῶν νεάτων ὄδον*. Vid. ad Oed. Col. 1621.

(1551.) Musgr.

v. 808. *νικησίαν*. Conf. v. 665. (646.) Musgr.

v. 812. *ἑπίων ἐπίχρη λαχούσ'*. enſia poenam
fortita. Minns bene Brunckius vertit gladiorum
ictus perpeſſa, quam eandem ſignificationem ver-
bis ineſſe vult Anonymus in Burtoni Pentalogia, *ἐπι-
χρη* eſſe opinans, quicquid manu quis aggre-
diatur.

v. 813. *αὐτόνομος*. Non male interpretatur Scho-
liaſtes *ἰδίω* — *νόμῳ*, peculiari quadam ratione.
Musgr. Ego gloſſam *ἰδίω νόμῳ* non ad *αὐτόνομος*, ſed
ad *μόνη δὴ θνατῶν* pertinere puto. Illud bene explicat
Scholiaſtes: *μετ' ἰλευθρίας*.

v. 818. Interpungo:

τᾶν, κισσός ὡς, ἄπειρος

Πετραία βλάστα —

ἄπειρος βλάστα, rigida natura vel rigidum in-
crementum. Musgr. Non intelligo neceſſitatem.
De voce *ἄπειρος* conf. Ruhnken. ad Timaei Lexic. Platon.
p. 53. *κισσός ἄπειρος* hedera eſt firmiter ad-
haerens.

v. 820. *ὄμβρον*. Malim: *ὄμβροι*, imbres. Musgr.
Ferri poteſt vulgata.

v. 828. *ταῖσιν ἰσοθείαις*. Sic recte ſcriptum in T.
alii *ταῖς*. Atticis prima in *ἴσος* ſemper corripitur. [Ex
e. d. r. e. c.] Brunck. De ſimplice *ἴσος* fere vera eſt
Brunckii obſervatio; compositum *ἰσῆθαις* primam pro-
ducit

ducit in Aeschyl. Perf. 80. Vid. Porſon. ad Eurip.
Orest. 9. et Hermann. de em. rat. Gr. Gramm. p. 443.
qui primam hujus vocabuli longam eſſe apud Aeschyl-
lum monet, non quod anceps ſit, ſed eam ſyllabam
duae breves ſequantur, ut in *ἄθανάτος*, *ἄπαρξενδος*,
quae apud tragicos manifeſto primam natura brevem
habent. Praeterea verſus, admiſſo *ταῖσιν ἰσοθείαις*, mi-
ſere corrumpitur, ſiquidem certum eſt, neminem Tra-
gicorum dactylo uſquam anapaeſtum ſubjeciſſe. Loca,
quae in contrariam partem aſſerri poſſunt, ejusmodi
ſunt omnia, quae vel alio jam nomine ſuſpicionem
moveant, vel emendationem admittant leniſſimam.
Copioſius de hac materia aliſque cognatis exponet
Seidlerus meus in libro, quem ſcripturus eſt de
Anapaeſtis Tragicorum Graecorum.

φθιμένην Musgr. vertit mortalem. Debat
mortuam.

v. 829. Perverſe vulgo paroemiacus plenum
dimetrum, quo ſyſtema clauditur, antecedit,

καὶ τοὶ φθιμένην μὲν' ἀνοῦσαν

ταῖς ἰσοθείαις ἐγκλησά λαχίδ.

ne absoluta quidem paroemiaco ſententia, quod di-
ligenter obſervatur. Medicinam loco fecit Her-
mannus in libro de metris p. 296. Nam cave cre-
das a Sophoclis manu profectum eſſe paroemiacum
illum, qui exſtat in aliquot codd. et edd.: *Ζῶσαν καὶ
ἄπειρα θανοῦσαν*. Triclinii eum foetum eſſe variis ar-
gumentis colligere licet, primum quidem, quod in
iis tantum libris legitur, qui Triclinianam recen-
ſionem exhibent, tum quia mirum quantum iners eſt
ac languidus, denique quod, qui probato isto verſu
praecederet paroemiacus, contra morem Tragicorum
adhibitus eſſet ſenſu loci nondum abſoluto.

v. 832. Quod vulgatur, *ὄλομένην* metro repugnat.
Praeclare Dresd. cod. obtulit *ὄλλυμένην*, quem h. l. a

Tri-

Triclinii recensione discessisse miror. Is ούλομ ένα rescripsit neglecta hujus formae participialis potestate. ούλομ ενος enim cum apud Homerum semper sit perniciosus, ferioris aevi poetae significationem non ausi sunt immutare. Hinc in Eurip. Iphig. Aul. 793. ολουμέναν pro ούλομέναν, et Iphig. Taur. 1109. ολλομέναν pro ούλομέναν reponendum est. 'Ολλομένους et ολομένους confunduntur in Eurip. Orest. 1307. In Troad. 1079. ολουμέναν in ολλομέναν mutandum videtur, si quidem strophicum versus vere correxit Musgravius.

v. 837. Θήβας — εὐαζμάτιον. Pindar. Olymp. VI. epod. 5. πλάξιππον — Θήβαν. Isthm. VIII. διαίρ. β'.

Παρὰ καλλιθρία

Δίρκη, Φιλαζμάτου πόλιος ἠ-
κισσεν ἀγεμένα.

Euripides Herc. Fur. 467. Θηβῶν τῶν φιλαζμάτων ἀναξ. Vide et apud Athenaeum lib. I. c. 22. — ἄλσος. Sic Argos urbem ἄλσος vocat Electr. 5. Conf. ibi citata. Musgr.

v. 838. ἐπικτώμαι. gl. λαμβάνω. Brunck. ἐπικτώμαι. Placeret lectio a Scholiasta commemorata, nempe ἐπιβοῶμαι, nisi metrum reclamaret. Fortasse legendum ὑμὲ ἔτι κτώμαι. Musgr.

v. 839. φίλων ἀκλυστός. gl. ὑπὸ τούτων γὰρ ἂν ἐκλαύθησαν θανούσα. Brunck.

v. 841. ποταίνου. An vertendum, insperati? Aeschyl. Prometh. 102. οὐδέ μοι ποταίνιον Πηλὶ οὐδὲν ἔξει. Confer Sept. c. Theb. 245. Choeph. 1055. Eumenid. 232. Pindar. Olymp. X. epod. 3. Sophoclem apud Stobaeum ferm. LXI. ubi vulgo ποτ' ἐίλους. Musgr. Imo novi, insoliti.

v. 843. Sensu admodum similia sunt in Eurip. Suppl. 968. sqq.

οὐτ' ἐν τοῖς φθιμένοις,

οὐτ' ἐν ζῶσιν ἐριθρομένη,

χωρὶς δὴ τινα τῶνδ' ἔχοντα μοῖραν.

Ubi cum ἐριθρομένη numeris advertebatur, Musgravius κρηνομένη rescribi jubet, ego κληρομένη legendum conjeceram.

v. 847. Lego et distingo:

Προσέπαισας, ὃ τέκνον' πολὺν

Πατρῶον ἐπίγειος τιν' ἄθλον.

Προσέπαισας, impegisti. Cum παῖω idem fere valeat quod κρούω et κόπτω, vel ex analogia parum different προσπαῖεν, προσκόπτειν, προσκρούειν. Accedit Hesychius: ἐπίπαιμα, ἐπίπαισμα, πρόσκομμα. Est igitur προσέπαισας poetis idem quod in sermone populari προσέπτεισας. — Πολὺν, magnum. Vide ad Eurip. Iph. Aul. 957. Musgr.

v. 848. δ' ἐρεωκῶ ἐβ' versum antistrophicum, εὐ δ' αὐτὸν γινώσκω ἀλεσ' ἔργα. „Dawesius canonem paullo temerius, ut solet, statuit, nullam syllabam a poeta scenico corripisse posse, in qua concurrant consonantes βλ, γλ, γμ, γν, δμ, δν. Haec regula, plerumque vera, nonnunquam ab Aeschylō, Sophocle, Aristophane violatur, ab Euripide, credo, nunquam.“ Sic Porsonus in secunda edit. Hecubae p. 22. At Sophocles, si bene memini, certe quantum ad literas γν, canonem illum nusquam migravit, nec ferri potest Tyrwhitti correctio in Oedip. Col. 547. rescribentis: καὶ γὰρ ἠγνώως ἐφόνευσα κἀπάλεσα, ubi vix dubito legendum esse: καὶ γὰρ ἀπλῶς ἐφόνευσα καὶ ἀλεσει.

v. 850. μερίμνας. Accusativus pluralis, qualem verbum ψάω nonnunquam adsciscit. Sic ψάων τῶν θεῶν infra v. 974. (952.) Musgr.

v. 851. πατρὸς τριπόλιστον οἶτον. gl. λέγω παλιθρολήτην καὶ πάνδημον δυστυχίαν, ἣν πᾶς ἔλεει. Nempe accusativus τριπόλιστον οἶτον non a verbo ἐψάουσα, quod cum patrio

trio casu conſtruitur, ſed a ſuppreſſo verbo pendet, λέγω. Brunck. Interpungo:

— μέριμνας

Πατρός, τριπόλιστον οἶκτον.

De voce τριπόλιστον quae tradit Scholiaſtes, nullo exemplo aut auctoritate firmantur. Mihi πόλιςτος ſuperlativum videtur, a πολλός formatum, ut βράχιςτος et ἐλάχιςτος, a βραχός et ἐλαχός. Oppian. Cyneg. III. 480. Addita particula intensiva fit τριπόλιςτος, ut τριμέγιςτος. Πολλός idem valet ac μέγας. Musgr. Recte vidit Camerarius, τριπόλιστον a πολλίζω, condo, derivandum eſſe idemque ſignificare quod πολύτιςτος. Ad lectionem οἶκτον quod attinet, ea neſcio an defendi poſſit, ita quidem ut totius verſiculi eadem eſſe putetur ſententia, quam paullo inferius v. 856. expreſſam legimus.

v. 854. κλεινοῖς Λαβδακιδαισιν, pro κλειῶν Λαβδακιδῶν. Schema Colophonium, de quo vide Muſgravius in Exercitat. in Eurip. I. 7. et quae notavimus ad Phoeniſſas 85. Brunck. Muſgr. praeterea confert Pindar. Olymp. IX. antiſtr. I. Θίμις, Ξυγάτηρ τέ σι.

v. 864. μὲν. Legendum μὲν ipſum, i. e. Polynicem, niſi malis hoc ex verſibus proxime antecedentibus repetere. Muſgr. μὲν apud Homerum frequens non uſurpari Tragicis, poſt Valcken. ad Hippol. 12, 3. monuit Brunck. ad Aeſchyli S. Theb. 455.

v. 865. μέλει. Interpretandum non, cui curae eſt imperium, ſed penes quemcumque imperium eſt. Sic cum Euripides dicit πύρι μέλουσαν Helen. 199. ἀἰδᾷ μέλονται ibid. 1179. nulla curae ſignificatio eſt. Vide et Iph. Taur. 650. Senſus eſt: Edictum autem ejus, penes quem ſumma poteſtas eſt, nullo modo violandum eſt. Pro πέλει non ſpreverim πόλει, populo handquam violandum eſt. Muſgr.

v. 867.

v. 867. αὐτόγνωτος. Crediderim verbi γιγνώσκω antiquam notionem fuiſſe πείθιν. Suidas: ἀναγιγνωσκόμενον, ἀναπειθόμενον. Plura quaerenti ſuppeditabit Herodotus. Hinc αὐτόγνωτος ὀργῇ lubens interpretor, ingenium quod ſe ipſo monitore utitur, i. e. αὐθόλης. Conf. ad Aj. 728. (717.) Muſgr. Imo αὐτόγνωτος eſt, qui ex ſua tantum animi ſententia (γνώμη) unumquidque agit.

v. 870. ἔτοιμαν δδόν. An legendum, ἐρήμαν δδόν? Muſgr.

v. 876. χρεῖ' ἢ λέγειν hinc 'citat Thomas Mag. in χρεία. Ibi cod. B. habet χρεῖνοι.

v. 878. περιπτύξαντες. Euripides Phoeniſſ. 1395. πειχέων περιπτύχῃ. Muſgr.

v. 879. ἀφείτ'. Videtur praefens indicativi eſſe pro futuro poſitum. Conf. Oed. Tyr. 785. (766.) Muſgr. ἀφείτε non praefens eſt indicativi, ſed aor. 2. indicativi vel optativi.

v. 880. τυμβεύσει. gl. ἐτάφιος κείσται. Brunck. τυμβεύσει. Activum pro paſſivo. Vid. ad Oed. Tyr. v. 155. (153.) 987. (968.) Muſgr.

v. 899. ἀγρόμην πόνον. Sic συγράμην φόνον Eurip. Oref. 767. Muſgr.

v. 900. νόμου, rationis, ut mox 926. (906.) Muſgr.

v. 901. Antigoniae hanc ſententiam expreſſit Herodotus, apud quem p. 257. Intaphernis uxor iisdem paene verbis rationem exponit, cur fratrem malit, quam maritum, vel quemvis alium e ſuis a morte fervare: ad quem locum vide Valckenarii notam. Brunck. Bene comparant Interpretes, quae Herodotus III. 119. Intaphernis uxori tribuit, Uter ex utro deſumpſerit, non convenit inter Eruditos. Mihi Herodotus, qui ſingularia quaecumque congerere amat, et hoc primus protuliſſe videtur. Muſgr.

Bo-

Bothius communi utrumque scriptorem fama usum esse existimat.

v. 903. κενευόσταιν. Vide ad Oed. Tyr. 987. (968.) Musgr.

v. 905. Wesseling. Obs. I. c. XXIV. p. 97. reponi vult ἐκπροτιμήσασ' ἔχω, quod incaute probat Valcken. ad Phoenissas p. 269.

v. 916. τὴν δυσέβειαν — ἐκτελέμην. Eurip. Iph. Taur. 682. δειλίαν γὰρ καὶ κακὴν κεντήσομαι. Musgr.

v. 918. παθόντες. Participium plurale masculinum de singulari muliere. Vide quae notavimus ad Eurip. Medeam 316. et ad Comici Concion. 31. Eurip. Androm. 711.

ἢ, στειρὸς οὖσα μίσχος, οὐκ ἀνέξεται
τίκτοντας ἄλλους, οὐκ ἔχουσ' αὐτῇ τέκνα.

Ibi τίκτοντας ἄλλους; est pro τίκτουσαν ἄλλην, nempe Andromacham. Dejanira apud nostrum in Trachin. 491. ait:

καὶ τοὶ νόσον γ' ἑπακτὸν ἔξαιρούμεθα
θεοῖσι δυσμαχοῦντες —

Pro ἔξαιρούμεθα θεοῖσι δυσμαχοῦσα. Haec generis enallage locum habet tantum in plurali numero. Aliena sunt, et plane diversae rationis, exempla quae huc imperite admovet Burtonus. Brunck.

v. 921. Luxati sunt in omnibus libris hi versus, qui vulgo sic leguntur:

ἔτι τῶν αὐτῶν ἀνέμων αὐταὶ
ψυχῆς βίπαι τήνδ' ἔτ' ἔχουσι.

Per se αὐταὶ non valet id, quod sententia flagitat, eaedem; oportet αἱ αὐταί. Proinde legendum:

αἱ τῶν αὐτῶν ἀνέμων αὐταὶ
ψυχῆς βίπαι τήνδ' ἔτ' ἔχουσι. Brunck.

Non solum temeraria est, sed ab sensu etiam aliena haec mutatio: voces enim αἱ αὐταί, cum se junctae sunt, non significant eaedem, sed ipsae. Nihil lucra-

lucramur Corayi conjectura ad Hippocr. de aëre s. LXXXIV. lin. 13. pro αὐταὶ rescribi jubentis αὐτμαί, quod propter sequens βίπαι nemini placere potest: quippe sic necessario requiritur dativus αὐτμαῖς. Uno spiritu addito correxi locum cum Hermanno in libro de emend. ratione Gr. Gramm. p. 50. Neminem autem offendere debet duplex genitivus, ἀνέμων et ψυχῆς, qualem nec Graecorum nec Latinorum scriptorum usus repudiat. Similis est locus Oed. Col. 668. sq.

Εὐίππου, ξίπαι, τὰςδε χά-
ρας ἴκου τὰ κρᾶτιστα γὰς ἔπαυλα.

Sic Caesar de bello civ. I, 7. „Omnium temporum injurias inimicorum in se commemorat.“ Si qui tamen sint, qui dubitent an αἱ αὐταὶ in αὐταὶ coalescere nequeat, eorum in gratiam aliud licebit commentum expromere, quod et ipsum veri quandam speciem habere videtur. Nimirum glossematica fortasse sunt ista αὐταὶ et ψυχῆς, quibus deletis unum dimetrum habebis unumque monometrum anapaesticum, ut mox 925. 26. Ceterum conferri jubet Musgr. versum 137.

v. 923. ταύτων refertur ad praecedentia hoc sensu: si haec non desinit ferocire.

v. 924. Brunckii rationem secutus sum: dubito tamen an vulgatus verborum ordo retineri possit vel deleta praepositione, quam ex glossa in textum irrepsisse conjicias, vel sic, ut ἔπο, quod Augustanus codex praebuit, in ἔποι mutetur.

v. 930. Lectio, quam Brunckius recepit, ferri non potest propter anapaestum dactylo subjectum. Vide quae notavi ad v. 828. Iusto audaciorem Valckenarius ad Phoen. p. 497. conjecturam protulit, καὶ θεοὶ προσβῶν. In se autem collabitur Musgravi nota: „πατρογενεῖς. Pro anapaesto habendum, quasi scriptum esset

esset πατρογονεῖς. Sic νεογυῖς, Πολύγυος, Βαρκίη, κέρβιος, norante Toupio, Epist. Crit. in Suidam v. Δύεις.

v. 933. Nemo miretur magni animi puellam se solam e regia stirpe superstitem esse dicere. Non hoc incogitanti poetae excidit, nec vitio ei vertendum, ut Musgravio visum ad Iphig. T. 905. *) Consulto et ex naturae observatione Antigonom sic loquentem induxit. Ad certam mortem dum abducitur, quam sibi ipsa pio facinore arcessivit, sororis meminisse non debet, quae ejusdem facti, timore mortis et Creontis reverentia, particeps esse noluit. Indigna genere suo Ismene illi videtur, nec eam amplius pro sorore habet. Praeterea ea est vis magni doloris, ut qui eo obruitur, se solum respiciat, nec quidquam aliud praeter se, et id quo moveretur affectus, spectet. Unde intelligere est, quam bene apud Euripidem Iphigenia gaudio simul agniti fratris perturbata, et metu ne eum occidere cogatur, in se et fratre totius Agamemnonis stirpis salutem verti dicat, licet Electra superstes sit:

τίς ἂν οὖν - - -
δυοῖν τοῖν μόνοιιν Ἀγρίδαϊν
φανεῖ ἔκλυσιν;

[Confer scholiastam nostrum ad El. 96. Ex ed. rec.] Brunck. τὴν βασιλίδην τὴν correxerat Toupius, quam emendationem postea repudiavit. Non fecisset iudice Porsono (in Append. ad Toup. Em. in Suid. p. 441.) si omnes Mss. cum Aldo in ΒΑΣΙΛΙΔΑ conspirare compertum habuisset. Ego vero, licet plurimum apud me valeat Porsoni auctoritas, lectionem istam, cui Brunckius in textu locum concessit, a Sophoclis manu profectam esse nullo pacto mihi persuadere possum ob rationem jam aliquoties expositam: multo

*) Et ad ipsum Sophocleum locum. E.

multo minus Triclinii commentum probo, quod eo usque soloecum videbitur, donec aptis demonstratum fuerit exemplis, legitimam esse adjectivi post articulum et substantivum collocationem. Iam coniciat aliquis legi debere: βασιλειαν τὴν μούνην λοιπὴν, atque in Scholiis Romanis explicationem genuinae vocis locum occupasse, quod factum videmus v. 385. Sed praefertur mihi videbatur τὴν βασιλὴν τὴν —. Βασιλή· ἢ βασιλεια. Σοφ. ἰσογυνεῖς. Hesych. Tale vocabulum fuerit necesse est, quod Scholiastes interpretatione dignaretur. Ipsum igitur Scholion, qui sententiae meae favent, sic restituendum esse putabunt: ΤΗΝ ΒΑΣΙΛΗΝ· τὴν βασιλίδαν, τὴν βασιλειαν.

v. 936. οὐράνιον φῶς ἀλλάξει, tenebris mutare lucem coelestem. Musgr.

v. 943. ὄμβρος quid hic faciat, non assequor. An legendum ὄμβροτ', immortalia. Sed vereor ne glossematicum aliquid sublit. Musgr. Vulgata lectio ab omni nexu loci aliena est, nisi quis vocabulo ὄμβρος robur, potentiam significari putet, analogia nixus nominum ἔβριχα, ὀβρικαλα, ὄμβριμος, ὄμβριμόθυμος, ὄμβριμοεργός, ὄμβριμόθυμος, ὄμβριμόπατρος, et verbi ὄμβρειν, quod Hesychius per ὑπερισχύειν explicat. Sed quando tam sublestae fidei est illa significatio, ego quoque vehementer vereor ne locus corruptelam traxerit. Emendationem aggressus est praeter Musgravius Eichstadius, qui teste Hermanno de metris p. 439. ὄγκος rescribi volebat. Mihi ἄλλος in mentem venit, quae conjectura ut lenitate ac sensus bonitate commendatur, ita egregium habet praesidium in simillimo Bacchylidis loco apud Stobaeum, Ecl. I. c. 6. p. 166. ed. Heeren.

θνατοῖς δ' οὐκ ἀνθίστατο
οὐτ' ὈΛΘΟΣ, οὐτ' ἀναμπετος ΑΡΗΣ,
οὐτε κέρμθροισι στήσεις· ἀλλ' ἐπιχρίμπτει

νόφος ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλαν γᾶν
ἢ πάνταρος Αἴθα.

v. 946. ἐξυχόλας. Scholiastes et margo Turnebianae ἐξυχόλα. An legendum ἐξυχολῶν, ut μελαγχολῶν. Quod reponit Scaliger ἐξόχολος minus convenit. Non enim ut iracundus depingitur Lycurgus, sed ut infanus. Musgr.

v. 947. κερταμίαις ἐργαῖς, propter procax ingenium. Vide supra v. 397. (389.) et ad Oed. Col. 1345. (1280.) Mox tollenda distinctio post Διονύσου. Constructio enim est κατάφρακτος ἐκ Διονύσου. Musgr.

v. 949. πετρῶδες — ἐν δασμῷ. In antro sc. montis Pangaei. Vid. Apollodor. lib. III. cap. 5. Musgr.

v. 951. ἀνδρῶν — μένος. Sic μανίας ἄδης Trachin. 1017. (1003.) ἡδνηται (sc. morbus) ibid. 1105. (1091.) Vid. et Aeschyl. Choeph. 1009. — κείνας. Legendum, κείνας, ita, sic. Ἐκείνας, Thucyd. I. 77. Plat. Cratylo p. 301, D. Facile accommodatur srophe legendo ταμιεύσασεν. — μανίας. Sic intellexit se infania (vel prae infania) deum lacessivisse. Musgr. ἄποστάζειν dedit Bothius, comate post ἐπέγνω posito. Non male. Pro τε recte Brunckius rescripsit τι ob causam superius ad v. 357. allatam. Mox voc. μένος dictum de ea vi, qua comprimitur, qui caeco furore abripi se passus est. Glossa in Dresd. ad ἀποστάζει: ἀπορῆσει πρὸς τοὺς αὐτὴν ἔχοντας; ad ἀνδρῶν: ἀχμαῖον καὶ σφοδρῶν.

v. 952. ἐν γλώσσαις. Abundat ἐν. Sic ἐν νιταῖς στιλάντης Philoct. 61. Musgr. Bothius scripsit: μανίας... κερταμίαις γλώσσας. Verba φάτω τὸν θεὸν assert Eustath. p. 219, 36. 725, 56.

v. 954. Εὐίον πύρ. Conf. Oed. Tyr. 222. (214.) Eurip. Bacch. 146. Musgr.

v. 955. Μούσας. Inter Bacchi comites a Diodoro recensentur Musae lib. IV. 4. ἠεὶ θίζε, lacessivit, dictis

dictis puta procacibus et contumeliosis. Si μούσας cantus interpretari placuerit, legendum erit ἡρέθις contempfit. Musgr. φιλαύλους Μούσας assert Eustath. p. 11, 19.

v. 956. παρὰ. Legendum πέρα, ultra. Salmassum ad septentrionalem a Bosphoro Thracio sitam esse ex Strabone constat p. 319. In antistropha lege καταί. Scymnus Chius v. 732.

Βυζαντίων χώρα —

Εἴτ' αἰγιαλὸς τις Σαλμυδησσοῦ λεγόμενος

Ἐφ' ἑπτακῶσια στάδια τεναγώης ἔγχευ

Καὶ οὐκ ἐπρόσορμος ἀλιμένος τε παντελῶς,

Παρατέταται — Musgr.

Eustathius hunc locum spectasse videtur, διδύμων πελαγίων afferens sine scriptoris nomine p. 581, 18. Idem διδύμων θάλασσαν explicat ex h. l. ad Dionys. Perieg. 148. Caeterum scribendum puto,

πάρα δὲ Κυανέων πελαγίων, διδύμας ἄλβος τ'.

Hermann. in Notis Mss. Admissa hac lectione Musgravii cadit objectio.

v. 958. ἰβ', i. e. ἰβή, et, ut passim apud Homerum. Ed. Ald. et Schol. ἡδ'. Utrum hic praefertendum sit, a metro, metrum vero a diversa antistrophes lectione pendebit. Musgr. ἰβ' Tragici non adhibent. Nam Aeschyli Pers. 888. ἡδὲ scribendum est postulate metro. Ceterum nolente me ἑρχομαι remanet pro ἑρχομένων.

v. 959. ἀρχίπολις. Litotes poetica pro ἑμπολις, incola, indigena. πόλις autem in hoc composito valet terra, ut alibi saepe: vid. ad Eurip. Cycl. 99. Πάροικος pro ἑνοικος poni videtur v. 1169. (1139.) Sed praestat ἀρχίπολις. Musgr. Deest aut unius syllabae vocabulum, ut μίν, ποτ', aut duarum, e. c. θούρα.

v. 962. τοφμηθῆν. Cum ἕλκος conjungitur, non proprie, sed per enallagen constructionis, ut mox
ἀρπ-

ἀραχθῆν. Vid. supra v. 686. (667.) et ad Oed. Col. 1532. (:462.) Musgr.

v. 963. Hypallagen observavit antiquus Criticus, cujus notam in minoribus scholiis vulgavi, pro ἄλλος κρηστὴν ἀλαστῆρας ὀμμάτων κύκλοις. Variis conjecturis sollicitata fuit haec lectio, quarum nulla, ut sunt omnes temerariae, speciem vel minimam probabilitatis habet. Longe autem insulsiſſima sunt quae prolixè ad hunc locum disputat nuperus editor Parisinus. Eruditorem sibilis excipi digna est ejus emendatio. Satis poëtae fecisse mihi videbor, si patrocinio meo civitatem graecam retineat nomen ἀλάστορος, quod ille barbarum esse pronuntiat ex cathedra. Ex nominum tertiae declinationis plurimorum genitivis alia formantur nomina declinationis secundae, ut δίακτωρ et διάκτορος, φύλαξ et φύλακίς, μάρτυρ et μάρτορος, aliaque. Vide Etymol. M. in Τρίβακίς, Scholiastam nostrum ad Oed. Col. 195. Eustathius p. 757. ὡς εἴ τις εἴποι καὶ τὸν μάρτυρα, μάρτυρον, καὶ τὸν ἀλάστορα, ἀλάστορον, οὐ χρῆσις πρὸς Σοφοκλεῖ ἐν τῷ, ἀλαστῆροισιν ὀμμάτων κύκλοις. De veritate hujus lectionis dubitari non potest. Si quid mutandum videretur, nihil aliud rescribendum censerem, quam,

ἀλλὰν ἀλαστῆρας ἐν ὀμμάτων κύκλοις. Brunck. Musgravius postquam nomen ἀλάστορος iisdem, quae Brunckius attulit, exemplis, addito etiam δεξιόχειρος, tuitus est, sic pergit: „Ed. Ald. ἀλαστῆροισιν, unde facias etiam ἀλάστοροισιν, cui in antistropha bene responderet commemorata Scholiastae lectio ἀμπίποις, vel ἀμῖπποις. Mihi tamen ἀμπίπος ob causas suo loco dicendas retinendum videtur; unde sequitur et hic commodissimum esse ἀλαστῆροις. Ἄλαστῆρους autem vocat oculos ipsos, quod foedo exemplo eliti ἀλαστῆρων vim habuerunt.“ Mihi ἀλάστοροι ὀμμάτων κύκλοι passive dici videntur oculi scelestè cruentati.

v. 964.

v. 964. οὐκ ἐγγέων, i. e. οὐκ ἐγγέων ἀκμαῖσι. Simile hyperbaton vide supra v. 543. (535.) infra 1345. (1324.) Musgr.

v. 965. Musgravius ad Eurip. Hecub. 1153. locum nostrum attingens, „nusquam alibi, inquit, radios textorios, semper fibulas pallium stringentes ad vulnera infligenda adhiberi legimus. Vid. Herodot. V. 87. Soph. Oed. T. 1292. (1269.) Nostrum Phoeniss. 62.“ Quam dubitationem ut removeat, ipsam περὶνῆν aliquando, saltem apud poëtas, κερκίδος nomen consecutam esse suspicatur. At frustra se torfit vir doctissimus, quandoquidem apud Apollodor. II, 8, 1. Alcmena Eurysthei capiti, ab Hyllo abscisso et ipsi tradito, oculos κερκίδων effodit. Nec quidquam ad rem facere videtur, quod radios, nisi traxinae operam dantes, in promptu non haberent, fibulas contra ubique secum gestarent. Veteres enim poëtas, gravissima quaeque consecutantes, ab exili ista diligentia, quae unamquamque rem ad vivum refecat, procul absuisse non uno exemplo constar.

v. 966. κατὰ. Lege κατῆ, ut in καταβράτης. παρῆ pro παρὰ saepe habet Homerus. Sic ὑποῆ, ὑποῆ. Quamquam κατὰ ultimam syllabam non raro producit. Homer. Iliad. ε'. 537. τεθνεῖσθαι κατὰ μέθρον ἔλακε ποδοῖν. Nicand. Theriac. 468. κατὰ μέσον ὀμφαλὸν ἴζει. Musgr. κατῆ extra compositionem nusquam observavi.

v. 967. μέλαν πάθαν — ματῆς. Diodorus lib. IV. 44. φασὶ τὸν Ἡρακλέα — κρατήσαντα τῶν βασιλείων, τὴν μὲν Κλεοπάτραν ἐκ τῆς φυλακῆς προαγαγεῖν. Hinc colligas carceri, sed in regia Phinei, inclusam fuisse. — ἔχοντες. Non displiceret ἔχοντές τ', flebant et tristem matris fortem, et quod nuptiarum expertes degerent; ut ipsi Phineidae caelibatum inter reliqua mala deflexerint, perinde ac Antigone vss. 826. 880. 889. 930. (807. 860. 869. 910.) cui adde

Y

Ele.

Electram Sophocleam, 167. fabulae cognominis, Euripideam, Orest. 205. *γονάν*, genituram sive *σπέρμα* non raro significantem, hic potius gignendi aetatem interpreter, simili metonymia ac cum *ἦβη* pu- bes ad puberem aetatem transfertur.

Absente quam reposui copula, frigidum videtur, casum matris flebant, vitam caelibem agentes; ut si caelibatus praecipua quaedam causa fuisset, cur matrem carceri inclusam ingerent. Musgr. Vulgo post *ματρός* demum interpungi solet, ut cohaereant *μιλέαν πάθων ματρός*. Id si recte se habet, misera dicitur Cleopatrae fors, vel quod novercae crudelitati reliquerat liberos, vel quod ipsa eos oculorum lumine privaverat. Sed aptius videtur inciso post *κλαίων* posito ipsam liberorum a matre occaecatorum tristem fortunam intelligere, quaeque sequuntur, inserta cum Musgravio post *εχοντες* copula *τι* sic interpretari: flebant se ex infausto genetricis matrimonio procreatos.

v. 969. Si unius tantum syllabae vocabulum in strophico versu (959.) post *ἀγγιγελος* excidisse putes, hic legendum suspiceris *ἀρχογέλιος*, praesertim cum in Scholiis Romanis scriptum sit *ΑΡΧΕΟΓΟΝΩΝ*.

v. 970. *ἀντάσ'*. Temere statuit Heathius verbum *ἀντάω* nunquam accusativum adsciscere. Euripides Iph. Aul. 150. *ἦν γάρ νιν πομπαῖς ἀντήσας*. Nec leve argumentum praebent cognata et forma tantum diversa verba *ἀντιάω* et *ἀντιάζω*. Homerus Iliad. α. 31. *ἔρδον λέχος ἀντιόωσαν*. Herodotus IV. 80. *ἠντιόωσάν μιν οἱ Θρηῖκες*. Vid. ejusdem libri cap. 118. et 121. Ex diversis notionibus, quae verbo huic competunt, optime hic convenit participare. Conf. locum paullo ante ex Homero citatum. Secundum hoc, *ἀντάσε σπέρμα* valebit *μετέσχε τοῦ σπέρματος*.

Pro

Pro nancisci positum *ἀντῶν* quis dubitet accusativum adsciscere posse, quando et *τυγχάνειν* et *χέρειν* eo cum regimine non raro occurrunt? Vid. Aeschyl. Choeph. 712. Oppian. Halieut. I, 34. Eurip. Rhel. 113. Musgr.

v. 972. Lego et distinguo:

— *θυέλλησιν ἐν πατροφῶσις,*

βορέαις ἀμιππος ὄρθοπόδος

ἴπῳ πύγῳ, θείῳ ἢ παιῖς.

Educata est in antris remotis inter patrias procellas, Aquilonibus in acclivi jugo cursu aequalis, utpote a diis oriunda. — *βορέαις*, aquilonibus. In plurali pariter adhibetur Nicandro Alexipharm. 513. ubi *βορέησι παγέντος*. Strabo etiam *ἀναπεπταμένους πολλὰς πρὸς τοὺς βορέας*, p. 319. Vulgatum *βορέας* pro patronymico accipiunt; habetque certe Diodorus IV. 44. *βορέαδας*, sed a recto, ni fallor, *βορέασις*. Patronymicum femininum fuerit forte *βορέας*, a quo non multum abhorret *βορείας* in loco Nonni mox citando. Vel si sententia talem hic vocem toleraret, facile foret *βορέας* in *βορέις* mutare. — *Ἄμιππος*. Nonnus lib. XXXIII. 211.

Πῶς ποτε φείθων ἐφευγε βορηίδι σύνδρομος αὔρη.

Iterumque lib. XXXVII. 121.

Δευτέρῳ ἵππον ἔθηκε βορηίδι σύνδρομον αὔρη.

Ad celeritatem depingendam utrobique adhibetur phras. Tyrtaeus quoque v. 4.

Νικῶν δὲ θέων Θρηῖκιον βορέην.

Nec diversum videtur *βορέαις ἀμιππος*. Nam, si veteribus grammaticis Harpocrati citatis credimus, *ἀμιπποι* dicebantur equi duo connexi, simulque currentes: unde *ἀμιπποις* idem fere quod *σύνδρομος*. Scholiastae memoratum *ἐμιπποις* vel *ἐμ' ἵπποις* quem commodum sensum hic habere poterit, non video. — *ὄρθοπόδος*, pro *ὄρθοπόδος*, metri gratia. Sic *μαλακκίποδος*

Y 2

ἴπῳ

ᾠδῆ Theocrit. Idyll. XV. 103. Quin et aliis in vocibus aliquam multis *o* mutatur in *oi*. Sic ἀπὸί, ὑπὸί, ἰσαίτερον, προουρηγιάτερον, πλησιαίτερον, pro ἀπό, ὑπό, ἰσότηρον, προουρηγιάτερον, πλησιότερον. Vel legi potest ὄρθῶποδος, ut Φαιωχίτωνες Aeschyl. Choeph. 1049. οἰωβότας Aj. 620. (615.) — Θεῶν ἢ παῖς, tamquam (vel utpote) a Diis oriundi. Θεῶν παῖδα vocatam esse Cleopatram, non est quod miremur, cui pater erat Boreas deus, generisque materni auctor Ericthonius, Vulcani filius. Vid. Apollodor. III. 15. Malui tamen Θεῶν ἢ παῖς potius quam ἡ παῖς, quod caudam trahere videbatur. — Si Θεῶν pro Θεούσα cum Heathio accipias, superest ἡ παῖς, quod seorsim positum puella significare solet, ideoque non satis convenerit Cleopatras, cui filii jam adulti erant. Vel si dicas ei convenire tum, cum in antris paternis degebat, ne tum quidem frigiditatis culpam, meis certe sensibus, effugiet. Musgr. βορέας ἄμικτος memorata Eustathio p. 1037, 56.

v. 974. Θεῶν παῖς, Deorum progenies, id est, cui Dei erant generis ultimi auctores; quod quidem de Cleopatra vere dicitur. Nam ipse Erechtheus Orithyiae pater inter Deos relatus fuit. Quod autem Heathius statuit Θεῶν scribendum et positum esse pro Θεούσα, longe est ineptissimum. βορέας παῖς Θεῶν, pro Θεούσα, nihil aliud esset quam putidus soloecismus, nullo exemplo excusandus ex omnibus illis, quae Clarkius congescit ad Il. E. 778. Pronomen seu participium plurale masculini generis de femina adhibetur, quod observavimus supra ad v. 926. (918.) ita etiam masculinum duale, ut Oed. Col. 1676. et passim: sed in singulari numero id numquam obtinet. Brunck. ἀλλὰ κατ' ἐκείνην, nihilominus et in illam. Cur nihilominus? An quod in praecedentibus causas exposuerat, cur extra fatorum ditionem

posita

posita videretur. Sic equidem existimo, sententiamque adeo hujusmodi esse: nihil illi profuisse contra fatorum potestatem, quod in locotam longinquo, inque antris desertis educata fuerit, nec quod pernecitate pedum ventos acquaverit, nec denique, quod deorum progenies fuerit. Musgr.

v. 975. ἴσχον. Cum ἐπὶ ex superiori versu repetendo valet, irruebant, invadabant. Vid. citata ad Eurip. Bacch. 1131. Musgr.

v. 982. δι' ὄρθης. Qui de ellipsis scribunt Grammatici, in his et similibus locutionibus haerere solent, quatenus vox reticeatur, quaerentes. Ego nullam hic ellipsin esse arbitror, sed tantum enallagen generis, posito sc. δι' ὄρθης pro δι' ὄρθου: nisi verius sit, antiquos utroque genere in hujusmodi phrasibus sine ullo discrimine usos esse. Exempla sint ἐκ μὲν ἰθίης Herodot. III. 127. ἐκ ταύτης IV. 43. τὴν ὁμοίην IV. 119. ἱεὺς ὑστέρης V. 106. ἐκ νέης V. 116. ἐκ καινῆς Aristid. tom. I. p. 84. Thucyd. III. 92. ἀπὸ πρώτης Thucyd. I. 77. διὰ κενῆς Eurip. Troad. 759. Musgr.

v. 984. ἐπὶ ξυροῦ τύχης, in novacula casus. Nota proverbialis locutio ex Homero Il. κ.

οὐν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἴσταται ἀκμῆς.

Idem diversis verbis expressit in Ajace 786.

ξυροῖ γὰρ ἐν χερσὶ τοῦτο μὴ χαιρεῖν τινά.

Vide Eustathium p. 796. Brunck. ἐπὶ ξυροῦ. Conf. Homer. Iliad. κ'. 173. Herodot. VI. 11. Theocrit. XXII. 6. Theogn. 557. (569. Gnomie. Brunck.) Musgr.

v. 985. τὸ ἐν — στόμα, sermonem tuum. Vid. ad Aj. 1129. (1110.) Musgr.

v. 987. Ἰσχον ὄρνιθισκόπον. Pausaniae tempore ostendebatur, p. 741. Musgr.

v. 988.

v. 988. λιμήν. Vid. ad Oed. Tyr. 428. (420.) Musgr.

v. 989. Spectavit hunc locum Eustathius p. 1190, 52.

v. 990, 1. κλάζοντας. Grammatici vocant σχήμα προς τὸ σημαινόμενον. Nempe φθόγγον ὀρνίθων valet sensu et potestate ὀρνίθων. Musgr.

v. 991. φοναῖς. Lege φονῶσ', i. e. φονῶσι caedis cupidus, a verbo φονάω. Est autem pro φονώσις per enallagen generis, de qua figura vide ad Trachin. 794. (784.) Conf. Statium Thaid. III. 513. Musgr. Male. Ingeniosa est, sed parum necessaria Bothii mutatio: σπῶσις ... ἀλλήλους φονάς.

v. 992. ἀσμος ἦν. Post haec media distinctio scribenda. Musgr. Verba πτερῶν γὰρ βοῖθδος οὐκ ἀσμος ἦν affert Eustathius p. 821, 42. βοῖθδος est vehemens ac turbidus alarum strepitus ideoque infaustus: cum meatus avium faustus soleret esse placidus et lenis. Itaque v. 1009. verti debet: neque avis turbide alis plangens faustas edit voces. Nostro loco utitur Bergler. ad Aristoph. Nub. 406. et Av. 1182. utroque Spanhem. ad Callim. H. in Pallad. v. 123. 124. p. 708. 716. ed. Ernest.

v. 993. γεύεσθαι hic valet experiri, periculum facere, ut Trach. 1101. (1103.) Eurip. Hippol. 667.

τῆς σῆς δὲ τὸ λήμης εἶσμοι γεγευμένος.

id est, juxta Scholiastam, πεπειραμένος. Vide ad Comici Ran. 462. Brunck. ἐγευόμην, periculum feci. Non enim ore et palato degustasse videtur. Licet ἐμπυρα nonnunquam dicantur ipsa viscera in flammis cremata. Vid. Callimach. Lav. Pallad. 107. ibique Spanhemium. Μόχθων — ἐγευσάμην Trachin. 1117. (1103.) Musgr.

v. 994.

v. 994. ἐκ εἰς usque ad σποδῶ affert Tzetzes in exegeti Ms. in Hom. Iliad. Hermann.

v. 995. οὐκ ἐλαμπεν. Vid. citata ad Eurip. Phoeniss. 1291. (1261. Valck.) Musgr.

v. 996. κηκίς. Sic dicitur vapor forte fuliginosus, non limpidus. Hic intelligi videtur adeps liquefactus. Nam neque liquores hoc nomine designari solent, nisi qui adiposi fuerint. Conf. Aeschyl. Agam. 969. Philoct. 797. (775.) Musgr. Hunc versum affert Eustathius p. 680, 24. et in eisdem κηκίς p. 955, 64.

v. 998. διεσπείροντο, spargebantur. Sic πῶλοι διεσπείροντο Electr. 750. (741.) διέσπειρε ἡμέας, ἄλλην ἄλλῃ τάξας Herodot. III. 68. διασπειρόμενοι σάρκας Liban. Vol. II. p. 621. μελῶν τε ἀνθρωπείων διασπαρμένων Philostrat. Heroic. versus finem. Locus caeteroquin obscurissimus est. Sed voluit forte Auctor receptacula fellis (nam de pluribus loqui videtur) Graecis δοχῆς dicta, quae cum reliquis extis cremari oportebat, elevata vi ignis, i. e. ἀναπτύσματος, et huc illuc disjecta fuisse. De δοχῆ vid. ad Eurip. Electr. 833. χολή Aristoteli est receptaculum fellis, non fel ipsum. Ζῶων Ἴστος. II. cap. 15. περὶ τὸν τόπον, οὗ τοῖς ἔχουσιν ἐπιφέσται ἡ χολή, et paullo post: ὅσπερ ἔχει μεγίστην [χολήν] τῶν ἰχθύων, et post: ἔχουσιν ἀποτεταμένην ἀπὸ τοῦ ἥπατος, et εἰ μὲν προς τῷ ἥπατι, οἱ δὲ κάτω ἀπηρτημένην. Idem diferte docet Iulius Pollux. Incertus apud Clem. Alex. p. 851.

Τίς ἄδε μαρβς, καὶ λίαν ἀνευμένως
 εὐπιστος ἀνδρῶν, ὅστις ἐλπίζει θεοῦς
 Ὀστών ἀσάρκων, καὶ χολῆς πυρουμένης,
 Ἄ καὶ κυσὶν πεινώσιν οὐχὶ βρώσιμα,
 Καίρειν [ἀν] ἀπάτη καὶ γέρας λαχοῖν τόδε,
 [Χάρειν τε τούτων τοῖσι ὀρθῶσιν ἐκτίειν.]

Ver-

Verfus postremus an a Poeta sit, dubium est. Ex Aeschylī Prometh. 494. colligas crematum fuisse fel. — *καταρῦσις*, decidentes. *Καταρῦσις* rara vox est, sed bene formatam esse ostendit *περιρῦσις* apud Etymol. M. voce *περιρῦσις*. Literam *υ* habent et verba *τριχορῦσις* et *πιερορῦσις*, a *βέω* formata: unde et *καταρῦσις* ad eundem fontem referendum. Sic *καταρῦειν* valet decidere in versu Eubuli apud Scholiast. Aristoph. in Plut. 1130. et in Aristoph. Pace pluries. *παρερῦσκειν* de sagittis dilabentibus Philoct. 662. (651.) Libanius Vol. II. p. 205. *ἄροφαί καταρῦσον*. Musgr.

v. 999. *καλυπτῆς*, id est, τῆς *καλυπτοσύνης*. Nomen verbale activam hīc significationem habet, ut *μεμπτός* in Trach. 446. *ὑποπτος* apud Eurip. Hec. 1121. Brunck. *μηροί* sunt ossa femorum, non carnes. Poeta modo citatus testatur *ὄστᾶ ἄσκακα* Diis oblata fuisse. *Μηρός* autem os Polluci significare videtur lib. II. sect. 185. Aristoteli certe *Ζῶων Ἴστος*. lib. I. 13. Neque aliter Homeri in versu *μηρός τ' ἐξέταμον* Iliad. 4. 460. ubi Scholiastes *μηρός, τὰ μηριαία ὄστᾶ*. Hippocrati *μηρός* nonnunquam os femoris est. Sic *περὶ ἄρθρων* *ψαυομένη ἢ κεφαλὴ τοῦ μηροῦ κατὰ τὸν περίνεον ὑπερογκόουσα εἰς ἡλόεστιν*, et deinde pluries. Idem alibi τὸ *ὄστῆον τοῦ μηροῦ* habet. [Bothius addit Herodoti 3, 103. *κάμηλος ἐν τοῖσι ὀπίσθιοισι σκέλεσι ἔχει τέσσαρας μηρούς*.]

Interpretandum: ossa femorum defluentia (vel ex cumulo sc. vel in humum forte ex ara) extra adipis tegumentum jacebant.

Ibid. *καλυπτῆς* — *πιμελής*, extra adipem circumvolutam. Conf. Homeri Iliad. 4. 460. Scholiasten Euripid. ad Phoeniss. 1290. Musgr. Nota sunt quae de ossium sacificatione disputavit I. H. Vossius (Mythol. briefe, 2 Band, 38 — 40. Brief) impugnatus a Schneidero in lex. Gr. v. *μηρόν*. Cum illo facit censor Heynianaē Iliadis in Actis literariis olim

olim Ienenſibus, 1803. scidula 125. hunc sequitur, qui de eodem libro iudicium tulit in Nova Bibl. Germanica. Diligentem rei disquisitionem expectamus ab Hermanno ad Aeschylei Promethei locum Musgravio citatum. *Μηροί καταρῦσις κκαλυπτῆς ἐξέκειντο πιμελής* affert Eustathius p. 134, 29.

v. 1001. *φθίνοντ'*, evanescencia. Mali ominis erat in ignificiis, quicquid debile et evanidum erat, quod docebunt loca citata ad Eurip. Phoeniss. 1291. — *ὄργων*, sacrificiorum: ut Trachin. 778. (768.) Aeschyl. Sept. Theb. 185. Musgr.

v. 1004. *παντελής*. An sanctissimi: quo forte sensu Iupiter *πατήρ παντελής* Aeschylō audit Sept. Theb. 120. Musgr.

v. 1005. *πλήρεις ὑπ' αἰωνῶν τε καὶ κυνῶν βορᾶς*, i. e. contaminati erant humanae carnis buccellis et sanie, quas eo apportabant volucres canesque. Vid. infra v. 1053. et 1095. (1029. et 1083.) Musgr

v. 1007. *Ἰυστάδας λιτάς*. Sic *Ἰυστάδος βοῆς* Aeschyl. Sept. Theb. 275. Musgr.

v. 1010. *βεβρωῖτες*. Schema est *σολοικοφανές*, quum singulari *ὄρνις* subjungatur plurale *βεβρωῖτες*, syntaxi ad intellectum, non ad vocem, relata. Brunck. Vide supra v. 701. *Βεβρωῖτες αἰματός λιπός* afferunt Eustathius p. 229, 12. et Schol. Wassenbergh. ad II. v. 312.

v. 1011. Comparari digna est Plutarchi sententia in Fabio: *τὸ μὲν ἀμαρτεῖν μηδὲν ἐν πράγμασι μεγάλοις, μείζον ἢ κατ' ἀνθρώπων ἐστὶ τὸ δ' ἀμαρτάνοντα χρέασθαι τοῖς πταίσμασιν διδάγμασι πρὸς τὸ λειπνόν, ἀνδρὸς ἀγαθοῦ καὶ νοῦν ἔχοντος*. [Ex ed. rec.] Brunck.

v. 1013. Dubitavi *ἐπὴν* pro *ἐπεὶ* rescribere ob Thomae M. praeceptum: *Εἰ, μετὰ ὀριστικοῦ καὶ εὐκτικοῦ ἐπὶ ... οὐ μετὰ ὑποτακτικοῦ δέ, πλὴν ἐπὶ τῶν ἀὐυποτακτικῶν οἶον, εἰ λάβωμαι, εἰ τράπωμαι*. *Ei nuper suffragatorum vitæ*

deo etiam Bastium in Lettre critique à Ms. Boissonade p. 90. sqq. qui tamen in verborum *αὐθυποτάκτων* constituenda notione paullulum a vero aberrasse videtur. Rectius eam informavit Hermannus de emend. rat. Gr. Gr. p. 262. verbum *αὐθυποτάκτων* significare monens conjunctivum aoristi in iis verbis, quae reliquis temporibus carent. Causam si quaeris, quare cum hoc potissimum construi particulam illam liceat, in magnas me adductum fateor angustias: nisi forte in eo acquiescendum est, ut, quemadmodum in aliis multis, ita et hic usum putemus tyrannidem exercuisse. Quae ipsa ratio haud scio an probabilior sit eorum sententia, qui infinitam exemplorum copiam contra omnium librorum fidem mutari volunt, praesertim cum non semper in proclivi sit emendatio.

v. 1014. *ἀνολτος*. gl. *μωρός*. *δύρος γὰρ ἢ φρόνησις τῶ αὐτῶν ἔχοντι*. Brunck. Eadem significatione occurrit Aj. 1156.

v. 1023. *ἀπρακτος*. Sic *ξὺν ἀργύρῳ Ἐπράσσει* Oed. Tyr. 125. Neque adeo necessaria est H. Stephani emendatio *ἀπρατος*. Musgr. *ἀπρατος* malebant etiam Canter. et Wakef. in Silv. Crit. P. IV. p. 134.

v. 1025. *πρὸ Σάρδεων*. *Πρὸ* valet *πέλας* prope: conf. Pind. Pyth. I. antistr. 4. Isthm. IV. stroph. 2. Aeschyl. Suppl. 627. Musgr.

v. 1026. *ἤλεκτρον*. Plinius de auro agens lib. XXXIII. cap. 23. Ubicunque quinta argenti portio est, electrum vocatur. Vid. Virgil. Aeneid. VIII. 402. Musgr.

v. 1027. Recte Brunckius expunxit *δ'*, quod Oed. R. 966. post *ὑψηλῶν* eadem perveritate additum est in uno de Britannis codicibus.

v. 1029. *φέρειν νιν*. Vid. supra ad v. 1029. (1005.) Musgr.

v. 1038.

v. 1038. *κράτιστον*. Superlative pro comparative, ut infra 1349. nisi *εὐβουλίαν* statueris in *κτιμάτων* numero habendam esse. Musgr. Posterior ratio vera est.

v. 1044. *τὸ δ' ἐκ τυράννων*. Abundat *ἐκ*. Similia vide ad 23. 1233. (1202.) Electr. 621. (612.) Musgr.

v. 1048. *τάννητα* i. e. *τὰ ἄρρητα*. Vid. Oed. Col. 1596. (1526.) Musgr.

v. 1053. *ἀμιλλητήρας*. Vide annon melius foret *ἀμιλλητήρος* aurigae. Nonnus lib. XXVII. 201.

— *βέες αἰθελίσι πυραυγέος ἠιοχῆος*. Musgr. Dormitavit Vir doctus. Pro *τροχούς* ad mentem Ammonii scribi deberet *τρέχους* (*βαρυτόνως*). Vide Valcken. Animadv. ad Ammon. p. 217.

v. 1056. *τῶν ἄνω*. Subaudiendum *τινά*. Conf. ad Electr. 1338. (1319.) Musgr.

v. 1057. *κατόκισσας*. Malim *κατοικίσσας*. Nulla enim inter hunc et praecedentem versum oppositio est, sed unice Antigones poena in utroque spectatur. Musgr.

v. 1058. Constructio est: *ἔχεις δὲ ἐνθάδε αὖ νέκυν ἔμοιρον τῶν κάτωθεν θεῶν*, habes autem hic contra mortuum Deorum inferorum regimine destitutum. Musgr.

v. 1059. *ἀνόσιον* recte vertit Brunckius: justis privatum. Eustathius p. 29, 37. *ἀνόσιος πάλλη ποτὲ ἐδήλου τὸν ἄτακτον*. Conf. etiam Scholiafles. Perperam Wakefield. in Silv. Crit. P. IV. p. 214. legendam putabat *ἀνοσίως νέκυν*.

v. 1061. *βιάζονται*. Nempe *οἱ κάτωθεν θεοί*. Injuriam sc. factam esse statuit, cum Polynici, qui a Deorum inferorum ditone sejunctus erat, tum Diis istis, qui uno cive fraudati erant. Musgr. *ἄν* et *βιάζονται* ad mortuos refertur.

v. 1062.

v. 1062. ὑστεροφθόροι. Vide an interpretandum sit pone euntes, a φθείρομαι eo. Musgr. Ubi tandem φθείρομαι simpliciter ire significat? Λωβητήρες ὑστεροφθόροι commemoratae Eustathio p. 763, 39. 768, 55.

v. 1065. κατηργηρωμένος recte Scholiastes explicat ἀργύρω πειθαίξ. Simili significato κοιδά ἀργυρωθείσαι dicuntur cantilenae argenti pretio pactae, Pindar. Isthm. II. 11. et ἀργυρωθέντες σὺν οἰνηταῖς φιάλαις argenteis phialis donati victores Nem. X. 80.

v. 1067. ἀνδρῶν, γυναικῶν. Pro ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. Nam Graeci in hoc genere loquendi copulam fere omittere solent. Aristophanes Ran. 156. f. θιάσους εὐδαίμονας Ἄνδρῶν, γυναικῶν, quem ad locum de hoc usu expofuit Kusterus. Consulenda est etiam Schaeferi nota ad Longum p. 403.

v. 1068. ἐχθραί. Malim ἐχθραίς, odiis. Conturbantur odiis et seditionibus. Musgr. Nihil mutandum: alioqui praeferrem ἐχθρα, quod ipsum Reiskius et Bothius reponi voluerunt. ἐχθραί πόλεις eae sunt civitates, quae Polynici adversus Thebas tendenti auxilia dederant. Praenuntiatur autem Epigonorum expeditio injuriis paternis irritatorum, eo quod iuxta cum Polynice infepulti jacuerant testibus Euripide in Supplicibus et Hygino fab. LXX.

v. 1071. ἐστίαρχον. Non de nihilo est. Foco enim, i. e. ἐστία nihil fere apud Veteres sanctius. Musgr.

v. 1073. Wakefieldius vicinia verborum θυμῷ et καρδίαις temere offensus in Silv. Crit. P. III. p. 109. scribendum conjicit θυμῷ καρδίαις, quo nihil ineptius excogitari poterat. Lapsus esse videtur eo, quod θυμῷ καρδίαις conjungeret, non καρδίαις τοξεύματα, nec videret adjuncto καρδίαις indicari, unde tela illa emittantur. Eurip. Hec. 603. τοιαῦτα μὲν δὴ νοῦς ἐτόξευσεν μάτην. Ita factum est, ut voci θυμῷ, quae vertenda est cum ira,

ira, per iram, Ionicum Tragicisque inusitatum vocabulum θυμῷ substitueret. Mihi in praeced. versu σοι reponenti adfentientur, qui meam totius loci interpretationem probabunt. ἀφίκα enim cum dativo personae construitur. Eurip. Hippol. 1324. ἀρὰς ἀφίκα πατρί. Bothius σοῦ θυμῷ ἀφίκα vertit in iras tuas emisi, quod minus placet. Exquisitius tamen vel sic videtur σοι... θυμῷ.

v. 1074. θάλλπος. Sic ἔθαλψεν ἄτης σπασμῶς Trachin. 1099. (1084.) μανίας θάλλπος Aeschyl. Prometh. 878. Musgr.

v. 1078. τῶν φρενῶν, ὧν νῦν φέρεi. Male vulgo et sprete Attica elegantia ἢ νῦν φέρεi. [Sic latini gerere, gestare mentem. Plautus Asin. II, 1.

Cave tu idem faxis, alii quod servi solent, qui ad heri fraudationem callidum ingenium gerunt.

Idem Amphitr. V. 1.

Haec sola sanam mentem gestat meorum familiarium.

Ex ed. rec.] Brunck. τὸν νοῦν — τῶν φρενῶν. Alibi non invenio, nec tamen damno. Potest enim dici ut iudicium mentis vel cordis. Neque tamen spreverim τῶν φρενῶν, ὡς νῦν φέρεi, ut φρενῶν a comparativo ἀμείνω pendeat. Et rationem imperantem sensibus, quos nunc gerit. Vel legi potest, τόνον τ' ἀμείνω. Euripides Hippol. 118. σπλάγχχον ἐντονον. Aristides tom. I. p. 339. τὸν τόνον τῆς γνώμης καὶ τῆν βώμην. Philo Iud. habet ψυχῆς τόνον p. 372. et alibi. Vide tamen interpretes Plauti ad Epidicum act. IV. scen. I. 4. Musgr. Cur a librorum lectione discedendum sit, nihil caussae video. Apposite comparari potest mens animi, quae locutio familiaris est Plauto, Catullo et Lucretio, et hanc quidem rationem defendendae vulgatae turissimam esse arbi-

arbitror. Alia, quae mihi in mentem venit, alquanto minus probabilis videtur, ut alterutrum, vel τῶν φερῶν, vel ἢ νῦν φέρι abundanter dictum putemus. Et sane pleonasmis in comparativa enunciatione delectantur Attici. *Lyfias cont. Theomnest. p. 183.* τί γὰρ ἂν τὸ τὸ τὸ ἀνιερῶτερον γένοιτο αὐτῶ, ἢ τεθνήσκῃ μὲν ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν, αἰτίαν δὲ ἔχειν ὑπὸ τῶν παίδων; ad quem locum consulendus Marklandus. (p. 370. ed. Reisk.) Pariter Eurip. Heracl. 298.

οὐκ ἔστι τοῦδε παῖσι κάλλιον γέρας,
ἢ πατρὸς ἐσθλοῦ κἀγαθοῦ πεφυκέσσι —

Vid. Toup. ad Longin. Sect. XVIII. p. 321. Sed quia praeter genitivum pronominis demonstrativi et particulam ἢ, de qua conf. nota ad v. 1266. nullam hujus generis redundantiam observavi, posteriori argumento ipse paullulum diffido.

v. 1083. τερῶσσομαι φρένας. gl. ἤγουν στασιάζω πρὸς ἑμαυτὸν καὶ οὐκ ἔχω τίς γένωμαι. Brunck.

v. 1085. ἐν δεινῷ πέρα, juxta vel pariter malum est. Verum sic, inter malum cedendi, et illud cui plerumque obnoxii sunt pertinaces, non satis discriminis positum videtur; ut suspicer legendum esse πέρα ultra, magis. Musgr. Vanissima suspicio.

v. 1089. ἄιες. gl. ἕλε. κτίσον. κητισκεύασον. Brunck.

v. 1090. Distinguendum puto:

καὶ ταῦτ' ἐπαινέεις, καὶ δοκεῖς, παρεμβῆθαι;

ut constructio sit καὶ ταῦτ' ἐπαινέεις παρεμβῆθαι, καὶ δοκεῖς; et haec suades concedere et confes? παρεμβῆθαι utique a δοκεῖς regi vix patitur Graecorum consuetudo. Simile hyperbaton vid. v. 1345. (1323.) Musgr. Supplendum εἶν. Conf. Viger. p. 206. ed. Herm.

v. 1091.

v. 1091. συντέμνουσι. gl. καταβάλλουσι. Brunck. Wakef. in Silv. Crit. P. III. p. 18. vertit: celerime rem fecant cum improbis, comparans Hefychii glossam: συντεμών· συντελέσας, et Rhesi v. 450.

πρὸς οἶκον εἶμι συντεμών τοὺς σοὺς πόνους.

v. 1093. καρδίας — ἐξισταμαι, ex corde relicio vel amoveo. Ponitur enim pro activo ἐξιστημι. Musgr. Minime.

v. 1094. τὸ δρῶν, vi agere, vim inferre. Noster Oed. Col. 765. (732.) ἦκιν γὰρ οὐχ ὡς δρῶν τε βουληθεῖς. Philoct. 1282. (1228.) οὐδέ ται σὴ χειρὶ πέλοισι τὸ δρῶν. Musgr. τὸ δρῶν ἀνάγκη, facto opus est. Vid. Hermann. ad Viger. p. 703.

v. 1097. ἄξινας. An ligones hic significat? Nescio enim an secures vel dolabras occasio postulerit. Scholiastes Nicandri in Theriac. 386. σμίλον δὲ ἢ τὴν δίκελλαν φησὶν, ἢ τὴν ἄξινην, ἢ σκάπτουσι καὶ ξόλα κλῶσι. Musgr. Bothio iudice satis conveniunt secures. Idem in Scholiastae loco legendum putat αἰε σκάπτουσι, ut σκάπτουσι ad δίκελλαν, κλῶσι ad ἄξινην referatur.

v. 1104. ἀγαλμα. Matris ἀγάλματα, deliciae, solenni poetarum usu dicuntur liberi. Vid. Markland. ad Eurip. Suppl. 367. Ruhnck. ad Timaeum v. ἀγαλμα.

v. 1106. Ἰταλίαν. Etymologus M. v. Καλωνία, κητινὸς τύπος εἰς ἰδιότητα ἀναπέμπεται· φασὶ γὰρ τὸν Διδάσκον τὸν ἐπὶ Τυρσηνοῦ ἀπίοντα πόλεμον, τοὺς γεγενηκότας τῶν Σειληνῶν μετὰ τῆς ἀχρηστοῦ ἡλικίας ἐν Ἰταλία καταλιπεῖν· τοὺς δὲ τραπήνοι ἐπὶ ἀμπέλων ἐπιπέλειαν, καὶ εὐσιναῦ γενέσθαι τὴν Ἰταλίαν. Pro ἀπίοντα an legendum ἀφιέντα. Musgr. Italiam absone commemorari pronuntiat Goes in comment. in Aeschyl. Agam. p. 38. quod nullo argumento ex historia petito effici possit, Bacchi

Bacchi sacra jam Sophoclis tempore in illa terra vel apud Tyrrenos floruisse. Haec ratio nihil probare videtur: imo non floruisse docendum erat. Quae si caussa fuit, cur ad prologum Euripidis Baccharum provocaret V. D., ubi inde a v. 13. terrae, quas Bacchus adierit, recensentur nulla Italiae mentione facta, sine dubio nimium ex silentio isto conclusit. Ibi enim tantum abest ut accuratam et plenam locorum enumerationem poeta sectatus esse videatur, ut ne geographicum quidem ordinem observaverit. Atque omnino vereor, ne cum Bacchi sacris nihil quidem locus noster commune habeat, acquiescendum putans in Scholiastae interpretatione: διὰ τὸ πολυάμπελον τῆς χώρας. Sic non opus est *Ἰκαρίαν* scribi, quamquam Strabo l. XIV. p. 439. hanc insulam Samo vicinam non Dianae solum, sed etiam Baccho ob vini fertilitatem cum reliquis Cycladibus sacram fuisse testatur. Sic carere possumus etiam Reiskii conjectura *Οιαλέαν*, qui tractus erat in agro Thebano. Ad Reiskium prope accedit Bredow in Geographiae et Uranologiae Herodoteae specimenibus, Helmstadii 1804. editis, *Ἰταλίαν* h. l. idem esse monens quod *βοιωτίαν*, utroque nomine terram bouum (*Ἰταλοί*, vituli, boves) significante. At si vel maxime concedamus, nullam esse horum nominum diversitatem, quid, quaeso, erat quod Italiae potissimum nomine Boeotia designaretur? Eadem de caussa non video, cur Sophoclei Triptolemi locum, in quo Italia candido fortunata frumento praedicabatur, perperam a Plinio H. N. XVIII. 12. intellectum esse putemus.

v. 1108. *Διὸς ἐν κόλποις*. Vid. ad Eurip. Ion. 1093. *Πάγκοιον* vocat Cererem, forte quia frumento cum toto orbe communicato, ab omnibus pariter colebatur. Confer tamen Pind. Olymp. VI. ep.

3. Idem Olymp. XIV. v. 33. *κόλποισι πίσας*. Musgr. *παγκοίνοις*. gl. in Dresd. *πανδήμοις*.

v. 1109. In codicibus sic hic locus distinctus est: ὦ Βακχεῦ Βακχεῦ, μητρόπολιν Θήβαν ναίων — Glossa, ὦ Βακχεῦ μαινάδων ἔφορε. Priora si isto modo accipiantur, tum *μητρόπολιν* praestabit cum Scholiasta et Eustathio ad Odyss. A. p. 1391. interpretari, τὴν πόλιν τῆς μητρὸς σου Σεμέλης, quam cum auctore veteris glossae, ἀρχηγὸν τούτων, id est τῶν μαινάδων. Sed prava est illa distinctio, nec alius sensus est quam is quem in versione expressimus. [ο Βακχε Βακχαρῶν μετροπολιν Thebas habitans.] Brunck.

Metrum hujus et sequentium versuum sic fortasse constituendum:

[ο] μητρόπολιν Θήβαν
 Ἄνάγων, παρ' ὕγρον
 Ἰσμηνοῦ ῥέεθρον,
 Ἀγρίου τ' ἐπὶ στορᾷ δράκοντος.

Quibus in Antistrophe respondebunt:

Πολυστάφυλος πίμπει
 Ἀβρότων ἑτέων
 Ἐδαζόντων Θη-
 βαίας ἐπισκοπεῦντ' ἄγυιās.

Ἄνάγων, augens, promovens. Hesychius: ἀναγμένον, ἡξυμένον. Vid. et Nostri Aj. 131.

Qui majorem ἀκριβείαν desiderat, legere potest ῥέεθρον pro ῥέεθρον, et in antistrophe Θηβαίδας ε' pro Θηβαίας, exemplo Ovidii, cui Thebaides antepenultimam corripit. *Ναίων* v. 1135. (1110.) cur mutetur, alia etiam ratio est. Qui enim Bacchum ab Euboea vel Parnasso Thebas redire orabant v. 1160. (1131.) quomodo eum consentaneum erat eodem spiritu Thebarum incolam facere? Per metrum tamen stare potest *ναίων* trisyllabum. Musgr. *ναίων* nihili est.

υαίων h. l. significat, qui habitare soles, non, qui cum maxime habitas.

v. 1110. Reponit editor Oxoniensis ex Turnebiana *παρ' ὑγρών* — *βιθίων*, qua in lectisne vereor ne praepositio *παρὰ* vim suam non obtineat. Musgr.

v. 1111. ἄριστ' Hermannii correctio est. *ἀγρίου*, quod metro repugnat, ex glossa irrepisse videtur. Hesychius: *ἀρίων* ἄριστον, ἀγρίου.

v. 1112. ἐπὶ σπορᾷ δράκοντος. Bene Scholiastes: in loco ubi fati sunt draconis dentes. Musgr.

v. 1113. ὑπὲρ διλόφου πέτρας. Euripides Bacchis 302.

ἔτ' αὐτὸν ὄψει κἀπὶ Δρακόντι πέτραις
πυθῶντα σὺν πύκκισι: δίκουρον πλάκα.

Confer Scholiastam ad ista in Phoenissis v. 233.

ἰὼ λάμπουσα πέτρα πυρὸς
δίκουρον βέλας. Brunck.

στ — ἔκαστε, te videt, i. e. te praesentem habet, te certa fide ut Deum agnoscit. Musgr.

v. 1114. στέροψ — λιγνός, lucidus, vel candens, fulgidus vapor. De re vide Eurip. Phoeniss. 237. ibique Scholiasten. Musgr. στέροψ ab Eustathio p. 786, 13. assertur pro *στεροπή*, sed h. l. λιγνός στέροψ est pro λιγνός στεροπή, fumans flamma sacrificiorum.

v. 1115. στείχουσι. An στοιχοῦσι, comitantur? De verbo *στοιχεῖν* varia dederunt Fabricius ad Sext. Empir. p. 255. Koenius ad Gregor. p. 170. — *Βακχίδες*. Coryciae Nymphas, quarum hic meminit, in Dearum censum venisse, docet Pausanias p. 878. Ἴερὸν δὲ αὐτὸ (Corycium antrum) *Κορυκίων τε εἶμι Νυμφῶν καὶ Πανδὸς ἡγήνηται*. *Βακχίδες* sunt Bacchantes, i. e. foeminae Baccho concitae. Non ergo absurdum foret de Thyasin interpretari, quo nomine Pausanias p. 806. mulieres Atticas cum Delphicis congregatas intelligit.

Tum

Tum autem legere posses: *ἔνθα Κορυκίαις Νύμφαις στοιχοῦσι Βακχίδες*, ubi Bacchantes Nymphis Coryciis associantur. De Coryciis Nymphis vid. Aeschyl. Eumen. 22. Apollon. Rhod. II. 713. Ovid. Metam. I, 320. Hesychius: *θυσίας, βακχίδες*· εἰ δὲ *μακίας*. Aristot. Prob. p. 215. *σιβυλλικὴ καὶ βακχίδες*. Male ibi Victor. *βέκιδες*, ut et Muret. Var. Lect. XIII. 15. Ovid. Tristium lib. IV. eleg. I. 41.

Utque suum Bacchis non sentit
faucia vulnus.

Eurip. Troad. 504. *σὺνβακχε Κατάνδρα θυίς*. Tales haec *βακχίδες*. Conf. et Nonn. lib. XXVII. 265. Musgr. Non probo mutationem. *Βακχίδες* dici videntur Coryciae Nymphae, quia pariter ac Bacchus in Parnasso sedem habebant. Vid. Aeschyli locus Musgravoio laudatus.

v. 1117. *Νυσσαίων οὐρέων*. De Nyfa Arabica vide Diodon. Sic. I. 15. IV. 2. Phocicam Nyfam, praeter Scholiasten, pauci memorant. Hic intelligi videtur Eubacensis Nyfa, cujus meminit Stephanus. Vide Scholia in Eurip. Phoeniss. 237. quaeque ibi dat Valckenaerius. Musgr. Indicam intelligit Bothius coll. Pomponio Mela 3, 7, 50.

v. 1120. *ἀβρότων*. Ed. Ald. *ἀμβρότων*. Utro modo scribas, parum refert. *Ἄμβροτα ἔπεα* sunt voces sanctae, voces in sacris editae: ut *θεῖα μῦσα* cantus facer, Trachin. 653. (645.) Sic *ἀθανάτου στόματος* pro *ἐνθέου* Pind. Pyth. IV. antistr. I. Musgr.

v. 1123. *τάν*, articulus singularis relatus ad plurale nomen *Θηβαίας ἀγυιάς*. Vide notam ad priorem Oedipum v. 267. Brunck. *Θηβαίως ἐπισκοποῦτ' ἀγυιάς, τάν ἐκ πάσαν τιμᾶς*; assert Eustath. p. 601.

v. 1125. *ματρὶ σὺν κεραυνίς*. Eurip. Bacchis 6.

ἔργῳ δὲ μητρὸς μνήμα τῆς κεραυνίως. Brunck.

v. 1127. In Aldina parum congruunt metra:
verum sic fortasse restitui possunt:

"Ἐχεται πανδήμιος πό-
λις ὑπὸ νόσου, μολεῖν,
Καδαρσίω ποδὶ Παρ-

Quibus in antistropha respondebunt, non multum a
Mss. scriptura discedentia:

Προφάνηθ' ὦ, Νάϊτις ἄ-
μα περιπόλοις Θυά-
σιν αἴ σε μαινόμεναι.

Περύπολοι Aristid. tom. I. p. 45. Lucian. Dialogo Vene-
ris et Cupid. ἄνω καὶ κάτω τὴν Ἰσθμὸν περιπολοῦσιν sc. Rhea et
Corybantes. In sexto strophis versu constructionem
turbare videtur ἐπι. Mihi saltem nuspian obviam
fuisse memini ἔχεται ἐπὶ νόσου. Musgr. πάνδημος me-
tro adversatur. Hermannii monitu scripsi προδήμιος. πρὸ
in compositione saepe significat proflus, omnino,
penitus, ut in πρόπας, προάλης. Suid. προάλης· ὁ παν-
ώλης. Porro in πρόχολος et προπάλιος. Exempla haec
attulit Abresch. Dilucid. Thucyd. p. 736. et Ani-
modv. ad Aeschylum I. II. p. 37. Quae praeterea
excitat, πρόδουλος, πρόκοιλος, πρόκικκος, aliena sunt. Πρό-
δουλος enim significat, qui servi loco habetur,
πρόκοιλος, qui projectioris est ventris. Πρόκα-
κος autem e Lexicis plane eximendum puto. Bis oc-
currit ea vox, Aeschyl. Pers. 982. et 985. loco libra-
riorum socordia et stupore miris modis turbato. Nam
quae v. 982. leguntur κακὰ πρόκακα λέγεις, ibi plane lo-
cum non habere antistrophicus versus (994.) offen-
dit, neque a vero abhorreere videtur Schützi ratio in
ed. recentiore unum dantis paroemiacum hunc: ἔλιπες
ἄλοισιν ἄγαυοῖς; Alter locus ita se habet: ἄλαστα στυγνὰ
πρόκακα λέγων. Quī cum non respondeat strophico
(971.) στυγνὰς Ἀθάνας, πάντες ἐνὶ πτόλῳ, haud dubie
sic corrigi debet: ἄλαστα στυγνὰ πρὸς κακὰ κακὰ λέγων.

πρὸς

πρὸς κακὰ, quod eodem sensu dici potest quo πρὸς κα-
κοῖς, (vid. Hermann. ad Viger. p. 817.) in priore illo
loco exhibent codd. aliquot et Aldus.

v. 1129. μολεῖν. Infinitivus pro imperativo, ut
passim apud Hesiodum. Musgr.

v. 1131. πνειόντων. Sol Bacchi nomine colebatur
in mysticis sacris: inde est quod Virgilius Georgico-
rum initio ait:

Vos, o clarissima mundi
lumina, labentem coelo quae ducitis annum,
Liber, et alma Ceres. Brunck.

πρὸς πνειόντων χορηγὸν ἀστρων citat Eustathius p. 514, 46.
In seq. versu non video, quare copulam Brunckius
elanguem dicat. Virgillii locum a Brunckio citatum
secus interpretatur Vossius.

v. 1132. ποτρων, taedarum: ut bene Scho-
liastes. Eurip. δόλιον ἀστέρα λάμψας Helen. 1145. Mu-
saeus v. 306. μινυώριον ἀστέρα λέκτρων. — νυχίων φτεγμά-
των, Eurip. Bacch. 159. ἐν φρυγίαισι βραῖς ἑνοπαῖσι τε.
Musgr.

v. 1133. ἐπίσκοπε, domine, magister. Post
hanc vocem tollenda distinctio, et post καὶ ponenda.
Musgr. Car tandem?

v. 1137. πάνυχοι. Eurip. Ion. 730. Νυκτιπόλοις
ἄμα σὺν βάνχαις. — ταμίαν, dominum, δεσπότην. Pin-
darus Pyth. V. epod. 2. ταμίη Κυρένας. Critias ap.
Athen. lib. I. c. 22. Κάρις ἄλλος ταμίη. Musgr. Cho-
riambus Θυάσιν αἰ δίιαμβι vicem h. l. explet.

v. 1138. Verbum χορεύειν hic activum est. χο-
ρεύειν θεόν, Deum choreis celebrare. Pindarus
Isthm. I. 8. καὶ τὸν ἀκείρεν ἑμῶν χορεύων. Alias χορεύειν τινὰ
Deus ipse dicitur, id est incitare ad celebran-
das choreas, ut apud Eurip. Herc. Fur. 688.

οὕτω καταπαύσομεν
Μούσας, αἴ μ' ἐχορεύσαν.

Per

Per consequentiam χορεύειν significat agitare, turbare, commovere mente, ut in eodem dramate 873.

τάχα σ' ἐγὼ μᾶλλον χορεύσω, καὶ καταλύσω σέβην.

Brunck.

v. 1140. στάντ' — βίον, superstitem vitam. Respicit dictam Solonis, neminem durante vita ob felicitatem praedicandum esse. Vid. Oed. Tyr. 1556. (1524.) Trachin. 2. Musgr.

v. 1142. καταβρέπει. Proprie verbum neutrum est, sed hic transitivam potestatem habet, ut βίον Eurip. Hecub. 528. Cyclop. 391. ubi plura. Theognis v. 157. Ζεὺς γὰρ τὸ τάλαντον ἐπιβρέπει. Musgr.

v. 1145. ζηλωτός, ὡς ἐμοί, ποτέ. Sic distinguendum cum editore Oxonienli. Cum ὡς ἐμοί subaudiendum δοκεῖ. Vid. Suidam, v. ὡς γ' ἐμοί. Musgr. Et Lexicon Sophocleum in ὡς ἐμοί.

v. 1151. τοῦτον. Transitus fit a numero plurali ad singularem, ut Aj. 760. ad quem locum plura huius schematis exempla proferentur. Eadem elegantia transitus fit a singulari ad pluralem, ut supra 709. et 1022. (1010.) [Haud absumile voluptatis praeconium e Theophilo Comico profert Athenaeus p. 563.

εἰ γὰρ ἐθέλοι τις τοῦ βίου τὰς ἡδονὰς,
καταλείπει' οὐδὲν ἄλλο πλὴν τεθνηκένου.

Ex edit. recent.] Brunck. ἐμψυχον νεκρὸν mutuatus est Lucian. M. D. VI. 2. T. II. p. 143. Bip.

v. 1152. Eustathius p. 681, 5. affert πλοῦτες κατ' οἶκον καὶ ζῆ, et p. 151, 18. ζῆ.

v. 1153. σχῆμ', dignitatem, pompam, fastum, Vid. loca citata ad v. 793. (774.) Musgr.

v. 1154. καπνοῦ σκιάς. Fumi umbra nihil vilius esse potest. Ex Pindarico dicto hoc adumbratum, σκιάς ὄναρ ἠδερμπος. Brunck. τὰλλα usque ad περιαιμην citat Eustathius p. 757, 31.

v. 1155.

v. 1155. πρὸς τὴν ἡδονήν, si cum voluptate comparetur. Vid. ad Eurip. Ion. 1532. Musgr.

v. 1159. αὐτόχειρ. Male acceptum fuit a Scholiasta hoc nomen, vel ab iis qui sequentem versum Litera X notarunt. αὐτόχειρ periisse dicitur, cuicumque violentae manus illatae fuerunt, sive a se ipso, sive ab alio. Proinde postquam Chorus audierat Haemonem αὐτόχειρα σίμαχθῆναι, nihil magis consentaneum erat, quam percontari eum, utrum sua, an patris manu Haemon interfectus fuisset. αὐτόχειρ idem est quod αὐθέντης. Vide Lexicon in hac voce. Nec credere par est Sophoclem tam ineptam interrogationem Choro tributurum fuisse, nisi vox αὐτόχειρ ambiguae significationis fuisset. Nisi duo sequentes versus ab ipso poeta essent, quos tamen fateor sine ullo detrimento eximi posse, non video cur eos quisvis alius inferuisset. Brunck. αὐτόχειρ. Interpretandum, non, sua ipsius manu, (ut bene ostendit Heathius, conferens αὐτοσφαγῆς Aj. 852. (841.) huius fab. 56. et 178. (172.) Aeschyl. Sept. Theb. 811.) sed simpliciter, manu peremptus. Musgr.

v. 1164. ἑμοῦ, ἀντι τοῦ ἐγγύς. ἔστι δὲ τοῦτο πολὺ πρὸς τοῖς Ἀιτωκοῖς, ὡς καὶ Μένανδρος· Ἡδὴ γὰρ τοῦ τίκτειν ἑμοῦ. Photii Lexicon Mf. Sic apud Comicum Equit. 245.

ὁ κοινοστὸς ἀήλος αὐτῶν, ὡς ἑμοῦ προσημιμένων.

et Pace 513.

καὶ μὴν ἑμοῦ ἴστιν ἡδὴ. Brunck.

v. 1166. Iacobus in specim. emend. in autores vet. p. 33. legendum putabat ἄτην κλύουσα παιδός. Sed nulla emendatione opus esse recte monuit Porson. ad Eurip. Phoen. 1360. Ante παιδός intellige περι. Sic Oed. Col. 307. κλύων σου δεῦρ' ἀφίξεται ταχύς.

v. 1168. Παλλάδος θεῆς. Sic θεῆ Ἡρα Eurip. Troad. 983. Παλλάδος θεῆς ibid. 545. Musgr.

v. 1169.

v. 1169. *εὐγμάτων*. Lego *εἰγμάτων*, *imaginum*. Θεοὺς προσεπιεῖν habet Euripides Herc. Fur. 610. Hefychius: *προσηγορὸς, προσκυνητής*. *Εἶγμα* Aristoph. Thesmoph. 521. Hefychius: *εἶγματα, τύποι*. Si retinemus *εὐγμάτων*, constructio erit ut in *πυρὸς μειλισσέμεν, πυρὸς πρήσει*, quorum similia multa dedimus ad Eurip. Herc. Fur. 940. Musgr. Quidni ergo retineamus?

v. 1170. *κλειῖθρ'* — *πύλης*. Periphrasis pro ipsa porta. Ἀνασπαστοῦ interpretandum putem, quae in aperiendo intus trahitur. Musgr.

v. 1176. *παρών*, quia jam absente Eurydice rem exposuerat. Sic patet, quam facile carere possimus Bothii conjectura, *καίπερ ὦμ'*.

v. 1184. *ὄργας εὐμενεῖς κατασχέθειν*, animum mitem et propitium habere. ὄργας, animum, ut *ἐπῆνεσ' ὄργας ἠπίους* Eurip. Troad. 53. Musgr.

v. 1185. *λούσαντες ἀγνὸν λουτρὸν*. Conf. ad Trachin. 50. Musgr.

v. 1187. *οἰκίαις χθονὸς*, domesticae terrae, i. e. patriae, natalis. Musgr.

v. 1189. *νυμφεῖον*. Supra v. 827. (808.) Ἀχέροντι νυμφεῖον. Musgr.

v. 1193. *ἄσημα* — *βοῆς*. Accipi potest pro *ἄσημος βοή*. Sic ἐν τῇ ξυμφωρᾷ v. 1243. (1213.) ἀνόλβα βουλευμάτων 1278. (1250.) Conf. Aj. 1163. (1144.) Nec spreverim tamen *ἄσημα*, ut *αὐλῶν πνοή* Aristoph. Ran. 154. 316. Apollon. Rhod. II. 81. ἐπ' ἄλλω δ' ἄλλος ἄηται δούπος. Eurip. Electr. 754. πνεύματ' αἴρεται. Musgr. Male Bothius *εὐσημα*. περιβαίνει Wakefield. ad Lucret. II. 329. in *περιβάλλει* mutat. Si sic scribere potuit Sophocles, non sequitur continuo, eum sic scripsisse. Eurip. Suppl. 609. *τόδε μοι θράσος ἀμφιβαίνει*.

v. 1200. *λιθοσπαθῆ*. Malim *λιθοσπαγῆ*: ut *θραξδοτος, διδοτος* Aeschyl. Eumen. 629. Vid. et ad Lycophr. 47. et ad Oed. Tyr. 925. (906.) Musgr. Sic et

Reis-

Reiskius, *nimum* uterque tribuens analogiae. Vulgatae sensum sic bene expressit Brunckius: *ipsum subeuntes ostium, soluta prius compage saxi objecti*.

v. 1203. *εἴς ἀθύρου*. gl. *ὀλιγοψύχου*. τὸ εἴς τὸν ἠθροῦμεν ἔχει τὴν ὀνομασίαν. Optime. Urdo est, *τάδε εἴς-θροῦμεν κειύσασιν ἀθύρου δεσπότου*. Dativus est latine reddendus per praepositionem propter vel ob, ut supra 391. *ταῖς σαῖς ἀπειλαῖς*, propter tuas minas. El. 42. *γῆρα τε καὶ χρόνον μακρῶ*, ob senectutem et longum tempus. Brunck. εἴς minime ad ἠθροῦμεν pertinet, imo constructio est: *τάδε ἠθροῦμεν κειύσασιν εἴς ἀθύρου δεσπότου*, ut Aeschyl. S. Theb. 752. *κρατηθεῖς δ' ἐκ φίλων ἀβουλαῖς*, i. e. ἀβουλαῖς φίλων. ἐκ in talibus fere originem significat. Vid. Musgravii nota ad v. 1044. Ἐξ ἀθύρου conjunctim scripsit Bothius, provocans ad verbum *εἴξαθυμεῖν*.

v. 1206. *βεβῆχος μιτῶδης συνδόνος* est *βεβῆχος στερεῆς συνδόνος*, *βεβῆχος πολυμίτου συνδόνος*. *εὐμίτος* occurrit apud Eurip. Iphig. T. 824.

ὑψίμα καὶ τόδ' εἶδος εὐμίτοις πλοκαῖς.

βεβῆχος μιτῶδης idem est quod *βεβῆχος εὐμίτος*. — *καθημένην*. gl. *ἀπρωμένην*. Brunck.

v. 1207. Hermannus formam *μέσσο* in senario tragico ferendam esse negans ad Eurip. Hecub. p. 116. sic nostrum locum correxit:

τὸν δ' ἀμφὶ περιπετῆ μέση προσκείμενον, —

similemque medicinam fecit versui 1220.

πλευραῖσι μέσον ἤρσειεν ἔγχος, ἐς δ' ὕγρον —

Equidem me his emendationibus diffidere fateor maxime propterea, quod numerorum elegantiae nonnihil officere videntur. Accedit quod et alium opus esset corrigi versum e Sophoclei Thyestis fragm. VI.

εἴτ' ἤμαρ αὐξεί μέσσον, ἔμψακος τρέπον,

qui ut medicam manum patienter admittat magnopere

ve-

vereor. In Notis Mss. Hermannus haec monuit: „Emendationes, quibus olim e duobus Sophocleis verbis Euripideos feci, factas nolim. Dubito tamen adhuc de μέσσοι. Vide ne μέσσατος in his locis omnibus reponi debeat pro μέσσοι. Ea forma non modo epici, sed Aristophanes etiam in Vespis 1493. (1502. Brunck.) et, teste scholiasta ad eum locum, Menander usi sunt.“ At non Tragicis, quorum auctoritatem aegre desidero. Servandam itaque putavi vulgaram lectionem eadem religione, qua v. 86. πολλὰν retinui.

v. 1208. εὐνῆς τῆς κάτω, conjugis jam apud Inferos agentis. Musgr.

v. 1216. πύσας προσώπων, patris faciem inspuens. Musgr.

v. 1217. διπλοῦς κνώοντασ. An duplicem aciem? Vid. ad Aj. 1044. (1025.) Musgr.

v. 1219. ἐπενταθεῖς. Pro ἐπεντεινόμενος. Sic, ut erat, enfem intentans. Musgr. Rectius: in enfem protentus.

v. 1220. ὕγρον perperam glossa interpretatur ἐξ αἵματος. Flexile, molle brachium significat, et ex consequenti debile. Eteocles moriens apud Euripidem Phoen. 1448.

ἤκουσε μητροῦς, κἀπιθίς ὕγρον χεῖρα —

quod minime significat manum madentem, sed manum debilem. Brunck. ἐξ δ' ὕγρον ἄγκων', intra ulnas flexiles mobilesque adhuc. Ἐξ ἀγκῶνα dicit, quia amplecti est intra ulnas comprimere. Musgr.

v. 1224. τὰ νυμφικὰ τέλη. Sic γαμηλίου τέλους Aeschyl. Eumen. 838. Musgr.

v. 1225. ἐν Αἴδου. Vulgo εἰν Αἴδου, quod mendae suspectum esse possit: nam nusquam alibi poetice εἰν in senario tragico occurrit. Verum hujusmodi poeticae for-

formae apud Tragicum nostrum plurimae reperiuntur, μέσσοι, ἔσσομαι, ἐν pro ἐν, ὕπαι, ποτι in compositione pro ποτι, Trach. 1214. (1216.) Codd. plerique hic habent εἰν Αἴδου. gl. διὰ τὸ μέτρον. E. ἐν Αἴδου. Inepta est Heathii emendatio ἐν γ' Αἴδου. Doctior est nuperi editoris Britannii conjectura εἰς Αἴδου. At, si quid mutandum, praestat ἐν Αἴδου. Trisyllabum Αἴδης occurrit in senariis rarissime. Aliud exemplum observare meminimus in versu ex aliqua comoedia sumpto,

Χρυσὸς δ' ἀνοίγει πάντα, κἀἴδου πύλας.

ibi κἀἴδου est pro καὶ Αἴδου. Contractionem amat Attica dialectus, dialysis Ionica. Apud Sophoclem nullibi, quantum commemini, reperias Ηρακλεῖ τετρασυλλάβως. Sic exstat apud Euripidem Heraclidarum initio:

ἔξῃν κατ' Ἄργος ἡσύχως ναλεῖν, πόνων
πλείστων μετέσχον εἰς ἀνῆρ Ηρακλεῖ.

et v. 991.

τῶ σῶ δὲ παιδί συγγενῆς Ηρακλεῖ.

τὰ νυμφικὰ τέλη. Pollux III. 38. προτιλίξισθαι δὲ ἐλέγντο οὐ μόνον αἱ νόμφοι, ἀλλὰ καὶ οἱ νυμφῖοι. καὶ τέλος, ὃ γάμος ἐκαλεῖτο. Brunck. Non repudiari debebat Heathii emendatio, nam hic quidem γε apte adhibetur: certe in Plutonis aedibus. Monuit hoc Hermannus ad Hecubam p. 114. cujus tamen non usque quaque certa videtur observatio, Αἴδης numquam in jambis trisyllabum esse. Quamquam enim versus a Brunckio allatus nullo negotio sic emendari potest:

Χρυσὸς δ' ἐνοίγει πάντα, κἀν Αἴδου πύλας, —

restant tamen duo alii ex hoc genere loci, quos protulit Porfonus ad Hecubam p. 62. ibidemque in Corrigendis p. 86. (ed. rec.) Alter Euripidis est apud Lucian. Nocyom. T. I. p. 456, 14.

Οὐκ, ἀλλ' ἐτ' ἐμπνουν Αἴδης μ' ἔδεξατο.

Alter Simonidis apud Stobaeum XCVI. (XCVIII.) p. 403. Grot. 529, 36. Gesn.

Πέμπει μετ' αὐτῆς Λίδης ὑπὸ χροῦδος.

Et hic quidem vericulus nec potest commode, nec debet corrigi: de Euripideo autem dubito an conjecturae locum relinquat. Quae nisi deluserit, Hermannii regula, quantum ad Tragicorum trimetros, rata habebitur. Vide itaque ne scripserit Euripides: οὐκ, ἀλλ' ἐτ' Αἰδης ἔμπνοόν μ' ἐδέξατο. Verborum ordo fortasse mutatus est ab aliquo, qui vocem ἔτι a verbo, ad quod pertinebat, disjunctam ferre non posset. Idem accidit in Eurip. Bacch. 449. ubi scribendum est cum Porfono ad Orest. 499. τυφόμενα δίου τ' ἐτι πυρὸς ζώσαν φλόγα. Sic Eurip. Orest. 416. ἐτι πυρὸς θερμὴ τάφου: quo loco Porfonus ad firmandam correctionem suam utitur, Addo Sophocli. Oed. R. 1245. καλεῖ (sic legendum) τὸν ἦδη Λαίον πάλας νεκρὸν. — Ceterum in locis Euripideis a Brunckio allatis reponi debet Ηρακλέει. Mendosum est Ηρακλεῖ iudice Porfono ad Orest. 675.

v. 1232. ἀξιώσειν. Verbum σήμερον, vel e vicino προσημειώσαις intelligi vult Dorvillius ad Chariton. p. 633. cd. Beck. Imo retrahendum ex sequentibus στένειν, quod praeclare vidit Seidlerus meus. Olim putabam οὐκ ἀξιοῦν γένους idem esse quod ἀπαξιοῦν γένους, dedignari luctus. Sic ἀπαξιοῦν τὴν ἀπολογία, Dionys. Ant. VII, 34. Simplex quidem ἀξιοῦν non memini accusativo junctum me invenire, sed ei structurae favet latinae linguae analogia, quam verbum dignari, et raro quidem, quartum sibi casum adseiscit, v. c. Justin. XLI, 4. nullo Macedonum dignante Parthorum imperium. Curt. VI, 10. qui regem nostrum dignatus est filium. δ: πάλιν dictum pro ἐν πάλαι, sive, ut Scholiastes explicat, δημοσίαι.

v. 1237. Fortasse: μήτι καὶ κατὰ σκεῖτον, dein κενὸν δια θυμουμένη casu recto. Vel, κακχτάσχετον, i. e. καὶ ἀκατάσχετον. Clemens Alex. p. 493. ἀκατάσχετου θυμῆς. Musgr.

v. 1242.

v. 1242. μνημα, monumentum. Non apparet, cujusnam rei monumentum sit, nisi legamus verbis proxime sequentibus ἀλλοτρίαις ἄτης pro ἀλλοτρίαν ἄτην. Musgr. Recte. Bothius μνημα vertit cadaver, quem significatum exemplis vellem adstruxisset.

v. 1249. βλέποντες. Chororum his verbis affari videtur: O cernentes! pro eheu! cernitis. Musgr.

v. 1250. ἀνολβα βουλευμάτων. Pro ἀνολβα βουλεύματα. Vid. ad Aj. 400. Musgr.

v. 1253. ἀπελύθης. Sic infra v. 1320. (1299.) ποῖα δὲ ἀπελύσατ' ἐν φοναῖς τρέπη. Musgr. ἔθλας, ἀπελύθης affert Eustathius p. 548, 43.

v. 1255. Bothius dedit ὅμως εἰσικας κτλ., quod non significat: quamquam fero, videris tamen deorum justitiam agnovisse; sed: quamquam hoc vel illud est, tamen videris —

v. 1257. ἐν δ' ἐμῷ κέφαρ — ἐπαισεν, impegit in caput meum, i. e. mentem mihi concussit. Musgr.

v. 1259. ἐκ εἰσισεν ἀγρλαῖς ὁδοῖς: instigavit ad faeva confilia, vel faevas actiones. Herodot. lib. VII. 163. ταύτην τὴν ὁδὸν ἠμίλησε. Pindarus Olymp. VII. artistr. 3. πραγμάτων ἐρῶν δδόν. Libanius vol. I. p. 167. ποῖαν δδόν ἐλθοι πραγμάτων. Idem p. 388. ἤγων δδ με ἐπὶ τὴν ἀσπὴν δδόν. Id. p. 805. ἐρῶς τὴν ἐμὴν δδόν. Musgr.

v. 1261, 2. in unum conjungendos esse monuit Hermannus in libro de metris p. 440. Idem nunc, mutata sententia, in dochmiacis, qui antispasticum numerum purum habeant, atque in alio quodam versu, qui ex antispasto, et jambico monometro hypercatalectico constet, anacrusin, sequente arsi longa, brevem esse debere arbitratur. Ac sane vix credibile est Graecorum cultissimas aures asperitatem, quae alioqui summa existit, non persensisse, nec dubito

bito equidem fore, ut aliquando regula illa, exemplis aliquot, quae ei adversantur, in ordinem redactis plane atque omnino confirmetur.

v. 1263. Locus impeditissimus sic emendandus videtur:

— ὡς ἔχων γε καὶ κεντημένος

τὰ μὲν πρὸ χειρῶν, τὰ δ' ἰσθμῶν, τὰ γ' ἐν δόμοις

Ἔοικας ἦκων κύντατ' ὄφραθαι κακῶ.

Creon filium Haemonem propriis in ulnis gestasse dicitur infra v. 1306. (1297.) Antigonem igitur, utpote cui non adeo arctum cum ipso cognationis vinculum erat, satellitibus suis deportandam mandaverat. Haec etsi acerba fuerint, ipsum tamen acerbius aliquid domi visurum affirmat nuncius. κύντατ' habet Eurip. Suppl. 809. Musgr. Brunckius, qui sententia, ut ait, flagitante φέρεis; et ἦκων rescripsit, hunc esse volebat ordinem: ὡς ἔχων τε καὶ κεντημένος, τὰ μὲν κακῶ πρὸ χειρῶν φέρεis τὰδε, τὰ δὲ κακῶ ἔοικας ἦκων τάχα ὄφραθαι ἐν δόμοις. Equidem non correctione, sed interpretatione opus esse arbitror, ita quidem ut verba τὰ μὲν — δόμοις pro explicatione habeam eorum, quae in antecedente versu obscurius dicta erant. Verto itaque locum sic: o heres, quam res adversas et habens et nanciscens, quippe alia hic praesentia ferens, alia, quae intus sunt, venire videris et mox conspecturus esse mala. Graecos constat δεῖ et οὗτος dicere, ubi recentiores linguae hic usurpant. Tum verba πρὸ χειρῶν φέρεis nullo pacto verti debent manibus gestas, id quod Musgravius placuisse videtur: quamquam non nego ei interpretationi speciem aliquam addi versus 1297. comparatione.

v. 1266. Canterum *ἐκ κακῶν* repohentem temere secuti sunt etiam Musgravius et Bothius. Particulam ἢ interdum post comparativum abundare plures fuerunt qui

qui animadverterent. Vid. Stephan. de dial. Att. p. 28. Koehn. ad Gregor. Cor. p. 36. Toup. ad Longin. p. 321. et Fischer. ad Weller. III. p. 35. Reiskius distinguendum putabat: τί δ' ἴσθιν αὖ; κακίον ἢ κακῶν ἔστι; quidquam rursus est? estne adhuc pejor quam mala sunt praeterita?

v. 1267. *παμμήτωρ*, natura, non adoptione mater; vera genitrix. Musgr. Equidem aut Scholiaetae interpretationem praetulerim, aut pro matre simpliciter dictum, poetice, putaverim.

v. 1269. ἄρτι. gl. *τοῦτο τὸ ἄρτι πρὸς τὸ τίθηται συνακτέον*. Brunck.

v. 1270. ἄδου λιμὴν. Puto significari non Inferorum regionem, Platonem et Pioserpinae habitatam, sed sepulchrum (v. 903.) [883.] cui inclusa fuerat Antigone. Hoc *δοκίμαστον* vocat, quod labes exinde contracta aegre explari poterat. Confer Eurip. Herc. Fur. 772, Musgr.

v. 1275. *λίγεις*. Ed. Ald. *τίνα λέγεις*. Hinc non inepte suspicaris delendum esse ὦ παῖ, quo nomine servi raro (si unquam) apud Tragicos compellantur, legendum vero: τί φέρε; τίς ὦ λίγεις νέον μοι λίγον; Musgr. Ineptam istud ὦ nemini, puto, probaverit.

v. 1283. Formam *χείρεσσιν* mea sententia non respuit senarius Choricis versibus intermixtus. Quod si cui secus videatur, is legere potest ἔχω μὲν οὖν ἐν χειρῶν.

v. 1287. ἢ δ' ἐξέθνητος. Antisystema hoc uno versu mutilatum esse ideo suspicatur Heathius, quod in systemate numerus versuum uno major sit. Nec Viri doctissimi placito cur non assentiamur, video. Quin et versum deperditum sic supplere conatus sum:

Σὴ δ' ἐξέθνητος ἦε βασιλεὺς τίς εἶ

[Λεῖθρον παλαχθεῖς, ἣν δεδεσμένη χροῖ]

Λύει κελαινὰ βλέφαρα —

Monstrans Creonti cultrum fatalem, Tuus, inquit, acutus hicce culter sacrificatorius, circumcirca tabe inquinatus, quem cum praecordiis accepisset, solvit nigras palpebras.

Cum *βαρμια* sabaudiendum *σφαγῆς* vel *μάχαιρα*. Sic Euripides Electr. 824.

Ὁ δ' ἀπαρτίστηεν Διὸς ἀρπάξας χερσῶν.

Erunt fortasse, quibus fastidium movebit Tuus culter, tanquam Creon cum cultro sacrificatorio nihil rei habuerit. Verum salva res est. Apud Veteres enim sacris operari solebant etiam viri principes: vid. locum Euripidis paullo ante citatum: ejusdem Helen. 1601. *βαρμια μάχαιρα*, ut Lucian. *μαχαιρίδιον θυτιῶν* Piscator. aut Revivisc. cap. 45. *Δύει βλέφαρα*, solvit, dimittit, decidere finit palpebras; ut solent morientes. Sic *λέλυμαι μέλων σύνδεσμα* Eurip. Hippol. 200. Adde Aeschyl. Perf. 916. Musgr. *ἐξόθηκτος*, furibunda. Sic Eurip. Orest. 1623. *λῆμ' ἴχυν τεθνηγμένον*, coll. Hippol. 689. Aeschyl. S. Th. 717. In simili re noster dixit *ὄρη χρομήν* Oed. T. 1240. Sequentia verba, *λύει κελαινὰ βλέφαρα*, recte, opinor, explicuit Scholiastes, tametsi diversum aliis in locis significatum habent, ut Eurip. Hippol. 290. Rhel. 8. Tum *βαρμια* interpretandum, ad aram provoluta. *Βώμιος* enim de eo dicitur, quod arae vel impositum, vel appositum, vel suppositum, vel circa aram est. Denique res ipsa loquitur, non post *πέριξ*, verum post *λέχος* excidisse versum Creonti assignandum. Diligenter enim curarunt Tragicæ, ut, quot in stropha, totidem in antistropha versiculi a singulis personis pronuntiarentur.

v. 1289. *Μεγαρέως*. Recte judicat Heathius, eundem esse quem Euripides in Phoenissis Menoecei

no-

nomine celebrat. — *κλεινὸν λέχος*. Interpretatur Heathius de specu Dracontis, in quem Menoeceus, ense per corpus trajecto, praecipitem se dederat. Eurip. Phoeniss. 958. et seq. Nec diffidendum est, vocem cognatam *εὐνήν* sepulchrum aliquando significare: vid. Nostri Electr. 433. (429.) et quae praeterea dedit Dorvillius in Chariton. p. 97. Musgr. De Megareo quae a Scholiastis allata sunt, nullo teste nituntur, nec liquet, quam porisimum historiam poeta spectaverit: quo minus Bothio adfentior *λέχος* in *λάχος* mutanti. Conjecturae si locus est, verbis *αὐθις δὲ τοῦδε* v. 1290. quae necessario de Haemone intelligi debent, in eam inducor sententiam, ut non maritum putem, sed filium Eurydices fuisse Megareum, ac praematura morte hymenaeis privatum. Sic voc. *λέχος* nuptiae significantur, ut v. 571. et 1209. eaeque infectae: quam eandem interpretationem Triclinio placuisse non sine voluptate intellexi.

v. 1290, I. *κινδὸς πράξεις ἐφυμνήσασα*, adversa et tristia omnia imprecans. Musgr.

v. 1293. *ὄνκ ἀνταίαν*. Scholiastes et Turnebianae margo *καίριαν*, quod metro forte convenientius, usuque Graecorum satis frequentatur. Sed neque alterum temere dimittendum. Vid. Aeschyl. Choeph. 638. Sept. Theb. 900. Perf. 606. Orph. Hymn. LXX. 9. Nostri Electr. 197. (190.) Musgr. Praetuli *καίριαν*, licet vulgatae interpretamentum fuisse dicat Valckenarius ad Phoen. 1440. ubi et omisi *πληγῆ* exempla reperies.

v. 1295. Numeros hujus versiculi certa, nisi fallor, emendatione restitui. *αἰ αἰ* et *φεῦ φεῦ* confunduntur etiam Aeschyl. Prom. 98. De vocis *δέλιαιος* penultima brevi vid. Porson. ad Phoen. 1319. Apud Euri-

A a

pi-

pidem invenitur etiam ἄγω ictu in priore syllaba collocato, sed locum memoria non suggerit.

v. 1296. συγκεραμμοὶ ὄμ. Noster Aj. 905. (895.) οἴκτω συγκεραμμένῳ. Pindar. Olymp. X. in fine, ὄρα τε κεραμμένον. Aristoph. Plut. 854. πολυφῆρη συγκεραμμοὶ δαίμονι. Musgr. Versus si dochmiacus est, offensionem movet longa anacrusis. Vid. ad v. 1261. Proinde trochaicum esse puto cum basi, addito in fine cretico.

v. 1299. ἀπελύσατ', discessit, ἤχρητο. Vid. v. 1280. (1268.) Polybius lib. VI. c. 58. καὶ λαβὼν τὸ καταλειφθέν, πάλιν ἀπελύετο. Crinagoras Anthol. p. 51. πνεῦμα — ἀπελύσατο. Fragm. Plutarch. Wyttenbach. p. 135. ἀπολύσθαι γὰρ τὸν ἀποθνήσκοντα, καὶ τὸν θάνατον ἀπέλυσιν καλοῦσι. Athenaeus p. 507, E. ἡ ψυχὴ — κατὰ τὴν ἀπέλυσιν χωριζομένη τοῦ σώματος. Musgr. Bene. Wakef. vertit: se liberavit. Vid. Silv. Crit. P. IV. p. 184. — Verba ποῖα καπέλυσατο τρέπω afferuntur ab Eustath. p. 548, 43.

v. 1302. Fortasse scribendum: ἰὼ μοι, τὰδ' ἴδκ —.

v. 1304. ἦ κανὸν μέλιτος. Ed. Ald. ἔκτανον, ὦ μέλιτος. Neutrum metro satis convenit. An legendum? ἦ κανὸν ὦ νηλεῖς. Musgr.

v. 1305. Seclusi ἐγὼ, quod e glossa textum invasisse arbitror. Suspicioni meae favet Aldinae editionis lectio et interpunctio: — ἔκτανον. ὦ μέλιτος ἐγὼ. Φαμ' —

v. 1308. Κέρδη. Temere huic disticho systematis titulus praefigitur, nullo postea sequente antisystemate. Musgr. Excidit antisystema, quidquid obloquatur Bothius.

v. 1311. κάλλιστα. Neutrum plurale pro adverbio καλλίστως. Ordo est: φανήτω μέρων θυμῶν ὑπατος, δ κάλλιστα ἄγων ἔμοι τερμῶν ἡμέραν. Brunck.

v. 1315,

v. 1315, 16. Hos versus, ut et v. 1318. 19. Choro tribuendos esse, Bothio referente suspicatus est Buttmannus. Vere, opinor: nam sic monere adhortarique solet Chorus.

v. 1317. Chori admonitionem nihil curans Creon, „at certe, inquit, quae cupio, precari licuit.“ Neutiquam sollicitanda librorum lectio.

v. 1318. μὴ νῦν προσεύχου μηδέν. Virgil. Aen. VI. 376.

Define fata Deum flecti sperare precando.
Brunck.

v. 1321. κατέκτα. Ed. Ald. κατέκτανον. Unde lego ob metrum ἔκτανον, nisi forte in stropha malis legere ἐξ ἀτίμιαις, vel ἐξ ἀτιμίας, quae voces confunduntur apud Max. Tyr. Musgr.

v. 1322. ὅς ε' ἐτ' αὐτάν. Metrum postulare videtur, ὅς αὐτάν σ' ἐτ'. Musgr. ἄς delendum vidit Hermannus de metr. p. 440.

v. 1323. Optime Canterus restituit legendo πᾶ δὲ θῶ. Ab hoc verbo, i. e. θῶ, regi videtur ὄπκ, lumen oculorum. Insigne quidem hyperbaton, sed cujus alia exempla praebet Sophocles: vid. supra v. 1114. (1090.) Vel lege, ὄπκ πρός πρότερον ἰδῶν πᾶ κλιθῶ. Musgr.

v. 1324. Musgravo antiqui vodd. partim πάντῃ γὰρ λέχρια, partim τὰ τ' ἐν χερσίν μοι praebuisse videntur, quae suspicio ut ipsa vana est, ita vanum procreavit commentum hujusmodi:

τὰ λέχρια γὰρ ἅμα τὰ τ' ἐπὶ κρατὶ μοι.

v. 1325. εἰς ἡλάτο. Similem metaphoram vide Oed. Tyr. 271. (263.) et 1331. (1300.) Aeschyl. Pers. 516. Musgr.

v. 1327. πρώτον. Propriam vim obtineret, si τὸ φρεσίν species esset εὐδαιμονίας. Verum, id cum aliter sit, pro πρότερον poni censendum est. Sic

Aa 2

apud

apud Suidam v. Πλακίλλα. Πρώτη δὲ τοῦ ἀνδρὸς ἐτελεύ-
 τησε. Themistius Orat. XI. τὸ σοῦ δεύτερον αἰρεθῆναι μεῖ-
 ζον εἰς δόξαν νενομίκε τοῦ πρώτος ἐτέρου. Euripides Eu-
 rystheo: πρώτος γέγραπται τῶν κακίωνων. f. ἀμεινόνων.
 Xenoph. Oeconom. ad finem: ἀριστα τὸ σῶμα τῶν
 στρατιωτῶν ἔχουσι, pro ἀριον. Aristoph. in Avibus, v.
 484. Ἔρχε τε Περσῶν πρώτον πάντων, Δαρείου καὶ Μεγα-
 βύζου. Ejus Schol. ad Nubes 552. πρώτος ὁ Μαρικᾶς
 ἐδιδάχθη τῶν δευτέρων Νεφελῶν. Plutarch. in Catone
 minore, p. 767, C. οὕτε πρώτος τις ἀπέβη Κατῶνος. Syn-
 esius in Dione p. 32. τὸν Ἕλληνα τοῦ βαρβάρου πρώ-
 τον ἄγω. Heraclitus Ephesius apud Clem. Alex. p.
 712. . . πρώτον ἦν ἡ γενέσθαι γῆ. Musgr.

v. 1351. τῶν ὑπεραύχων. Regi videtur ab ἀποτί-
 σαντες: magnas calamitates rependentes
 superbiae. τὰ ὑπέραυχ, superbia. Musgr.
 Imo οἱ ὑπέρευχοι, superbi.

I N D E X
 LOCORUM IN SUIDAE LEXICO CITATORUM.

(Ex edit. Musgr.)

- V. 211. in voce ἀρέσκεια.
 — 244. — — ἄπει.
 — 250. — — ἐτύφλος.
 — 620. — — τάλις.
 — 747. — — εἰ μή.
 — 841. — — ποταίνιον.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

- P. 6. lin. 5. a fin. pro 121. scrib. 271.
 P. 22. lin. 5. pro τούτο scrib. τοῦτο ἴ.
 P. 26. lin. 6. a fin. pro seq. v. f. lege. versu 381.
 P. 29. v. 414. pro ἡλίον lege ἡλίου.
 P. 39. lin. penult. pro σεῖς lege σείσιν.
 P. 43. lin. 4. a fin. post κληθέν' adde: [Philoct. 1251. (1227.) τὸ
 εὖν οὐ τερβῶ φέβον. Ex Edir. recent.]
 P. 49. v. 650. pro ἀλλὰ lege ἀλλᾶ.
 P. 59. v. 781. pro ἴ' lege ἴπ', et in ima pagina hanc adde notu-
 lam: v. 781. ἴπ'. Sic eud. vett. Brunckius
 dedit ἴπ'.
 P. 70. l. 6. a fin. pro receptiore leg. recentissima.
 P. 87. v. 1161. pro αὐταῦ leg. αὐτᾶς.
 P. 96. lin. 8. a fin. pro 1288. leg. 1287.
 P. 98. lin. 4. a fin. pro retineat leg. retineret.
 P. 161. lin. 17. Versus Aeschyli, quem Triclinius laudat, e Per-
 sis est 839. ubi pro χρέματ' legitur πλούτος. Sed χρέ-
 ματ' citant etiam Thomas M. in Δφελῶ et Schol. Eu-
 rip. ad Orest. 680.
 P. 271. lin. penult. pro has voces lege: voces σχολῆ
 βραδύς.
 P. 301. v. 605. Fortasse verba τὸ τ' ἕπειτα καὶ τὸ μᾶλλον nihil nisi
 futurum tempus significant, ut Cicero de Fin.
 1, 20. conjunxit consequentis ac posterii
 temporis.
 P. 305. v. 629. Exemplis citatis adde Platon. Sympos. X, 5.
 αἰσχρῶς μὲν οὖν ἐστὶ. Euthyphr. 1, 13. ἐπὶ γὰρ ἐστὶ τῶν
 νέων ἱπικελευθῆναι. Quae loca temere suspecta habet
 Bastius (Krit. Versuch über den Text des platon. Gast-
 mahls, p. 115.)
 P. 318. Ad lin. 7. haec notanda: Bernardus Martinus l. 1. Plu-
 tarchum in Erotico T. II. p. 760. ad Sophoclis An-
 tigonam respexisse docet, his verbis: εὐπίει τοίνυν
 αὐτίς, τοῖς ἀρτίοις ἔργοις ἕτοι ἔργος περιέτιν, οὐκ ἀργῶς
 ἂν, ὡς Εὐριπίδης ἔλεγεν, οὐδ' ἀστράτιντις, οὐδ' ἐν μαλα-
 καῖσιν* ἢ παλαιῖ νεανίδων. Locus est ed. Steph. p. 1353.
 Ipsos Sophoclis versus ita scriptos assert Martinus:
 Ἔργος ἀνίκαιε μάχαν,
 ἔς ἐν μαλακαῖσι παλαιῖς
 νεανίδων ἰννοχεύεις.
 Ex istis Plutarchi verbis colligo vulgatum ἀνίκαιε μάχαν
 recte habere. Significatur enim Amorem invictum esse,
 quum aliquid propugnat, respectu Haemonis cum
 patre contententis infestissime.

